Šest diamantů

Petr Heteša
Díl první: Šedozelené oči Ley Lynseyové
Díl druhý: Obrysy a stíny

Díl první:
Šedozelené oči Ley Lynseyové

I. ŠEDOZELENÉ OČI LEY LYNSEYOVÉ
1.
Bylo to takové to typické červnové odpoledne, kdy teplota venku byla čtyřicet a vevnitř třicet pět. Takové to odpoledne, kdy lžičku necháte viset před sebou volně v prostoru a ona nespadne, protože se tím vedrem prostě dolů neprokouše. Odpoledne, kdy stejně víte, že nic neuděláte, a jenom sníte o vaně plné kostek ledu, z toho dvě z nich plavou ve sklenici s Jackem Danielsem. Ještě před čtyřmi měsíci, což byl únor, nám tu fungovala klimatizace, než se ty pravěké trubky úplně rozpadly. Je fakt, že za sebou měly třicet let, ale mohly ještě počkat aspoň do podzimu. V únoru tedy zkolabovala klimatizace a v březnu redakce prohrála třetí soudní spor v řadě, takže o instalaci nové jsme si mohli nechat jenom zdát.
Bylo to takové to odpoledne, kdy i když jste nechali otevřené absolutně všechny dveře a okna, vzduch se ani nepohnul. Bezvýchodná situace, kdy osádky plachetnic skákají v beznaději do moře. Absolutní bezvětří. Ve velkém sále o rozloze tři sta metrů, s devíti betonovými sloupy rozházenými v prostoru v šestimetrovém modulu, jsme byli dnes jenom čtyři. Já, Greg Egan, Marius Boriny a Rhonda Alcanová, jejíž obrovské poprsí bylo jediným uměleckým artefaktem v tomto bezútěšném továrním prostředí.
Greg Egan, kterému bylo něco kolem padesátky, se přehraboval v nějakých papírech na stole a koupal se ve vlastním potu. Marius Boriny, šestadvacetiletý mladík v tričku bez rukávů, které bylo ovšem také skrz na skrz mokré, se pokoušel někam telefonovat a nechal počítač už potřetí vytáčet nějaké číslo. Rhonda Alcanová se svými třiceti lety byla rozprostřená po celé hale. Čuměl jsem na telefon a čekal, až zazvoní. Ale věděl jsem, že nezazvoní. Aspoň jsem nevěděl o nikom v tomto zběsilém městě, kdo by mohl mít ten šílený nápad a zavolat mi.
Jenže možná jsem ten telefon nakonec tak zhypnotizoval, že opravdu zazvonil. V tu chvíli jsem zapochyboval, jestli jsem vůbec ještě při smyslech, nebo můj mozek již vlivem toho příšerného tepla změkl do té míry, že si sám vymýšlí impulsy, aby úplně nezdřevěněl. Zazvonil podruhé. Nechal jsem ho zazvonit ještě potřetí, aby ten, kdo volá, nabyl dojmu, že mám spoustu práce.
„Ano prosím… GREEN STAR, u telefonu Roger Dalmont, slyším vás…“
Ve sluchátku bylo chvíli zlověstné ticho, až asi po dvou vteřinách se ozvalo:
„Ley Lynseyová, dobrý den.“
„Dobrý den, paní Lynseyová, koho sháníte?“
„No, asi vás.“
„Aha, takže to nevíte jistě.“
„Rogera Dalmonta.“
„Tak to vám blahopřeji. Právě jste ho sehnala.“
Měla takový zvláštní, holčičí, téměř dětský hlas. Velmi měkký a teplý, pokud to lze vůbec o nějakém zvuku říct.
„Potřebovala bych s vámi mluvit, pane Dalmonte.“
„Myslel jsem, že to právě děláme.“
„Myslela jsem spíš jako osobně.“
„Mohu se zeptat, v jaké věci?“
„Ne.“
Její odmítnutí bylo tak rázné a překvapivé, že jsem na chvíli oněměl.
„Aha.“

Žádná odpověď.
„Vy mě znáte?“ zeptal jsem se po chvilce, aby řeč nevázla.
„Ne.“
„Já vás taky ne.“
„Ani nemůžete.“
„Znám polovinu tohoto města.“
„V tom případě patřím do té druhé.“
Byla docela pohotová a určitě ne blbá.
„Co navrhujete?“
„Pokud by bylo možné osobní setkání, uvítala bych to.“
„Pokud váš vzhled bude stejně příjemný jako váš hlas, bude mi potěšením.“
„Já mluvím vážně, pane Dalmonte.“
„Promiňte, jestli jsem se vás nějak dotkl. V tom vedru mi to moc nemyslí.“
„Omluva je přijata…“ řekl holčičí hlas.
„Dobrá, setkám se s vámi. Máte nějak vymyšleno místo a čas?“
„Ano, pokud vám to tedy bude vyhovovat.“
„Poslouchám.“
„Teď hned ve vaší kanceláři.“
Zarazil jsem se. Podle její kultivované mluvy jsem nečekal, že by ona mohla přijet sem.
„Kde teď jste?“
„Dole, někde pod vaší redakcí.“
„Vy jste přímo tady ve WEST RICON?“
„Ano.“
To mě teda dostala.
„Mám pro vás přijet dolů?“
„Zvládnu to, když mi poradíte jak.“
„Dobrá. Jste u rampy C?“
„Přijela jsem metrem. Mám dojem, že jsem u rampy B.“
„Skvělé. Jděte pořád podle té pomalované stěny, až dojdete k rampě C a tam jsou obrovská vrata s nápisem G. Na boku mají malá dvířka. Jsou otevřená, stačí trochu víc zatlačit. Dostanete se do haly, v pravém rohu jsou pak výtahové šachty. Nastoupíte do padesát osmičky. Je to nákladní výtah. Nenechte se odradit jeho velikostí. Pojedete do osmičky. Pak už tam jsou cedule až k mýmu stolu.“
„Děkuji, jsem tam za pět minut.“
„Budu se těšit!“
Položil jsem sluchátko a nevěřil vlastním uším. Buď mám už úpal, nebo budu mít za chvíli návštěvu. V tu chvíli jsem nebyl schopen zhodnotit, co je lepší varianta. Vzal jsem ze stolu čtyři hrníčky s týden starým lógrem a šel je k hydrantu v rohu haly umýt.
2.
Ještě jsem neřekl, že celý ten náš barák je děsně zchátralý a nachází se na jednom z četných předměstí Philadyorku. Naše redakce je v osmém patře neuvěřitelně bláznivé struktury, do které snad už sto let nikdo nevrazil ani dolar. Nájemníci těchto prostorů mají maximální životnost tři roky. Před námi tu byla nějaká firma montující součástky do počítačů, které fungovaly jinak, než si představovali jejich uživatelé. Před nimi tu bylo asi šedesát hispánských ženských, které šily rifle. Před nimi tu vietnamská komunita šila super bundy Adidas a ještě před nimi se tu montovaly televizory. Dál mé poznatky o historii tohoto podlaží nesahají. V každém případě všichni zkrachovali. Pět z těch osmi podlaží je absolutně prázdných a jsou tam jenom betonové sloupy a pavučiny. Nádherné ateliéry pro natáčení jakéhokoliv hororu. GREEN STAR je tu již třetím rokem. Takže dokonalé vyhlídky.
V každém případě má předměstí jisté výhody. Dá se sem dojet autem, na rozdíl od Centra, kde sice všechno funguje, ale dostanete se tam jenom podzemkou. Sídlíme přesně na té hranici, kam ještě mohou auta. Ne, že by tady byly nějaké závory nebo něco takového, ale dál už prostě nevedou silnice a vlastně ani ulice. Dál už vede jenom šílená struktura, začínající šesti podlažími a vrcholící v centru asi čtyřiceti. Pohyb v ní je možný pouze výtahy, eskalátory, pojízdnými chodníky či pasážemi, klikatícími se v absolutně nepřehledných bludištích. Někteří tomu říkají vrchol technického urbanizmu, někteří Konec civilizace.
Opačným směrem, tedy ven z města, už je jen totální devastace s přelidněnými slumy a absolutně nekontrolovatelnými sociálními skupinami, kam se nedoporučuje vycházet, pokud nejste jedním z nich.

Ley Lynseyová přijela metrem. To znamená, že jela z Centra. Podle hlasu jsem ji odhadoval na nějakých třicet. Podle našeho krátkého rozhovoru jsem usoudil, že nebude doma zde na periferii a že se možná vyděsí, až nastoupí do toho nákladního výtahu a uvidí tam stěny s nastříkanými vulgárními graffiti zfetovaných puberťáků. Možná ani nahoru nevyjede, protože usoudí, že se asi spletla. A možná to nakonec zkusí a stejně nevyjede, protože výtah se zasekne někde v polovině. Taky už má asi tisíc let a poslední údržbář je sto let po smrti. A možná vyjede někam úplně jinam a už nikdy se z té naší surrealistické továrny nevyhrabe. Nebyla by první ani poslední. Jestli je zvyklá na dokonalý informační systém Centra, který každého debila s bílým límečkem opravdu navede kam chce, tak se tady nechytá.
3.
Ley Lynseyová se ovšem chytla. Myslím, že tu naši úděsnou halu takové stvoření ještě nikdy nenavštívilo. Byla to dáma v těch letech, které nikdy nedokážu odhadnout. Takže mezi pětadvaceti a pětatřiceti, možná pětačtyřiceti či padesáti pěti, což odviselo od toho, kolik z toho všeho je její přirozenost a kolik práce kosmetických firem. Nikdy jsem se v tom nevyznal. Mohla být tak sto sedmdesát vysoká, nádherná postava v béžovém kostýmku od Armaniho, ukončená širokým kloboukem s pěti pery nějakých tropických ptáků. Měla šedozelené velké vnímavé oči, nad kterými se klenuly křivky dlouhých řas. Malý nos měl přesně ty proporce, které měl mít. Zpod klobouku se jí kolem úzkého obličeje snášely na ramena liány rudých vlasů. Fakt nekecám. Prostě nádherná zrzka včetně obočí. A kdoví čeho ještě. Rozsvítila tu naši zatuchlou halu jako pop-artový neon. Na dlouhém krku se jí houpal náhrdelník, o kterém pochybuji, že by byla nějaká levná bižuterie od mexických trhovců. Odhadl jsem ho na můj roční plat. To už mi bylo jasné, že si mě asi s někým spletla.
„Ley Lynseyová," řekla, když viděla, že ze mě nic kloudného nevypadne, a podala mi ruku. Nevím, jak přišla na to, že zrovna já jsem Dalmont, když v hale byli ještě dva další chlapi.
„Těší mě… Roger Dalmont," řekl jsem konečně a stiskl jí ruku. Byla pevná a vůbec ne zpocená, což v tomto prostředí byla absolutní záhada.
„Jste si jista, že chcete mluvit opravdu se mnou?" zeptal jsem se.
„Samozřejmě, co vám není jasné?"
„Abych se přiznal, tak vůbec nic."
„Taky jsem vám ještě nic neřekla."
Byla sebevědomá, chytrá a přímočará, což se mi líbilo a začal jsem se pomalu vzpamatovávat.
„Posaďte se," ukázal jsem na rozvrzanou židli za svým stolem a snažil se uklízet rozházené papíry s poznámkami na flekaté stolní desce. Sundala si klobouk. Jestli jsem před tím říkal, že nám rozzářila to doupě jako neon, tak teď to vypadalo, jako by mi za stolem explodovala benzínová bomba. Aby zvýšila její účinky, zatřepala hlavou. Skoro jsem omdlel.
„Máte to tu docela hezký," řekla, když se posadila, a já nechápal, jak ženská může být schopna takové ironie.
„Dáte si kávu?" zeptal jsem se, abych nějak zakryl své rozpaky.
„S chutí," odpověděla, čímž mě zase dostala, protože jsem rozhodně nečekal, že by si tady u nás dala kávu. Ta poslední, co pila, musela být někde v devadesátém podlaží CRYSTAL BUILDING za deset dolarů. Vzal jsem ze stolu dva otlučené hrníčky, které jsem naštěstí před tím stačil umýt, a nenápadně hrábl po lžičkách na okraji stolu, na které jsem zapomněl a byl na nich zaschlý třítýdenní jogurt.
„Dej to sem. Udělám vám ji," připlula ňadra Rhondy Alcanové a vzala mi z rukou hrnečky.
„Tady máš ještě lžičky…"
„Čuně," prohodila a usmála se na Ley Lynseyovou širokým plnězubatým úsměvem.
„Paní je z Centra?" zeptala se neomaleně.
„Tak trochu, nevím, co myslíte konkrétně."
„Kilometr odsud směrem do města."
„Ano, pak jsem z Centra."
„Myslela jsem si to."
„Hele, Rhon, dali bychom si tu kávu, jo?"
„Dyť už letím, chceš do ní panáka?"
Udělal jsem na ni nenávistný ksicht a ona odnavigovala svá ňadra směrem ke kuchyňce v rohu. Všiml jsem si, že už ani Greg se nepřehrabuje ve svých papírech a Marius už nevytáčí to číslo, které zkoušel celý den, ale jenom zírají na rudé všespalující plameny Ley Lynseyové.
„Jste Roger Dalmont, který dělal v MORNING LIGHT."
„Jo, zlatý časy. Tenkrát jsem byl ještě dobrej."
„Teď už nejste?"

„Tady už to nejde měřit.“
„Proč myslíte?“
Bezmocně jsem rozmáchl rukama:
„Tak se podívejte tady kolem…“
„Hmm… docela pěkný.“
Vůbec nic jsem nechápal.
„Kdo vám řekl, že jsem dělal v MORNING LIGHT?“
„A před tím ve FLASH TELEGRAPH. Prostě to vím.“
Byla záhadná jako egyptské pyramidy. Hmatatelná, totálně nepřehlédnutelná, ale nepochopitelná.
„Chcete mě zpátky?“
„Já?“ podívala se na mě překvapeně a její oči byly ještě větší a šedozelenější než před chvílí.
„Možná jste novou majitelkou MORNINGu a usoudila jste, že to zas nebylo tenkrát tak spravedlivý, když se mě zbavili.“
„A bylo?“
„Nebylo.“
„Nejsem majitelkou MORNING LIGHTu. Bylo to kvůli chlastu?“
„Tak znělo vyjádření šéfredaktora.“
„Vaše vyjádření…“
„Nikdo ho nechtěl slyšet.“
„Já možná ano.“
„Záleží na tom?“
„Vůbec.“
Usmál jsem se. Ona taky. Měla nádherný úsměv, takový ten na první stránku NEWS ILLUSTRATED.
„Studovala jste můj životopis?“
„Je na síti.“
„Ani jsem ho nečetl.“
„Jeden z nejlepších investigativních novinářů. Chlouba MORNINGu. Potom rozvod, potom chlast, potom konec. Tedy ne konec. GREEN STAR.“
„To souhlasí. Protože GREEN STAR je opravdu konec.“
„Blbost, jsme špičkovej deník!“ řekla ňadra, která mezi tím připlula s kávou.
„Díky, Rhon, a když dovolíš, tak bys teď mohla vyrazit do terénu, jestli se náhodou někde něco neděje.“
„Tady? V týhle prdeli? Tady chcípl pes. Nicméně ho půjdu zkontrolovat, když myslíš.“
„Jseš skvělá. Určitě hned dole narazíš na nějakýho Terminátora, který ti poskytne rozhovor.“
Ňadra odplula.
„Může se tu kouřit?“ zeptala se Ley Lynseyová a já nabyl podezření, že má snad šedý zákal, když nevidí ta oblaka namodralého dýmu, se kterým v tomto rozpáleném bezvětří nešlo nic dělat.
„Výjimečně,“ řekl jsem a vyhrabal ze šuplíku svůj pomačkaný balíček marlborek. Jenže mě předehnala a z malé kabelky z krokodýlí kůže vytáhla tenkou krabičku dlouhých EVE. Aspoň jsem jí připálil plastovým zapalovačem a sám si vytáhl z krabičky marlborku.
„Takže chlast to nebyl,“ řekla po té, co ke stropu vyfoukla úzký líný proužek dýmu.
„Ne. Nebyl. Byl to HB BROKERS.“
„Prosím?“
„HB BROKERS. Pojišťovací makléřství.“
„Znám.“
„Příliš velké sousto. Netušil jsem to. Víte, že jedním ze spolumajitelů je náměstek ministra obrany?“
„Vás to překvapuje?“ zeptala se bezelstně a lačně potáhla z cigarety.
„Teď už ne. Jenže tehdy jsem to nemohl tušit.“
„Mohl, ale netušil.“
„Prosím?“
„Je to jen otázka zdrojů.“
„Já měl ale ty nejlepší.“
„A ty vás potopily.“
„Dost možná,“ řekl jsem a napil se kávy.
Vůbec jsem nevěděl, proč si s ní tady tak povídám. Vlastně jsem vůbec nevěděl, o koho jde. Ale asi už jsem si s nikým dlouho nepopovídal. A nebo to dělaly ty její rudé vlasy.
„Žádné upozornění?“

„Ale jo. To víte že jo. Jenže já si hrál na Velkýho Neúplatnýho.“
„Měl jste to zkusit prodat jinam.“
„Zkoušel jsem. Beznaděj. Bylo to příliš začarovaný, data změněna, podklady skartovány, svědci zmizeli. Nakonec jsem neměl v ruce vůbec nic.“
„Stálo to za to?“
„Za co?“
„Za to nepřistoupit na jejich nabídku.“
„Dneska už nevím.“
„Takže jste nakonec vyhrál.“
„V mé soukromé bitvě ano. Ovšem v té globální ne.“
„Mrzí vás to?“
Opět jsem jenom máchl rukama a podíval se po té depresivní hale.
„Vám se tu nelíbí…“ podívala se kolem sebe. Greg s Mariusem uhnuli pohledy.
„Nejde ani tak tady o tu haluznu. Jde o to, že píšu o tom, jaký měla Britney Greyny na posledním koncertě kalhotky.“
„Jste bulvár,“ řekla a ochutnala kafe.
„Správně,“ odpověděl jsem.
„Máte něco proti?“
„Čekám, kdy se nějaká bezvýznamná hvězdička vyspí s jinou bezvýznamnou hvězdičkou.“
„Lidi asi mají rádi spící hvězdičky.“
„A vy?“ podíval jsem se na ni s jistou dávkou nejistoty. Začala mě znervózňovat.
„Nečtu to. Vadí?“
„Co čtete? Remarqua? Bradburyho? Kunderu nebo snad Dostojevského?“
„Většinou obchodní poštu, pane Dalmonte.“
„Jakou poštu?“
„Nepůjdem se posadit do nějakého baru?“
„Co potřebujete?“ zeptal jsem se a típnul nedokouřenou cigaretu do popelníku z tlustého modrého skla. Od doby, co jsem byl vykopnut z MORNING LIGHT, jsem nemluvil s normálním člověkem, zvláště pak ženskou. Nebyl jsem ve své kůži.
„Přišla jsem vám nabídnout téma na reportáž. Možná sérii článků.“
„Jsme čistý bulvár. Ale to asi víte.“
„Ano.“
„Takže něco v tomto duchu?“
„Nikoliv.“
„Tak co děláte tady?“
„Možná bychom si fakt mohli vyrazit do nějaké kavárny.“
„Ještě před chvílí se vám tu líbilo.“
„Jasně že se mi tu líbí.“
Zkoumal jsem ji pohledem. Sklopila oči. Bylo v ní něco neuvěřitelně vyzývavého a zároveň plachého. Na jedné straně byla suverénní a cílevědomá, na druhé jako by o sobě pochybovala. Jako by pochybovala, jestli udělala dobře, že sem šla. Jako by měla z něčeho strach. Byla velmi přímočará, přitom mi ale za čtvrt hodiny nebyla schopna říct, oč jí vlastně jde.
„Máte nějakou oblíbenou kavárnu?“
„Možná. Třeba BELL DRISCOL.“
„V životě jsem neslyšel. Je to vůbec v tomto městě?“
„Pod Gothard Centre.“
„Kolik si myslíte, že tady beru?“
„Zvu vás.“
Bylo mi jasné, že musím přijmout. Nejen proto, že mě konečně někdo vytáhl z té příšerné nudy. Ale bylo na ní něco fakt tajemného.
4.
Museli jsme sjet dolů opět tím nákladním výtahem, o rozměrech pětkrát čtyři metry. Zaparkoval jsem se hned u ovládacího panelu a ona si stoupla k protější stěně a zády se opřela o velmi realistický metrový obraz mužského ztopořeného přirození, vyvedeného ve fialovo-červených barvách. Zmáčkl jsem SUTERÉN.
„Nevím, jaké informace mi chcete prodat, ale ne…“

„Nechci vám nic prodávat, pane Dalmonte. Daruji vám je.“
„Skvělé… Akorát mi není jasné, pokud to není bulvární povahy, jak jste se sama zmínila, proč jste nešla třeba na MORNING LIGHT nebo FLASH NEWS.“
„Šla.“
„Prosím?“
„Samozřejmě jsem tam šla.“
„Vyhodili vás…“
„Ne hned.“
„Takže já mám sloužit jako nějakej odpadkovej kontejner pro něco, co nikdo nechtěl.“
„Projevili velký zájem. Ve FLASH byli dokonce nadšení.“
„S kým jste tam mluvila?“
„Patrick Fauver.“
„Znám. Ten je dobrej.“
„Byl dobrej. Pouze jeden den. Ten druhý mi pak zavolal s tím, že si to všechno nějak ověřoval a že všechno je jinak… Chtěl schůzku.“
„Nešla jste na ni.“
„Nešla. Mlel nesmysly. Někdo ho prostě zastavil.“
„A MORNING LIGHT?“
„Pan Bellow a pan Corryel.“
„Stan Bellow tam ještě dělá?“
„Strávila jsem s ním dvě hodiny.“
„Je to příjemný společník… Na čem to zkejslo?“
Výtah se zastavil. Vykročila ke dveřím a já ji chytil za loket.
„Moment,“ řekl jsem.
Po dvou vteřinách sebou výtahová kabina škubla a spadla o půl metru níž. Teprve potom se dveře otevřely.
„Potřeboval by údržbu,“ řekl jsem omluvně.
Vlezli jsme do první rychlodráhy, která jela kolem směrem do centra. Červené vozy Coca Coly docela ladily k těm jejím vlasům. Začínala odpolední špička, takže vozy byly narvané. Alespoň jim fungovala klimatizace. Na Simpson Road jsme přestoupili do velkokapacitní lanovky, která nás provezla nepřehlednou změtí výrobní zóny a vyklopila nás na Johahn Square, dvacetipodlažní ocelové struktuře, jako vystřižené z Verneových románů. V této části města jste už neměli tu nejmenší šanci zahlédnout modrou oblohu. Svým vnitřním uspořádáním to připomínalo přetechnizované termitiště.
Sjeli jsme do jakéhosi obrovského atria se šesti visutými galeriemi po stranách, s nejrůznějšími restauracemi, vinárnami, hernami, bary, fitnesscentry a snad tisíci kamerami, které snímaly každý kousek tohoto morbidního prostoru. Třemi eskalátory jsme se dostali až na samé dno toho trychtýře a pokračovali dál kolejovou rychlodráhou, tentokrát v modré barvě SEA TECHNIC. Ley Lynseyová se v tomto prostředí pohybovala naprosto přirozeně a nenuceně. Bylo to její prostředí, ve kterém asi trávila většinu svého života. Já už mu odvykl. Vadily mi už i ty kamery, které jsem před pěti lety ani nevnímal.
5.
BELL DRISCOL byla malá kavárnička vysekaná ve skále. Teda spíš to mělo budit dojem skály, ale byl to jen hollywoodský papundekl. Když jsem na něj poklepal, ozval se typicky plastový zvuk. Teprve teď mi došlo, že jsme si mohli zajít spíš někam do bufetu tam u mě, protože jsem tu působil jako nějaký volezlý strašák z kanálu. V propocené a pomačkané modré košili mezi těma okvádrovanýma úředníčkama jsem fakt působil blbě. Nejen že se po mně zvědavě dívaly všechny ty vodnaté ksichty, ale dokonce i kamery pod stropem se začaly natáčet směrem ke mně.
„Nejsem tu ve svý kůži,“ poznamenal jsem k Ley Lynseyové, která naopak ve své kůži byla. Bylo to její prostředí, její domácí hřiště. Působila teď daleko vyrovnaněji. Možná to byl její záměr, dostat mě tam, kde ona bude mít navrch. Tady teda navrch měla skutečně dokonale. Obtloustlý číšník, jehož břicho připomínalo příď Titaniku, se přikolébal s jídelním lístkem v ruce.
„Dvakrát kávu, prosím,“ zastavila ho má hostitelka, než stačil položit tu knihu ve velbloudí kůži na stůl.
„Jak račte, madam,“ a ušklíbl se na mě šklebem zvoníka od Matky boží. Ley Lynseyová si pak zapálila svou Eve. Já marlborka nechal v tom rozčilení na stole v GREEN STAR.
„Prosil bych o maximální stručnost,“ utrousil jsem a opřel se lokty o stůl.
Zatřepala pobaveně hlavou. Hrála si se mnou. Hrála si se mnou jako rezavá kočka s opelichanou myší.
„Nebuďte nervózní a dejte si cigáro,“ přisunula ke mně svůj balíček.

„Díky.“
„Kdybyste řekl tomu vašemu redakčnímu personálu, aby vypadl, mohli jsme teď sedět u vás.“
„Promiňte… V tom horku mi to nějak pomaleji myslí.“
„V tom případě doufám, že tady vám to bude myslet perfektně. Klimatizace funguje. Navíc jsme patnáct metrů pod zemí.“
„Jo, v papundeklové skále.“
Titanik přivezl na stolku, na který by se vešel opečený daněk i se všemi přílohami, dvě kávy.
„Ještě nějaké přání?“
„Zatím je to všechno, děkujeme,“ řekla rudovlasá královna a vyfoukla kouř ke stropu, kde ho okamžitě schlamstla hladová klimatizace.
„Jsem osobní sekretářkou pana Marca Maloryho.“
„Myslíte COMSYSTEM?“
„Ano. Myslím COMSYSTEM.“
„V tom případě vám blahopřeji. Za týden vyděláte to, co já za rok.“
„Není to tak strašné,“ řekla a míchala si kávu.
„Takže nějaká korupce?“
„Možná. Nevím, co za tím je.“
Opřel jsem se do židle.
„A vy si fakt myslíte, že bych do toho šel?“
„A proč ne?“
„Když jsem vyhořel na nějakých takových šmudlalech jako HB BROKERS?“
„Proč ne?“
„Víte vůbec, co to je COMSYSTEM?“
Překvapeně se na mě podívala.
„Já jsem osobní sekretářkou ředitele COMSYSTEMU, pane Dalmonte.“
Vyndal jsem si z jejího balíčku jedno tenký dlouhý cigáro a zapálil si. Odpálil jsem ho skoro v půlce. Jak jsem zvyklý na ty svoje marlborka, tak už mám přesně naučenu vzdálenost, kde je jejich konec, a tyhle EVE byly o dobrých dvanáct milimetrů delší. Taky se to blbě drželo v hubě, jak to bylo tenké.
„Teď už se ani nedivím, že vás vyhodili i nejlepší novináři z největších deníků. Nemám na COMSYSTEM, paní Lynseyová. Nikdo nemá na COMSYSTEM. Ale řeknu vám jedno. Kdybych ještě byl v MORNING LIGHT, možná do toho jdu. Asi mě baví chodit hlavou proti zdi.“
„Bosý po rozdrcených střepech.“
„To jste řekla pěkně.“
„To řekl Kurt Vonnegut.“
„Jeho raná tvorba byla daleko lepší něž to, co psal ke konci,“ zareagoval jsem, aby si nemyslela, že jsem zas takový buran.
„Tohle je ale tutovka, pane Dalmonte.“
„To si myslíte vy.“
„Nevím, ke kolika penězům jsem pomohla těm novinářům, kteří to pak stejně odmítli.“
„Myslíte, že je někdo uplatil?“
„Nevím.“
„Patrick Fauver je neúplatný.“
„Možná donedávna fakt byl.“
„Myslíte si, že všichni novináři jsou stejní…“
„Všichni určitě ne,“ řekla a napila se kávy.
„To jsem rád.“
„Alespoň Peter Bolin z MIRROR SUN určitě ne.“
„Toho neznám.“
„Mladý kluk. Pod třicet.“
„Z MIRROR SUN?“
„Ano.“
„Toho neuplatili?“
„Asi ne.“
„A on do toho šel?“
„Ano.“
„Tak proč…“

„Je po smrti, pane Dalmonte.“
Potáhl jsem z té neuvěřitelně tenké cigarety. Bylo to slabé holčičí cigáro a ať jsem tahal jak jsem tahal, připadal jsem si, že žádný cigáro v hubě nemám. Podíval jsem se na ni.
„Zahynul násilnou smrtí?“
„Nevím, jak zahynul. Nedostala jsem se k té informaci. Možná vy jako novinář byste měl větší úspěch.“
„Mohu vás o něco poprosit?“
„Samozřejmě.“
„Mohu si objednat jedny marlborka?“
„Objednejte si třeba celý kartón. Sám jste řekl, že za týden vydělám to, co vy za rok.“
„Nemyslel jsem to tak. Nicméně děkuji.“
Kývl jsem na Titanik a ten to nabral plnou parou ke mně. Když jsem ho požádal o karton marlborek, vypadalo to, jako by se opravdu střetl s obrovským ledovcem. Musel jsem mu to opakovat třikrát, než tam hodil zpětný chod.
„Takže vy myslíte, že ta vaše story už způsobila smrt nějakého pisálka z MIRORU?“
„Jdete do toho, nebo ne?“ zeptala se a prohlížela si svoje dlouhé nehty, nalakované v odstínu svých vlasů. Neříkal jsem nic. Titanik připlul s nákladem marlborek.
„Poslouchám…“ řekl jsem po dlouhé odmlce.
„Jsem osobní sekretářkou ředitele COMSYSTEMu.“
„To už jsem vstřebal. Jste tím pádem královnou tohoto města.“
„Už šest let.“
„Konečně nová informace.“
„Viděla jsem ho jen jednou.“
„Skutečně?“
„Ano. Při přijímacím pohovoru.“
„Poslouchám. Pokračujte.“
Zahleděla se na mě těma svýma velkýma šedozelenýma očima.
„To je celé,“ řekla a zamíchala si zbytek kávy v hrníčku.
„No, možná jste to vzala příliš vážně, tu moji prosbu o stručnost. Co kdybyste se přece jenom pokusila doplnit ještě nějaké detaily…“
„Žádné nejsou, pane Dalmonte. To je prostě opravdu celé.“
Natáhl jsem si pod stolem nohy. Roztrhl karton marlborek. Vytáhl jeden balíček a nacvičeným pohybem strhnul celofán. Vyklepl jsem jednu a vsunul si ji do úst. Zapálil jsem si na první pokus. Tuhle vzdálenost jsem znal nazpaměť.
„Takže když dovolíte, pokusím se o rekapitulaci. Vy jste šest let neviděla svého šéfa.“
„Ano.“
„Víte, co by všichni ostatní za to dali? Třeba já?“
„To je mi jedno.“
„A myslíte, že je to totální novinářská bomba.“
„Ano.“
„Neskutečné.“
„Jsem jeho osobní sekretářkou.“
„Pro mě z toho vyplývá pouze jedno, paní Lynseyová. Že s ním nespíte. Čekal jsem přesně opačný příběh.“
Podívala se na mě, jako bych po ní vystřelil nějaký jedovatý šíp.
„To je opravdu celý váš komentář k tomu?“ zeptala se uraženě.
„Co si myslíte vy?“ zeptal jsem se.
Hrála si s hrníčkem. Neříkala nic a zcela evidentně hodnotila situaci, zda ještě má cenu se mnou vůbec ještě v něčem pokračovat, nebo jestli mě má pustit k vodě.
„Já si totiž myslím, že žádný Marc Malory neexistuje…“ řekla po chvilce.
„Prosím?“
„Je jenom virtuálním jménem.“
„Předpokládám, že komunikujete jen po síti.“
„Jistě.“
„V tom případě je to vůl, který nedocenil osobní komunikaci s vámi. Věřte, že já být vaším šéfem, ani jeden příkaz byste nedostala po síti.“
„Nejste mým šéfem, pane Dalmonte.“

„Škoda. Víte, co nechápu? Proč se chtěl s vámi Patrick Fauver, kterého považuji za velmi schopného, sejít ještě po třech dnech. Proč se tím sakra vůbec zabýval? Určitě to má ještě nějakou pointu, že ano…“
„Jakou pointu?“
„Neřekla jste mi všechno.“
Přestala si hrát s hrnečkem a kývla na Titanik. Stopla ho v průplavu mezi dvěma stoly a měl co dělat, aby tu zatáčku vybral.
„Ano, madam?“
„Dvakrát martini s citronem.“
„Prosím…“
Zpětný chod do barových doků.
„Takže?“ řekl jsem.
„Asi před deseti dny jsem ho opět viděla.“
„No vidíte. Co chtěl?“
„On mě neviděl. Jenom já jeho.“
„Co jeho náměstci? Osobní poradci, právníci, bankéři. Ostatní zaměstnanci.“
„Nikdy ho neviděli, pane Dalmonte. To mám ověřeno. Komunikuje výhradně mailem.“
„Což je dneska ale standardní.“
„Možná.“
„Přesto jste ho nedávno zahlédla. Po šesti letech.“
Titanik aktivoval palubní jeřáb a spustil nám na stůl dvě sklenice s martini. Další rameno pak nainstalovalo kbelík s ledem. Potom kurs sto osmdesát stupňů a plnou parou na sever.
„Takže jste ho zahlédla. A co dál?“
„Na videu.“
„Soukromé video?“
„Ne, oficiální film z distribuce.“
„Vy si půjčujete video? Proč si nezajdete do kina? Jste vdaná?“
„To s tím nesouvisí, pane Dalmonte.“
„Promiňte…“
„Byla jsem.“
„Vraťme se k tomu videu. Takže jste ho viděla v nějakém filmu, jo?“
„Ano.“
„Nějaký dokument o vývoji informačních technologií?“
„Právě že ne.“
„Takže právě co?“
„Takže právě porno.“
Teď mě dostala. Najednou jsem nevěděl, jak zareagovat. Nefascinovala mě skutečnost, že zahlédla svého šéfa na pornocédéčku. Fascinovalo mě, že si půjčuje porno.
Jako by četla mé myšlenky.
„Bylo to na mejdanu. Kamarádka slavila čtyřicátiny, tak jsme se sešly, tři bývalé spolužačky. Otevřely si láhev metaxy a nakonec tam Tawnee pustila to porno.“
„Tvrdé porno?“
„Sakra tvrdé, pane Dalmonte.“
Napil jsem se pomalu toho martini s citronem. Bylo skvělé.
„To ovšem samozřejmě poněkud mění situaci. Teď to vypadá tak, že generální ředitel COMSYSTEMU si odskočil zahrát do pornofilmu. Má asi takovou nějakou úchylku… No to by možná opravdu bylo na článek. Podklady a zdroje jsou v tomto případě jasné. Pokud je teda to cédéčko normálně v prodeji.“
„Tawnee ho koupila na Sirocco Boulevard.“
„Jste si jista, že jste ho poznala? Viděla jste ho jen jednou. Před šesti lety při přijímacím pohovoru.“
„Všimla jsem si tří pih, pane Dalmonte. Jednu na obličeji, nad pravým obočím, a dvě vzadu na krku. Pochybuji, že by dva lidé měli stejné rozmístění pih.“
„Vy jste si při tom přijímacím pohovoru všimla pih?“
„Asi ano.“
„Čeho si všímáte při našem hovoru?“
„Nevím. Možná to zjistím až doma.“
„Možná na dalším pornocédéčku… To byl samozřejmě žert,“ řekl jsem okamžitě.
Neřekla nic. Zapálila si další cigaretu.

„To je teda opravdu spíš pro bulvár. Ani se nedivím, že s tím ostatní nechtěli nic mít.“
„Nevím, jestli jste to správně pochopil.“
„No, pochopil jsem to tak, že stačí sehnat fotku pana Maloryho, naskenovat toho herce z toho vašeho pornocédé…“
„Není to moje pornocédé,“ řekla uraženě.
„Tak z toho cédéčka vaší přítelkyně a otisknout je vedle sebe na první stránce.“
„Jeho fotku neseženete. Střeží si své soukromí a žije v ústraní.“
„Blbost. Musí někde existovat jeho fotka. Má pod palcem spoustu nadací, určitě musel přestřihávat nějakou pitomou pásku u nějaký nemocnice nebo útulku pro opuštěná zvířata. Je to celebrita.“
„Na síti jeho fotka není.“
„Možná nemáte takové zdroje, jako mám já.“
„To asi opravdu nemám. Ale Marc Malory je opravdu znám tím, že se neobjevuje na veřejnosti.“
„Musí podávat zprávy akcionářům, určitě se účastní výročních porad akcionářů. Znáte vlastnickou strukturu COMSYSTEMU?“
„Neznám, ale domnívám se, že většinu stejně drží pan Malory.“
„To by byl nejbohatší člověk na světě.“
„Možná ano.“
„Dobrá, zkusím se na to podívat.“
„Jdete do toho?“
„Řekl jsem, že jo. Ale stejně nevěřím tomu, že to vyjde.“
„Proč?“
„Jestli Malory řídí takového nadnárodního mamuta, jako je COMSYSTEM, a navíc tak úspěšně, tak takovou blbost neudělá. Je to stejný, jako kdyby prezident Spojených států přijal roli v pornofilmu a doufal, že se na to nepřijde. Takže jste možná narazila na jeho jednovaječné dvojče nebo klona. Ale i to by byla bomba, to uznávám.“
„Tomu nevěřím, byl to fakt on.“
„Pořád ale nechápu, proč jste s tím vůbec šla na MORNING LIGHT a FLASH TELEGRAPH. To jsou nejserióznější deníky a…“
„Asi jste to pořád nepochopil, pane Dalmonte.“
„V tom případě pak nepomáhá ani ta klimatizace tady…“
„Já si totiž myslím, že je to přesně obráceně, víte?“
„Jak obráceně?“
„No prostě ne tak, že by si ředitel COMSYSTEMU šel zahrát do pornofilmu, ale že si podřadný herec z pornofilmu zahrál na ředitele COMSYSTEMU.“
Zadíval jsem se na její rudé nehty a hodil do sebe zbytek martini.
„Myslíte, že bychom si mohli dát ještě jedno?“
6.
Stoupnul jsem si do sprcháče a dal si ledovou sprchu. Po celodenní koupeli v potu to byl opravdový balzám. Když jsem zavřel oči, měl jsem před sebou pořád Ley Lynseyovou. Byla vizuálně tak výrazná, že jsem se prostě toho vjemu nemohl zbavit, ať jsem dělal, co jsem dělal. Nechal jsem si na hlavu dopadat studený proud vody a uvnitř si znova a znova přehrával náš rozhovor. Teď, ve sprše, mi to celé připadalo jako nějaká fata morgána či přelud.
Ley Lynseyová tvrdí, že ředidel COMSYSTEMU, Marc Malory, neexistuje. Tedy samozřejmě že existuje, ale nikdo vlastně neví, kdo to je. Nějaký celosvětově hledaný zločinec? Psychopat z psychiatrické léčebny? Nebo snad starosta města? Ministr? Možná mimozemšťan. Nějaký X-Man nebo někdo zapomenutý z Matrixu? Nejmocnější muž planety? Možná jde jenom o nějakého podivína, který prostě neměl tenkrát čas a poslal na ten pohovor s Lynseyovou svého kamaráda. A ten si po nějakém čase zahrál v pornofilmu. No a co? A nebo Lynseyová plácá nesmysly. Ale proč?
Bylo mi jasné, že ať je to jak chce, že je to totální kravina a že jediný, kdo po tom může jít, jsem já, starý vůl.
7.
„Hele, tak co chtěla ta šťabajzna?“ byla první otázka Rhondy Alcanové, když jsem druhý den přišel do práce.
„Nějaká sekretářka, kterou otravuje její šéf,“ řekl jsem otráveně a svalil se do svého rozvrzaného křesla naproti oknu, s panoramatickým výhledem na rezavé příhradové nosníky, nesoucí další dvě patra naší potápějící se konzervy. Po ránu tu většinou byli všichni, takže teď v naší tovární hale bylo asi čtyřiadvacet

lidí nejrůznějšího druhu, jako by je někdo vytáhl z natáčení nějakého surrealistického filmu.
„Máš se stavit u šéfa," prohodil jakoby jen tak mezi řečí Greg Egan a zvědavě si mě prohlížel, zda na mně pozná, jestli jsem s tou včerejší návštěvou strávil noc.
„A kterýho šéfa je sekretářkou?" nedala se odbýt prsatá Rhonda.
„Jakéhosi obchodu s porcelánem," odsekl jsem.
„A hele, náš žurnalistický král se nějak špatně vyspal," komentovala to Rhonda a šla mi postavit na kafe.
„Cože jsi říkal s tím starým?" zeptal jsem se směrem ke Gregovi.
„Máš se za ním zastavit."
„Kdy?"
„Nejrači hned."
Vstal jsem a loudal se k protější stěně s otlučenými dveřmi, označenými stručným nápisem ŠÉFREDAKTOR – ŘEDITEL.
Gene Koeher měl šedesát, ale vypadal na sto šedesát. Špinavě šedivé a neustále rozcuchané vlasy mu vlály kolem hlavy jako nějaká parodie na svatozář a oči, posazené hluboko ve vrásčité tváři, byly tak malé, že téměř nebyly vidět. Jako by byl pořád těsně před usnutím, nebo se zrovna nečekaně probudil.
„Prý jste se po mně sháněl," oznámil jsem mu a posadil se naproti němu za stůl z nějaké školní jídelny na kovových nohách.
„Jo," odvětil Gene Koeher a zapálil si půlku doutníku, která mu zbyla v popelníku od včerejška. „Prý jsi měl včera návštěvu."
„Ježíšmarjá, Alcanová už z toho určitě udělala článek na první stránku, ne?"
„Zatím ne. Ale mohl by být?"
„Proč myslíte?"
„Prý to byla nějaká nóbl dáma."
„To říkal kdo?"
„Slečna Alcanová."
„No jasně. Každá ženská, která není v teplákách, je pro ni nóbl dáma."
„To je jedno. Chci akorát vědět, jestli z toho něco kouká, nebo ne."
„Myslíte, jestli jsem se s ní vyspal?"
„Ale hovno. Jestli je to causa nebo není."
„Není."
„Není?" zeptal se zklamaně Greg Koeher a potáhl ze svého doutníku. Malou místnost zaplnil kouř tlející trávy z podestýlky velkokapacitního kravína.
„Proč ne?" zeptal se, když zjistil, že to nemíním dál komentovat.
„Přišla se story, o které si myslí, že by nám ji mohla prodat za pět tisíc dolarů."
„A ty bys to ocenil na kolik?"
„Na jeden hamburger."
„Co má za problém?"
„Otravuje ji její šéf."
„Pokud je to prezident Spojených států, možná by to za těch pět táců stálo."
„Není to prezident Spojených států. Je to vedoucí nějakýho obchůdku se sklem na předměstí."
„Cože?"
„Dyť vám říkám, že byla úplně blbá."
„Stála aspoň za to?"
„Za co?"
„Že jste s ní potom šel na kafe."
„Myslel jsem si, že jo, ale během toho kafe jsem zjistil, že ne."
„Dobrá," řekl opět zklamaně Greg Koeher a labužnicky potáhl z doutníku. Myslel jsem, že v tom smradu chcípnu.
„Takže na čem teď děláš?"
„Odpoledne bych chtěl odjet na koncert Mika Fanyeho, jestli se tam náhodou něco nestrhne, a dopoledne bych chtěl ještě dokončit ten sloupek o městský policii, jak skoro ukopali toho žebráka."
„Dobrá. Co ten Galworthy? Je to teplouš nebo není?"
„Mám rozhozený sítě. Jednoznačně to zatím nevím."
„Dobrá, pokračuj na tom."
Vrátil jsem se do haly a na stole už mě čekala horká káva a obří prsa Rhondy Alcanové, která seděla na mé židli s bradou podepřenou svýma pudingovýma rukama.

„Tak co chtěl?“ zeptala se s neskrývanou zvědavostí.
„No co asi. Chtěl potvrdit, jestli ten popis, cos mu dala, odpovídal skutečnosti. A taky ho zajímalo, jaký měla kalhotky.“
„Cos mu na to řek?“
„Poslal jsem ho do prdele, stejně jako budu muset poslat i tebe.“
„No snad se tak moc nestalo,“ řekla uraženě, zvedla hlavu, potom ruce a nakonec i ta svá prsa a odkolíbala se ke svému stolu.
8.
Vyjel jsem naším nákladním výtahem až nahoru na střechu. Vypadalo to, že dnes bude zase ten šílený pařák, kdy se vám košile přilepí na záda a dostanete ji z nich až večer při vynaložení obrovského úsilí. Sednul jsem si na plechovou střechu, která teď ještě nebyla rozpálená tak, jako bude za dvě hodiny, a docela příjemně chladila. Před sebou jsem měl město, jehož konce jsem nedohlédl. Město vlastně nebylo to správné slovo, protože to přede mnou bylo šílené a morbidní monstrum z betonu, oceli, skla, laminátů a milionu dalších syntetických sloučenin o délce osmdesáti mil. Město se tomu dalo říkat ještě tak možná před dvaceti lety, když Philadelphie byla Philadelphií a New York New Yorkem. Když se to pak všechno slilo v jeden hrůzostrašný Philadyork, nemá to už s městem nic společného.
Vlastně jsem ani nevěděl, proč jsem Gene Koeherovi neřekl to, co mi řekla Ley Lynseyová. Nedokázal jsem si to nijak zdůvodnit. Bylo to spíš tak nějak instinktivní, pocitové. Možná jsem ze sebe jenom nechtěl udělat úplného vola.
Vytáhl jsem z kapsy mobil a ťuknul tam Stana Bellowa. Už dva roky jsem s ním nemluvil, ale je to určitě jeden z těch, kterému mohu zavolat kdykoliv, protože jsme byli v MORNING LIGHT docela sehraná dvojka. Vzal to po druhém zazvonění.
„Čau, ty starej pardále,“ ozvalo se ve sluchátku, a já měl docela radost, že to vůbec vzal.
„Čau, vole. Jak se máš?“
„Skvěle. Jsem dva měsíce bez prémií kvůli tomu článku o MTV.“
„Jo proto seš teď takovej obezřetnej,“ řekl jsem.
„Jak to myslíš?“
„Proč jsi neskočil po tý Lynseyový?“
„Po kom?“
„Ley Lynseyová. Byla za tebou, ne?“
V mobilu bylo najednou chvilku ticho, a pak se ozvalo:
„Blbost. V životě jsem o ní neslyšel. Hele, musím končit, starej se tu kvůli něčemu rozčiluje…“
A pak ticho. Čuměl jsem na tu malou krabičku od Motoroly a nechápal vůbec nic. Stan Bellow mi to normálně típnul. Tohle nebyl on. To nebyl Stan Bellow. Kdyby se mnou mluvil a přišel k němu starej, tak by z toho ještě naopak udělal fór a přemlouval ho, ať si mě na chvilku vezme, že ho chci pozdravit. Jenže jako bych mu tam poslal nějakou virtuální bombu. Ťuknul jsem to číslo znovu. Dvakrát to zazvonilo a potom se ozvalo, že účastník sítě je nedostupný.
Čuměl jsem střídavě na mobil a střídavě na to úchylné panorama Philadyorku a přemýšlel o tom, kde to skřípe. Asi za minutu mi pípnul mobil. PŘIJATÁ ZPRÁVA. Otevřel jsem ji: PROMIN. ZASILAM KYTICI MODRYCH ORCHIDEJI.
Zíral jsem na ten nápis na mém displeji, jako by snad byl napsán v nějaké hebrejštině. Nápis, který se najednou vynořil jakoby mimo tento svět a mimo tento vesmír, přesto tak konkrétní jako rána palicí. Kytici modrých orchidejí jsme v MORNINGU používali jako varování. Měli jsme vypracován takový třístupňový systém. Bílé sedmikrásky bylo POKUD TO NEZVLÁDNEŠ, SPÁLÍŠ SI PRSTY. Potom byly Žluté růže signalizující PŘÍLIŠ RISKANTNÍ. NEBEZPEČÍ KATASTROFY. Posledním stupněm pak byly ty modré orchideje: DEJ OD TOHO RUCE PRYČ. OHROŽENÍ ŽIVOTA.
Stan Bellow nikdy žádnou situaci moc nedramatizoval. Byl to spíše takový flegmatik. Ostatně se už taky několikrát spálil. Když jsem dělal na tom HB BROOKERS, pendlovaly mezi námi na mobilech Žluté růže. Jestli mi teď Stan tedy poslal Modré orchideje, znamená to, že mám v ruce možná svůj největší článek v životě.
9.
Dostat se na HARROW BOUND nebylo tak jednoduché. Je to skoro na druhé straně města, takže se naskýtala možnost buď to střihnout přímo středem toho přetechnizovaného propletence, a nebo po jeho okraji v poměrně horším standardu, ale možná daleko nenápadněji. V Centru si vás přebírala jedna kamera za druhou a váš pohyb byl přesně monitorován, včetně návštěvy veřejných záchodků. Po okraji jste mohli proklouznout daleko nepozorovaněji, pokud jste se vyhýbali dílčím centrům, velkým přestupním

stanicím a pokud jste pochopitelně měli vypnutý mobil. Jinak to všechno bylo k ničemu.
Rozhodl jsem se pro okrajovou cestu. Jestli je to o Modrých orchidejích, nemá cenu blbnout. Nastoupil jsem na KARMISH GENTLE, kde můj mobil dal příkaz bance k převodu jízdného na Dopravní podnik a zároveň provedl registraci mého pohybu v systému. Po té jsem ho vypnul. Projel jsem rychlodráhou celý HAWKIN PARK a pak tramvají přes BONACIO CREST, kde jsem se seznámil s velmi otravnou partou šesti bezdomovců, kteří mě připravili skoro o všechny cigára. Na BELEST COUNCIL jsem chtěl přestoupit na lanovku, ale tam měli v kabinách kamery, tak jsem to vzdal. Cestoval jsem motorovou lokálkou mezi troskami KALABRY POINT, kde jsem byl v celém vagónu sám, až na nějakou tisíciletou ježibabu, která se vůbec nehýbala a možná už tak jezdí několik let, aniž si někdo všiml, že je mrtvá. Celá cesta do HARROW BOUND mi trvala asi tři hodiny se šesti přestupy. Přes Centrum bych to udělal možná za hodinu se šestnácti přestupy. Ale také s mým ksichtem v centrálním počítači, který ho během několika málo tisícin vteřiny dokázal přiřadit k mému jménu, sociálnímu pojištění a bydlišti.
Bill Crosbane měl svůj obchůdek s elektronikou ve druhém podlaží nějakého starého oprýskaného sila, kde se dřív skladovala pšenice snad pro celé Spojené státy. V HARROW BOUND naštěstí ještě bylo možné od sebe rozeznat jednotlivá podlaží, v centru jste byli s nějakými počty absolutně mimo. HARROW BOUND bylo předměstí, kdysi průmyslová čtvrť Philadelphie s přístavními doky. Dnes to je hlavně čtvrť obytná, pro ty, kteří nemají na normální bydlení. Něco jako vysokoškolské koleje v tisícinásobném měřítku. Dotované bydlení pro ty, co nemají na bydlení, ale brání se tomu pádu o další příčku níže, kde už jsou jenom bezdomovci a squateři. Chudinská čtvrť, nicméně relativně ještě bezpečná.
10.
„Ježíšmarjá, tebe bych tu teda dneska nečekal…," řekl starý Crosbane, když mě uviděl ve dveřích. Ve svém krámku byl úplně sám, jako po většinu dne, týdne či měsíce. Bill Crosbane kupoval od státních a městských institucí staré vyřazené počítače, které předělával na plně funkční a poměrně výkonné stroje a za babku je prodával těm, kteří neměli na nový, což byli většinou studenti. Bill Crosbane měl asi šedesát, ale byl neobyčejně vitální a neobyčejně šikovný. Člověk s neobyčejným citem pro digitální technologie, na čemž také založil svůj kšeft. Měřil pouhých sto padesát pět a měl na sobě flekaté tričko s nápisem PARIS UNIVERSITY a teplé bačkory, což v tomto parnu bylo docela komické. Prodejna sama nejevila žádné známky klimatizace.
„Jak to jde?" zeptal jsem se a sedl si na barovou židličku, co měl v rohu svého krámu.
„No, furt stejně… Takže nejde."
„Nekecej."
„Dáš si panáka?"
„Takže se ti daří dobře."
„Potřeboval bych nějakej větší kšeft," řekl a vytáhl odněkud zpod pultu láhev, kde na dně bylo asi na dva prsty nějaké hnědé tekutiny.
„Proto jsem tady."
„Ty?" vzhlédl překvapeně od skleniček, které utřel o své tričko na břiše.
„Jasně. A kdo asi jinej."
„Ty jsi zpátky v MORNINGU?"
„Hovno. Pořád v GREENU."
„Tak co kecáš, blbe…"
Ťukli jsme si a já do sebe hodil to, co mi nalil. Byla to skotská a byla docela dobrá. Příjemně v tom vedru hřála. „Potřebuju compjůtr."
Máchl rukou kolem sebe.
„Vyber si. Nejlevnější je tam ten, osm set šestka."
„Na ten šrot tady ti kašlu. Říkám, že potřebuju compjůtr."
Překvapeně se na mě podíval a zamrkal malinkýma očkama. Hodil do sebe panáka a pak se zeptal:
„Jakej?"
„Anonymní."
„Ses asi zbláznil…"
„Proč?"
„Jsi říkal, že seš furt v GREENU."
„Jasně."
„Tak co blbneš?"
„Prostě se naskytla příležitost."
„To mě sice těší, že se ti naskytla příležitost, ale já nemám na financování tvých příležitostí."

„Nekecej.“
„GREEN STAR to nezaplatí.“
„Zaplatí. Ale ne hned.“
„To znamená, že nikdy.“
„Ale jo…“
„To nejde.“
„Neblbni. Říkám ti, že je to perfektní rána. Fakticky tutovka.“
„Jdi do prdele…“
„Tak hele, kolik jsme ti toho z Mornigu nacpali? Sto tisíc? Sto padesát?“
Bill Crosbane se unaveně posadil na židličku od piána, kterou určitě našel na nějaké skládce.
„Bylo to devadesát pět tisíc za dva stroje. Ani o cent víc.“
„No vida. A to se ti zdá málo?“
„Jo, jenže teď máš hovno. A za hovno já riskovat nebudu.“
„Teď mám hovno a zítra můžu mít půl milionu.“
„Tomu sám nevěříš, ty vole.“
„Blbost. Kdybych tomu nevěřil, tak tady nejsem.“
„Máš vypnutej mobil?“
„Samozřejmě.“
„Nejde to.“
„Jaká je cena?“
„Sto tisíc.“
„To jsi byl tenkrát teda levnější.“
„Jo… Znáš to. Inflace a tak.“
„Jaká inflace, ty blbe?“
„Rizika jsou daleko větší. Mají dokonalejší technologie, na který jsou třeba dokonalejší stroje. Už to není tak jednoduchý.“
„Do prdele, co tady meleš za blbosti? Byl jsi vždycky perfektní a nepochybuji o tom, že perfektní jsi zůstal.“
„Jo, jenže zůstat perfektní taky stojí nějaký prachy.“
„Dostaneš je.“
„Vo co de?“
„Kdybych ti to řek, tak seš zítra mrtvej.“
„Já jsem mrtvej už teď, takže je to jedno.“
„Když ti to řeknu, tak to seženeš?“
„Ne. Jenom ten software do modemu přijde na třicet táců. Modem sám na dalších patnáct. Připočti si software počítače. Prostě na to nemám.“
„Jde o COMSYSTEM.“
Zíral do prázdna s prázdnou skleničkou v ruce.
11.
Měl jsem tři hodiny, abych se dostal včas na koncert Mika Fanyeho. Bylo to v Centru a odsud jsem to odhadoval tak na slabou půlhodinku. Jenže jsem nemohl jet odsud, protože to by veškeré moje maskovací manévry byly v hajzlu. Kamery by si mě odchytily hned na prvním přestupním terminálu a nebylo co řešit. Musel jsem zpátky po okraji do WEST RICONU, a teprve odsud do centra. Bill Crosbane mi slíbil, že mi to připraví na zítra.
Ve všech computerech ve třech čtvrtinách světa byl instalován operační systém COMSYSTEMU. Po fůzi Microsoftu a DigiTechu tento nadnárodní moloch získal absolutní monopol a kontrolu nejen nad počítači, ale i veškerou sdělovací, komunikační a monitorovací technikou. Dá se říci, že COMSYSTEM je jakýmsi neoficiálním vládcem světa. Jenom tady v tom pitomém Philadyorku, s třiceti miliony obyvateli, je asi padesát pět milionů počítačů. Každý modem je registrovaný a má svůj nezaměnitelný kód, podle kterého je okamžitě znám jeho majitel. Také každý počítač má něco jako svoji DNA zakódovánu přímo ve svém čipu, a tak i když někde seženete nebo se vám podaří přivézt neregistrovaný modem, pořád jste vystopovatelní, protože váš počítač každých pět vteřin vysílá po síti svoji DNA. Při každé koupi počítače se registrujete stejně jako při koupi auta. Syndrom teroristické hrozby udělal ze Spojných států dokonalou past současně i pro všechny, kteří s terorismem neměli nikdy nic společného.
Bill Crosbane byl jedním asi ze dvou lidí z celého města, který dokázal sehnat takzvaný anonymní počítač včetně modemu. S tímto vybavením jste prakticky dokonalý anonym, jehož identita je neodhalitelná. A

přesně to jsem potřeboval, protože mi bylo jasné, že při prvním dotazu na síť týkajícím se Marca Maloryho tam mám druhý den FBI, tedy jestli Ley Lynseyová nekecala. Jenže to je jenom půlka vybavení, které potřebuji. Ještě musím sehnat nějakého spolehlivého hackera. Pár jich samozřejmě znám, ale zatím mě vůbec nenapadalo, z čeho bych je mohl platit. Ještě že aspoň ten starý Crosbane si dal říct. Cena takového počítače totiž vůbec není otázkou nějaké technické náročnosti nebo technologické dokonalosti, ale spíše rizika s tím spojeného. Je tam stejná sazba jako za zpronevěru pěti milionů či znásilnění. Osm let natvrdo.

12.

Na Fanyeův koncert jsem se dostal na poslední chvíli a jenom díky mé novinářské akreditaci mě tam ti dva černoši u vstupu pustili. Roxy Hall byla narvaná k prasknutí. Deset tisíc lidí bylo přikryto hustou sítí vytvořenou laserovými reflektory, která se stahovala v rytmu techna, burácejícího z reproduktorů. Mike na pódiu ještě nebyl, takže asi nějaká rozehřívačka. Byl jsem tu jen kvůli tomu, že můj šéf předpokládal nějakou neofašistickou výtržnost či provokaci, protože Fanye byl jejich modlou.

Předpokládal blbě. Dvě hodiny jsem protrpěl s desetitisícem absolutně vygumovaných teenagerů při děsné srágoře. Usoudil jsem, že Fanye je zakomplexovaný rasistický puberťák. O ničem jiném to nebylo. Nenapadalo mě nic, co bych o tom mohl napsat.

Po skončení jsem se nechtěl mačkat mezi těmi rozvášněnými adolescenty, a tak jsem zašel přímo v Roxy Hall do baru na panáka s tím, že tam přečkám ten největší blázinec, než se hala vyprázdní. Usadil jsem se na stoličku za poblemcaným barovým pultem a dal si Johnyho Walkera. Sklenička byla stejně ublemcaná jako ten pult.

Vytáhl jsem z kapsy vizitku Ley Lynseyové. Byly na ní všechny její telefony a nejrůznější maily, přestože mi říkala, abych jí nevolal a nemailoval. Chtěl jsem s ní ale znova mluvit. Byl jsem si jist, že mi neřekla všechno. Když už jsem tam chtěl namačkat její číslo, zarazil jsem se.

Ona mi nevolala, raději přijela sama na předměstí do naší redakce, bez toho, že by se před tím obtěžovala zjistit, jestli tam vůbec jsem. Riskovala, že jede zbytečně. Ale pak mi stejně zdola zavolala. Nechápal jsem to. Říkala, že jeden člověk už v souvislosti s tou její story nežije. Možná mě jenom chtěla vyhecovat, ale to by nebylo těžké ověřit. Ale co ty Modré orchideje od Stana Bellowa?

Přečetl jsem si adresu na vizitce. Bydlela na Johnson Street v BELVEDERE. To byla poměrně bohatá čtvrť, ale bylo mi od začátku jasné, že nebude bydlet někde ve španělské čtvrti. Rozhodl jsem se, že jí nezavolám. Rozhodl jsem se, že ji navštívím doma. Zcela evidentně měla zájem na tom, aby nás dva nikdo nikdy nespojoval. Dobrá, přistoupím na její hru.

13.

V BELVEDERE jsem nikdy nebyl, ale byl jsem si stoprocentně jist, že hustota kamer tam bude úplně stejná jako v Centru. Byla to čtvrť pro státní úředníky. Nebyla úplně tou nejluxusnější, ale patřila mezi ty lepší. Na rozdíl od RABBITS MOUNTAINS, kde jsem bydlel já. RABBITS samozřejmě nebyl žádný Bronx nebo mexický slum, nicméně všichni, kdo tam žili, byli jednou nohou na pokraji totálního krachu. Po té, co mě vyrazili z MORNINGU, a po následném rozvodu jsem si nemohl moc vybírat. Má bývalá mrcha si nabrnkla právníka, který mě tak dokonale očesal, že i to RABBITS MOUNTAINS nakonec pro mě byla výhra.

Objekt měl pět pater a já bydlel v tom šestém. Tedy v takové krabici, co původně sloužila jako strojovna výtahu, dokud tam ten výtah ještě byl. Podmázl jsem jednoho úředníka na bytovém odboru a ten mi to prostě přidělil. Nevšiml si, že je to strojovna výtahu. Možná to z toho monitoru nebylo moc čitelné. Anebo bylo a měl z toho děsnou srandu. V každém případě shrábl dva tácy a já dekret na strojovnu.

Když jsem tam přijel poprvé a zjistil to, myslel jsem, že mě odnesou. Jenže pak jsem zjistil, že ten výtah už stejně asi čtyři roky nejezdí, a tak jsem ho nechal lidi z KRAMER AND SONS demontovat. Udělali to pro mě docela ochotně. Ještě v dobách MORNINGU jsem o nich napsal docela dobrý článek. Dokonce mě napíchli i na topení a vodu. Elektriky tam bylo dost, vždyť to byla strojovna. A nebyla malá. Dobrých deset krát šest.

Takže jsem se stavil doma, abych na sebe naházel nějaké hadry. Bylo mi jasné, že v BELVEDERE se nemohu objevit tak, jak jsem zvyklý. BELVEDERE byla fakt lepší čtvrť.

Nalil jsem si panáka, zapálil marlborku a otevřel posuvné dveře mého šestimetrového šatníku. Vybral jsem klobouk připomínající létající talíř, takový, jaký si představují ilustrátoři sci-fi povídek. Potom nějaký kašmírový šál s orientálními vzory. Bílou halenku s širokým límcem zakončeným jemnou krajkou a na ni tvídový pulovr v neurčitelné tmavé barvě s šedým proužkem. Sukni s tenkým páskem mírně pod kolena. Mám docela obstojné nohy, takže je nemusím skrývat. Boty bez podpatků, za to s dlouhou špičkou. Šněrovací.

Směřoval jsem k modelu Postarší Distingovaná Dáma, takže to chtělo ještě obstojné brýle, nejlépe pak s nějakou zlatou šňůrkou. Našel jsem je až ve spodním šuplíku. Ze rtěnek jsem si vybral tu nejčervenější, na oční stíny zvolil fialovou. Před zrcadlem jsem pak strávil dobrých dvacet minut. Když jsem se pak prohlížel, tak jsem byl sám se sebou docela spokojen. Dokonce jsem našel i prsten s obrovským briliantovým kamenem, od Kubánců za dva dolary. A když už jsem se hrabal v té šperkovnici, vybral jsem si i tři řetízky, každý jiné délky a každý s jiným přívěškem. Paruku s totálně rovnými vlasy jsem zavrhl, protože jsem vypadal spíše jak nějaký heroiňák než Dáma. Dokonale mi ovšem sedla kudrnatá bruneta. Nádhera. Pózoval jsem pak před zrcadlem dobrých pět minut a měl co dělat, abych se sám do sebe nezamiloval. Svůj věk v tom zrcadle jsem ovšem odhadoval na dobrých pětapadesát, takže to nehrozilo. V šest večer jsem vyrazil zadním vchodem do terénu.

14.

Rozhodl jsem se, že se po cestě stavím ještě v nějakém pornokšeftě a pokusím se sehnat ten disk s Marcem Malorym. Příležitost se mi naskytla hned na CARTER HOLE, což bylo na přestupu z tramvaje na rychlodráhu. Nechtěl jsem se motat v těch luxusních obchodech, kde bych mohl budit nepatřičnou pozornost. CARTER HOLE bylo pořád ještě předměstí. I když už poměrně rušné.

Vstoupil jsem tam obrovskou realisticky vyvedenou vagínou, jejíž ochlupení se táhlo po fasádě ještě do patra. V krámě byli jenom tři lidi. Nějaký bezdomovec v olezlém svetru, který stejně na nic neměl, a tak tu byl určitě jenom na čumendu, aby si prohlídl obaly. Potom nějaký asi čtyřicetiletý chlápek v kvádru, který určitě něco koupit chtěl a bylo mu blbý si to kupovat v Centru, kde by ho někdo z těch třiceti milionů lidí mohl možná poznat. A pak nějaký kluk, možná tak šestnáct až osmnáct, který tu byl asi poprvé a pořád kroužil kolem kabinek a nechápal, k čemu slouží.

Personál tvořil asi pětadvacetiletý maník v kostkované košili a s vajglem Lucky Strike v hubě, který byl už od pohledu děsně otrávený a znuděný, přestože všude kolem na něj útočily stovky rozcapených ženských i chlapů, popřípadě v kombinaci obojího najednou. Ani nevzhlédl od četby nějakého plátku. Odhadoval jsem to na Shakespeara nebo Vonneguta. Nic jiného tady snad ani číst nešlo.

Samotná cédéčka jsem nikde neviděl. Celý obchod byl narván krabicemi s pestrobarevnými obaly virtuálních her se sexuální tématikou. Připadal jsem si, jako bych zaspal trochu dobu. Krabice mi nabízely možnost stát se představeným v klášteře sedmnáctiletých jeptišek či íránským šáhem v harému. Mohl jsem být taky psychopatem s těmi nejrůznějšími sexuálními úchylkami či doktorem na gynekologii. Nebo uměleckým malířem aktů či režisérem porna. Dokonale příšerné. Místnost s cédéčky byla úplně bokem. Něco jako dřív v prodejnách kompaktů oddělení se starými gramodeskami.

Zamířil jsem k regálu a musel se po cestě vyhnout třem gumovým andulám a jednomu nadměrně velkému penisu, visícímu ze stropu. Vytáhl jsem z kapsy papírek, kam jsem si poznamenal název toho porna od Ley. SEXMINATOR IN ACTION. Hm.

Přelétl jsem očima asi třicetimetrový regál. Do metru se vejde tak sedm cédéček, a v patnácti řadách… Rychlým výpočtem jsem dospěl k číslu něco přes tři tisíce. To nebylo povzbuzující. To vypadalo tak na dobré tři hodiny, s tím, že u spodních řad se budu muset plazit po kolenou. Vůbec jsem si to nedovedl představit. Pubertální kluk přestal zkoumat kabinky a zaměřil se na mě. Musel jsem pro něj být v tomto prostředí jako nějaká pohádková bytost nebo mimozemšťan. Fascinoval jsem ho.

Vzdal jsem to a přešel k pultu vrchního pornoředitele v kostkované košili. Překvapeně ke mně vzhlédl a ještě překvapeněji si mě prohlížel. Potom odložil časopis a zeptal se:

„Dáma má nějaký přání?“

„Jasně že má přání,“ zaskřehotal jsem a usmál se na něj tím nejlíbeznějším úsměvem, jaký jsem byl v tu chvíli schopen se svým zmalovaným obličejem vytvořit.

„A nespletla jste si obchod?“ zeptal se pro jistotu.

„No… je fakt, že podle toho vstupu jsem to tipovala na základní školu.“

„Nejsme základní škola.“

„Díky za zprávu.“

Připlácí jsem mu na pult lístek SEXMINATOR IN ACTION.

„Tohle sháníte?“

„Jasně.“

„To má bejt dobrý?“

„Nevím, jestli je to dobrý. Doporučila mi to kamarádka.“

„Kamarádka?“ zeptal se a bylo vidět, že mu to dělá poměrně velký problém pochopit.

„Jo, kamarádka. Má sedmdesát, ale prý se při tom dokonale udělala.“

Hlava čouhající z kostkované košile se na mě zadívala nevěřícným pohledem. Vykouzlil jsem další ze

svých nacvičených úsměvů.
Burš se otočil k počítači a vyťukal na klávesnici název. V okamžiku se mu na obrazovce objevila mladá rozcapená blondýna s nějakým opelichaným chlápkem mezi nohama.
„Jo, tak to máme…“ řekla kostkovaná košile.
„To vidím,“ odpověděl jsem a cítil, jak mi pod parukou stéká pot až na krk.
„Dvě stě šedesát osmička.“
„Cože?“
„Máte tam čísla, pod těma cédéčkama.“
„Aha, to jsem si nevšimla. Kolik jste říkal, mladý muži?“
„Dvě stě šedesát osm.“
„Díky.“
Odkráčel jsem zpátky k regálu s cédéčky. Opravdu to byla dvě stě šedesát osmička. Obal odpovídal přesně tomu, co měl ten burš na obrazovce. Název taky seděl. Vzal jsem si ho a přešel zpět k pultu.
„Budete platit kartou nebo…“
„V hotovosti, pochopitelně.“
„Pochopitelně. Deset dolarů.“
„Sakra. To nejste levní.“
„Vy znáte někoho levnějšího?“
Hodil jsem mu na stůl desetidolarovku a on mi za to ten kompakt zabalil do černého igeliťáku.
„Doufám, že budete spokojena, madam.“
„Spolehněte se, mladý muži.“
„A stavte se zase někdy.“
„To nepochybně udělám.“
Vypadl jsem na ulici a připadal si jako nějaký uchyl, který si musí kupovat porno v převleku. Došlo mi, že ten vohoz, co jsem si vybral, je možná dokonalý, ale tak někdy na září nebo na říjen. V žádném případě ne na červen. Teklo ze mě jako z vola. Ještě tak hodinu a z mé fresky na ksichtě nic nezbude. Nasedl jsem na vlak směr BELVEDERE.
15.
Měl jsem hodinu dvacet na to, abych se dostal do BELVEDERE, vyhledal Ley Lynseyovou, promluvil si s ní a dostal se zase někam zpátky. Pitomou hodinu dvacet. Hodinu dvacet od chvíle, kdy mě zachytí první kamera. Soustava počítačů pak ihned začne analyzovat scan mého obličeje a zjišťovat mou identitu. Samozřejmě, že ji ve své databázi nenajde, takže pak bude muset probrat všechny cizince z vlaků, aut a hlavně letadel za poslední čtyři dny. Ani tam však nic nenajde. Někde se asi rozsvítí červená kontrolka. Bude pořízen druhý scan (pokud mě tedy zachytí) a bude realizován tentýž postup ještě jednou, aby se ověřilo, zda při tom prvním nedošlo třeba k nějaké chybě. Také druhá analýza bude ovšem negativní. To všechno trvá tu hodinu dvacet, což mnoho lidí neví, ale já ano. Pak bude upozorněn nějaký okrskový policejní šéf, aby vyslal své policajty na místo posledního výskytu té neidentifikované tváře s příkazem vyhledat, legitimovat a zaznamenat.
Takže za hodinu dvacet již nemohu být žádná distingovaná padesátiletá dáma, ale někdo úplně jiný, přičemž mě vůbec nenapadá, kdo. Spoléhal jsem na to, že to všechno prostě vyjde a dopadne dobře.
Do Centra jsem se dostal asi o půl sedmé večer. Nebylo možné jej objet, protože BELVEDERE bylo součástí Centra. Tady v té změti už nebylo poznat, jestli je den nebo noc, protože nad sebou i pod sebou máte nejméně deset podlaží se stejným blázincem přetechnizovaných ulic, že pokud bedlivě nesledujete informační tabule, tak nemáte tu nejmenší šanci. To město je v této části rozloženo v šesti jakýchsi slupkách, přičemž každá z nich má asi šest podlaží. Vlastně to je šest měst nalepených na sobě, a pokud se dostanete do špatné slupky, tak v ní můžete bloudit třeba celý týden a to, co hledáte, stejně nenajdete. Dvojrozměrnou mapu takto složité struktury není vůbec možné zkonstruovat, což celý problém ještě prohlubuje. A museli byste tu žít aspoň pět set let, abyste mohli říct, že tu část města znáte. Jenže v případě Philadyorku byste to říci nemohli stejně nikdy, protože téměř před očima se vám mění jako nějaká beztvará, ale nesmírně složitá medúza.
Vagón rychlodráhy byl poměrně narvaný a lidi se po mně divně dívali. Musel jsem fakt působit docela morbidně, protože na klíně jsem měl položenu tu černou igelitku s cédéčkem z pornošopu. Zapomněl jsem si totiž vzít kabelku, což by asi normální dáma nezapomněla. Počítače Ústředního bezpečnostního úřadu už nepochybně v tuto chvíli zpracovávají můj první scan.
Cesta do BELVEDERE mi trvala dvacet pět minut a já začal podléhat panice, že to nestihnu. BELVEDERE se rozprostírala asi na třech kilometrech čtverečních a vertikálně ve dvou slupkách. Je to

vlastně jeden gigantický bytový dům, jedno obrovské narvané termitiště, kde je světlo do jednotlivých bytů přiváděno složitým systémem zrcadlových světlovodů, protože o oknech tu pochopitelně nemůže být vůbec řeč.
Johnson Street jsem našel celkem snadno, nicméně číslo 821 už bylo horší. Trvalo mi asi patnáct minut, než jsem přišel na to, že Johnson Street přesahuje i do druhé slupky a já musím o osm podlaží výš. Sakra.
Odhadoval jsem, že mohlo uběhnout tak čtyřicet minut od mého prvního scanu. A to jsem s Lynseyovou ještě ani nemluvil. Začal jsem se potit, i když klimatizace tady fungovala dokonale. Tady vlastně ani nevěděli, že je nějaký červen a že venku je docela slušnej pařák ještě teď, po sedmé večerní.
Konečně 821. U elektronických posuvných dveří bylo zvonkové tablo asi s osmdesáti jmény. Zpod paruky mi začaly stékat pramínky potu. Čtyři minuty trvalo, než jsem našel Ley Lynseyovou. Stisknul jsem tlačítko zvonku. Pro jistotu třikrát za sebou. Pozoroval jsem lidi proudící ulicí ke svým dveřím. Nechtěl bych tu bydlet ani za nic, i když jsem věřil, že ty byty budou asi dost luxusně zařízeny a že měsíční nájemné se bude pohybovat někde kolem mého půlročního platu. Za luxus se platí a za bezpečnost dvojnásob.
Uběhla minuta a nic se nedělo. Sakra, ona snad není doma. Znova jsem nervózně stisknul tlačítko zvonku. Další minuta a nic. Podíval jsem se na hodinky. Padesát minut od prvního scanu. Teď už určitě běží ten druhý. Do prdele.
Pak najednou přišli ke dveřím kluk s holkou, mohlo jim být tak kolem šestnácti a oba na sobě měli ohoz jako z nějakého heavymetalového videoklipu. Zvědavě se na mě podívali. Holka vsunula do mechaniky výtahu svoji kartu a dveře se otevřely.
„Mohu se svézt s váma?“ zaskřehotal jsem okamžitě a dodal:
„Manžel asi usnul a já si zapomněla doma kartu.“
Ani jeden z nich nic neřekl a já se protáhl dveřmi do chodby. Výborně. Alespoň jeden světlý okamžik v té průserové akci, kterou jsem měl od počátku nedomyšlenou. Nastoupil jsem s nimi do výtahu. Kluk stiskl osmičku a já dvanáctku. Neměl jsem ani potuchy, ve kterém podlaží může Lynseyová bydlet. Během cesty se mí dva spolucestující stačili asi patnáctkrát políbit a zcela jasně jsem jim byl úplně ukradený. Nebo spíš ukradená.
Vystoupil jsem ve dvanáctém podlaží a doufal, že nebydlí ve čtrnáctém, protože jsem se rozhodl postupovat po požárním schodišti směrem dolů a kontrolovat postupně všechny jmenovky na dveřích. Bylo to čtvrté podlaží.
16.
Dveře s drobným nápisem na nerezovém štítku Ley Lynseyová byly pootevřeny. Zpozorněl jsem. Teď už mi po krku zpod paruky tekly opravdu potoky potu. Začalo mi docházet, že jestli tato má impulzivní a chaotická akce byla od začátku průserová, tak teď to vypadalo na totální katastrofu. Nebylo možné, aby v Centru Philadyorku byly dveře nějakého bytu pootevřeny.
Opatrně jsem zaklepal, ale ani nečekal na odpověď a váhavě vstoupil dovnitř. Zavřel jsem za sebou. Světla se automaticky rozsvítila. Bytelné dveře na sobě měly čtyři bezpečnostní zámky plus půlmetrovou petlici z osmimilimetrové oceli. Byl jsem v malé předsíňce, jejíž prostor zvětšovala zrcadla na celou výšku šatních skříní. Sám jsem se sebe lekl, když jsem spatřil svůj zrcadlový obraz. S tou černou igelitkou jsem opravdu působil komicky. Nasál jsem pach asi dvanácti druhů voňavek. Připadal jsem si jako v drogerii.
„Paní Lynseyová,“ řekl jsem polohlasem a zůstal nehybně stát. Nic se nedělo. Ostatně jsem ani nečekal, že by se něco dít mělo. To mě částečně uklidnilo, ale částečně také znervóznilo, protože se naplňovaly mé katastrofické a zlé předtuchy. Tady opravdu nikdo nenechává dveře do bytu pootevřené.
Třemi kroky jsem přešel předsíň a pomalu otevřel první dveře napravo. Kuchyň. Malá, ale účelná. Člověk se v ní aspoň moc nenachodí. Všechno bylo vzorně uklizeno, nikde ani známky po nějaké činnosti. Byla to taková ta kuchyň jako v obchoďáku. Jako že v ní ještě nikdo nikdy nic nevařil. Byla propojena s jídelním koutem, který už byl trochu větší, ale maximálně tak pro čtyři lidi, a to se ještě nesměli moc roztahovat. Jídelní kout pak volně přecházel do místnosti, která sloužila asi jako hlavní obývací pokoj. Byly tam dva schůdky níž. Světla v obýváku se rozsvítila.
Ležela vedle sedačky s tygří kůží obličejem dolů. Teď už jsem byl docela klidný. Nic jiného se ani čekat nedalo. Tady lidi opravdu nenechávají dveře bytů pootevřené. Uklidnilo mě především to, že jsem se nestal svědkem nějakého hrůzného výjevu s krví pomazanými stěnami a stříkanci. Vypadala totiž, jako když spí, ale mně bylo jasné, že vůbec nespí. A nebyla to Ley Lynseyová, protože pokoj neozařovaly žádné plameny jejích rudých vlasů. Byla to nakrátko ostříhaná černovláska. Měla na sobě bílou halenku, pod kterou jí prosvítala béžová podprsenka. Krátká tmavomodrá sukně odhalovala velmi krásné a dlouhé nohy v punčochách. Stál jsem tam asi dvě minuty s černou igelitkou v ruce, než jsem přistoupil blíž.

Opatrně jsem jí sáhnul na krk v místech, kde mohla být krční tepna. Vůbec nic. Ani náznak života. Nebyla studená, ale zároveň neměla ani standardní teplotu živých bytostí.
Uprostřed těch krátkých černých vlasů byla tmavá díra s roztřepenými okraji. Krev ještě nebyla úplně zaschlá. Dal jsem si přes ruku kus vlastní sukně a opatrně ji obrátil. Zíral jsem do těch mrtvých očí a zpočátku mi to vůbec nezapalovalo. Neznámý obličej, přesto ho můj mozek měl zaregistrovaný jako známý. Někde jsem ji už musel vidět. Jasně, že jsem ji viděl. Znal jsem ji, ale moje Windows v hlavě jí nebyly schopny přiřadit žádné jméno. Byl jsem na tom stejně jako ty počítače Bezpečnostního úřadu, které teď hledají jméno k mému ksichtu s kloboukem a rudými rty. Poodstoupil jsem a sedl si na sedačku. Nebyla to první mrtvola, kterou jsem v životě viděl. Před dvaceti lety jsem jako osmnáctiletý mladíček prošel iráckou válkou, takže něco jsem už za sebou měl. A v GREEN STAR jsem taky sem tam musel zaskočit za Marka Howea, který dělal kriminální rubriku, a to pak mě náš tajný policejní zdroj přizval třeba k likvidaci následků podomácku vyrobené bomby. Jenže to všechno bylo tak nějak pracovní či služební. Teď jsem seděl v jednom pokoji s vyloženě neslužební mrtvolou, kterou jsem znal a zároveň neznal. Utřel jsem si rukávem obličej, aby mi náhodou neukápla kapka potu na koberec. Díky DNA rozborům by mě mohli mít pak za půl hodiny. Podíval jsem se na hodinky. Hodina od prvního scanu. Mám dvacet minut. To už stejně nestihnu na místo, odkud jsem přijel.
Vstal jsem a prošel obývákem do ložnice. Vzorně ustláno. Možná je Ley Lynseyová lesba a tohle je její společnice. Ale kde jsem ji teda už viděl? Byl jsem z toho totálně rozložený. Vrátil jsem se do předsíně a nakoukl do koupelny. Nad zrcadlem se rozsvítila světelná rampa s bodovými zářivkami. Na polici nad vanou se rozzářily rudé plameny. Do prdele. Paruka. Ježíšmarjá. Ley Lynseyová měla u mě v kanceláři paruku.
Díval jsem se na tu bílou polystyrenovou hlavu s nasazenou parukou a nebyl schopen pohybu. Ježíšmarjá.
Vrátil jsem se do obyváku. Nebylo pochyb. Na zemi ležela mrtvá Ley Lynseyová. Tak přece jen jsem tu mrtvolu znal. Už mockrát jsem šlápl do hovna. Ale do tak obřího snad ještě nikdy.
17.
Hodina dvacet byla pryč. Měl jsem už možná jednom deset minut, než se před barák přiřítí nějaká policejní hlídka a začne mě hledat. V koupelně jsem ze sebe strhnul paruku kudrnaté brunety a umyl si z ksichtu všechno líčení. Zběžně jsem očima přelítl, co je v koupelně k dispozici, a zvolil temně hnědé oční stíny. Hubu jsem si tentokrát udělal taky v hnědé barvě a dal si záležet na úzkých rtech. Pak jsem sáhl po té oranžovorudé paruce a vyzkoušel si ji. Docela mi sedla. Ještě jsem udělal nějaké korektury obočí. Byl jsem docela spokojen. Paruku brunety jsem si strčil pod halenku. Nemohl jsem ji tu nechat, kvůli DNA. Pak mě napadlo ještě projít šatník. Vybral jsem si sytě modrý svetřík, který jsem navlekl přes svou halenku. Stejně už ho nebude potřebovat.
Pak jsem vzal ručník a prošel celý byt. Přemýšlel jsem, na co všechno jsem sáhnul, ale moc toho naštěstí nebylo. Utřel jsem kliky. Už jsem byl na odchodu a sháněl nějakou tašku, do které bych narval svoje původní hadry, když si vzpomněl na to pornocédé. Do prdele. Skoro jsem ho tam zapomněl. Sbalil jsem igelitku a v předsíni ještě chvíli naslouchal za vchodovými dveřmi, jestli náhodou na chodbě nikdo není. Nebyl. Opatrně jsem otevřel a pak stejně opatrně za sebou zavřel. Přivolal jsem výtah. Trvalo mu to snad deset minut, než se přišoural. Neměl jsem žádný plán, co dál. Akorát jsem chtěl být co nejdál.
18.
Centrum na mě vždycky působilo jako nějaké mysteriózní divadlo, jako výtvor nemocného a psychicky vyšinutého tvůrce. Nemělo vůbec nic společného s těmi futuristickými městy sci-fi filmů osmdesátých či devadesátých let minulého století. Tam je totiž ti naivní hollywoodští tvůrci vždycky nějak stloukli z prken v ateliérech podle vizí designérů, kteří si jednoduše mysleli, že nějak tak to asi fakt bude vypadat. Škoda, že tohle nemohou vidět. Byli pochopitelně úplně mimo. Brali v úvahu jenom poslední nejmodernější trendy, přičemž zapomněli, že nikdy nedojde k tomu, že by mohly být realizovány na zelené louce. Že v reálu nikdy nikdo nebude mít k dispozici prázdné hollywoodské studio. Zcela tak pominuli skutečnost, že na konci dvacátého století bylo každé město vlastně hotové a že jeho obyvatelé se v první řadě budou muset vypořádat s tím, co už existuje a stojí. Takže investoři, stavební firmy a architekti byli nuceni bojovat s již daným prostorem, vymezeným stávajícími stavbami, a nová díla jakoby prorůstala těmi staršími. Obrovské příhradové nosníky se vyhýbaly věžím neogotických kostelů, které prorůstaly do náměstí, vybudovaných nad nimi, parabolické hyperboloidy ze skelných vláken se vlnily mezi klasicistními věžáky a nové hypermarkety rozplizle vlály na gigantických mostních konstrukcích, vybudovaných nad bývalými administrativními centry. Celé objekty byly obestavovány novými objekty, tvořícími jakýsi skafandr, a ty pak ještě dalšími skafandry, až se slily v jednu obrovskou tučnou hnusnou ponorku.

V Centru jsem si připadal vždycky jako v nějakém obrovském a složitém soustrojí gigantického orloje, které dokonale fungovalo, ale které v případě jakékoliv poruchy dokázalo také dokonale zkolabovat. Ochránit takto složité zařízení nejen před poruchou, ale i před terorismem, stálo Philadyork denně desítky milionů dolarů. Složitý bezpečnostní systém, jehož počítače vstřebávaly každou vteřinou terabyty dat, byl proto maximálně přetížený a jen díky tomu se vlastně v některých detailech dal poměrně jednoduše obelstít. Ale ne nadlouho.
19.
S rudou parukou na zpocené hlavě a modrém svetru jsem vyjel na nejbližší předměstí. Celou tu dobu jsem se pořád rozhlížel kolem a čekal, odkud se znenadání vynoří nějací policajti, aby mě legitimovali. Bylo něco po osmé, když jsem se vydal pěšky večerními rozpálenými ulicemi směrem k RABBITS MOUNTAINS. Odhadoval jsem to tak na čtrnáct kilometrů a byl jsem fakt odhodlán dojít to pěšky.
Teprve teď jsem si začal uvědomovat celou tu zvrácenou a morbidní situaci, teprve teď jsem začal být pořádně vyplašený. Neměl jsem žádný plán, žádnou strategii, vůbec nic. Mrtvola Ley Lynseyové se mnou teprve teď pořádně zamávala a já si začal uvědomovat všechny důsledky. Zatím jsem nebyl schopen přemýšlet kdo a proč, protože hlavou se mi honily jenom samé sebezáchovné scénáře a moje myšlenky se točily jenom kolem toho, jak z toho vycouvat bez nějaké katastrofy. A pořád mně tak nějak vycházelo, že nemám nejmenší šanci.
Ley Lynseyová nebyla žádný bezvýznamný bezdomovec. Byla to sekretářka šéfa COMSYSTEMU. I kdyby v tomto posraném městě bylo sto milionů lidí, nemám tu nejmenší šanci, aby za mnou dřív nebo později nepřišli z kriminálky. Volala mi do redakce, i když z předměstí. Je jenom otázkou času, kdy na to přijdou. Setkala se se mnou. I když v přestrojení. Možná ji ten pitomý program fakt nepoznal. Pak jsem se vydal za ní. Možná ani mě ten pitomý program nepoznal. Jenže pořád je tam příliš MOŽNÁ. Je jich tolik, že není možné, by aspoň jedno MOŽNÁ nefungovalo.
Na plácku v HISPLANE hrálo šest černošských kluků basket na jeden koš. Slunce pomalu zapadalo za obzor, tvořený siluetou polorozpadlých a neudržovaných činžovních domů, a já přímo hltal tu idylickou atmosféru, o které ti kluci určitě neměli ani potuchy. Určitě jim tak idylická nepřipadala, ale v tuto chvíli bych s nimi okamžitě měnil, což by oni asi nikdy nepochopili. Sedl jsem si na okraj kamenné zídky, zapálil si marlborku a sledoval tu jejich bezstarostnou hru. Jeden z nich si mě všiml:
„Hele volové, sleduje nás nějaká bába!“
„Možná je to scout z NBA, tak se snaž.“
„Hovno scout. Spíš nějaká štětka.“
„Ty vole, s touhle by to muselo být jako s mrtvolou…“
Nereagoval jsem a jenom je sledoval. Co bych za to dal, kdybych si to s nimi mohl aspoň na chvilku vyměnit.
20.
Do své výtahové strojovny jsem se dostal ve dvě v noci. Pěší cesta nočními předměstími mě trochu uklidnila. Po desáté už nebylo tak nesnesitelné horko a taky jak jsem se vzdaloval od bytu Ley Lynseyové, tak se mé nervy dostávaly do svého normálního standardního režimu a po dvanácté se mi vrátilo nakonec i logické myšlení. V jednu už jsem to neviděl tak tragicky a když jsem přišel k baráku, byl jsem si jist, že všechno je v pohodě a že všechno nakonec dobře dopadne.
Dal jsem si vlažnou sprchu a otevřel si toho nejlepšího kámoše, Jacka Danielse. Pak jsem se nahý usadil v křesle, co mám naproti oknu, a sledoval panorama nočního Philadyorku. Centrum zářilo, jako by tam explodovala neutronová bomba. Jako nějaký přízrak z fantasy.
Přemýšlel jsem o tom, jak by se asi tvářil starý Koeher, kdyby se dozvěděl, že jsem objevil mrtvolu sekretářky COMSYSTEMU a GREEN STAR to nemá na první stránce. Asi by se posral. Protože tohle byl takový sólokapr, že nezveřejnit to může akorát tak debil. Už ho slyším.
No jo. Ale ta cena za to. Ani nechci domyslet. Možná zbytek života v base. Nemám sice žádný revolver, ale možná tam zůstal někde pohozený a možná by se i čirou náhodou na něm našly nějaké moje otisky. Panebože… Znova na mě dolehla deprese.
Uvažoval jsem, co bych asi měl udělat s těmi parukami, protože ty jsou průkaznější než jakýkoliv můj podpis na místě samém. Nejlepší by bylo je spálit. Jo. Měl jsem je spálit, když jsem šel tím HISPLANE… Jsem pitomý starý vůl. Zadíval jsem se na černou igelitku na stole. Na porno už jsem ale neměl tu nejmenší náladu.

II. KRYSTALIZACE
21.

Ráno jsem přišel do práce na devátou. Neměl jsem žádný plán. Měl bych se stavit za Billem Crosbanem pro ten anonymní notebook, ale byl jsem si téměř jist, že se na to všechno asi vykašlu. Můj jediný zdroj je po smrti a já nechtěl skončit stejně. Aspoň ne hned. Než mi Rhonda udělala kafe, rozhodl jsem se, že nechám celou věc trochu zklidnit, uležet a vyprchat, a pak se uvidí.
Koeher byl na čtyři dny v Los Angeles, takže to vypadalo, že bude aspoň klid. V naší slévárně bylo dnes asi čtrnáct lidí a panovala poměrně uvolněná atmosféra, ostatně jako vždycky, když se letadlo se šéfem odlepí od země.
„Co máš dneska v plánu?“ zeptala se Rhonda, když mi položila kafe na stůl. Umístil jsem svoje nohy opatrně vedle něj a opřel se v židli. Zapálil jsem si marlborku a řekl:
„Nevím. Napadá tě něco?“
„Možná jo.“
Jenže to, co ji napadalo, já zásadně neakceptoval. Faktem je, že jsem si už mnohokrát představoval, jak se utápím v těch jejích obrovských nebeských ňadrech, jak mezi nimi plavu, jak se jimi přímo dusím, zápasím s nimi a nechávám se jimi zalévat jako nějakými mohutnými vlnami horkého oceánu. Ale nikdy jsem to ještě nezrealizoval, přestože ze strany Rhondy by to asi žádný problém nepředstavovalo. Ale já nechtěl spát s nikým z redakce. Nechtěl jsem mít ke GREENU jakýkoliv citový vztah, byť třeba i přes ňadra Rhondy Alcanové.
22.
Pět dní se vůbec nic nedělo. Pět dní absolutního bezvětří s teplotami kolem čtyřiceti stupňů, které rozpalovaly město do nesnesitelných extází. Během těch pěti dnů jsem zjistil, že senátor Galworthy je opravdu teplouš a byli jsme první, kdo to měl na první stránce. O smrti Ley Lynseyové vyšla zmínka asi třetí den na druhé straně dvou bulvárních deníků, našich konkurentů. Krátká tisková zpráva hovořila pouze o tom, že zahynula tragickou smrtí, ale jakékoliv další podrobnosti policie odmítla sdělit. DIRTY FINGRES se dokonce odvážil spekulovat, že smrt Lynseyové je zahalena určitým tajemstvím, protože v tomto případě nefungují ani jejich tradiční spolehlivé policejní zdroje.
Raymond Chalenger, náš jazykový korektor, se stačil během těch pěti tropických dní rozvést. Mluvil o tom už nejméně dva roky a už jsme mu ani nikdo nevěřili, že to někdy udělá. Akorát jsme dennodenně museli poslouchat, jaká je ta jeho mrcha. Takže teď přijdeme o to každodenní ranní hlášení Raymondových strastiplných zážitků z jeho neuvěřitelně bizarního manželství.
Během těch nudných rozpálených pěti dní PHILADELPHIA FLAYERS vyhráli druhý čtvrtfinálový zápas s BOSTON LIZARD a postoupili do finále NBA. Náměstek šéfa firmy GREGSTRYON, stavebního giganta, byl obviněn ze zpronevěry a do kin byl uveden film Růžové banány od Micka Styronse, posledního držitele Oscara za režii. Docela pohodových pět dní. Až do té chvíle, než se ozval Gloomer.
Stál jsem zrovna v lanovce na STRAWBERRY FIELDS, když mi zazvonil mobil. Neznámé číslo. Vždycky, když se mi na displeji objevilo NEZNÁMÉ ČÍSLO, čekal jsem nějaké problémy.
„Doktor Gloomer, kancelář GLOOMER A JAYNE.“
Podle hlasu jsem ho odhadoval tak na šedesát.
„Dobrý den, pane doktore.“
„Mluvím s panem Dalmontem?“
„Ano, dostal jste správné číslo.“
„Znal jste paní Lynseyovou?“
„Koho prosím?“ zamrazilo mě v zádech a zároveň mi po nich začal stékat studený pot.
„Paní Lynseyovou… Ley Lynseyovou.“
Nevěděl jsem, co na to říct, ale ta pomlka v telefonu stejně byla trapná, takže mu muselo dojít, že ji určitě znám, ale nechce se mi do toho.
„Neznám. Měl bych snad?“
„No to nevím, jestli byste měl. V každém případě ona vás pravděpodobně znala.“
„Mě?“
„Ano, vás, pane Dalmonte.“
Lanovka se plynule rozjela a za mírného zhoupnutí se vydala směrem k WALLHOLY STROCK.
„Nevzpomínám si. Možná to je někdo, o kom jsme někdy něco napsali. To víte, jsem novinář… Denně se setkám se spoustou lidí.“
„To jsme na tom stejně.“
„A vy jste doktor čeho, pane doktore?“
„Jak čeho?“
„No jestli jste lékař nebo…“

„Právník.“
„Aha…“
„Předpokládal bych, že paní Lynseyovou si alespoň zapamatujete.“
„Myslíte? A proč bych měl?“
„Řešíme tu její pozůstalost. Zahynula před pěti dny.“
„Lynseyová?“
„Ano, právě ta.“
„Co se jí stalo?“
„Nehoda. Tak znal jste ji, nebo ne?“
„Záleží na tom?“
Teď bylo ticho pro změnu na druhé straně.
„No vlastně nezáleží. Akorát je to v tom případě takové zvláštní. Odkázala vám nějaké peníze.“
„Mně?“
„Ano, vám.“
„Kolik?“
„Nechci to řešit po telefonu, pane Dalmonte. Uvítal bych schůzku.“
„Dobrá, navrhněte termín.“
„Takže jste ji znal…“
Dostal mě.
„Možná trošku.“
„Vy jste ženatý?“
„Jak jste na to přišel, proboha?“
„No že tu mou klientku znáte a zároveň neznáte.“
„Nejsem ženatý.“
„No dobrá. Co takhle zítra v deset dopoledne? To mám pozvánu i slečnu Lesyu Boothovou. Tak to alespoň spláchnem najednou.“
„Ta má také něco společného se mnou?“
„Kdo?“
„Ta Les…, jak jste říkal…“
„Boothová.“
„No jo, ta…“
„Ne. Alespoň to nepředpokládám. To je sestra.“
„Ley Lynseyová má sestru?“
„Měla sestru. Tedy její sestra měla sestru.“
„Kde sídlíte?“
„Dempsey Road v CINETOWNU.“
„Zkusím to najít. Zatím nashle.“
„Nashledanou, pane Dalmonte.“
Odmáčkl jsem mobil a strčil ho do kapsy. Tušil jsem problémy. Pět idylických dní skončilo.
23.
Jestli Ley Lynseyová mohla udělat nějakou absolutní blbost, tak to bylo odkázat mi nějaké peníze. Zřetelněji už na mě ani ukázat nemohla. Jako by se její výhružně vztyčený prst najednou vynořil z hrobu, ukázal na mě a říkal: „Hele, to je ten, který mě v tom bytě zamordoval. Odkázala jsem mu nějaký peníze a on nechtěl čekat. Zkuste zkontrolovat jeho pohyb v době mé vraždy.“
Jestli jsem se za těch pět dní nechal ukolébat do bezstarostné letargie, že nakonec všechno dopadlo dobře a FBI je nahraná, tak teď jsem z ní byl jediným telefonátem velmi brutálně probrán. Jako by mě někdo zezadu nakopl. Fakt jako rána palicí. Jenže jak to, že si pro mě tedy už dávno nepřišli?
Ani si nevzpomínám, jak jsem se dostal do své výtahové strojovny. Vytáhl jsem si židli na plechovou střechu a s sebou si vzal jenom marlborka a láhev Jacka Danielse. Skleničku jsem zapomněl v kuchyni, ale už jsem neměl sílu se pro ni vracet, a tak jsem se napájel přímo z láhve.
Něco tu nehrálo. Něco tu vyloženě skřípalo.
Znova jsem si v paměti přehrával setkání s Ley Lynseyovou. Neměla moc času. Ty peníze mi musela odkázat někdy těsně po mé návštěvě, protože pár desítek hodin poté už bylo po ní. Musela to tušit. Byla nervózní? Nezdálo se mi. Ale možná mě tak upoutala ta její rudá hlava, že jsem přehlédl spoustu jiných věcí, třeba její nervozitu. Musela už tušit, že smyčka kolem ní se stahuje. Byla si toho vědoma. Proto když mě seznámila s tou svou story a já ji nevyhodil, tak musela napsat svou závěť. Nebo poslat prostě nějaký

vzkaz. Možná ještě před tím následovalo něco, o čem nejsem informován. Možná, že ji něco vyděsilo, něco, po čem nabyla jistoty, že její dny jsou sečteny.
Nalil jsem si do hrdla pořádnou štamprdli. V žaludku se mi rozlilo příjemné teplo. Možná je to všechno nakonec úplně jinak. Možná šlo opravdu o náhodné loupežné přepadení. Jenže situace v bytě tomu neodpovídala. Bylo tam precizně uklizeno.
Ale proč to proboha udělala tak blbě? Proč na mě sakra ukázala? Do hajzlu. Když má sestru, stačilo se přece dohodnout s tou sestrou. Odkázat jí všechno a říct jí, že by si přála, aby něco dala mně. No jasně. Přemýšlel jsem, proč to Ley neudělala. Proč mě takto označila oranžovým sprejem. Snažil jsem se vžít do její situace. Jsem Lynseyová, sekretářka šéfa COMSYSTEMU. A přišla jsem na nějakou zrůdnost. Oni to ví. Vím, že po mně jdou. Jsou nebezpeční. Už mě dlouho jen tak pobíhat nenechají. Konečně jsem našla někoho, kdo mi věří. Kdyby se mi něco stalo, odkážu mu nějaký prachy, aby mohl pokračovat v tom, co začal. Ale mám problém. Když mu budu chtít odkázat nějaký prachy, tak na něj ukážu a půjdou i po něm… Sakra… Nevím.
Možná té své ségře nevěří. Možná by se to přes ni ke mně nikdy nedostalo. Možná si myslela, že by ta její ségra ty prachy prostě zasklila. Vlastně aby měla jistotu, že se k nim dostanu, jinak to ani udělat nemohla. Byla nedůvěřivá. A asi vyděšená k smrti, která ji nakonec stejně dohnala. Bylo mi divně kolem žaludku.
24.
Kanceláře GLOOMER AND JAYNE v Cinetownu byly na jednom z nejhonosnějších míst v této čtvrti. DEMPSEY ROAD byla obchodní ulicí s těmi obchody, kam se normální smrtelník nedostane, protože všechny cenovky mají o dvě nuly více, než by se dalo přepokládat. Docela by mě zajímalo, jaké je tady nájemné, ale Gloomer určitě nebude žádné ořezávátko, pokud si může dovolit ho platit.
Bylo deset minut po desáté, když mě jeho sekretářka, mimochodem s hrozně krásným a dynamickým zadkem rýsujícím se pod upnutou sukní, uvedla do jeho kanceláře.
„Nepochybně pan Dalmont," zahlaholil asi pětašedesátiletý šedovlasý malý chlapík za obrovským mahagonovým stolem a napřahoval ke mně svou tučnou ruku. Neobtěžoval se vstávat. Přistoupil jsem ke stolu a stiskl mu pravici.
„Roger Dalmont, těší mě," vysoukal jsem ze sebe.
Malá očička pod mohutným šedivým obočím zamrkala.
„Posaďte se, pane Dalmonte. Tohle je slečna Lesya Boothová, sestra zesnulé," řekl poté a pokynul rukou do rohu na sedačku, kterou jsem úplně přehlédl, protože byla hned za dveřmi, a na které se rozprostírala slečna Lesya.
Byla přirozeně krásná. Její sestra Ley byla taky krásná, ale na ní bylo vidět, že je krásná díky chemii a dlouhému času strávenému před zrcadlem. Lesya Boothová byla krásná tak nějak sama od sebe, přirozeně a živočišně. Zcela očividně to nebyla taková dáma jako její sestra, nebo si aspoň na ni nehrála. Téměř rovné hnědé vlasy jí sahaly do půlky dlouhého štíhlého krku, na kterém neměla žádnou ozdobu. Na sobě měla světle šedou halenku s bílým límečkem, s horním knoflíčkem vyzývavě rozepnutým. Tmavě šedá sukně nad kolena byla tou nejjednodušší sukní, jakou jsem kdy viděl. Celý její ohoz byl vlastně jak barevně, tak designově zvolen tak, aby ještě více vynikla ta její živočišná krása, která z ní prýštila jako nespoutaná sopka. Hleděl jsem na ni skoro s otevřenou pusou. Jí to asi bylo už trapné, a tak se mírně usmála a vstala, aby mi podala ruku. Já tam stál totálně prkenně, jako kuře čerstvě vytažené z mrazáku.
„Lesya Boothová, my se asi neznáme."
Podala mi svou štíhlou ruku. Stiskl jsem ji. Jakmile se pohnula, místností se rozprostřela levandulová vůně. Nesporně měla vkus.
Potom si sedla na židli vedle mě a dala si svou malou hnědou kabelku na klín. V kapse mi zazvonil mobil. Jestli jsem si chtěl hrát na vesnického burana, tak jsem svou roli zatím zvládal skvěle. Složitě jsem ho začal vytahovat z kapsy a na zem mi spadla pomuchlaná krabička marlborek. Sakra. Odmáčkl jsem mobil a vypnul ho.
„Omlouvám se," řekl jsem jak nejomluvněji jsem uměl a usmál se na pana Gloomera i na slečnu Boothovou.
„No," ujal se slova starý pán, „na slečnu Lucy asi čekat nebudeme, jelikož bychom se pravděpodobně nedočkali."
„On měl být ještě někdo přítomen?" zeptal jsem se se zájmem.
„Lucy Lynseyová, dcera paní Lynseyové."
„Paní Lynseyová má dceru?"
„Ano. Dceru Lucy. Ale bohužel je nedostižná."
„Jak to myslíte, nedostižná?" zeptal jsem se.

„No, jak bych vám to řekl… Prostě nemá bydliště, takže jí ani není možné doručit pozvánku.“
„Dcera paní Lynseyové nemá bydliště?“
„Nemá,“ řekla Lesya Boothová, která se už asi začala nudit.
„Už čtyři roky spolu nebydlely. Její dvaadvacet. Žije na předměstí v nějaké neidentifikovatelné komunitě. Squateři, drogy, prostě… prostě je nedostižná, jak tady správně řekl pan doktor.“
„Dcera sekretářky šéfa COMSYSTEMU?“
Doktor Gloomer se po mně divně podíval. Pak jsem pochopil, že jsem to možná posral, protože jsem Ley Lynseyovou vlastně neznal.
„Takže její dědictví propadne státu,“ vyhrkl jsem, abych to aspoň nějak zamluvil, ale stejně mi bylo jasné, že pozdě.
„Nějakou dobu to bude ležet tady u nás. Asi dva roky. Pokud se přihlásí, dostane to. Nemusíte mít o ni žádný strach, pane Dalmonte,“ řekl dost ironicky Gloomer.
„Nepřihlásí se a stejně by to nechtěla,“ poznamenala Lesya Boothová.
„Vy jste se s mou sestrou znal?“ zeptala se mě potom a podívala se na mě.
Byl jsem absolutně nahranej. Vůbec jsem nevěděl, co na to mám říct.
„Neznal, teda ještě včera, když mi volal pan Gloomer, tak jsem ji neznal. Až ráno jsem si uvědomil, že asi ano. Snažili jsme se asi před rokem získat nějaké interview od pana Maloryho, a tak jsme se spojili s jeho sekretariátem. A tam seděla vaše sestra.“
„Získal jste ho?“
„Co?“
„To interview.“
„Nezískal.“
„A proto vám teď odkazuje nějaké peníze?“
„Já nevím,“ řekl jsem zmateně, protože jsem fakt nevěděl.
„Pochopila jsem, že pan Dalmont je jedním z dědiců,“ otočila se k doktoru Gloomerovi.
„Správně,“ zaskřehotal a vytáhl nějakou složku s papíry. „Teprve šest dní.“
„Prosím?“ zeptala se Lesya a v očích jí zajiskřilo.
„Dostal jsem to v mailové poště před šesti dny, slečno Boothová. Den před tragickou smrtí vaší sestry.“
Blbec. Asi jsem mu nepadl do oka.
„Je to platné?“ zeptala se.
„Nepochybně, slečno Boothová.“
Na to už neřekla nic a jen se dívala do země. Asi jsem tušil, co se jí honí hlavou. Lesya Boothová musela být informována, jak zemřela její sestra. Ta se určitě nespokojila s konstatováním policie, že zahynula tragickou smrtí. Ví, že byla zavražděna, a teď ví, že den před smrtí změnila svou závěť. Nemusela být žádný génius, aby si dokázala spočítat jedna a jedna. Že já vůl jsem sem vůbec lezl. Začal jsem se potit, přestože klimatizace tady fungovala dokonale.
„Tak abychom snad přešli k věci,“ oznámil starý pán po chvilce trapného ticha. Nasadil si obrovské kostěné brýle, ve kterých vypadal jako nějaký obří motýl, a zalistoval ve svých papírech.
„Hlavní dědičkou je tady slečna Lesya Boothová, které se odkazuje automobil Datsun 800 plus veškerý zůstatek na účtu First National Bank, což dělá devět set dvacet tisíc osm set dolarů.“
Podíval jsem na Lesyu Boothovou, ale s tou to jakoby vůbec nehnulo, nebo to aspoň nedala na sobě nijak znát.
„Dále 400 kusů akcií firmy COMSYSTEM, sto padesát kusů akcií VIDEOTECH a tři sta akcií letecké společnosti BETA AIR.“
„Sestra vlastnila kus Beta Airu?“ zeptala se překvapeně Lesya.
„Asi ano, slečno Boothová. Mohu pokračovat?“
„Prosím, promiňte.“
„Lucy Lynseyové, což je slečna dcera, se odkazuje byt s veškerým vnitřním zařízením a majetkem plus dvacet tisíc dolarů z účtu Francaise Banque, pobočka Philadyork. Pokud se dědička o tento svůj majetek nepřihlásí do jednoho roku, automaticky přechází na slečnu Lesyu Boothovou… Aha, takže tady je to ošetřeno tak, aby to státu v žádném případě nepropadlo.“
„Takže mám byt navíc,“ řekla jakoby otráveně Lesya.
„Jste si jista, že se nepřihlásí?“ zeptal jsem se.
„Stoprocentně. To byste ji musel znát. Ani o ty peníze nestojí. Kdyby měla žrát zbytky z kontejnerů, tak si ty peníze nevezme.“
Zůstal jsem na ni zírat a nevěřil jí ani slovo. Pravděpodobně v rodině Lynseyových nepanovaly příliš

srdečné vztahy. Alespoň Lesya nemá Lucy určitě ráda.
„Možná bychom mohli zkusit u nás zveřejnit nějaký inzerát, že tady ty peníze má.“
Lesya se rozesmála.
„Myslíte v GREEN STARU?“
No vida, ona dokonce ví, kdo jsem a kde dělám.
„Třeba.“
„Myslíte, že jej čte?“
„Nevím,“ řekl jsem poněkud uraženě, i když jsem si byl jistý, že jej určitě nečte. Ale dotkla se mě ta samozřejmost, s jakou to řekla.
„Inzerát bude uveřejněn v MORNING LIGHT a DELTARAMA, pane Dalmonte,“ řekl suše starý pán a zadíval se na mě přes tlustá skla svých motýlích brýlí.
„V pořádku, pokračujte.“
„Zbylá částka z účtu Francaise Banque se odkazuje panu Rogeru Dalmontovi z listu GREEN STAR. Dělá to čtrnáct tisíc dvě stě padesát dolarů.“
Starý pán si sundal brýle a zadíval se na mě.
„Budu potřebovat číslo vašeho účtu, kam vám to mám poslat.“
Přisunul jsem si poznámkový štoček na jeho stole a vytáhl z náprsní kapsy košile propisku. Znal jsem ho nazpaměť. Načmáral jsem mu tam číslo a k tomu připsal svoje jméno, aby náhodou nezapomněl, co je to za číslo.
Čtrnáct tisíc dolarů byl téměř můj roční plat, ovšem bylo mi jasné, že mi to Ley nepřipisuje jen tak na přilepšenou. Pravděpodobně předpokládala, že to použiji na výdaje nutné k objasnění té její story. Nebylo k tomu co dodat. Prostě si mě tím chtěla zavázat k tomu, abych to nenechal plavat. Zkusila mě odhadnout a udělala, co udělala. Přemýšlel jsem o tom, jestli mě odhadla správně. V tuto chvíli jsem to ovšem nebyl schopen vůbec posoudit. Lesya Boothová to nijak nekomentovala. Vypadalo to, že se navíc docela uklidnila. Asi měla strach, že dostanu totéž co ona. To by ji asi ranilo.
„A pak tu máme ještě Psí útulek DOGDREAM,“ pokračoval starý pán, když si nasadil znova své motýlí brýle.
„Cože?“ zareagovala okamžitě Lesya.
„Ano, slečno Boothová, část majetku vaše sestra odkázala psímu útulku v Chesterville.“
„Prosím?“ zeptala se znova Lesya Boothová, jako by nevěřila vlastním uším. „Vždyť nesnášela psy.“
„No, nevím, jak dalece paní Lynseyová snášela či nesnášela psy, v každém případě jim odkázala část svého majetku.“
„Blbost,“ řekla zcela spontánně Lesya a pokračovala:
„Tak za prvé se psů děsně bála, a to i těch nejmenších, a za druhé měla alergii na psí chlupy.“
„Já jsem vykonavatelem poslední vůle vaší zesnulé sestry a nemohu posuzovat míru její lásky či nelásky ke psům, slečno. Faktem zůstává, že prostě část svého majetku odkázala útulku DOGDREAM.“
„Kde to je?“
„V Chesterville.“
„To jste říkal. A kde je ta díra? V životě jsem o ní neslyšela.“
„Chesterville je asi šedesát kilometrů od města na západ.“
„Od kterýho města sakra…“
„Od Philadyorku.“
„V tom případě se tam určitě zajedu podívat.“
„To můžete.“
„Kolik jim odkazuje?“
„Veškerý zůstatek na účtu v New York Central Bank.“
„To je…“
„Dva miliony, čtyři sta padesát tisíc dolarů,“ řekl doktor Gloomer a sundal si brýle. Lesya Boothová sevřela své malé dlaně v pěsti. Ale ovládla se. Neříkala nic. Byla krásná. To rozčilení jí fakt ještě přidávalo na kráse.
„Ley odkázala dva a půl milionu nějakým pitomým psům?“
„Tak zní poslední verze její poslední vůle.“
„To je všechno?“ zeptala se po chvilce.
„Ano, to je všechno. Také od vás budu potřebovat číslo účtu a pak také od obou podepsat zápis o tom, že jste byli seznámeni s tímto testamentem. Mám ho tady připravený.“
Šoupnul před ni jeden list papíru a podal jí pero. Bez řečí ho vzala a rozmáchlým podpisem podepsala.

Potom mu papír poslala po leštěné desce stolu zátky a ten ho přihrál stejným způsobem mně. Posílali jsme si ho jako puk po ledě při přesilovce. Podepsal jsem ho svou propiskou a poslal zpátky na bránu Gloomerovi.
„Děkuji vám za vaši účast, vážení, a přeji vám hezký den.“
Lesya Boothová mlčky vstala od stolu, přehodila si kabelku vzdorovitě přes rameno a se vztyčenou hlavou vykráčela z kanceláře. Já jsem se ještě naklonil přes stůl a podal si ruku s tím, který mi zítra pošle na účet čtrnáct tisíc dolarů. Poté jsem i já opustil kancelář GLOOMER AND JAYNE a sekretářce, zahloubané do nějakého ženského časopisu, řekl ahoj.
25.
Sjel jsem výtahem do vstupní haly a prošel prosklenými posuvnými dveřmi ven na ulici. Tedy jen na ulici, protože venku to rozhodně nebylo. Ale bylo to aspoň místo, kde jsem první strop měl čtyři podlaží nad sebou. Měl jsem docela dobrou náladu, i když mi ji kazila skutečnost, že mé spojení s Ley Lynseovou je teď jednoznačně prokazatelné a již nesmazatelné. V počítačové síti je zaznamenána její poslední vůle, stejně jako tam bude zaznamenán převod peněz na můj účet. Odhadoval jsem, jak dlouho té elektronice bude trvat, než si dá dohromady jedna a jedna.
Vykročil jsem směrem k terminálu rychlodráhy, když jsem u prvního eskalátoru narazil na Lesyu Boothovou. Stála tam před informačním panelem s mapou nejbližšího okolí. Nedalo mi to, abych ji neoslovil, protože na ten její obličej byl fakt moc příjemný pohled.
„Nevíte, jak odsud?“ zeptal jsem se jí za zády. Podívala se na mě přes rameno. Chvilku přemýšlela, jako by usuzovala, zda není pod její úroveň se se mnou vůbec bavit, a pak řekla:
„Jsem tu poprvé.“
„To já taky. Kam jedete?“
„Proč vás to zajímá?“
„Jen tak. Možná máme kus cesty společný.“
„Nemáme, pane Dalmonte.“
Její chování vůbec neodpovídalo jejímu vzhledu. Ten byl totiž maximálně přitažlivý.
„Tak promiňte. Nicméně vám přeji hodně štěstí. Vaše sestra byla skvělá.“
„Díky,“ a otočila se zpět k mapě. Už jsem chtěl odejít, když se najednou otočila zpět a řekla:
„Nezašel byste na kávu?“
„Já?“ zeptal jsem se překvapeně a otočil se, jestli za mnou ještě někdo nestojí.
„Ano. Vy.“
„S vámi?“
„Dneska vám to docela myslí… Ano, se mnou.“
„Rád, akorát nevím, jestli pan Gloomer je tak rychlý a stačil mi už poslat ty peníze vaší sestry, protože jinak je tato část města nad mé finanční možnosti.“
„Zvu vás.“
„Před týdnem mě pozvala vaše sestra.“
„No vidíte, a teď vás zvu já. Vypadá to, že jste se stal rodinným oblíbencem.“
Zasmál jsem se.
„To by šlo. Kam půjdeme, když to tu ani jeden z nás nezná?“
„Nějak si poradíme.“
Najednou byla úplně normální. Nevyznal jsem se v ní. Zalarmoval jsem všechny své bezpečnostní smysly. Jestli mě totiž někdo dokázal dostat, tak to byly vždycky ženské.
26.
Zakotvili jsme v kavárně PETROHRAD, která snad kdysi patřila nějakým ruským emigrantům, ale už hodně dávno. V jednom rohu byl na laciném podstavci model Aurory a ve druhém pak carský palác. Byla poloprázdná, což mi vyhovovalo. Našli jsme si malý stolek v rohu. Uprostřed byla svíčka ve tvaru pěticípé hvězdy. Lesya Boothová si objednala presso a já turka.
Tak jsme tam čekali, až nám to číšník přinese, a nikdo z nás nic neříkal. Musel jsem se hodně přemáhat, abych na ni pořád necivěl. Vůbec jsem netušil, o čem bych si s ní mohl povídat. Vlastně to byl její nápad, zajít na kafe. Tak jsem to nechal na ní. Ženské nikdy nic nedělají bez nějaké strategie či plánu. Jestli mě pozvala, tak určitě nejenom tak.
Číšník nám přinesl kafe. Oba jsme poděkovali. Pak jsme oba asi minutu míchali chromovanými lžičkami každý tu svoji kávu a nikdo z nás nic neříkal. Pak už jsem to teda nevydržel.
„Vy asi tu dceru vaší sestry nemáte moc ráda, co?“
„Proč myslíte?“ zeptala se a zvedla ke mně své oči. Byly hnědé stejně jako její vlasy. Nádherné.

„Nevím. Tak nějak mi to přišlo.“
„Blbost. To vám přišlo blbě. Lucy je skvělá holka. Akorát že asi netuší, že její máma už nežije.“
„Ona je fakticky tak nedostupná?“
„Tak ji zkuste najít. Je jedním z těch, co jsou sice registrováni v centrálním počítači obyvatelstva, ale to je tak asi všechno. Jsou registrováni v tomto městě, ale v místě bydliště se nezdržují. Jsou to anonymní individua, žijící ještě za předměstími a neuznávající stávající společnost a establishment. Jsou to rebelové, co jsou ochotni proti všemu tady kolem bojovat, než aby se jakkoliv přizpůsobili. Možná jsme si to kdysi prožili i my, i když ne v tak extrémní podobě. Prostě revoltující mládež, která neuznává tu generaci před ní a vše, co je s ní spojeno. V našem případě přetechnizovanou informační společnost. Prostě revolta se vším všudy.“
„Takže o ní fakt nic nevíte.“
„Ne. Ani Ley o ní nevěděla. A ani nevíte, jak ji to štvalo. Nikdy se s tím nesmířila. Až Lucy dospěje, tak to snad pochopí. Zatím je ale úplně mimo.“
„Vždyť je jí dvaadvacet.“
„Správně. To je ale pořád málo. Navíc její matka byla přímo zosobněním toho systému, proti kterému ona bojuje. Dovedete si to představit? Její matka dělá v COMSYSTEMU…“
Docela se rozpovídala. Najednou to byla úplně jiná Lesya Boothová než tam v kanceláři doktora Gloomera.
„Takže Lucy nestačilo jen tak se přidat k té protistraně, pane Dalmonte, ona tam navíc musela být velmi aktivní, aby aspoň částečně odčinila tu hrůzu, které se účastnila její matka, a ne jen tak v ledajaké pozici.“
„Takže vlastně ani nemáte jistotu, jestli vůbec ještě žije.“
„Ne, to opravdu nemám. A neměla ji pochopitelně ani Ley. Naposledy s ní mluvila před čtyřmi roky.“
„Víte aspoň přibližně, kde by mohla být?“
„Přibližně ano. Někde v katastru Philadyorku.“
„To je opravdu dost obecné.“
„Odhaduji to na tři sta mil čtverečních.“
„Možná by ty peníze potřebovala.“
„Nepotřebovala. To je jediné, čím jsem si opravdu jista.“
„Čtyři roky je dlouhá doba. Možná se změnila.“
„Jestli je po své matce, nezměnila se. Je paličatá a dokáže za věc, o které je přesvědčena, dost tvrdě bojovat.“
„Co k ní cítíte vy?“
Zamrkala svými dlouhými řasami.
„Měla jsem ji ráda. Vlastně ji mám ráda pořád. Pořád ji totiž vidím jako tu patnáctiletou rozpustilou holku, se kterou byla děsná sranda. Byla fakt skvělá. A určitě je pořád skvělá. Nemám proti ní vůbec nic, pane Dalmonte.“
„V tom případě promiňte. Myslel jsem… tam u pana Gloomera…“
„U pana Gloomera to bylo jedno velké divadlo, které bylo nezbytné, aby poslední přání mé sestry bylo splněno.“ Napil jsem se kávy.
„Teď jsem vás asi moc nepochopil, slečno Boothová.“
Zadívala se na mě. Ježíšmarjá, jak ta byla krásná. Uhnul jsem pohledem jako nějaký puberťák, protože kdybych se na ni díval ještě o chvilku déle, tak bych po ní asi musel skočit. Najednou byla jiná. Taková klidná a vyrovnaná.
Vytáhla z kapsy bílou zalepenou obálku a posunula ji po stole ke mně.
„Co je to?“ zeptal jsem se.
„Strčte si to do kapsy, komentář bude následovat.“
Vzal jsem obálku. Uvnitř bylo něco tuhého. Vsunul jsem ji do zadní kapsy kalhot. Napila se pomalu kávy a zvedla hlavu, jako by ji vychutnávala. Odhalila tak svůj nádherný dlouhý krk. Byla božská. Zachytila můj pohled.
„Jste ženatý?“ překvapila mě otázkou.
„Ne,“ odpověděl jsem a sklopil oči do hrnku se zbytkem kávy.
„Myslela jsem si to.“
„Promiňte, ale jste příliš krásná na to, abych se mohl jen tak dívat tam na tu pitomou loď v rohu.“
„V té obálce máte kreditní kartu.“
„Kartu?“
„Jasně. Dál je tam PIN a taky heslo pro zablokování, kdybyste ji ztratil nebo vám ji někdo ukradl. Posílá

vám to Ley. Podepisovat se můžete normálně. Nevím, kde sehnala váš podpisový vzor, ale v každém případě ho sehnala. Koneckonců dělala u COMSYSTEMU, takže to pro ni zase nemohl být takový problém.“
Zíral jsem na ni a nic jsem nechápal.
„To je těch čtrnáct tisíc, co…“
„Ne, to není těch čtrnáct tisíc, pane Dalmonte. To je úplně jiný účet. To je ještě k tomu… jaksi navíc.“
„Ale proč teda…“
„Je to účet DOGDREAMU, se kterým můžete volně nakládat.“
Vzal jsem z talířku lžičku a pohrával si jí v prstech. Přemýšlel jsem, ale nic jsem nevymyslel.
„Chcete říct, že těch…“
„Chci říct, že Ley vám chtěla ty dva a půl milionu dát. Prý je asi budete potřebovat.“
„Ale…“
„Nechte mě domluvit, pane Dalmonte. Nechtěla vám to transponovat pomocí toho dědictví. To by bylo příliš nápadné. Mohla to dát taky mně a já vám to mohla předat, stejně jako jsem to udělala teď. Jenže na to byla Ley moc chytrá. Prostě v něčem jela a nechtěla mě do toho namočit. Tím, že bych vás kontaktovala, bych byla okamžitě spojena s vaším jménem. Takže to udělala takto. Vám odkázala pakatel a u doktora Gloomera jsme se setkali. Já vás neznala a neznám. Při odchodu jste mě pozval na kafe. Proč ne? Pak se rozejdeme a už se nikdy neuvidíme. Nechtěla mě do toho prostě namočit. Zatímco vy už pravděpodobně namočený jste. Mě chtěla vynechat. Byl to její plán, pane Dalmonte.“
„Takže ona věděla…“
„Nevěděla. Ale tušila. Tušila, že to nedopadne dobře. Ale určitě netušila, že se to stane tak brzy.“
„Vy víte, oč jde?“
„Ani v nejmenším. A ani nechci. Já jen vím, že to žádná nehoda nebyla, ale že byla chladnokrevně zavražděna. Pokud vám ty peníze pomohou přijít na to kým a proč, budu vám velmi vděčna.“
„To je spousta peněz. Nezasloužím si je.“
„Já je nepotřebuji a Lucy už vůbec ne. Předpokládám, že jestli vám je Ley posílá, tak asi budete vědět, jak s nimi naložit.“
„Nedovedu si to představit.“
„V tom případě se ve vás Ley zmýlila.“
„Udělám všechno pro to, aby se nezmýlila.“
„Je tam ještě cédéčko.“
„Jaké cédéčko?“
„Nevím. Prostě cédéčko. Chtěla, abyste ho dostal, kdyby se jí něco stalo.“
„Mluvíte v samých hádankách.“
„Já fakt nevím, co na tom je. Je zalepeno v obálce s vaším jménem. Vy možná už budete vědět, co s tím.“
„Ten útulek… ten DOGDREAM.“
„Je pouze virtuální. Pochopitelně neexistuje. Existuje jenom v síti. Nezapomeňte, že dělala v COMSYSTEMU. Nebyl to pro ni žádný problém. V každém případě si musíte zřídit nový účet a nejlépe několik. A pod úplně jiným jménem a s jinými podpisovými vzory. Musíte ty peníze převést někam jinam pod jinými jmény. Jakmile z toho účtu zmizí poslední dolar, vydeletuje se. Nikdy neexistoval. Čeká tam něco jako vir, který zamete všechny stopy a pak zničí sám sebe. Aktivuje se vyčerpáním účtu.“
Přišel číšník a zeptal se, jestli máme ještě nějaké přání.
„Nemáme,“ řekli jsme oba téměř dvojhlasně.
„Kde děláte?“ zeptal jsem se, když odešel.
„Zapomeňte na to, že byste mě chtěl někdy navštívit. Zašli jsme na kafe jen proto, že jsme se viděli u doktora Gloomera. Tak si to přála Ley.“
„Nemíním vás navštěvovat, jen mě zajímá, čím jste.“
„Maluju.“
„Co malujete?“ zeptal jsem se překvapeně.
„Všechno, kromě toho, co existuje.“
„Kromě čeho?“
„Prostě abstrakci.“
„Vy jste moderní malířka?“
„Tak nějak.“
„A uživíte se tím?“
Usmála se.

„Vy asi moc nenavštěvujete galerie, co?“
„Moc ne.“
„Užívím se, pane Dalmonte. Bez obav.“
„Navštěvovali jste se? Myslím s Ley.“
„Moc ne. Teda já jsem k ní nechodila skoro vůbec. Hlavně kvůli těm kamerám.“
„Jakým kamerám?“
„Dělala v COMSYSTEMU.“
„No a?“
„Vedoucí sekretariátu ředitele nemůže dělat jen tak někdo. Musí být naprosto spolehlivý.“
„Ley nesporně spolehlivá byla.“
„Přesto jí nedůvěřovali. Měla v bytě kamery.“
„Cože?“
„No jasně. Měla byt prošpikovaný kamerami. Dělala, že o tom neví. Ale řekli jí to montéři, když jí dělali rekonstrukci elektroinstalace. Ten byt jí totiž vybavoval COMSYSTEM, včetně domácího kina a speciálních vnitrofiremních spojovacích linek. A při té příležitosti jí tam osadili ty kamery. Proto jsem tam raději nechodila. Nechápala jsem, jak tam vůbec může žít.“
Ztuhnul jsem a nebyl vůbec schopen pohybu ani reakce. Až po chvilce:
„Kde všude je měla?“
„Všude, kromě toalety a koupelny. Jinak ale fakt všude. V kuchyni, ložnici, předsíni, obývacím pokoji, dokonce i ve špajzu.“
Hlavou se mi zpětně promítal záznam mého pobytu v bytě Ley Lynseyové. Tu paruku jsem si sundal v koupelně a tam jsem si taky nasadil tu novou. Nemohou znát můj opravdový obličej. V koupelně jsem se taky přelíčil. Ježíšmarjá. Ale stejně… Jak to, že mě ještě nemají? A jak to, že vlastně nemají ještě ani jejího skutečného vraha?
Polilo mě horko. Něco tu skřípe. Něco tu škaredě skřípe.
27.
Pustil jsem si pravěký koncert pravěké rockové skupiny Led Zeppelin, jejíž kompletní diskografii jsem zdědil po svých rodičích. A ti zase po svých. Otevřel jsem ledničku, že si naliji Danielse, ale žádný tam nebyl. Včera jsem ho dopil a zapomněl si ho napsat do nezbytných věcí, které musím koupit. Tak jsem si otevřel aspoň plechovku piva, která už v té ledničce musela být nejmíň měsíc.
Pak jsem si sedl ke stolu, vyndal kompakt z krabičky s nápisem SEXMINÁTOR a vložil jej do mechaniky počítače. Upíjel jsem přímo z plechovky a sledoval úvodní reklamy na nejrůznější erotické zboží. Zjistil jsem, že za těch dvacet let, co jsem se o podobný artikl nezajímal, svět vůbec nikam nepokročil. Vůbec žádná fantazie a ani náznak nějakého vývoje.
Po osmi dlouhých minutách konečně skončily reklamy. Po nich však následovala jen ukázka z jiného filmu. Pak další. A pak další. Nakonec jsem zhlédl ukázky asi na dvacet cédéček, které bych si měl určitě zakoupit, protože jsou stejně skvělé jako toto a jsou tam absolutně nevídané věci. Skutečný film, který jsem si koupil a který mi byl doporučen Ley Lynseovou, začal až po dvaceti šesti minutách. Prostě úplná hovada a debilové. Musel jsem si zajít do ledničky pro další měsíc starou plechovku piva.
První dvojice vystoupila z výtahu a rozdala si to hned na chodbě. Ještě než ta volezlá vyžilá blondýna stačila vsunout svoji kartu do mechaniky dveří, měl už on svůj ocas v její mechanice mezi nohama. Totálně bezduché a bez jakékoliv invence. Takže ani scénáře pornofilmů se za těch dvacet let neposunuly nikam dál. Panebože.
Vzpomínal jsem, kde Ley říkala, že by měl mít ty pihy. Bylo to totiž jediné poznávací znamení, podle kterého bych ho mohl identifikovat. Mám dojem, že říkala někde na kořenu nosu a další dvě zezadu na krku? Snad.
Tenhle měl taky nějaké pihy, ale ne tři. Rovnou tak tři tisíce. Další scénu navodil ostrý střih do skladu nějakého supermarketu. Oddělení mléčných výroků. Asi dělali inventuru či co, protože chodili kolem toho zboží a něco si zapisovali. Pak další střih a už ho měla v puse. Ježíšmarjá, kdo toto mohl vymyslet a pak natočit. To musel být nějaký vylízaný debil. A najednou ona byla úplně nahá. A on taky. Bez toho, že by se vůbec vysvlíkali. Dělali to u jogurtů. On pak jeden vzal, otevřel ho a obrátil jí ho na prsa. No konečně nějaká poetická nekonvenční scéna. Tenhle chlápek neměl pro změnu pihu ani jednu, byl jako když nafukovací z nějaké bílé gumy.
Nebudu to protahovat. Děsná nuda. Chlápek se třemi pihami se objevil až asi v osmé scéně. Měl vzadu na krku dvě pihy. A tu třetí neměl u kořene nosu, ale nad pravým obočím. Jasně. Všechno sedělo. Říkala nad pravým obočím.

Zastavil jsem obraz a zapnul tiskánu. Pak jsem si vyjel tři poměrně zdařilé fotky. Snažil jsem se výřez udělat tak, aby tam nebyli vidět ty ostatní, protože to byla poměrně hromadná, až davová scéna. Nakonec se mi to podařilo, akorát na jedné měl místo čela ňadro některé z účastnic těch orgií.
Musel jsem to pak dočumět úplně celé, abych si počkal na závěrečné titulky. Samozřejmě tam žádné nebyly. Já naivní vůl.
Vytáhl jsem cédéčko a vrátil ho zpět do černé igelitky, kterou jsem pak uložil až do spodního šuplíku. Vypnul jsem počítač, dal si nohy na stůl a zapálil marlborko. Prohlížel jsem si ty čtyři zvětšené fotky a přemýšlel o tom, kdo může být Marc Malory a proč zemřela Ley Lynseyová.
Nepřišel jsem pochopitelně vůbec na nic. Ostatně jsem ani nečekal, že bych na něco přišel. Vstal jsem a zašel do koupelny, kde ležely na zemi pohozené mé rifle. Vytáhl jsem ze zadní kapsy tlustou obálku od Lesyi Boothové. Přešel jsem s ní zpět do obýváku, usadil se a roztrhl ji. Na zem vypadly hned dvě kreditní karty. Cédéčko malého formátu bylo zalepeno v další obálce. Roztrhl jsem tedy i ji a připadal si, jako když rozkládám ruskou matrjošku. Uvnitř byl kompakt v tenkém obalu a na něm přilepený takový ten samolepící žlutý lístek s emblémem COMSYSTEMu. Byla na něm jenom dvě slova: PRO LUCY.
28.
Ráno jsem zavolal Rhondě Alcanové, že dnes zůstávám doma a ať si něco vymyslí. Že mi je třeba blbě nebo něco podobného, nebo že prostě na něčem dělám.
„Ty tam máš babu, co?“
„Blbost. Fakt mám něco důležitýho.“
„Když mě pak pozveš na kafe, tak to nějak zmáknu.“
„Spolehni se. Stejně jako já spolíhám na tebe.“
Hodil jsem na sebe šedivou košili s jemným bílým proužkem a k tomu jsem si vybral temně zelené kalhoty.
Temně zelená totiž před pěti šesti lety děsně letěla. Poté jsem hodil do kapsy mobil a čtyři fotky Marca Maloryho a vyrazil do Centra. Branže novináře má kromě milionu nevýhod jednu výhodu. Máte spoustu kontaktů. A úplně jiné kontakty má novinář ze seriózního deníku, a úplně jiné pisálek z bulváru. Vzhledem k tomu, že já prošel oběma extrémy, komunita mých kontaktů byla prakticky nekonečná. Dobrá polovina novinářské práce, jestli ne víc, je o shánění kontaktů a zdrojů. Bez nich jste totiž absolutní nula.
S lidmi z produkce pornofilmů jsem se samozřejmě neseznámil při práci v MORNING LIGHT. K nim mě dostal až GREEN STAR, konkrétně Leo Bardacker. Sedmdesátiletý kmet naší redakce, který byl u jejího vzniku snad před tisíci lety.
29.
Směřoval jsem do Centra, konkrétně do čtvrtě DELFPLANE. Je to ryze obchodně-administrativní čtvrť, kde je cola nad moje finanční možnosti. Tedy až donedávna byla. Uvědomil jsem si, že nyní jsem vlastně majitelem dvoumilionového účtu a ve Philadyorku tak najednou neexistuje místo, kde bych si colu nemohl dát. Nicméně jsem nechtěl Leyiny peníze rozfrcat za colu.
Cesta tím nejrychlejším podzemním spojem mi se dvěma přestupy trvala padesát minut.
DELFPLANE je absolutní schizofrenie a paranoia. Je to prostě šílenství zkomprimované do jednoho kilometru čtverečního, podobně jako se třeba celá sluneční soustava v případě kolapsu může směstnat do jediné černé díry. Jakákoliv orientace v této maximálně přehuštěné struktuře je totálně nemožná. Nerozeznáte totiž od sebe jednotlivé ulice, jednotlivé domy, eskalátory, náměstí, prostě nic. Všude kolem vás jsou jenom obří velkoplošné obrazovky, na kterých běží nonstop šíleně barevné reklamy v rychlém střihu. Máte je všude. Po stranách, vpředu, vzadu, nad sebou, pod sebou. Je to obrovská útočící vizuální smršť, kdy jste na pochybách, jestli se můžete vydat touto uličkou, jestli to není jen obraz z reklamy na obří obrazovce. Všechny ty morbidní výjevy se neustále mění, jeden nápis se přetváří v druhý, poslední značka chevroletu se přetváří v dinosaura, Absolut vodka v mobilní telefon, sekačku na trávu, ve spodní prádlo, a najednou jste třeba uprostřed mandarinky. Kamkoliv se pohnete, tak se něco hýbe.
Stál jsem u zábradlí na jakési visuté galerii, díval se dolů na ten blázinec a vůbec nevěděl, kterým směrem se vydat. Fakt v té změti nebylo možné rozeznat eskalátory nebo jednotlivé ulice. Zpočátku jsem si říkal, že možná bude stačit chvilku počkat a to, co se nehýbe, to je pevná konstrukce rampy nebo ulice. Omyl. Hýbe se opravdu všechno, protože všechno, co není obrazovka, je obaleno nejrůznějšími barevnými neonovými trubicemi, ve kterých běhá různě se pohybující světlo. Připadal jsem si jako ve vnitřnostech obludného živočicha z jiné planety.
Našel jsem informační panel s dotykovým monitorem a nacvakal tam TWELVE ROSES. Na obrazovce se rozzářilo sto kilometrů zmuchlaného barevného drátu. V jednom rohu pak svítilo červené kolečko a ve druhém blikala oranžová šipka s nápisem TWELVE ROSES. Skvělé. Vyšlo to nastejno, jako kdybych se

zeptal na cestu Číňana, který neumí anglicky. Začal jsem propadat panice. DELFPLANE nebylo sice velké, ale mohli byste tu strávit klidně měsíc, aniž byste našli to, co hledáte. Neměl jsem měsíc času. Zamířil jsem k lavičce deset metrů ode mě, kde se bavily dvě postarší důchodkyně. Ty pravděpodobně měly času dost, na rozdíl od nepřehledných davů spěchajících lidí všude kolem.
„Hledám TWELVE ROSES," řekl jsem té, které mohlo být tak týden do kremace.
Zíraly na mě, jako by je oslovil nějaký mimozemšťan. Pak se podívaly na sebe a pak zase na mě.
„Je to tam na tom monitoru. Je tam šipka. Ale já nevím, jak se k ní dostat," snažil jsem se jim vysvětlit.
„Tak si to nazvětšujte, mladý muži," řekla ta předkremační.
„To nepomáhá. Vůbec se v tom nevyznám."
„Odkud jste?" zeptala se ta mladší, kterou jsem odhadoval na sto padesát.
„RABBITS MOUNTAINS."
„O tom jsem v životě neslyšela, a to tu žiju."
„Dvě stě let," doplnil jsem, protože mi to nedalo.
„Tolik ne," řekla se vší vážností, „ale od narození."
„Myslíte, že byste mi mohly pomoci?"
„To je nějaký obchodní dům?" zeptala se mladší.
„Něco takového."
„Neznám…"
„Já taky ne," řekla kolegyně.
Vzdal jsem to. Sedl jsem si otráveně na vedlejší lavičku a vyťukal na mobilu taxi. Ptali se, kde jsem, tak jsem houkl na ty dvě mumie a ty mi prozradily, že na GLOSTER POINT, šestá galerie, CAFE REBAZ. Zopakoval jsem to do telefonu. Ujistili mě, že tam někdo bude během pěti minut. Přemýšlel jsem o tom, jestli vůbec budu mít na zaplacení.
Za čtyři minuty byla na mé terase skutečně dlouhovlasá holka s reflexně zeleným číslem na zádech a na prsou. Kývnul jsem na ni. Můj taxík. Samozřejmě, že v této psychedelické struktuře je jakýkoliv pohyb klasických aut vyloučen, takže taxislužba zde funguje tak, že vám pošlou svého člověka, který vás na místo dovede dostupnými dopravními prostředky, což jsou výhradně výtahy, eskalátory, lanovky, rychlodráhy, tramvaje a pojízdné chodníky.
„Já jsem Renata, kam to bude?" zeptala se mě ta dlouhovlasá holka s číslem 956.
„TWELVE ROSES."
„V životě jsem neslyšela. Co to je a kde to je?"
„Je to produkční firma a kde, to jsem myslel, že mi řeknete vy."
Přešla k informačnímu terminálu. Naťukala tam to, co já předtím, a rozsvítila se jí oranžová šipka v levém horním rohu, stejně jako mně předtím.
„Je to NOCAY PARK. Odhaduju to na čtvrt hodiny."
„Skvělé. Můžeme."
Vydala se k nejbližšímu eskalátoru poměrně rychlými kroky a já hned za ní s hypnotizovaným pohledem na zeleně reflexní 956 na zádech, abych ji náhodou neztratil v tom blázinci. Dostihl jsem ji až na čtvrtém stupni eskalátoru pohybujícího se směrem dolů.
„Jste z Philadyorku?" zeptala se.
„Jo, to jo. Ale ne z týhle čtvrti. Z RABBITS MOUNTAINS."
„Kde to je?"
„Tam ještě mohou auta."
„Proboha," otřásla se, jako by doprovázela nějakou opici z pralesa.
„To tady z toho musíte být docela vyděšený, ne?"
„To je slabé slovo. Normální deprese."
„Co děláte?" zeptala se a rázně vykročila k nejbližšímu bloku výtahů, na jejichž dveře se pomocí laserů promítala reklama na toaletní mýdlo. Vůbec by mě nenapadlo, že to jsou vstupy k výtahům.
„Jsem novinář."
„Novinář?" Podívala se na mě překvapeně.
„Jasně. GREEN STAR."
„Jo? To čte moje máma."
„Má dobrý vkus."
„Je normálně švihlá."
„Aha."
Nastoupili jsme asi s dalšími třiceti lidmi do jednoho z výtahů označených GLASS TERMINAL.

„O čem teď píšete?“
„O poslední aféře Bridget Stoneové.“
„S kým se zase vyspala?“
„Se senátorem Kestlingem.“
„To je spíš jeho aféra než její, ne?“
„Vidíte, to mě ani nenapadlo.“
Vystoupili jsme z výtahu a nasedli do jednoho z vagónů expresní dráhy.
„Je to jenom jedna zastávka. Za pět minut jsme tam.“
„Kolik budu platit?“
„Deset dolarů.“
„To nemám.“
„Tak pět a napíšete o mně článek.“
„Vždyť vás neznám.“
„Napíšete o taxi 956.“
„A co tam mám napsat?“
„To je jedno. Nějakou moji aféru. Třeba že jsem se taky vyspala se senátorem Kestlingem.“
„Myslíte, že to vaše máma nepřehlédne?“
„Tím si buďte jistý. Dáte to snad na první stránku, ne?“
30.
Ducroco Magali byl normální magor. TWELVE ROSES je třetím největším producentem porna na východním pobřeží, takže šéfproducent ani být normální nemůže. Leo Bardacker mě s ním seznámil, když jsem mu před dvěma lety pomáhal s nějakým článkem o obchodu s ruskými holkami. Končily většinou u GLOMIXU, což je Magaliho konkurence, takže nám šel na ruku a získal pro nás spoustu informací, jak to v takové branži chodí. Bardacker mu pak za to zrealizoval dvakrát skrytou reklamu. Propašoval TWELVE ROSES do reportáže o popové hvězdě Lynn Synoliové s tím, že její technický personál si v přestávkách pouští cédéčka Magaliho produkce.
Jestliže před těmi dvěma lety měl Magali všude kočky (obrazy, sochy, plyšáci), nyní to byly banány. Uvítaly mě již v sekretariátu. Byly všude. Ze stropu visely gumové a plyšové v různých velikostech. Jeho sekretářka měla na stole celý banánový trs z porcelánu, hustý koberec měl banánový vzor a na stěnách byly olejomalby banánů z různých úhlů a v různých velikostech. Pochopitelně nesměl chybět banán Andyho Warhola z desky Velvet Underground.
Blonďatá třicetiletá sekretářka, jejíž prsa byla asi tak o deset čísel větší než má Rhonda Alcanová u nás, se mě zeptala, jestli jsem ohlášen, načež jsem jí vysvětlil, že jsem neohlášen, nicméně že přicházím ve velmi důležité záležitosti a že jsem od tisku.
„Vy jste od tisku?“ zeptala se, jako by spojení mé osoby s jakýmkoliv tiskem bylo pro ni absolutně nemyslitelné.
„GREEN STAR.“
„Skutečně?“ zeptala se pro jistotu ještě jednou.
„Skutečně.“
„Mohu vidět nějaký váš průkaz?“
Vytáhl jsem plastikovou kartu GREEN STAR a položil ji před její prsa.
„Asi před dvěma lety jsem s ním jednal, ale nevím, jestli si mě pamatuje.“
Mrkla na ni. Potom zmáčkla nějaké tlačítko na stolním telefonu a vzala sluchátko.
„Hele, Miku, máš tu nějakýho pisálka z Greenu. Máš čas? Jo… nějakej…“
Vzala ze stolu mou kartu.
„Nějakej Dalmont. Cože?… Nevím…“
Pak se podívala na mě:
„Jste říkal, že už jste s ním někdy jednal?“
„Jo, byl se mnou tenkrát ještě Leo Bardacker.“
„Hele, myšáku, nějakej Bardacker,“ zahlásila do sluchátka. „Dobrá…“
Položila telefon.
„Tak jo. Tamty dveře s tím banánem,“ řekla a máchla rukou směrem naproti. Byly tam dvoje dveře. Oboje pochopitelně s banánem.
„Říkala jste s tím banánem?“
„Jasně že s banánem.“
„Aha…“

Sebevědomě jsem vykročil k těm levým. Asi to bylo správně, protože to nekomentovala.
Vešel jsem.
Jestliže v sekretariátu byly banány všude, tak v kanceláři Magaliho bylo přebanánováno. Lustr ve tvaru trsu banánů, závěsy s banánovým vzorem, o koberci ani nemluvě. Po stěnách opět obrazy s banány a pod nimi banánová tapeta. Za obrovským plastovým stolem ve tvaru banánu seděl sám veliký Ducroco Magali v křesle ve tvaru do půli oloupaného banánu, kdy část slupky tvořila opěradla. Na stole popelník ve tvaru banánu a vedle telefon ve tvaru banánu. Banánová republika.
„Dobrý den," oznámil jsem hned ve dveřích.
„Čau!" zahalekal Magali srdečně, bez toho, že by si mě vůbec pamatoval. Měl na sobě žluté sako a vázanku s banánovým vzorem. Ve svých padesáti letech vypadal velmi svěže a čile, jeho robustní postavě se sto padesáti kily vévodila poměrně malá komická hlava, což redukoval bohatou hřívou nepřirozeně světlých vlasů, které pravděpodobně každé ráno fénoval, aby dosáhl kýženého objemu.
Přistoupil jsem na styl jeho komunikace:
„Nevím, jestli si mě pamatuješ, ale asi před dvěma lety jsem tu byl s Bardackerem."
„Jasně že pamatuju. Posaď se. Po čem zas paseš?"
Nemělo cenu to nijak okecávat, a tak jsem šel rovnou k věci. Vytáhl jsem svoje čtyři fotky a hodil je před něj na stůl. Chvilku se na ně díval jen tak, jak tam leží na tom banánovém stole, a potom je vzal do ruky. Prohlížel si každou zvlášť.
„No a co jako?"
„Potřeboval bych jeho jméno. V závěrečných titulcích nebylo."
„V jakých titulcích?"
„No, předpokládal jsem, že podle toho jednoho ňadra přes půl obrazu poznáš, že se jedná o záběr sejmutý z porna."
„Hm…"
Znova si fotky pozorně prohlédl.
„Možná kdyby ses mě zeptal na to prso, že bych ti jeho majitelku řek, ale ten chlápek mi nic neříká."
„Je to SEXMINATOR."
„Není to naše produkce."
„Netvrdím, že je. Ale toho chlápka bys znát mohl, ne? Možná hrál i v některém z tvých uměleckých děl."
„Dost možná."
„Nic ti neříká?"
„Absolutně nic. Abych se přiznal, neznám žádnou z našich hvězd. Nezajímají mě."
„Cože?"
„Je to věc castingových agentů. Já jsem producent."
„Myslel jsem…"
„Hovno. Vůbec mě ty pornohvězdičky nezajímají. Já dám akorát požadavek, jestli ho má mít velkýho nebo malýho. Jestli to má být nějakej chcípák a nebo naopak Rambo. Nebo nějakej zakyslej úředníček či agresivní policista. Nic víc mě nezajímá, chápeš?"
„No… ale přece…"
„Takže tenhle tvůj chlápek mně absolutně nic neříká a ani nemůže."
„No dobrá, ale možná bys mi mohl dát tip, na koho se teda obrátit. Na někoho, kdo by ho znát mohl."
„No dyť jsem ti to říkal, ty vole. Castingová agentura."
„Prozradíš mi její jméno?"
Zamyslel se a podíval se do stropu, ze kterého visela nejméně stovka gumových a plyšových banánů nejrůznější velikosti a v nejrůznějším stadiu oloupání. Někde dokonce visely jenom slupky.
„Máme jich několik."
„Aha."
„Nejlepší je asi ARTACT."
„Potřeboval bych nějaký jméno. Někoho, kdo…"
„To půjde těžko."
„Proč?"
„Jsi bulvár. Když ti řeknu to jméno a potom co dělá, tak je to pro vás to pravé sousto."
„Myslel jsem jméno castingového agenta."
„Dyť jo, sakra, do prdele, seš úplně mimo. Náš nejlepší castingový agent je učitel na základní škole, dokonce ředitel, do hajzlu… Už to vidím na první stránce."
„Nebude to nikde."

„Pochybuji, že by sis to nechal ujít.“
„Ty fotky mě zajímají daleko víc, to si klidně ujít nechám.“
„Kecáš. Kdo je to?“
„Kdo?“
„No ten chlápek na těch fotkách.“
„Herec z pornofilmu.“
„Nezajímají tě herci z pornofilmů. Co udělal?“
„Možná nic. Vlastně nevím. Chtěl bych si s ním jenom promluvit. Takové interview.“
„Kecáš. Jseš bulvár. Nazajímá tě interview s nějakým pornopatlalem… Kdo je to?“
„Jedna ženská tvrdí, že je to jeden z poradců starosty.“
„Cože?“
„No fakt.“
„Jak se jmenuje?“
„Sakra to chci po tobě, ne?“
„Ty neznáš poradce starosty?“
„Neznám. Znám dva oficiální. Tohle není ani jeden z nich. Jenže jich funguje ještě spousta neoficiálních a daleko důležitějších a vlivnějších. Tohle by měl být jeden z nich. Potřeboval bych s ním mluvit.“
„No, nevím, koho bych ti doporučil.“
„Říkal jsi ARTACT.“
„Jo, jenomže to je ten ředitel školy, sakra.“
„Ručím za to, že se o něm nikdy nikde nezmíním. Máš moje slovo.“
Zkoumavě se na mě podíval, jako by podle mého vzhledu mohl zvážit váhu mého slova.
„Odrovnal bych ho, kdyby se to prolátlo. Asi bych ho tím zrušil i s tou jeho agenturou.“
„Chci jen tady toho s těma dvěma pihama na krku. Nezajímají mě žádní učitelé žádných základních škol. Seru na ně.“
„Richard Stevens.“
„Neznám.“
„To se docela divím. Loni dostal nějakou cenu právě od starosty města. Jeden z pěti nejlepších učitelů.“
„A sakra. Takže si přivydělává.“
„Možná právě proto je nejlepší. Jinak by toho ředitele snad ani nemohl dělat.“
„ARTACT?“
„Jo. Není největší ani nejproslulejší. Ale dokonale mi vyhovuje. Právě hlavně díky Stevensovi. Má úžasný cit. Jakýsi šestý smysl. Dokáže fakt sehnat ideální materiál pro jakoukoliv roli.“
„Doufám, že ho neshání mezi svými žáky.“
„Nevím, kde ho shání, a je mi to úplně ukradený.“
„Pochopitelně, nechtěl jsem se tě dotknout. Kde ho seženu?“
„V agentuře. Jedině večer.“
„Jasně. Přes den učí. Co takhle odpoledne?“
„Těžko. Vede spoustu kroužků.“
„Kdy potom shání ten dokonalý materiál?“
„Co já vím? Možná v těch kroužcích.“
„Má nějakej mobil?“
„Jsi se asi zbláznil, ne?“
„Takže ho seženu jak?“
„V agentuře. Na stole má záznamník. Číslo ti dám.“
„Bude se se mnou bavit, když mu zavolám?“
„Nebude.“
„Jasně.“
„Bodejť by jo. Co kdyby to byl nějakej provokatér. Pracuje jen se známýma lidma.“
„No dobrá. Takže bychom to udělali jak?“
„Musím tě doporučit.“
„Tak to udělej.“
„To taky udělám.“
Čekal jsem, co navrhne, ale nic z něj nevypadlo a tak jsme tam asi tři vteřiny jen tak seděli a nikdo z nás nic neříkal a bylo to docela komické.
„Chceš banán?“, zeptal se po chvilce.

„Myslíš nějakej kaučukovej?“
„Ne, tyhle jsou živý,“ a přisunul mísu ve tvaru banánu plnou banánů. Úplně se v tom prostoru ztrácely. Nevěřil jsem, že jsou opravdové.
„Tyhle jsou fakt živý. Jestli máš chuť, tak si vem.“
Vzal jsem si.
„Takže mu zavoláš…“
„Bude mít v agentuře ode mě vzkaz. Přichází tak v osm večer. Nech mu chvilku na vstřebání a v devět mu zavolej. To už o tobě určitě vědět bude.“
„Kde to je?“
„V ROSENTHAL SQUARE.“
„Hmm, to bych ho možná ještě zastih i dneska. To není daleko.“
„Odkud?“
„Z RABBITS MOUNTAINS.“
„Dělá většinou tak do dvanácti. To bys fakt moh stihnout.“
„Díky.“
Vstal jsem a podal mu ruku.
„Těšilo mě. Očekávám, že se budeš nějak revanšovat.“
„Pochopitelně. Nějaký interview?“
„To by šlo. Mám spoustu zajímavých historek.“
„To věřím. Dám ti vědět. Nejlepší to bude do sobotní přílohy.“
„Taky si myslím.“
Strčil jsem banán do kapsy.
„Jak se odsud dostanu?“
„Tam těmi dveřmi s tím banánem.“
„Já myslím z DELFPLANE.“
„Odsud výtahem Carolco na BUSHŮV TERMINÁL. Potom už vlakem.“
„Díky.“
31.
Seděl jsem ve vagónu DOLMEN SPEED a mrtvě čuměl do světelné smrště, probíhající ve formě neonových linek za oknem. Na zastávce v MIDDLE PEAK byla přímo přes celé nástupiště laserová reklama ASTRO 8000 a já z toho měl takový nějaký divný pocit, aniž bych byl schopen nějak specifikovat jaký. Prostě divný. Prostě mě tak zvláštně šimralo tam někde vzadu v hlavě, jako by se dnes už o ASTRO 8000 mluvilo, ale já si ani zaboha nemohl vzpomenout v jaké souvislosti. Teprve až se souprava rozjela mi došlo, že mám v kapse jejich kartu. No jasně. ASTRO 8000. Karta HARVARD BANK. Zamrazilo mě. Jestli Lesya Boothová nekecala, tak se tady poflakuju s kartou ASTRO, na jejímž účtu je něco přes dva miliony, a já přemýšlím, jestli si tu vůbec mohu dovolit koupit cigára. Absolutní nebeský vůl. Rozhodl jsem se to vyzkoušet hned na další zastávce, Vystoupil jsem na BLUTERU a zamířil si to k nejbližšímu bankomatu.
Zasunul jsem kartu do škvíry a namačkal tam PIN, který jsem si naštěstí ještě odvčera zapamatoval. Potom jsem namačkal tisíc dolarů. Vyplivlo je to téměř okamžitě a bez dlouhého přemýšlení. Polilo mě horko. Vypadá to, že Lesya nekecala a že Ley mi fakt nechala úžasné prachy. Z jedné strany jsem měl opravdovou radost a z druhé pak cítil takový nějaký závazek, jakože teď už to nemohu nechat jen tak plavat. Přemýšlel jsem o tom, jestli jsem se rozhodl do toho jít proto, že jsem ji našel mrtvou, a nebo až proto, když mi nechala ty prachy. Usoudil jsem, že to bylo pro to první. I když jsem si tím nebyl tak moc jistý. Ostatně, teď už to bylo stejně jedno.
32.
Zajel jsem ještě do redakce, protože do deváté hodiny večerní, kdy mohu zavolat Richardu Stevensovi z ARTACTU, bylo ještě dost času. Rhonda už tam naštěstí nebyla, akorát šest lidí a šílené nedýchatelné vedro. Zašel jsem za Mariem Borinim, šestadvacetiletým dlouhovlasým elévem redakce. Má u nás na starost sport, ale spíš ho baví holky.
„Sháním nějakýho dobrýho surfaře po síti,“ řekl jsem a sedl si na židli vedle něj. Na monitoru měl šest fotek z nějakého absolutně nedůležitého fotbalového zápasu sto šedesáté divize a vybíral tu nejlepší.
„Co sháníš?“ zeptal se a dál zkoumal právě provedený výřez brankáře tlustějšího než samotná branka.
„Dyť říkám, síťového šílence.“
„Možná bych to mohl zkusit.“
„Nemoh…“

Překvapeně se na mě podíval.
„Proč myslíš?“
„Potřebuju někoho, něco jako fakt profíka…“
Zarazil se.
„Počkej, ty myslíš nějakýho hackera?“
„Jo, přesně toho.“
„Znám jenom čtyři.“
„Stačí mi jeden.“
„Tři z nich jsou zavření a toho jednoho pustili před měsícem. Absolutně bez šance. Nepřiblíží se ke klávesnici víc jak na pět metrů.“
„Já spíš myslel někoho, koho ještě nikdy nechytli.“
„Neznám.“
„Já právě taky ne.“
„Po čem jdeš?“
„Po ničem, jen mě tak napadlo, že by to mohla být dobrá reportáž.“
„Jo, možná. Možná bychom ten den prodali trojnásobek normálního nákladu, akorát že druhý den by pozavírali celou redakci.“
„Kdyby byl dobrej, tak ne.“
„No kdyby byl dobrej, tak by asi určitě dělal reportáž pro nás.“
Dal jsem si nohy na stůl a zaklonil hlavu.
„Tak mi dej aspoň tip na někoho, kdo by o nějakém takovém mohl vědět. Nebo by věděl o někom, kdo ví o někom a ten zase o někom a možná…“
Odklepl vydařený výřez tlustého brankáře a řekl:
„Myslím, že ti to vedro taky nedělá dobře.“
„Myslel jsem, že se třeba pohybuješ v nějakých takových sférách.“
„Ty vole, kdybych tě neznal, tak bych tě považoval za provokatéra z FBI.“
„Ty nechodíš na diskotéky?“
„Už jsi někdy viděl hackera, kterej chodí na diskotéky?“
„No já nevím. Já žádnýho neznám.“
„No vidíš. Já taky ne. Fakt bych ti rád pomoh, ale v tomhle případě se nechytám.“
„Tak mi sakra aspoň řekni, kdo by se mohl trochu chytat.“
„Nevím. Někdo na předměstí možná, někdo z těch slumů za městem… fakt nevím.“
„Tak díky.“
33.
Přesně o půl deváté, na lavičce v neudržovaném parku, kousek od mé výtahové strojovny, jsem vytočil číslo od Ducroca Magaliho. Sledoval jsem při tom kluky hrající fotbal s vyfouknutým míčem, nalezeným někde v kontejneru. Pak sedmdesátiletého důchodce, venčícího svého čínského pinčla. Sem ještě mohli psi. V Centru bylo něco takového nemyslitelné.
Zvedl to docela příjemný ženský hlas asi až po půl minutě.
„Dobrý den, ARTACT, máte přání?“
„Jo, potřeboval bych mluvit s Richardem Stevensem.“
„S kým prosím?“
„S panem Stevensem. Tady Roger Dalmont, pan Magali slíbil, že mu pošle mail, aby se mnou pohovořil.“
„Pan Magali?“
„Ano. Magali z TWELVE ROSES. Znáte?“
„Samozřejmě. To jsou ty jahody?“ Chvilku jsem nevěděl, o čem mluví, až pak mi to došlo.
„Ne, teď má banány.“
„No vida. Ještě před půl rokem měl jahody. Moment, zkusím se vám zeptat.“
„Nemůžete mě hned přepojit? Dost to spěchá.“
„Nemohu, moment…“
V telefonu to zacvakalo a ozvala se nějaká přeslazená bezpohlavní hudba. Trvalo to asi dvě minuty, pravděpodobně mu vyprávěla, jak Magali změnil jahody na banány.
„Tak pan Stevens si vás vezme, moment…“
Zase cvakání a zase hudba.
„Stevens. Vy jste pan Dalmont?“
„Ano. Potřeboval bych s vámi mluvit, nevím, jestli vám pan Magali popsal, oč jde.“

„Jo, mluvil jsem s ním před čtvrt hodinou. Vy jste nějakej jeho kámoš?“
Zbystřil jsem. Asi mu neřekl, že jsem z GREEN STAR.
„Jo. Tak nějak. Sem tam spolu něco dáme dohromady.“
„Máte nějaký fotky a potřebujete, jestli ho náhodou neznám.“
„Přesně tak. Měl byste chvilku? Moc vás nezdržím. Možná dvě minuty. Maximálně.“
„Jasně. Kdy se vám to hodí?“
„Třeba hned.“
„Kde jste?“
„RABBITS MOUNTAINS.“
„Takže to tak hned nebude. Podívejte, jsem tu do jedenácti. Když to stihnete, tak přijďte.“
„Dík. Jedu tam.“
Vypnul jsem mobil. Skvělé. Neodmítl mě. Počítal jsem, že na ROSENTHAL SQUARE bych mohl být tak za hodinu.
34.
Byla to přesně hodina deset. Agentura ARTACTU zabírala šest kanceláří velmi strohé administrativní budovy, která byla na kraji Centra, takže ne úplně v tom blázinci, ale v místech, kde začínal. V místech, ke končila auta a psi. Prošel jsem něčím jako čekárnou, kde seděly tři ženské, přičemž dvě byly příšerně zmalované blondýny a třetí mohlo být tak dvanáct. Pravděpodobně žačka pana Richarda Stevense z odpoledního kroužku. V klíně na růžových minišatech svírala v drobných zpocených dlaních pomuchlaný kapesník. Pozdravil jsem, ale odpověděla mi jenom dvanáctka, zatímco čtyřicítky dál žvýkaly svoje týden staré žvýkačky.
Zaklepal jsem na nápis SEKRETARIÁT a vešel.
Za starožitným stolem seděla starožitná dáma. Připomínala mi věštkyni. Úplně černé vlasy, jenom kočka na rameni jí chyběla.
„Očekává mě pan Stevens.“
„A vy jste kdo?“
„Nevím, jestli jsem mluvil s váma, ale asi ne. Byl to nějaký mladší hlas. Asi před hodinou a půl. Spojil mě s panem Stevensem a ten mi řek, že mě bude očekávat, pokud se sem dostanu do jedenácti. Vzhledem k tomu, že je čtvrt na jedenáct, předpokládám, že mě očekává.“
Zamrkala malýma černýma očima, vypůjčenýma od nějaké jezinky.
„To byla asi Sára.“
„Asi jo,“ řekl jsem a ona byla ráda, že s ní souhlasím. Zvedla ze stolu jedno ze šestnácti sluchátek.
„Je tam Ri…? Jo?… Posílám tam nějakýho chlápka.“ Položila sluchátko.
„Tamty dveře, za nima je chodba, pak třetí dveře vlevo. Zapamatujete si to?“
„Budu se snažit.“
Odkráčel jsem a snažil se držet přesně jejího návodu. Třetí dveře vlevo. Zaklepal jsem a vešel. Oslnilo mě prudké světlo. Byl to atelier asi tak osm krát osm metrů s vysokým stropem, pod kterým byla pověšena světelná rampa. Na podlaze šedý koberec a uprostřed obrovské dvojlůžko, nebo možná čtyřlůžko. Prostě hromadná postel. Okolo stojany s kamerami, dalšími reflektory a dvěma chlápky v montérkách, co se pokoušeli pospojovat šňůry, kterých se válelo po zemi víc než dost.
„Vy jste pan Dalmont?“ ozvalo se od malého stolku v rohu místnosti.
„Jasně.“
Richard Stevens mohl mít tak pětapadesát. Nevelká drobná postava, vlasy na spáncích prošedivělé a malé brýle v chromovaných obroučkách. Dokonalý ředitel školy. Svěřil bych mu okamžitě všechny své děti, kdybych nějaké měl.
„Nemám moc času, pane Dalmonte, za deset minut musíme najet na kamerové zkoušky. Co vás trápí?“
Přešel jsem studio kolem toho postelového letiště až k jeho stolu a posadil se na židli naproti němu.
„Předně vám musím poděkovat za to, že jste ochoten se se mnou vůbec bavit.“
„Pan Magali je můj přítel.“
A taky tučná dolarová dojnice, zapomněl dodat. Vytáhl jsem z kapsy všechny čtyři fotky a rozložil je před ním na stole.
„Co mu chcete?“ zeptal se, aniž by se na ně podíval.
„Chtěl bych se s ním sejít. Osobní záležitost, chápete.“
„Nechápu.“
„No to nevadí. Prostě bych s ním potřeboval mluvit.“
„Jste od nějaké mravnostní policie?“

„Myslíte, že by vám sem Magali byl schopen někoho takového poslat?“
Zamyslel se. Vzal fotky do rukou. Pak si prohlížel jednu po druhé. Z jeho tváře jsem nevyčetl vůbec nic. Ani jestli ho poznal, ani jestli ho nepoznal.
„Měl bych ho znát?“ zeptal se potom.
„Já nevím. Magali říkal, že znáte všechny.“
Usmál se. Ta lichotka mu evidentně udělala dobře.
„Co potřebujete?“
„Jméno, adresu, nebo telefon. Nejlépe všechno dohromady.“
„Co na to úřad na ochranu osobních údajů?“
„Myslíte, že jsem od nich?“
„Zakládáte agenturu?“
Zasmál jsem se.
„Pochybuji, že zrovna jeho bychom vám chtěli přetáhnout!“
„Proč ne?“
„Chápu to tedy tak, že jste ho poznal.“
„Možná jo, možná ne.“
„Dobrá, je to jinak, pane Stevensi. Vydával se za někoho, kým není. Jedna má přítelkyně ho poznala. Chtěl bych jenom vědět, kdo to opravdu je a proč se vydával za někoho, kým není. To je celé.“
„Proč na tom záleží?“
„Mé přítelkyni na tom opravdu záleží.“
„Není to nakonec jeho manželka?“
„Ujišťuji vás, že nikoliv.“
„Pane Dalmonte, normálně bych s váma vyrazil dveře.“
„Je mi to jasné.“
„Nás totiž vůbec nezajímá, kdo to je a čím se živí. Nás zajímá, jestli je použitelný a jak je dobrý. Je nám ukradený, jestli má doma žárlivou manželku nebo je to nějaký vlivný úředník. Třeba kapitán ponorky. Pokud do toho jde, je to jeho problém a nás to fakt vůbec nezajímá. Někdo to dělá kvůli prachům, někdo proto, že ho to baví. Někdo má nějaký komplex a tímto způsobem si ho léčí. Někdo chtěl být hercem oscarových filmů a skončil u nás. Někdo tím hercem třeba opravdu je a účast v pornofilmu považuje za adrenalinový sport. Někdo má doma hnusnou a tlustou manželku a tak si tady užije s pořádnýma holkama a ještě mu zaplatíme. Každý má prostě svoje důvody. Čistě osobní důvody a nám je po tom houbeles. Máme ve smlouvě, že nikdy neprozradíme jeho identitu, pokud si to oni sami výslovně nebudou přát. Stejně všechna jména, která vidíte na konci filmu, jsou smyšlené pseudonymy.“
„V tomhle filmu žádná jména nebyla.“
„Ani se nedivím. Takže normálně bych se s váma opravdu vůbec nebavil. Jenže je tu problém Ducroca Magaliho.“
„Problém?“
„Jasně. To je totiž člověk, kterému naprosto důvěřuji a od kterého bych žádnou takovou žádost nečekal. Takže teď jsem vám vysvětlil zcela otevřeně svoji pozici a nyní očekávám, že vy mi vysvětlíte tu svou.“
„To jako chcete znát…“
„Chci znát pravý důvod, proč toho člověka chcete, jinak máte smůlu.“
Zamyslel jsem se a zvážil všechna pro a proti. Vůbec to nebylo jednoduché. Richard Stevens vůbec nebyl blbec. Ostatně u ředitele školy se to ani moc nedalo předpokládat, i když jsem zažil různé. Jenže tenhle byl z těch fakt inteligentních. Musel jsem do toho jít.
„Má přítelkyně dělala sekretářku u jedné poměrně velké firmy.“
„Obsadili jsme ji do něčeho?“
„Ji ne. Ale právě toho jejího šéfa. Tady toho chlápka s těma dvěma velkýma pihama na krku.“
„Její ředitel hraje v pornofilmu? A ona z toho má mindráky?“
„Ona si myslela, že je to právě naopak. Že tady ten herec z pornofilmu si hrál na jejího ředitele. Viděla ho totiž pouze jednou. U přijímacího pohovoru. Pak několik let ne. Všechny příkazy dostávala mailem či telefonem. Až teď ho znovu zahlédla na monitoru v tom zběsilém snímku.“
„Pořád v tom nevidím nějaký zásadní problém.“
Do místnosti vkročil jakýsi dvacetiletý asistent a poklepal si na hodinky.
„Jasně, Georgi, ať ještě pět minut počkají,“ řekl Richad Stevens a znova se otočil ke mně.
„Docela chápu, že ředitel té firmy se raději neobjevuje mezi zaměstnanci, když si sem tam zahraje v porňáči. Naše evidence neobsahuje údaje, kde je který herec zaměstnán. Takže klidně připouštím, že

mezi svými účinkujícími máme i ředitele firem. Ale to pořád pro mě ještě není žádný problém. Alespoň ne takového rázu, proč bych vám měl odhalit jeho identitu. Tedy pokud ho vůbec u nás máme evidovaného. Jste snad od jeho konkurence a chcete ho vydírat? Prodala vám ta dotyčná tu informaci? A za kolik?“
„Neprodala. Před pár dny ji našli s kulkou v hlavě.“
Richard Stevens se zarazil. Prohrábl si rukou vlasy a opřel se v křesle.
„Je to velká firma?“
„Řekl bych, že dost velká.“
„Ona tam dělala sekretářku?“
„Správně.“
Zase se zamyslel. Prohlížel jsem si obraz nějakých mořských útesů za jeho zády. Pak řekl:
„Před pár dny přišla philadyorská pobočka COMSYSTEMU o vedoucí sekretářku. Bylo to na kabelovce. Asi před čtyřmi dny.“
„Nesleduji kabelovku, pane Stevensi.“
„Jasně. Proč taky. Melou tam samý kraviny.“
Mlčel jsem. Stevens taky. Docela mu to pálilo. Potom vstal a přešel k vedlejšímu stolu, na kterém byl počítač. Naťukal něco na klávesnici. Chvilku počkal a pak tam zadal další údaje. Já tam jen seděl a čuměl na to obrovské postelové letiště uprostřed studia.
„Pane Dalmonte?“ ozvalo se najednou od počítače. Vstal jsem a přešel k němu. Stoupl jsem si za něj a mrknul na monitor.
Byl to on. Celá postava i s těma jeho pitomýma velkýma pihama. Absolutně nahá. Zepředu, zezadu, z boku. Ťuknul na klávesu a následovala další série fotek. Běžely plynule na monitoru jako na nějaké přehlídce. V různých polohách s různými partnerkami. Včetně všech detailů, pro pornoprůmysl důležitých. Ťuknul na další klávesu a na obrazovce se objevily údaje. Frank Sorelli, Blockburn River, Desire Street 602, telefon 785 201 310. Četl jsem to nejméně pětkrát, abych si to všechno zapamatoval.
Po té jsem napřáhl ruku směrem k Richardu Stevensovi:
„Děkuji vám za spolupráci, pane Stevensi.“
„Rádo se stalo,“ řekl a vypnul počítač. Vydal jsem se ke dveřím.
„Kdybyste si chtěl někdy zahrát, dejte vědět. Máte docela dobrou postavu.“
„Díky, ale jsem děsně stydlivý.“
„Řekněte prosím Elise, ať pošle ty holky…“
„Jasně. Nashle.“
35.
Nevydržel jsem to a zkusil Sorelliho telefon hned, co jsem vyšel před kanceláře ARTACTU. Sedl jsem si na lavičku před nějakou infantilní dětskou cukrárnou s vchodem jako tlama velryby a vyťukal číslo. Sorelliho mobil byl funkční. Vyzváněl. Doufal jsem akorát, že ho neprobudím. V tom případě by mohl být nevrlý a mohl by mě poslat do hajzlu. Když ovšem telefon vyzváněl už asi minutu, začalo mi docházet, že mě do hajzlu nepošle. Nebral to. A nejen že to nebral, ale jeho operátor měl pravděpodobně poruchu, protože normálně se asi po dvaceti vteřinách ozve, že volaný účastník to nebere, ať to zkusím později. Sorelliho operátor byl absolutně v klidu. Nechal mu to zvonit pořád. Stisknul jsem KONEC a strčil zamyšleně mobil do kapsy.
Potom jsem našel nejbližší výtah, sjel na nejbližší dopravní terminál a nastoupil do nejrychlejšího vlaku, který jel na východ. Neměl jsem z toho všeho moc dobrý pocit.
36.
Do své výtahové strojovny jsem dorazil asi o půl jedné v noci. Dal jsem si sprchu, dva panáky a rozvalil se v křesle na střeše. Obloha na východě byla posetá milionem hvězd. Na západě ani jedinou, protože je s úžasnou nonšalancí přesvítil noční Philadyork. Myslel jsem na Ley Lynseyovou a na její nádherné rudé vlasy, výrobek DALHAIR COMP, na Lesyu Boothovou a její hnědé rovné vlasy. Jaké asi má vlasy Lucy Lynseová, její neteř? Taky mi blesklo hlavou, že jejich rodina bude pravděpodobně dost zatížena na písmeno L. Lesya, Ley, Lucy… docela by mě zajímala jména ostatních ženských z jejich rodiny. Spekuloval jsem o tom, co tak asi může být na tom céděčku, které Ley připravila pro svou dceru, o jejímž místě výskytu nikdo nic neví. Jediný smysl mi dával nějaký dopis na rozloučenou, ve kterém ji ujišťuje, že přesto všechno ji má stejně ráda. Jenže na takový kraviny se mi nezdála dost sentimentální.
Zabalil jsem to o půl druhé.
37.
V redakční průmyslové hale GREEN STAR bylo již ráno o půl osmé snad třicet stupňů, takže nedýchatelno.

„Máš jít za starým," hlásila hned Rhonda, schovaná za svými ňadry.
„Co se děje? Tys to nezvládla?"
„Já ano," řekla uraženě, „ale ty možná ne."
Znervózněl jsem. Zapnul jsem počítač na stole, aby se zatím ten starý křáp trochu rozehřál a abych nechal nějaký čas líným windows naskočit a aklimatizovat se. Pak jsem zaklepal na dveře Keoherovy kanceláře.
„Vstupte," ozvalo se zevnitř a já tedy vstoupil.
Gene Koeher seděl za svým stolem a po jeho delší straně pak ještě nějací dva chlápci v kvádrech, kteří pravděpodobně vůbec netušili, že nám tu nejede klimatizace, protože z nich pořádně lilo. Ten větší mohl mít tak padesát, vlasy na ježka a pohublý kostnatý obličej s výrazným vystouplým nosem. Druhý byl menší, tak kolem třiceti, totálně bez vlasů, se širokým obličejem a širokými rty. Typický černoch, akorát že bílý.
„Zdravím tě," uvítal mě Koeher a ukázal na židli naproti oběma pánům. Ten silnější si utíral papírovým kapesníčkem obličej.
„Posaď se, tohle jsou pánové z FBI."
Kdyby po mně hodil odjištěný granát, účinek by byl asi stejný. Zůstal jsem tam pitomě stát jako opařený, čímž jsem jen na sebe ještě víc upoutal pozornost. Bylo to prostě přesně jako když chytnou někoho na hruškách. Bylo jasné, že jsem to tušil, že se tu musí objevit. Oba pánové se pousmáli, ten větší vstal a podal mi ruku:
„Dignit, těší mě, a tohle je pan Corwell."
Potřásl jsem si s jejich zpocenými pravicemi a usoudil, že v FBI asi neznají nic jako křestní jména. A nebo to jsou jenom jejich pseudonymy v rámci utajené akce.
„Roger Dalmont," řekl jsem, nebo spíš zašeptal, a posadil se naproti nim.
„Řek jsem jim, že jsi náš nejlepší novinář," zahlaholil Koeher.
„Možná," bylo to jediné, na co jsem se zmohl.
„Pánové by se rádi zeptali na něco ohledně tvé práce."
„Prosím, pánové, jsem vám k dispozici."
Začal ten menší, ten bílý černoch:
„Na čem teď děláte, pane Dalmonte?"
Začínal jsem se trochu vzpamatovávat.
„Vy jste opravdu z FBI?"
To ho dostalo. Zarazil se, pak mlčky vytáhl svůj odznak s číslem 1512.
„Co vyšetřujete?"
To už ho asi vytočilo.
„Promiňte, pane, ale budete si muset zvyknout, že ptát se budeme my."
„Promiňte. Ze své branže jsem vždycky zvyklej, abych se ptal já. Asi mi to nedošlo…"
„V tom případě doufám, že teď už jsme si situaci ujasnili a že neděláte interview vy s náma, ale my s váma."
„V pořádku, ptejte se."
Gene Koeher se jen pobaveně pousmál.
„Nedáte si něco k pití, pánové?" zeptal se z ničeho nic na něco, co ho mělo pravděpodobně napadnout někdy před půl hodinou.
„Možná minerálku, pokud vám funguje lednička," řekl ten menší. Vypadalo to, že ten větší a hubenější tu dnes bude jen jako kulisa. Koeher vstal ztěžka od stolu a odšoural se vedle do kanclu ke kuchyňce.
„Takže děláte na čem, pane Dalmonte?" navázal opět hovor ten menší.
„Co máte konkrétně na mysli?" snažil jsem se zdržovat.
„Na mysli nemám absolutně nic. Zajímá mě, jaký článek či reportáž zrovna připravujete."
„No, nevím, jak bych vám to řekl…"
„Co možná nejstručněji."
„To ano, ale prostě není novinářským zvykem vykládat o zatím otevřených a nehotových reportážích."
„Cože?"
„To víte, konkurence je tvrdá a nelítostná a já vám tady…"
„Zastavte. Tohle nás vůbec nezajímá. Můžete si být absolutně jistý, že pokud nám sdělíte cokoliv, nepoběžíme s tím za vaší konkurencí, abychom jí to vyklopili."
„Co když některá z vašich manželek dělá třeba…"
„Myslíte v MORNING LIGHT?"

Došlo mi, že o mně mají zjištěno úplně všechno a přemýšlel jsem o tom, kde jsem asi udělal chybu. Jenže takhle jsem měl přemýšlet někdy před dvěma či třemi dny, a ne teď, když mě měli naservírovaného na ozdobném talíři. A absolutně nepřipraveného. Navíc jsem vůbec nevěděl, odkud vítr fouká. Možná jde o nějakou absolutní pitomost.
Jenže ty kamery v bytě Ley Lynseyové žádnou pitomostí nebyly.
„Sbírám teď nějaké materiály o senátoru Galworthym a jeho nadaci YORK.“
„Co konkrétně?“
„Konkrétně nic. Říkám vám, že sháním materiály a všechny možné a dostupné podklady. Teprve potom je začnu vyhodnocovat.“
„A potom?“
„Potom se možná ukáže, že to všechno bylo k hovnu, tedy k ničemu, abych byl přesný. Ale taková už je novinářská práce.“
„A dál?“
„Co dál?“
„No to máte rozdělanou jenom jednu reportáž?“
„Samozřejmě že ne. Pak mám v pácu taky nějaký věci kolem popového zpěváka Mika Faneyho, no a chystám se taky něco udělat o současném pornoprůmyslu. Ale to mám zatím načrtnuto jenom v takovém hrubém konceptu.“
„Víc nic?“
„Zatím ne. Ale v této branži nevíte dne ani hodiny, kdy se k něčemu dostanete. Stačí jeden telefonát a všechno je jinak. Všechny svoje plány můžete zrušit a vrhnete se na to.“
„A teď?“
„Teď jsem zrovna ve stadiu čekání na nějaký takový telefonát.“
„Jste si jistý?“
„Stoprocentně.“
„Takže to vaše…, ta vaše pornoreportáž je zatím ve stadiu úvah, jestli jsem tomu dobře rozuměl.“
„Asi tak nějak,“ řekl jsem a začal jsem tušit průšvih. Je jasné, že vědí a jenom si se mnou tak zahrávají. Jenže mě stejně nezbylo nic jiného než mlít to svoje. V tuto chvíli jsem už neměl téměř žádný manévrovací prostor. Oni to pravděpodobně ví. Sakra.
Gene Koeher přinesl čtyři skleničky a pod paží měl dvě plastové láhve minerálky. Opatrně je položil na stůl, otevřel a všem nalil. Lednička naštěstí fungovala.
„Frank Sorelli,“ řekl po té, co se napil, ten menší.
No jasně. Už je přestalo bavit hrát si na kočku s myší. Trochu mě to přece jenom uklidnilo. Ale možná schválně začínají odzadu. S Frankem Sorellim jsem měl absolutně čisté svědomí a neměl s ním žádný problém. Zatím jsem ho vlastně vůbec neznal. To ale asi nebude ten pravý důvod jejich návštěvy. Vzhledem ke mně byl Sorelli zatím zcela mimo hru.
„Neznám,“ řekl jsem.
Corwell zakroutil hlavou jako máma nad nezbedným dítětem.
„Tak znova, pane Dalmonte. Frank Sorelli, Desire Street.“
„V životě jsem nikoho takového neviděl.“
„Kde jste vzal jeho číslo?“
„Čeho číslo?“
„Telefonní číslo pana Franka Sorelliho. Včera večer jste mu volal.“
„Já?“
„Ano, vy, pane Dalmonte.“
Všechna soustrojí a ozubená kola v mé hlavě jela na plné obrátky.
„Jestli jsem mu volal, což připouštím, tak jsem si s ním pravděpodobně chtěl smluvit schůzku. To ovšem nic nemění na situaci, že toho pána opravdu neznám. Už si vzpomínám. Dostal jsem tip a chtěl jsem se s ním seznámit.“
„Říkal jste, že jste ve stadiu čekání na telefonát.“
„Jasně.“
„Takže nějaký už jste asi dostal. Od koho?“
„Už nevím. Možná anonym? Budu se muset podívat do diáře. Chápejte, mám toho rozdělanýho víc a o panu Sorellim zatím nevím nic. Asi jeden z těch mnohých tipů, který se stejně možná ukáže jako planý poplach.“
„Takže si skutečně nevzpomenete, od koho jste to číslo dostal? Ani kdybyste se podíval do svého diáře?

Nebo nějakého poznámkového bloku? Určitě si něco takového vedete, ne?“
„Možná jo. Nicméně se ale teď musím zeptat já, jestli je můj telefon odposloucháván.“
Nikdo z nich nic neřekl a mě polilo horko.
„Takže je. V tom případě se vás musím zeptat proč a jestli jsem z něčeho podezřelý.“
„Nejste z ničeho podezřelý, pane Dalmonte, provádíme zatím jen standardní sběr informací.“
„Tak proč jsem odposloucháván?“
„Nejste odposloucháván. Odposloucháván byl v tomto případě pan Frank Sorelli.“
„Takže opravdu v něčem jede? Takže ten můj tipař měl pravdu?“
„V čem by měl jet, pane Dalmonte?“
„Fakt nevím. Chtěl jsem se na to zeptat jeho. Ale možná bych si ušetřil práci, kdybyste mi to řekli vy.“
Podívali se na sebe, jako by nevěřili vlastním uším.
„Já vím, že tohle interview vedete vy, panové, ale přece jen…“
„Pan Sorelli už nejede v ničem, pane Dalmonte. Včera byla objevena jeho mrtvola. Byl zastřelen ve svém bytě. Byl zajištěn jeho mobil a všechny příchozí hovory byly od té doby monitorovány. Jeden z nich byl váš. To je celé.“
Skoro jsem zapomněl dýchat.
„Pan Frank Sorelli?“
„Přesně ten. Pořád jste si jist, že ho neznáte, pane Dalmonte?“
„Stoprocentně. A nyní mě dvojnásob mrzí, že jsem se s ním nestačil setkat.“
„My ale potřebujeme vědět, kdo a v jaké souvislosti vám dal na něj ten tip. Chápete to už konečně?“
„Začínám.“
„V tom případě se snažte to trochu urychlit.“
„Jsem podezřelý?“
„Zatím ne. Ale samozřejmě s přibývajícími hodinami a novými zjištěními se nepochybně bude okruh podezřelých rozšiřovat. Máte nějaké důvodné obavy, že byste mezi ně mohl spadnout?“
„Abych se přiznal, tak ano. Koneckonců jsem mu volal, ale na druhé straně, proč bych volal mrtvole, že?“
„Ani netušíte, s jak rafinovanými vrahy jsme se už setkali, pane Dalmonte.“
„Fakt si myslíte, že mě to tak pálí?“
„Možná jo. To zatím nevím. V každém případě byste pomohl nám i sobě, kdybyste nám prozradil ten zdroj, který vám dal na něj telefon, a za jakým účelem vám ho dal.“
„Je mi líto, ale to nemohu.“
„I když se vystavujete nebezpečí z podezření?“
„Přesto. Kdybych vám prozradil svůj zdroj, tak jsem jako novinář skončil, pánové, to zase musíte pochopit vy.“
„Jste si jist, že máte na tu dobu dokonalé alibi?“
„Kdy se to stalo?“
„To je zase naše tajemství.“
„V tom případě si tím vůbec jist nejsem.“
„Vy nemáte rodinu, že ne.“
„To už jste si určitě zjistili, takže nechápu, proč se na to ptáte.“
„To jen abyste si uvědomil, že budete to alibi těžko shánět, pokud ho nemáte nějak dobře pojištěné.“
Zamyslel jsem se. Měli pravdu. Měli pravdu a věděli to. To je jasné. Můžou určit dobu smrti na kteroukoliv hodinu, kdy alibi určitě mít nebudu. Bydlím sám. Měli mě v hrsti a věděli to. Moje ozubená kola už zase jela na plné obrátky. Dokonalý parní stroj.
„Navrhuji následující, pánové,“ řekl jsem.
„Posloucháme.“
„Necháte mi tu vaši vizitku. Zítra vám zavolám. Spojím se se svým informačním zdrojem a zjistím, jestli ho mohu před vámi rozkrýt. Možná, že když je to takhle, když je pan Sorelli mrtev, tak i pro něj se změnila situace a nebude mít námitky proti tomu, abych vám řekl jeho jméno.“
„A když bude mít námitky?“
„Pak vám bohužel nebudu moci pomoci. A riskuji, že v tom zůstanu namočený sám.“
Podívali se na sebe. Ten vyšší, Dignit, slabě přikývl. Možná to nebyla žádná kulisa, ale jeden z největších šéfů.
„Dobrá, pane Dalmonte.“
Vytáhl z vnitřní kapsy saka vizitku a přišoupl mi ji přes stůl. Překvapilo mě, že nebyla jeho. Byla jeho kolegy Dignita. A nebylo na ní skoro nic. Jenom jméno Dignit, opět bez křestního jména, a pak telefonní

čísla a maily. Vzal jsem ji a schoval do zadní kapsy kalhot.
„Takže zavoláte.“
„Jo.“
„Dejme tomu do zítřka do osmi.“
„Ráno nebo večer?“
„Samozřejmě ráno. Říkal jste, že vám stačí den. Je něco po osmé.“
„Dobrá, do osmi třiceti.“
Jenom zakroutil hlavou a pak řekl:
„Jak myslíte.“
Oba vstali, jako by je ovládal nějaký společný mechanický strojek.
38.
V kanceláři, kde se dusno dalo krájet, jsme zůstali jenom já a Gene Koeher. Neříkal nic, jenom mi dolil sklenici minerálky. Sobě taky. Potom se na mě unaveně podíval a zeptal se:
„Kurva, co to mělo znamenat?“
Lačně jsem se napil. Měl jsem úplně sucho v krku.
„Oddělali nějakýho Sorelliho,“ řekl jsem pak.
„To jsem pochopil. Děláš na něm?“
„Myslel jsem, že začnu. Ale někdo mě asi předběh.“
„Měl bych o tom vědět?“
„Raději ne. Sorelli je druhou mrtvolou v té cause.“
„Co jim zítra řekneš?“
„Nic.“
„Jak nic? Dali ti ultimátum do osmé.“
„Kdybych jim zavolal, musel bych je poslat do prdele. Takže jim raději ani volat nebudu.“
„Je to perspektivní?“
„Jak to myslíte?“
„Jak moc je to potenciálně vytěžitelné?“
„Potenciálně vytěžitelné je to tak, že buď budu třetí mrtvolou já, nebo máme absolutní bombu. Budu si muset vzít pár dní volno.“
Starý pán se zamyslel. Potom vytáhl ze spodního šuplíku nějakou ošmatanou krabici od doutníků a otevřel ji. Fakt tam měl doutníky. Sice už jenom čtyři, ale byly tam. Nabídl mi. S díky jsem odmítl a vytáhl balíček marlborek. Připálil mi a sobě pak jeden z těch smradlavých doutníků.
„Co potřebuješ?“ zeptal se po té, co vyfoukl kouř ke stropu, kde se absolutně nehybně vznášel jako nějaký zmražený holografický obraz.
„Potřebuji to volno.“
„Jasně. Naznačíš mi aspoň, oč jde?“
„Jde o velkou firmu.“
„Jak velkou?“
„Hodně.“
„Jak hodně?“
„Větší už snad ani neexistuje.“
„Nějaký Essox? General Mototors? IBM?“
„Nechci vám nic naznačovat. Něco jako ty firmy, co jste jmenoval, ale z oboru, kterým se zabývá COMSYSTEM.“
„V tom oboru je COMSYSTEM největší.“
„No právě.“
Zamyslel se a vyfoukl další yperitový oblak. Potom řekl:
„Dostaneš, co budeš chtít. Chci od tebe jediné. Slovo, že to nikomu neprodáš. Jsme první v řadě.“
„Jsem váš zaměstnanec, pane Koeher. Jak vás něco takového mohlo napadnout? Jsem GREEN STAR.“
„Jo, ale dělal jsi v tom zasraným MORNINGU.“
„To je možný. Ale jak jste zcela správně řekl, je zasraný. A na tohle MORNING nemá.“
„Jak nemá? Je to jeden z nejbohatších…“
„No právě. Tím pádem jsou absolutně v prdeli. Zažil jsem to na vlastní kůži. Ti do ničeho takového nikdy nemohou jít. Jsou v prdeli, pane Koehere.“
„Jenže my zase nemáme takovou ekonomickou sílu. Jestli je to tak, jak říkáš, tak to bude drahý. Kolik potřebuješ do začátku prachů?“

„Žádný.“
„Cože?“
„Financuje to jedna dáma.“
„Znám ji?“
„Ne. Ostatně už je mrtvá. Viděl jsem ji jenom jednou.“
„A ona to financuje i po své smrti?“
„Přesně tak. V tuto chvíli to není problém peněz.“
Starý pán se zadíval z okna. Zvedal se horký vítr a vypadalo to na bouřku.
„Ustojíš to?“
„Jasně že to ustojím. A vy?“
„Trochu mě mate, že nic nepotřebuješ. Tohle nejde zvládnout jen tak. Ty už jsi to určitě někomu prodal,“ zadíval se na mě podezřívavě, jako ti vylízaní agenti z FBI před chvílí.
„Kravina. Fakt neprodal. Jenom do toho zatím nechci GREEN zatahovat.“
„Běž do prdele.“
„Vypadá to škaredě. O dvou mrtvých už vím.“
„To znamená, že to je horká stopa. Týká se to nějaké velké zpronevěry? Nebo chyby v systému?“
„Nevím o tom zatím vůbec nic. Proto jsem se chtěl setkat s tím Sorellim.“
„Kdo to je?“
„Byl. Nějaký pornoherec.“
„Kecáš.“
„Nekecám.“
„Když jim nezavoláš, přijdou si pro tebe.“
„Jasně. Ale já nebudu ani doma, ani v práci. Prostě si beru od dnešního poledne dovolenou. Zatím týden.“
„Jsi blázen, Rogere.“
„Jasně.“
„Děláš na tom sám, nebo s některým ze svých bývalých kolegů?“
„Už jsem vám řek, že GREEN má exkluzivitu. V tomto směru můžete být klidný. Jedu v tom sám.“
„Nezvládneš to.“
„Zvládnu.“
Típnul jsem cigaretu a vstal od stolu.
„Fakt nic nechceš? Mám taky spoustu známých a přátel…“
„Jenom byste je namočil do průseru.“
„Dobrá, jak myslíš.“
U dveří jsem se zastavil a otočil se zpátky:
„Přesto možná, alespoň nějakou symbolickou podporu bych od vás přijmout mohl. Abyste neměl pocit, že GREEN se na tom vůbec nepodílí. Pro takový nějaký pocit sounáležitosti, ze které pak poplyne můj závazek vůči vám.“
„Přesně to jsem měl na mysli, chlapče,“ usmál se starý pán.
Vrátil jsem se a stoupnul si za stůl naproti Koeherovi s rukama v kapsách:.
„Revolver.“
„Prosím?“
„Žádný takový ten titěrný do dámský kabelky. Pořádný Luger nebo Heckler a Koch. Zásobník aspoň na devět nábojů. Může být i armádní pistole. V tom případě je nejlepší AK 600. Potom falešnou identitu. Nejméně třikrát, na tři různá jména. Včetně čísel sociálního pojištění, řidičáku… Jestli máte známý taky mezi někým od divadla, tak ještě paruky, umělé kníry, obočí, líčidla. Telefony si nakoupím sám na ty falešný průkazy.“
„Hmm… To jsi vytyčil teda docela tvrdou linii.“
„Jinak to v tomto případě nepůjde.“
„Ale zapomněl jsi na to nejdůležitější.“
„Nechám si poradit.“
„Počítač.“
„Pro ten si jedu odpoledne.“
„A bude…“
„… bude v pořádku. Bez obav.“
„Kdy se zastavíš?“
„Dnes večer tady.“

„To je docela fofr.“
„Sám jste říkal, že mi dali ultimátum.“
„Dobrá. V devět?“
„To by šlo.“
39.
Předpokládal jsem, že mám nějakých dvacet hodin času. Dvacet hodin, než Dignit s Corwellem z FBI zjistí, že na ně prostě kašlu a že jim nezavolám. Možná budou čekat až do desíti. Třeba si budou říkat, že mi do toho něco vlezlo. To bych měl ještě víc. Ale byl jsem si téměř stoprocentně jist, že čekat nebudou.
Potřeboval jsem vyzvednout počítač u Billa Crosbaneho. Potom vyzvednout peníze a rozdělit je na různé účty. To ale musí počkat, až budu mít novou identitu. A to bude až večer, pokud Koeher nekecal a je opravdu schopen sehnat falešné doklady. Alespoň pro začátek. Potom si stejně budu muset sám obstarat další. Bylo toho nějak moc.
Zatím jsem neměl žádný detailní plán dalšího postupu, tedy na ty další dny. Věděl jsem pouze, co musím udělat teď hned, během těch prvních čtyřiadvaceti hodin. Prostě zmizet. Zmizet z Philadyorku, nebo spíše z jeho elektronických očí. Teprve potom si budu moct v klidu sednout a zvážit, kterým směrem dál. To teď ovšem nebylo aktuální.
Takže nejdříve do HARROW BOUND za Billem Crosbanem. Blbost. Prvně domů a sehnat ještě nějaké improvizované přestrojení. Alespoň na pár hodin.
Dopoledne byl provoz mírnější, takže už o půl jedenácté jsem byl ve své strojovně na střeše. Dal jsem si panáka a přemýšlel, co všechno bych měl odsud odnést, protože tohle bude určitě první místo, kam se Dignit s Corwellem přiženou.
Ohledně Ley Lynseyové a jejího případu jsem si nedělal nikam žádné záznamy, počítač byl absolutně čistý, takže aspoň tato starost odpadla. Pořád jsem ale měl v koupelně tu její paruku. A taky hadry, ve kterých mě musely jejich kamery vidět v jejím bytě. Nacpal jsem to všechno do igelitky MIRAMAXU a přidal tam cédéčko s kopulujícím Marcem Malorym a pak taky to pro Lucy.
Dal jsem si druhého panáka a dál usilovně přemýšlel. Nenapadalo mě už nic, na co by tu mohli přijít a co by je mohlo navést správným směrem. I když pravděpodobně tím směrem už navedeni byli. Přesto se o to ale musím pokusit. Možná je to všechno blbost a zbytečně mě vyděsili. Přesto mi jakýsi instinkt říkal, že mě nevyděsili zbytečně. Že spíše za těch čtyřiadvacet hodin jim jejich šéf bude spílat, že mě okamžitě nesbalili. Možná je i vyhodí. Nebo zastřelí? Nedokázal jsem to odhadnout, v každém případě to dokonale posrali a mojí jedinou výhodou je to, že to ještě neví. Nicméně je jen otázkou času, kdy jim to dojde.
Po prohlídce šatníku vyvstal problém. Další paruku jsem neměl. Mohl jsem si nalepit falešného kníra, které tam byly tři, ale moc se mi nechtělo. V přestrojení jsem se vždycky cítil daleko lépe a jistěji jako ženská. Nevím proč. Možná je to má nějaká skrytá úchylka. Nechápal jsem to. Jsem si stoprocentně jistý, že jsem čistokrevnej heterosexuál, nicméně totální klid a vyrovnanost jsem dosáhl vždycky jenom v ženském přestrojení.
Nakonec jsem se rozhodl, že použiji ještě jednou rudou paruku Ley Lynseyové, ale že ji ostříhám na krátko. Sebral jsem ze stolu kancelářské nůžky, z koupelny pak z igelitky opět vytáhl tu paruku a hledal něco, na co bych ji mohl posadit, abych ji mohl ostříhat. Coural jsem bezmocně po svém malém bytě asi pět minut a nakonec ji narval na kaktus.
Postavil jsem květináč na poslední výtisky GREENU, aby nikde nezůstal ani vlásek, a pak během deseti minut vytvořil zcela novou dokonalou paruku. Samotnému se mi líbila, a když jsem si ji pak nasadil na hlavu, byl jsem maximálně spokojen. Téměř profesionální.
Pak jsem v rychlosti prošel šatník. Vybral jsem si dlouhé tmavě hnědé šaty se žlutým proužkem. Všechny ostatní ženské šaty jsem narval do další igelitky. Napadlo mě, že by nebylo dobré je tu nechávat. Potom jsem se oholil jak nejlépe jsem dokázal a naplácal na sebe vrstvy makeupu. To celé mi zabralo asi hodinu.
Ve dvanáct jsem byl připraven vyrazit. Se třema igelitkama. Nenapadal mě žádný rozumný důvod, proč by se měla poměrně pohledná ženská pohybovat po městě se třema plnýma igelitkama. Ale to už jsem neměl čas řešit.
40.
Igelitek jsem se zbavil až na terminálu CATER CROSS, kde jsem je hodil do velkoobjemového kontejneru. Tedy vyjma té s cédéčkem pro Lucy. Bylo to předměstí HARROW, obytná čtvrť, ve které se přes den skoro nikdo nezdržuje, vyjma důchodců a maminek na mateřské. Doufal jsem, že si mě nikdo nevšiml.
Kontejnery byly docela plné, takže možná ještě dnes večer jejich obsah skončí v městské spalovně.
HARROW je takovou tou lepší obytnou čtvrtí, kde bydlí lidi, kteří by si klidně mohli dovolit bydlet v Centru a nebydlí tam jenom proto, že se nedokáží zříci svého domácího miláčka, tedy psa, kočky, křečka či

fretky. Jakékoliv zvíře bylo v Centru nemyslitelné. Zde pak naopak byly speciální psí a kočičí parky, do kterých ovšem nebylo radno se odvažovat, pokud jste si nechtěli zasvinit boty. Mým cílem byla okrajová průmyslová zóna.
Bill Crosbane měl v obchodě zrovna nějakého studenta, který se probíral počítači a studoval jejich konfigurace, a já tam vstoupil jako pětačtyřicetiletá utahaná ženská, která se mezi vařením oběda odskočila podívat na nové trendy v počítačových technologiích.
Nepoznal mě, což bylo dobré znamení. Musel jsem počkat, až ten student vypadne, a tak jsem mu zatím jenom ženským hlasem řekl, že se prvně jenom tak porozhlédnu. Asi jsem mu byl podezřelý, protože po mě loupl docela zlýma očima. Možná si myslel, že jsem nějaký tipař a že v noci ho přijdou vykrást moji kumpáni, kteří teď sedí za rohem v hospodě. Trvalo to asi patnáct minut, než ten studentík konečně vypadl. Nekoupil samozřejmě nic. Přestože Crosbane měl všechny ceny lidové, pro něj asi ne dost. Když se za ním zavřely dveře, přešel jsem k pultu. Crosbane si asi myslel, že teď vytáhnu bouchačku a požádám ho o tržbu, protože sáhnul někam pod horní desku.
„Roger Dalmont, vole," zahlásil jsem ještě dřív, než mě stačil odbouchnout.
„Ty krávo, ty ses asi posral, ne?"
„Blbost. Snad nechceš, aby si pro tebe zítra přišli."
„Proč myslíš?"
„Máš ten computer?"
„Samozřejmě."
„Tak vidíš."
„No počkej, ty jako myslíš…"
„Nemyslím vůbec nic."
„Ty jako myslíš, že na tebe přijdou a pak samozřejmě…"
„Už přišli."
„Cože?"
„No, situace se trochu zamotala. Mám dojem, že už o mně vědí, proto to pitomý převtělení."
„Ty ses snad zbláznil. Jestli o tobě vědí… teda co vlastně vědí? Vždyť jsem ti ještě ani nic nedal."
„No a?"
„Takže jsi nemohl nic udělat."
„Jo, to je možný. Jenže asi už tuší, že něco udělám, a řeknu ti, že jsou z toho dokonale posraní, až za ušima."
„Ty vole, ty ses zbláznil."
Bill Crosbane unaveně dosedl na svou židli za pultem a ztěžka oddechoval.
„Neboj. Všechno zatím klape."
„Co jako klape, ty vole?"
„Všechno. Buď v klidu. Nejpozději zítra je tu máš."
„Cože?"
„Samozřejmě. Máš je tu. Jenže jim řekneš, že jsem opravdu chtěl po tobě anonymní počítač a modem, jenže jsi mě vyhodil."
„To myslíš vážně?"
„Smrtelně. Prostě jsi mě vyhodil a já se tu vícekrát neobjevil. Proto jsem teď ta proužkovaná ženská, ty vole. Chápeš to?"
„No… no já ano. Teď jde jenom o to, aby to pochopili oni."
„Pochopí, neboj. Jsou to chytří kluci. Máš to pro mě?"
„Jo. Už jsem ti to říkal."
„Výborně. I já mám pro tebe radostnou novinu."
„Od tebe už žádnou nečekám."
„Mohu ti zaplatit."
„Cože?"
„Jestli je cena sto táců, mohu ti zaplatit. Ale až zítra. Musím ještě odpoledne ty peníze vyzvednout."
„On tě někdo zafinancoval?"
„Přesně tak."
„V tom případě to musel být podobný sebevrah jako já."
„Nebyl to sebevrah. Pouze oběť."
„Cože?" zamrkal starý pán.
„Hraju s tebou na rovinu. Je mrtvej. Ale ty jeho peníze jsou k dispozici."

„Do prdele, tys ho zabil?“
„Hovno. Nevím kdo.“
„Chceš panáka?“
„Nechci. Potřebuju mít teď absolutně čistou hlavu. Aspoň do večera.“
„Takže to byl sebevrah, jak jsem říkal.“
„V určitém slova smyslu pravděpodobně ano.“
„Čistej sebevrah. Akorát že tu spoušť zmáčkl někdo jinej. Ale zažádal si o to sám. Vlastně to byla taková řízená euthanasie,“ zafilozofoval Bill Crosbane.
„Nech toho a dej mi nějaký číslo, kam ti můžu poslat ty prachy.“
„Ty vole, a jak asi myslíš, že bych to napsal do účetnictví? Ty ses asi zbláznil.“
„Takže hotovost?“
„Ty si snad myslíš, že ti banka dá takovou hotovost? Všechno nad pět táců je evidovaný.“
„S tím počítám. Vyberu to během hodiny z nejrůznějších bankomatů a bank. Chceš teda hotovost?“
„Samozřejmě.“
„Budeš ji mít. Teď mně dej ten počítač.“
Bill Crosbane unaveně vstal a šoural se někam dozadu do skladiště. Já se modlil, aby zatím nepřišel do kšeftu nějaký zákazník, ale naštěstí tu bylo docela mrtvo. Byl zpátky za dvě minuty. Položil přede mě na pult poměrně tenkou lepenkovou krabici formátu A4. Vypadalo to jako kniha.
„Nemáš nějakou igelitku?“
Vytáhl zpod pultu igelitku McDonald.
„Ty vole, kdes to vzal?“
„To je jedno, ne?“
„No, dělají u McDonald taky pizzu?“
„Pochybuju.“
„V tom případě budu dokonale nenápadnej.“
„Nic jinýho tu nemám. Kde jsi vzal ty šaty?“
„Dělám ve volným čase travestishow.“
„Tak to mi příště řekni, přijdu se podívat.“
„Jasně.“
„Pokud teda tvá nejbližší show nebude tvůj vlastní pohřeb.“
„Bez obav.“
Vzal jsem igelitku a odkráčel k východu. U dveří jsem se ještě otočil:
„S prachama se stavím ještě tento týden.“
„Jasně. Pokud to stihneš. Víš, proč to dělám?“
„Asi jo.“
„Protože je to COMSYSTEM.“
„Myslel jsem si to.“
Vyšel jsem na ulici. Nikde nikdo nebyl.
41.
V poloprázdném metru jsem přemýšlel, co teď. Vlastně jsem věděl, co bych měl udělat, nicméně jsem zjistil, že bez jasné koncepce a plánu se má situace začíná stávat neúnosnou. Jasně, že jsem to nedomyslel. Potřeboval jsem teď převést prachy z účtu DOGDREAM na spoustu dalších. Jenže to dispoziční právo jsem měl pořád jako Roger Dalmont, a tak nebylo možné se objevit v bance v těchto proužkovaných šatech. Sakra.
Takže do banky budu muset opravdu jako Dalmont. No jo, jenže co pak? Dalmont bude schopen převést peníze na spoustu dalších účtů, jenže budou vědět, že to udělal on. Vlastně nebudou. Lesya říkala něco v tom smyslu, že všechny údaje o tom účtu se pak samy z databáze vymažou. Přece jen jí to pálilo. Nicméně budu muset do banky bez přestrojení. Až po tom zpětně FBI půjde a bude monitorovat můj pohyb, zjistí, že jsem byl v bance. Zjistí, že jsem dával příkazy k převodu peněz. Jenže taky zjistí, že žádný účet, ze kterého jsem ty peníze převáděl, neexistuje. Asi jim to bude divné. Blbost. Nebude jim to divné, bude to přímo rána do hlavy. No jasně. Doslova čistá rána.
Lesya mi taky dala nějaká cédéčka s mým podpisovým vzorem. Je možné, že celou operaci bude možné realizovat elektronicky. To by bylo úplně nejlepší. Proč ale potom vůbec uváděla moje jméno? Sakra. Že by zase nebyla tak chytrá? Možná si nedovedla představit, že bych byl schopen sehnat anonymní počítač. No jasně. Nepředpokládala to. Byla součástí systému, který si to vůbec nedokázal představit. Proto ji to nenapadlo. Takže jestli mám k dispozici elektronický podpis, je stejně na moje jméno. Asi neměla moc

času to všechno doladit. Asi tušila, že smyčka kolem ní se stahuje.
Měl jsem už vystoupit, ale pokračoval jsem pořád dál. Dojdu to pěšky. Chtěl jsem vystoupit na předměstí, dál od své strojovny.
Dalším problémem budou mobily. Prodavač si totiž opíše vaše údaje z identifikační karty a potom je počítač zkontroluje v celkové databázi obyvatelstva, jestli všechno souhlasí. Teprve pak systém zaregistruje prodej mobilu a přidá k vašemu jménu jeho identifikační kód. Takže koupit si mobil jako Roger Dalmont nemohu. Musím si ho koupit s falešným průkazem. Jenže pak záleží na tom, jestli je ten průkaz celý úplně vymyšlený, protože pak počítač nenajde odpovídající data.
Můžete prohlásit, že jste cizinec a že jenom projíždíte. Jenže musíte zadat data vašeho domovského města. Porovnání trvá pár vteřin. Bude taky negativní. Tak přiletíte třeba jakože z Maďarska, jenže to se taky nechytnete, protože na letišti mají databázi všech cestujících a stejně se navíc spojí i s tím Maďarskem. Pak můžete tedy být třeba nějaký černoch z Tanzánie, kde o nějaké celosvětové počítačové sítí nemají ani ponětí. Pak vám ovšem neprodají mobil.
Můžete si ho třeba nechat přivézt z Evropy nebo poslat jako dar z Austrálie, ale pak ho okamžitě musíte nahlásit na Komunikační úřad. Pokud tak neučiníte, tak při prvním zapnutí síť nahlásí neidentifikovaný mobil ve městě a dříve či později si vás najdou. A pokud ne, tak si nezatelefonujete, protože místní operátor vás nespojí.
Přemýšlel jsem o tom, jak to tedy udělat. Každý sebedokonalejší systém se dá obelstít, jenže to by musel být někdo jiný, ne já. Tutově je na to spousta fint, ale vzhledem k tomu, že jsem je doteďka nepotřeboval, tak to pro mě byla absolutně neznámá oblast. Přemýšlel jsem o tom, kdo by mi mohl nejlépe poradit. Samozřejmě že podsvětí. Jenže tam já žádné styky neměl. A pokud jsem psal o nějakých drogách, podvodech či nelegálních obchodech, jejich účastníci buď už byli za mřížemi, nebo aspoň ve vyšetřovací vazbě. Neznám nikoho z tohoto oboru, kdo by se pohyboval na svobodě. Vyjma Billa Crosbaneho. Ten by možná věděl. Jenže jsem nechtěl riskovat další cestu za ním, abych ho zbytečně neohrozil. Už tak riskoval dost. Nicméně jestli můj počítač má nevystopovatelný modem, musí na něj jít napojit i mobilní telefon. Do prdele, že jsem se ho nezeptal.
Vystoupil jsem na RED SOAP, což bylo dobré dva kilometry od mé strojovny.
RED SOAP byla kdysi satelitním městečkem NEW YORKU a kdyby Philadelphie ležela víc na východ, tak by teď asi byla v Centru, jenže nebyla. Během patnácti let se téměř dokonale vylidnila a opuštěné domy byly prodány za desetinu své původní hodnoty těm, kteří byli vytlačeni z míst, kde se města spojila a vyrostlo zde jako rakovinový nádor Centrum.
RED SOAP nepatřilo mezi nebezpečná předměstí. Bydleli zde špatně placení úředníci či zkrachovalí živnostníci. Vlastně to byla taková klasická vesnice nebo maloměsto, se svou vesnickou poštou, vesnickým lokálem a vesnickým hřištěm. Ovšem vesnickým pouze ve smyslu jeho osazenstva. Stavebně se skládalo z šestipodlažních domů, tvořících pravidelné ulice. V objektech, kde dříve bývala kina, herny, bary a kanceláře, ovšem nyní byly byty. Dokonce i původní tělocvična byla předělána na byty. Kdysi jsem o tom napsal reportáž. V obývácích byly sice stropy ve výšce pěti metrů, ale jinak to šlo.
Když jsem tak procházel těmi téměř opuštěnými ulicemi, napadlo mě, k čemu vlastně budu potřebovat mobil? Komu bych sakra volal? Vždyť nikoho nemám. Tedy nikoho, na koho bych se se svým problémem mohl obrátit či ho dokonce požádat o spolupráci. Když jsem si tuto skutečnost uvědomil, trvalo mi asi pět minut, než jsem se z toho vzpamatoval. Nedovedl jsem si představit, že bych neměl mobil. Protože nemít mobil znamenalo být v tom šíleném depresivním moři absolutně sám. Mobil je symbolem určité sounáležitosti s dalšími obyvateli města, protože nic jiného vás vlastně k nim neváže. Bez něj jste totálně vykořenění, méněcenný druh, mimo systém. Bez něj… Ta myšlenka mě úplně vzala a nemohl jsem se z toho otřepat. Bez mobilu stejně v tomto městě nelze existovat, protože se pak nedostanete ani do podzemky. Pokud vám automat u turniketů nestrhne z vašeho účtu jízdné (současně tak zaregistruje vaši polohu), tak vás tam prostě nepustí. Takže jej stejně nakonec budu muset mít, jinak budu odsouzen přežívat výhradně na předměstích. Chtělo to panáka. Chtělo to velkého panáka a to co nejdřív, jinak se z toho asi zblázním.
První otevřenou hospodu jsem našel až asi tři sta metrů od mého baráku, ovšem dospěl jsem k závěru, že lít do sebe skotskou v proužkatých šatech a rudých vlasech (navíc s taškou McDonald), by nebylo nejvhodnější, a tak jsem to došel až do strojovny na střeše.
Moje první cesta vedla k ledničce. Dal jsem si pořádného panáka Johnyho Walkera a flašku si vzal pro jistotu s sebou do sprchy. Bylo pět odpoledne. Mám tedy ještě nějakých čtrnáct, možná šestnáct hodin. To je spousta času.
42.

Posadil jsem se nahý na střechu do svého proutěného křesla, jaká se vyráběla ještě v minulém století, a pozoroval vlnící se opar nad Centrem. Pořád jsem nechápal, jak přežiji bez mobilu. Nebo spíš bez toho, že bych mohl někomu zavolat.
Vydržel jsem tam čumět hodinu. Hodina s rozpáleným panoramatem Philadyorku a johnywalkerovskou meditací o tom šíleném světě kolem mě. Pak jsem se oblíkl, přesunul se k psacímu stolu, a prohlídl si CD od Lesyi Boothové a našel kód k elektronickému podpisu.
Zapnul jsem svůj stolní počítač. Cédéčka k bankovním účtům jsem tam strkat nechtěl, mohla by po nich zůstat nějaká stopa. Za to jsem do mechaniky vsunul CD s nápisem PRO LUCY. Bylo tam sice napsáno PRO LUCY, jenže má profesionální novinářská deformace mi nedala, abych se aspoň nepokusil podívat, zda je tam dopis, fotky či nějaké hry.
Nechtěl jsem si to číst ani prohlížet, šlo mi jen o to zjistit, jaký druh dat tam je. A abych se přiznal, tak jsem vlastně ani moc nevěřil, že by se mi mohlo tu Lucy v tomto třicetimilionovém městě podařit nalézt.
Hardisk počítače tiše předl a já čekal, jestli s tím ten stroj něco sám vymyslí. Jestli to třeba nemá nějaký svůj startovací program. Nemělo. Nedělo se vůbec nic. Otevřel jsem proto manažera a zkusil se podívat na koncovky souborů. Jenže mi to hlásilo PRÁZDNÁ MECHANIKA. To byla blbost. Vyndal jsem ho tedy a zkusil jej tam dát znova. Výsledek byl stejný. Počítač vůbec nezabral. Vůbec neuměl přečíst ani obsah toho CD, natož ho pak otevřít. Ovšem prázdný ten disk určitě nebyl. Vzdal jsem to, protože mé znalosti nesahají tak daleko, abych se snad mohl o něco v tomto směru pokoušet. Možná že se to povede někomu jinému, v každém případě v tuto chvíli to nebyl můj hlavní problém.
Vybalil jsem notebook od Billa Crosbaneho a připojil ho do sítě, aby se nabily akumulátory. Mezi tím na monitoru naskočilo úvodní logo COMSYSTEMU. Dokonalé. Dostanu je jejich vlastními zbraněmi.
Po té mi tam naskočilo ZVOLTE SI PŘÍSTUPOVÉ HESLO VČETNĚ DEVÍTIMÍSTNÉHO ČÍSELNÉHO KÓDU. Zarazil jsem se. Tohle jsem neměl připraveno. Najednou jsem zjistil, že toho času mám sakra málo. Jako blbec jsem čumákoval na střeše a meditoval o vesmíru, místo abych zřizoval účty a převáděl peníze, což jsem chtěl udělat právě teď, nicméně jsem začal mít strach, že strávím další hodinu vymýšlením nějakého pitomého hesla.
Zprvu mě napadlo Ley Lynseyová, jenže to bylo tak pitomé, že kdyby se k tomu dostali, vyťukali by to tam jako první.
Nakonec jsem asi po čtvrt hodině skončil na REGYRNAEMONA. Bylo to celé moje jméno plus celé jméno Ley Lynseyové, akorát že z každého jsem napřeskáčku vzal vždycky sudé písmeno. Jako číselný kód jsem zadal datum, kdy jsem se poprvé vyspal s holkou (bylo to na kolejích ve sprchách, jmenovala se Jayne a na zadek mi přitom pořád kapala studená voda) a přidal na konec dvojku. Pamatoval jsem si to dodnes a jestli to číslo někdo zná, může to být jedině ona. Nevím, kde je jí dneska konec, ale nepředpokládám, že by dělala u FBI.
Po té se mnou konečně začal počítač komunikovat.
Našel jsem si na síti databázi bank a poté zřídil šest účtů. Jeden na Kajmanských ostrovech, jeden na Bahamách, další v Jihoafrické republice, Chorvatsku, Los Angeles a Philadyorku. Všem jsem poslal svůj podpisový kód a čekal, až k němu banky přiloží svůj a pošlou mi ho zpátky. Celá ta operace trvala asi čtyřicet minut. Když jsem měl zpátky všech šest kódů příslušných bank, vypálil jsem je všechny na CD v pořadí, v jakém jsem je oslovoval a doufal, že si to přesně zapamatuji. Nemohl jsem si tam psát názvy těch bank, kdybych ho náhodou ztratil nebo mi ho někdo ukradl. Protože i kdyby, tak by v tomto případě dotyčný nevěděl, kam ho poslat. Stačil jeden špatný pokus a už po vás šli. Zatímco se vypalovalo CD, já si do svého mozku vypaloval to pořadí.
Potom jsem dal šest příkazů k platbě. Rozdělil jsem ty prachy skoro rovnoměrně a na původním účtu DOGDREAM jsem nechal tisíc, který vyberu z bankomatu po cestě do redakce. Tím bych měl také zamést všechny stopy po tomto účtu. Tedy pokud to Ley měla opravdu tak dobře vymyšlené.
Přemýšlel jsem o tom, jak budu vybírat hotovost, pokud ji budu potřebovat. Jakože asi budu. Zabralo mi asi deset minut, než jsem přišel na to, že jedinou možností vždycky bude zřízení dalšího účtu přímo tady ve Philadyorku na falešnou identifikační kartu, pak přesun peněz třeba z Baham a okamžitý výběr.
Přemýšlel jsem o tom, jestli pak ten philadyorský účet budu rušit, nebo ho nechám být, ale asi to vyjde nastejno. Možná by bylo příliš nápadné, kdybych ho hned potom rušil. V každém případě vystavení jakýchkoliv kreditních karet mi asi bude k ničemu, protože jsou nejlepším vodítkem pro případné pronásledovatele.
Po sedmé hodině jsem měl transfery peněz vyřešeny. Vypnul jsem notebook a modlil se, aby si ze mě Bill Crosbane nevystřelil a aby to byl opravdu anonymní počítač, protože v opačném případě jsem mohl pány z FBI očekávat ještě dnes večer. Stejně už teď ty jejich štěnice slídí po síti, ale pokud to funguje tak, jak

by mělo, neměly by najít vůbec nic kromě toho, že zaregistrují nelegální a neidentifikovatelné připojení k síti.
Ve tři čtvrtě na osm jsem sbalil Crosbaneův notebook a všechna potřebná cédéčka (nechtěl jsem to nechávat v bytě) a vyrazil směr WESTRICON, do redakce.
43.
Gene Koeher byl unavený a bylo to na něm vidět. Byl úplně jiný než ráno. Strhané rysy jeho tváře prozrazovaly, že to vedro taky dost špatně snáší. A možná to vedrem nebylo.
„Posaď se…“ řekl utrápeným hlasem a já si sedl za jeho stůl z druhé strany.
Otevřel zásuvku a položil na stůl armádní pistoli Glock s devítimilimetrovou hlavní. Potom vytáhl karton s balíčky nábojů.
„Umíš s tím vůbec zacházet?“
„Bez obav. Byl jsem v Koreji.“
„Jo? Myslel jsem, že tam válčila jenom letadla.“
„Jo, jenže někdo jim musel zajišťovat servis a navádět je.“
„A tos byl ty s Bertellsmanem.“
„Ne. Ani já, ani Bertellsman. Ale nepředpokládám, že by mi to dělalo nějaké potíže.“
„Dobrá. Pak tu máš ten Luger,“ řekl a vyndal na stůl druhou pistoli, o trochu menší. „Jseš si jistý, že do toho fakt půjdeš?“
„Zpátky teď už nemůžu, takže to moc není o mojí volbě.“
„Jak myslíš.“
Potom vytáhl ze zásuvky krabici od doutníků a už jsem myslel, že si zase jeden dá, načež ji otevřel a tam byly naházeny doklady. Čtyři balíčky převázané gumičkou. Čtyři balíčky na čtyři jména.
„Tady ti tři nikdy neexistovali. Tenhle je z Floridy, tenhle z Minnesoty a tenhle z Kanady.“
„Skvělé.“
„Tenhle existuje. Jack Peterson. Čtyřicet let.“
„Já mám míň.“
„No dobrá. O rok. To vstřebáš. Takže čtyřicetiletý farmář z Glenhole.“
„Kde to je?“
„Někde u Pittsburghu. Je to farmář, takže moc necestuje, je pořád zalezlej na tý svý farmě. Takže by s tím neměl být problém. Ale ty už si asi poradíš.“
„Jasně. Ti ostatní?“
„Nauč se je. Na těch je dokonce tvoje fotka. Vytáhl jsem ji z naší redakční databáze. Jsou tam řidičáky, identifikační karta, karta sociálního pojištění, pasy.“
„Kolik jste za to dal?“
„Ani se neptej.“
„Mohu to zaplatit. Tedy můj sponzor to může zaplatit.“
„Nech to být. Předpokládám, že se mi to vrátí v tom výsledku.“
„Doufejme. Pokud výsledkem nebude moje mrtvola.“
Zašklebil se.
„Takovou cenu to zas nemělo. No a tady máš nějaký ty pitomosti na hlavu,“ řekl a vytáhl sportovní tašku přes rameno.
„Jaké pitomosti?“
„Paruky, šminky, kníry, prostě divadelní blbosti.“
„Nechápu, jak jste to tak rychle všechno dokázal sehnat.“
„Taky mám svoje kontakty.“
„Ty vám ale musí být hodně zavázány.“
„Některé opravdu hodně,“ zasmál se. Pak vytáhl ze stolu další krabici od doutníků. Tam už měl opravdu doutníky.
„Nedáš si?“
„Ani náhodou.“
Požitkářsky si zapálil smradlavý doutník a vyfoukl ke stropu smradlavý atomový hřib. Potom řekl:
„Jestli jsem to správně pochopil, alespoň tak soudím podle těch pistolí, tak to chceš všechno realizovat tady odsud.“
„Jasně. A odkud odjinud?“
„No, podle mě je zakopaný pes v síti.“
„Jasně.“

„Takže jsem si myslel, že odjedeš třeba někam do Mexika nebo do Německa a povedeš tu svoji válku odtamtud.“
„Jo, to jsem si zpočátku myslel taky. Jenže nevím, jak bych se třeba mohl setkat s některými lidmi, se kterými bude nutné se setkat. Všechno nejde vyřešit maily. Ostatně na to dojel můj zdroj.“
„Myslíš?“
„Myslím, že některé rozhovory nebude možné uskutečnit ani přes mobil, ani přes mail.“
„Když už jsme u toho, dáš mi na sebe mobil, až si ho pořídíš?“
„Ne.“
„Nevěříš mi?“
„O tom to není. Je to o tom, že jakmile si koupím mobil, tak jsem skončil. Můžu ho mít tak maximálně pár hodin.“
„Máš přece ty papíry.“
„Přemýšlel jsem o tom. Nevyznám se moc v elektronice, ale tak nějak tuším, že s mobilem jsem absolutně v prdeli. Navíc si můžete být jist, že po té, co se ztratím, tak ten váš bude okamžitě a nepřetržitě odposloucháván. Mrzí mě to, ale předem vás na to upozorňuji.“
„S tím nebudu mít problém.“
„Mobil je v tomto případě pro mě konečná, jako bych jim předal svou cestovní mapu s červeně zakroužkovanýma místama a datama, kde kdy budu. Obávám se, že se budu muset obejít bez jakéhokoliv spojení. Ovšem počítám s tím, že sem tam se vám ozvu. Na to mi stačí automat. V každém případě vás chci z toho co nejvíc vynechat, protože pořád nevím, proti komu stojím. Akorát vím, že mu stálo za to zlikvidovat dva lidi. V tom případě mu nebude dělat problémy zlikvidovat další. Asi je v tom fakt něco velkého.“
„Hmm…,“ řekl starý pán a vyfoukl další páchnoucí atomový hřib.
„Představím se vám vždycky nějakým vymyšlením jménem.“
„Stačí to z dokladů.“
„Blbost. Po prvním telefonátu by věděli, že je to levota. Prostě si vymyslím nějaký jméno a řeknu, že jsem z MORNING LIGHT.“
„To je docela dobrá prdel, fakt,“ řekl s uspokojením Gene Koeher a usmál se.
„V každém případě doufám, že spojení s vámi nebude nutné.“
„Přeji ti hodně štěstí, Rogere, drž se.“
„Budu se snažit, pane.“
44.
Na terminálu BLUE TOWER jsem tašku se všemi věcmi od Gena Koehera hodil do boxu úschovny a za dolar mi vypadl klíček. Rozhodl jsem se, že se s tím nebudu vláčet do své strojovny a pak zase zpátky. Měl jsem strach s tím cestovat. Měl jsem z toho totiž najednou takový divný pocit. Nevím proč, ale prostě jsem nevěřil, že ti pitomí federálové vydrží čekat až do rána do osmi. Jakmile už se mnou jednou mluvili, určitě jim to nedá a budou se vrtat ve všem možném, možná jenom proto, aby ubili čas, a nebo proto, aby vymysleli nějaký fígle.
Měl jsem v úmyslu jet někam na blízké předměstí a najít si nenáročný penzion, kde po člověku nebudou chtít žádnou identifikaci a bude jim všechno jedno. Uvažoval jsem o DARREL LAKE, kde jsem byl asi před třemi lety kvůli nějaké reportáži a doslova mě to učarovalo. Byl tam klid a každému bylo všechno absolutně ukradené. Bylo to něco jako začarované spící městečko, zakletá lokalita, kde se zpomalil čas. Nasedl jsem na rychlodráhu a v jedenáct byl na RABBITS MOUNTAINS. Když jsem přicházel k baráku, přepadl mě zas ten divný pocit. Divný pocit z toho, že federálové jsou málo pitomí na to, aby čekali až do rána. Divný pocit z toho, že něco není v pořádku. Takový ten pocit, že sice všechno je tak, jak má, ale zase ne tolik, aby to bylo dokonalé. Prostě vám pořád nějaký hlas říká, že něco kolem vás skřípe, ale vy nedokážete určit co. Před očima máte pořád stejný obraz, ale víte, že není stejný. Něco jako v těch dětských časopisech: Hledej dvanáct rozdílů.
Zvolnil jsem. Něco tu nehrálo. Nakonec jsem se úplně zastavil ve stínu výklenku jednoho domu a čuměl na důvěrně známou ulici před mým barákem. Byla téměř liduprázdná, ostatně tak jako vždycky v tuto hodinu. Dvě ze šesti pouličních lamp nesvítily, ostatně tak jako už půl roku. Po obou stranách ulice byla zaparkována auta čumák na čumáku. Kašna na rohu samozřejmě byla bez vody. Stál jsem tam asi pět minut, lámal si hlavu, co mě sakra na tom tak známém výjevu zarazilo, a říkal si, jaký jsem pitomec a jak začínám trpět stihomamem, když mi to konečně došlo.
Ta auta. Jasně, že to byla ta auta. Obě strany ulice byly plné postarších vozů. RABBITS MOUNTAINS byla jednou z posledních čtvrtí, kam ještě auta mohla, dále už bylo Centrum. Celé podzemí tady bylo

narváno vysokokapacitními podzemními garážemi a záchytnými parkovišti, kde se auta musela odstavit. Jenže místní lidi je tam odmítali dávat. Nebylo to totiž zadarmo a oni odmítali platit za to, že by auta měli odstavovat na těch placených místech, když tady bydlí. Takže po obou stranách ulice byla namačkána auta tak, že by mezi nimi nepropadlo jablko. Znal jsem je skoro všechna nazpaměť. Byly to stále tytéž vozy, s průměrným věkem něco kolem patnácti dvaceti let. Pořád stejné, akorát jejich pořadí se vždy trochu měnilo. Ale vždycky pořád tatáž auta. Nyní mezi nimi stála dvě úplně jiná. Trčela z té řady jako nějaké atraktivní supermodelky mezi bezdomovci. Nebylo možné je přehlédnout a já dostal vztek, že mě to nenapadlo hned.
Jeden z nich byl Chrysler 60 z minulého roku, prostorný sedan modré barvy. Druhý, o čtyři vozy dál, byla bílá dodávka s chladící nástavbou a nápisem ČERSTVÉ KVĚTINY. Nevzpomínám si, že by tu někdy někdo byl s kytkami. Že by přijeli na návštěvu? Těžko. Neměli nejmenší šanci tu zaparkovat. Přesto zaparkovali. Byl to někdo, kdo měl sílu zaparkované vozy odtáhnout a stoupnout si místo nich. A kdo měl sílu pak poslouchat ty nadávky z oken a sílu poslat je do prdele.
Otočil jsem se a pomalou chůzí se vzdaloval od baráku s mou strojovnou. Sakra. Jasně že nevydrželi čekat až do rána. Debilové. Přemýšlel jsem o tom, jaký asi mají plán. Možná teď nahoře prohledávají můj byt. A nebo možná jen tak hlídkují a chtějí mě sledovat. V těch autech nikdo nebyl. Nebo jsem si toho alespoň nevšiml. Zapadl jsem do dalšího výklenku a ze stínu nahlédl zpět do ulice. Nikdo se za mnou nevydal. Možná už fakt trpím nějakou paranoiou. A nebo na mě čekají nahoře. Ve strojovně. A nebo už jsou v mém počítači. Jenže tam nenajdou absolutně nic. Takový pablb zase nejsem.
Sešel jsem znova na podzemku a nasedl do prvního vagónu, který jel kolem. Začal jsem uvažovat o tom, jestli to vůbec zvládám. Jestli na to mám. Jestli se dokážu postavit proti něčemu, co má na svědomí už dva lidi a k dispozici tu nejlepší techniku. Vzpomněl jsem si na Ley Lynseyovou a došel k závěru, že jinou volbu ani nemám. Nevím jak pro koho, ale pro mě je dva a půl milionu docela zavazující.
Po cestě zpět na BLUE TOWER jsem probíral možnosti ubytování, nebo lépe řečeno nějaké stálé základny. Když jsem to všechno promyslel kolem a kolem, tak jsem došel k závěru, že všechno je absolutně v hajzlu, protože jestli fakt nějak vytočím FBI, tak nemám tu nejmenší šanci. Po dalších dvou zastávkách jsem začal propadat depresi a beznaději.
Vlastně jsem přišel na to, že to nemám vůbec vymyšlené. Samozřejmě, že by šlo měnit svůj pobyt ze dne na den, ale jenom než by jim to došlo a než by vymysleli něco proti tomu. Navíc jsem nemohl tušit, koho všeho mají podmáznutého a kdo všechno s nimi spolupracuje. Určitě je spousta takových, co u nich mají nějaký škraloup a jsou schopni jim hlásit jakoukoliv podezřelou věc, kterou já nepochybně budu, ať už to vymyslím jakkoliv. Ne. Potřebuji stálé a bezpečné ubytování, na které se budu moci spolehnout a jehož poskytovatel mi bude schopen zajistit maximální bezpečnost alespoň v rámci svých možností. Někoho známého, nějakého přítele nebo přítelkyni.
Ještě než jsem dojel na BLUE TOWER, bylo mi jasné, že žádného takového přítele nebo přítelkyni nemám. Bylo to docela smutné zjištění, na prahu čtyřicítky, ale bylo to tak. Mám pochopitelně spoustu známých, ale ani jednoho z nich jsem nevyhodnotil jako potenciálního správce konspiračního bytu. Mám spoustu přátel, se kterými mohu vypít litr Jacka Danielse, ale žádného, kterému mu bych mohl říct: „Hele, jde po mně FBI, schovej mě na pár dní.“ To by mě buď poslali do hajzlu, nebo rovnou zavezli na jejich úřadovnu.
Seděl jsem na lavičce a pozoroval box 225, kde jsem měl uložen notebook, doklady, pistole, paruky a líčidla. A hlavně jsem pozoroval mumraj v hale. Hledal jsem podezřelé figury, které by mohly být agenty FBI. S těmi auty to bylo daleko jednodušší.
Konečně v půl jedné jsem vyzvedl věci z boxu.

III. ZMĚNA KULIS

45.

Byl jsem vedle jak ta jedle. Odjel jsem na předměstí LONG PALM. Po jedné v noci bylo opuštěné jako po výbuchu nukleární bomby. Kromě několika psů a vypelichaných koček jsem tam byl asi sám. Alespoň venku. Z pouličních lamp svítila tak každá pátá, takže celá ta opuštěná mrtvá čtvrť působila dojmem ponurých hollywoodských kulis batmanovského světa. Ještě před dvaceti lety byl LONG PALM standardní městskou čtvrtí s pulsujícím nočním životem, ze kterého dnes ovšem zůstaly jenom pokroucené potemnělé kostry ocelových nosníků vyhořelých neonových reklam. Temná zákoutí s úzkými tmavými uličkami a hrůzostrašnými stíny, každá druhá výloha vymlácená a zatlučená nehoblovanými prkny, zbytky nefungujících semaforů na křižovatkách. Kdyby mě chtěl někdo sejmout, tak tady měl ideální příležitost. Neštěkl by po mně ani pes. Ovšem daleko větší strach než z vlastního přepadení jsem měl z toho, že

bych mohl přijít o počítač a všechno ostatní.
Asi po půl hodině se mi podařilo najít otevřený bar. Měl jen osm stolků. U jednoho z nich seděli čtyři chlápci a hráli karty. Další živou bytostí už byl jenom hostinský, jako vystřižený z Adamsovy rodiny. Nebylo možné určit, kterému z jejích členů se podobal nejvíc, v každém případě by však do té sestavy dokonale zapadl. Čtyři hráči se ani neobtěžovali ke mně zvednout hlavu, jak byli zabráni do hry. Pravděpodobně stálí hosté, hostinskému nezbývalo nic jiného, než vždycky počkat, až dohrají, aby mohl zavřít. Možná to taky byli jediní návštěvníci baru. Sedl jsem si ke stolu do protějšího rohu a Adams se ke mně došoural s neskrývaným překvapením v očích.
„Dáte si něco?“ zaskřehotal.
„Jasně. Co máte?“
„Myslíte na jídlo?“
„Jo.“
„Teď už nic.“
„A na pití?“
„Cokoliv.“
„Tak teda Jacka Danielse.“
„Toho zrovna ne.“
„Tak Jima Beama?“
„Včera došel.“
„Johnyho Walkera,“ pokračoval jsem ve vyjmenovávání svých alkoholických spolužáků.
„Jo, to by šlo… Jste z Philadyorku?“
„Jo.“
„Cestujete někam?“
„Ne.“
Když zjistil, že nemíním pokračovat v rozhovoru, odkolébal se za výčepní pult. Zapálil jsem si marlborku a zkoumal interiér baru. Bylo vidět, že nejméně sto let do něj nikdo neinvestoval ani korunu. Tak trochu pavoučí království.
„Jedenkrát Johny Walker, pane,“ řekl Adams, když se opět přikolébal a položil přede mě panáka.
„Díky.“
„Takže jste si vyrazil jen tak na výlet…“
Nedal se odbýt. Zvědavost mu prostě nedala. Pravděpodobně jsem byl v tomto století jeho první nepravidelný host.
„Jasně. Na výlet. Vyrazila mě manželka. Nechtějte po mně detaily.“
„Aha, chápu. Takže vám hned přinesu dalšího, ne?“
„Jo, to můžete,“ řekl jsem a hodil do sebe toho jeho Walkera na ex.
Vytáhl jsem z tašky notebook a otevřel ho. Za chvíli mi na monitoru naskočilo úvodní logo COMSYSTEMU s prosbou, abych vyčkal, že systém se nahrává.
„V čem děláte?“ zeptal se hostinský, když přede mě položil dalšího panáka.
„Jste pojištěnej?“
„Proč?“
„No že bych vás mohl výhodně pojistit.“
„Tak s pojištěním jděte do prdele…“
Dokonale jsem ho odradil.
„Až budete chtít dalšího panáka, stačí kejvnout.“
„Jasně.“
Odkolébal se.
Napíchl jsem se na síť. Bylo to daleko rychlejší, než na co jsem byl zvyklý doma nebo v práci. Do vyhledávacího rámečku jsem naťukal LESYA BOOTH a čekal na odezvu. Za pět vteřin mi to vyjelo asi dvě stě Lesyí Boothových. Malířka mezi nimi byla jenom jedna. Skvělé. Měla svoje vlastní stránky. Odkliknul jsem ji. Natahovaly se asi patnáct vteřin. Bodejť by ne. Jejich hlavní součástí byly totiž reprodukce nějakých šílených abstraktních olejomaleb s obrovským rozlišením. Každý obrázek měl asi padesát mega, i když ty mazanice by vyšly nastejno i při padesáti kilo. Bylo těžké rozeznat, jestli to jsou cákance barev na nějaké pracovní zástěře nebo rozlitá houbová polívka. Nic mi to neříkalo. Konečně se na boční liště objevil rámeček KONTAKT.
Byl tam telefon a mailová adresa. Bydliště tam nebylo. Mail jsem okamžitě zavrhl. Mohla ho mít napíchnutý. Netušil jsem, jakou technikou disponuje FBI, ale rozhodně jsem je nemínil podcenit. Telefon

bych možná mohl zkusit, ale znamenalo to koupit si mobil a pak se nějak pokusit ho napojit na ten neidentifikovatelný modem, co mám v počítači, což ale pochopitelně sám nedokážu. Jedinou šancí byla osobní návštěva v RAMSEY GALLERY. Lesya Boothová pro ně dělala na poloviční úvazek, takže to malování zase nebylo tak výnosné, jak se snažila naznačit. V galerii by měla být k zastižení denně mezi osmou a desátou ranní. Téměř ideální. O ničem jiném než osobní návštěvě v tomto případě nebylo možné uvažovat.
Adams přinesl dalšího panáka. Ani jsem si nevšiml, že mám prázdnou skleničku. Na rozdíl ode mě byl daleko všímavější. Budu si muset dávat pozor, abych se totálně nezlil.
„Do kolika máte otevřeno?“ zeptal jsem se.
Jenom pokrčil rameny a podíval se směrem ke karbaníkům. Byli docela v ráži. Vypadalo to, že tu do rána vydržím. Do osmi zbývalo asi šest hodin. Dost času na vypilování mého plánu.
46.
V 8:05 jsem vylezl z pánských záchodků ve čtvrti PULSAR DOME v Centru. Pod nosem jsem měl nalepeného černého kníra a na hlavě černou paruku s vlasy přes uši. Model sedmdesátá léta minulého století. Neměl jsem s sebou žádné hadry, abych se mohl převlíknout. Ty pak budu muset koupit v nějakým bazaru. Ale bylo to jedno. Podle mých znalostí ten jejich počítač identifikuje stejně jenom podle ksichtu. V tuto chvíli mě Dignit s Corwellem už určitě shánějí. Brzy taky zjistí, že mě neseženou, a vznesou požadavek na vyhledávací program. Od této chvíle prostě nesmím zavolat ze svého mobilu, který jsem chtěl okamžitě hodit do nejbližšího koše, než jsem si uvědomil, že tam mám databázi všech čísel, která by se mi mohla hodit. Od této chvíle jsem se taky nesměl objevit v Centru jinak než v nějakém přestrojení, což by mně ale asi nemělo dělat potíže, protože jsem v tom fakt dobrý. Aspoň myslím.
V 8:15 jsem vstoupil do proskleného krystalu RAMSEY GALLERY. Bába za skleněným pultem, která připomínala spíš žirafu než ženskou (šíleně dlouhá a s velkýma ušima) si mě překvapně prohlédla. Hašišáci tu asi nejsou častými hosty. Pozdravil jsem, jak se na slušného hašišáka patří.
„Pán si jde něco prohlédnout?“ zeptala se ironicky a zakroutila žirafím krkem.
„Pán shání paní Boothovou,“ odpověděl jsem a vrhnul na ni široký úsměv.
„Myslíte slečnu Boothovou?“
„Myslím přesně tu. Je tady?“
„No, je…“
„A mohl bych s ní mluvit?“
„Jste ohlášen?“
„Nejsem.“
„Aha,“ chvilku jí trvalo, než to strávila.
„Takže ji chcete zavolat?“
„Potřebuju s ní mluvit. Je mi jedno, jestli mi ukážete cestu nebo ji zavoláte sem.“
Znovu si mě změřila přísným žirafím pohledem, a když vyhodnotila situaci, řekla:
„Raději ji zavolám sem.“
„Výborně.“
„Posaďte se zatím tam naproti.“
Zvedla telefon a zmáčkla nějaké tlačítko. Odšoural jsem se k protější stěně, jak mi poradila, a marně tam hledal nějaké křeslo, na které bych se mohl posadit. Nic tam nebylo. Teda byl tam akorát napůl shnilý pokroucený kmen nějakého stoletého stromu. Teprve když jsem přistoupil až k němu, tak jsem si všiml, že čtyři části té poražené fauny jsou vyčalouněné, takže to asi opravdu bude nějaká hypermoderní umělecká ulítlá sedačka.
Otočil jsem se zpět na žirafu, jestli si na to opravdu mohu sednout, nebo je to jen nějaký umělecký exponát. Zrovna mluvila a kývla hlavou, takže jsem to pochopil, jakože kývá na mě, a posadil se. Na to, jaký to byl neohrabaný a nepraktický tvar, se v tom sedělo docela příjemně. Dokonce jsem si mohl opřít lokty o nějaké pružné větve s modrými průhlednými listy.
„Tak slečna za chvilku přijde,“ houkl na mě žirafí krk.
„Jasně,“ řekl jsem rozvalený ve větvích mimozemského sekvoje. Všiml jsem si, že kolem jedné větve je obtočený had. Asi hroznýš královský. Doufal jsem, že je umělý.
Lesya Boothová přišla asi za pět minut. Sestoupila po kovovém deskovém schodišti se skleněnými stupni jako nějaká vládkyně z nebes a byla ještě krásnější než u toho právníka, jehož jméno jsem už zapomněl. Byla totiž oblečena daleko přirozeněji, v riflích a černém tričku, na kterém byla nějaká mazanice. Vzhledem k tomu, že byla pravidelně ohraničená, došlo mi, že to není pracovní triko zacákané od barev, ale reprodukce, asi některého z jejích obrazů.

„Dobrý den, já jsem Boothová. Vy jste si přál se mnou mluvit?“
Vyhrabal jsem se z těch pralesních větví a podal jí ruku.
„Těší mě, Mark Lauder.“
Nedůvěřivě mi stiskla pravici.
„V čem vám mohu pomoci, pane Laudere?“
„No, myslel jsem, že spíš pomohu já vám.“
„Vy mně?“
„Viděl jsem některé vaše věci na síti a měl bych zájem.“
„Zájem o co?“
„Budeme si povídat tady, nebo se posadíme do těch větví, nebo…“
„Můžeme jít ke mně do kanceláře, pokud je to na delší rozhovor.“
„Chtěl bych něco koupit.“
„Něco koupit?“ řekla překvapeně, protože můj zevnějšek rozhodně neodpovídal tomu, že bych byl schopen něco kupovat, zvláště pak něco z moderního malířství.
„To, co máte na síti, je bomba, musím to mít doma.“
„No, nejsem si jista, jestli…“
„Půjdeme si sednout do vaší kanceláře?“
„Nevím, jestli jste dostatečně v obraze, co se týká aktuálních cen umění.“
„Myslíte tím vaší ceny?“
„Tak nějak.“
„To opravdu nejsem. Právě proto bych to s vámi rád probral.“
„No ale…“
„Možná vypadám blbě, nicméně jsem zdědil nějaký prachy a myslím si, že bych na to měl.“
Zarazila se
„No dobrá, pojďte.“
Otočila se a kráčela rázným krokem ke dveřím na druhé straně s nápisem PERSONÁL. Za nimi byla další schodišťová hala a my sestoupili o podlaží níž.
Její kancelář měla něco kolem dvaceti metrů a byla zavalena papíry a katalogy, které se válely úplně všude.
„Kde malujete?“
„Ateliér mám doma, pane Laudere, ale pokud máte vážný zájem, mám tu nějaké reprodukce.“
„A to, co máte na síti, je na prodej?“
„Pokud to bude ve vašich finančních možnostech, tak je všechno na prodej.“
Posadila se za stůl a přes ty papíry jsem ji skoro neviděl. Já se posadil do křesla, které konečně bylo obyčejné a lidské. Dal jsem si nohu přes nohu a zeptal se, jestli se tu smí kouřit.
„Nesmí,“ řekla rázně a zkoumavě se na mě zadívala. Možná jsem jí už začal někoho připomínat. V každém případě ale dosud nevěděla koho, a tak marně pátrala v paměti. Nechtěl jsem to zbytečně protahovat.
„Roger Dalmont, slečno Boothová.“
„Kdože?“
„Dalmont. Před pár dny jste mi předala účet s dvěma a půl milionem, vzpomínáte? Možná kdybych si sundal tu paruku a odlepil knírek, tak byste si vzpomněla. Ale neudělám to. Dalo mi to moc práce.“
„Cože?“ zeptala se znovu a zírala na mě s otevřenou pusou.
„Hra se trochu přitvrdila, slečno Boothová. Nemohu se už v Centru objevit jinak než takhle, nebo jako ženská, nebo třeba úplně jinak. Prostě ne jako Dalmont. Tolik na vysvětlenou.“
„Myslela jsem, že už vás nikdy neuvidím.“
„Já si to myslel taky, i když na druhé straně musím říct, že mi pohled na vás není zas tak nepříjemný, abych vás nemohl vídat častěji.“
„Zapomeňte,“ řekla rezolutně a odhodila si vlasy z čela. „S chlapama mám jenom dvě zkušenosti a obě jsou víc než tristní.“
„To jsme na tom skoro stejně, akorát že já to mám s ženskýma.“
„Tím snad chcete říct, že bychom možná byli ideální dvojka?“
Zasmál jsem se.
„Fakt se tu nesmí kouřit?“
„Ani náhodou.“
Když byla trošku rozčilená, byla ještě krásnější. Kdybych teď zrovna neměl úplně jiné problémy, možná

bych fakt o ni projevil velmi intenzivní zájem.
„Ségra vám ty prachy nedala proto, abyste za ně kupoval moje obrazy.“
„To ani nemám v úmyslu. Teda, při vší úctě, malujete fakt pěkně, ale já jsem asi nějakej opožděnej ve vývoji nebo co, prostě…“
„Takže jste mě přišel pozvat na kafe.“
„Ani náhodou,“ řekl jsem na oplátku teď já. „Potřebuju kontakt na Lucy.“
„Na kterou Lucy?“
„Na Lucy Lynseyovou.“
„A kde bych ho asi vzala?“ zeptala se překvapeně.
„Já nevím.“
„Vždyť jsem vám už vysvětlovala, že já ani Ley jsme ji čtyři roky neviděly. Nevím, kde je, a nemám žádnou šanci se s ní spojit, pokud se sama neozve. Kdybych tu možnost měla, tak to okamžitě udělám, protože má u Gloomera těch dvacet tisíc.“
„Možná bych jí je mohl nějak doručit. Když už za ní pojedu s tím céděčkem.“
„S jakým céděčkem?“
„Co jste mi dala.“
„Dala jsem vám vstupy k bankovnímu kontu.“
„Jo, a v tý obálce pak bylo ještě céděčko s nápisem PRO LUCY.“
„To jsem ale netušila.“
„Tak mi aspoň dejte jakékoliv vodítko.“
„Nemám žádné, pane Dalmonte, bohužel.“
„Co fotka?“
„Cože?“
„Fotka, zkusím ji najít podle fotky.“
„Nemáte šanci,“ řekla podrážděně.
„Potřebuji pomoc.“
„Ode mě?“
„A taky od ní.“
„Nechápu.“
„Nemůžu do svého bytu. Včera večer už tam hlídkovali federálové.“
„Co ona s tím?“
„Možná by mi mohla dát nějaký tip, potřebuji se na pár dnů či týdnů někam dokonale uklidit. Myslel jsem si, že jestli se pohybuje na předměstí, že by mi mohla něco doporučit. Určitě bude mít spoustu kontaktů.“
„Kontaktů na co? Pouze na ty, co vedou podobný život jako ona.“
„Přesně to potřebuji. Zmizet mezi nelegální struktury. Asi mě budou hledat skoro všude, ale tam mě určitě nenajdou.“
„Vy jste se zbláznil.“
„Možná ano.“
„Jak na vás přišli?“
„Říkala jste, že Ley měla byt prošpikovaný kamerami.“
„Jasně.“
„Byl jsem tam.“
„V jejím bytě?“ zvedla ke mně své nádherné hnědé oči.
„Jo. V jejím bytě.“
„Co jste tam dělal?“
„Šel ji navštívit.“
„Kdy proboha?“
„Několik hodin po té, co ji oddělali. Našel jsem ji s prostřelenou hlavou, Lesyo. Ležela tam na koberci s rozhozenýma rukama a s obrovskou krvavou dírou v hlavě.“
Dala si ruce před ústa a zírala na mě s očima dokořán.
„Řekli mi, že spadla do kolejiště rychlodráhy na Halmont Street, a že vypadala hrozně, tak je zbytečná identifikace… Bylo mi jasné, že tam nespadla jen tak, ale tohle jsem nevěděla.“
„Tak teď to víte. A jestli tam měla kamery, tak jsem na těch záznamech, jak se skláním nad její mrtvolou a jak pak bezcílně bloumám po bytě a snažím se z toho vzpamatovat.“
„Panebože…“
„Jsem prostě absolutně odepsanej hráč, slečno Boothová. Zatím nechápu, proč mě nezlikvidovali

okamžitě, ale teď jim to chci maximálně ztížit. Chci tomu přijít na kloub. Už kvůli vaší sestře.“
Zaklonila hlavu a sledovala bílý strop se čtyřmi zářivkami nad hlavou. Potom zavřela oči.
„Ježíšikriste…“
Pak se znova zadívala na mě.
„V té paruce a s tím knírem vypadáte fakt blbě.“
„Díky. Ale přesně to bylo mým záměrem.“
„Já vás u sebe schovat nemohu.“
„To bych ani neriskoval. Potřebuju najít Lucy.“
„Nevím, co si od toho slibujete.“
„Jak jsem řekl. Vyzná se na předměstí a má tam kontakty. Alespoň dle toho, co jste mi říkala. Člověk z okraje Centra tam sám nemůže přežít. A já musím být nějaký čas mimo Centrum.“
„Zkuste Los Angeles nebo třeba Chicago.“
„Všechno, kde jsou jejich kamery, je pro mě k nepřežití. To je snad jasné, ne? Jestli jdou takhle natvrdo, zlikviduje mě první silniční kontrola nebo letištní personál. Těžko se dostanu z tohohle pitomýho města. Promyslel jsem to. Má jediná šance je předměstí Philadyorku.“
„V tom případě vám ale asi těžko pomůžu.“
„Fakt si nevzpomenete vůbec na nic? Stačí nějaká blbost. Kde třeba začít, nebo kde asi by se mohla pohybovat. Ve které části a…“
„Šest diamantů.“
„Prosím?“
„Mám dojem, že ta jejich skupina si říká Šest diamantů. Nebo to aspoň říkala. Teď už samozřejmě může být všechno jinak.“
„Šest diamantů?“
„Přesně tak. V KENSEY POLAR. Tehdy, jenže teď už může být úplně na opačném konci města nebo taky Spojených států.“
„To může, ale taky nemusí. Jak vypadala? Aspoň před těmi čtyřmi lety?“
„Chcete tu fotku?“
„Máte nějakou?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.
„Pět let starou. Když jí bylo sedmnáct. Asi teď vypadá úplně jinak. Musí to být už hotová ženská.“
Otočila se k počítači, natřukala něco do kláves a zapnula tiskárnu. Za chvíli z ní vylezla fotka Lucy Lynseyové. Podala mi ji přes tu haldu papírů.
„Pěkná holka,“ řekl jsem a díval se do ještě dětské tváře naivní sedmnáctky. Zcela evidentně v ní byly znatelné rysy Ley Lynseyové. Měla dlouhé tmavé vlasy vzadu stažené do culíku a ve velkých očích šibalský výraz. Uvažoval jsem, co s ní asi těch pět let mohlo udělat. Mohla se fakt změnit k nepoznání. Ale ty šedozelené oči byly oči Ley. Složil jsem fotku napůl a schoval ji do zadní kapsy.
„Kdybyste ji našel, jakože ji určitě nenajdete, tak…“
„Samozřejmě, dám vám vědět.“
„Díky.“
„Co její otec? Nemůže být u něj?“
„Nemůže. Ley nikdy otce Lucy neoznačila. Úředně je neznámý.“
Vstal jsem.
„Děkuji vám, moc jste mi pomohla.“
„To těžko.“
„Uvidíme.“
„Kdybyste chtěl přece jenom nějaký obraz, věnuji vám ho.“
„Pokud to všechno dobře dopadne, stavím se pro něj.“
„Stavte se určitě, ať už to dopadne jakkoliv,“ řekla a sklopila své dlouhé řasy.
„Jasně. Mějte se krásně a buďte na sebe opatrná.“
„Vy taky.“
„Spolehněte se!“
47.
Opustil jsem RAMSEY GALLERY a s ní i honosnou čtvrť PULSAR DOME a lanovkou se dostal na terminál TRIGNIT, kde jsem si musel dát panáka. Dal jsem si ho jen tak na stojáka v řeckém bufetu KNOSSOS, jehož majitel, nebo aspoň ten, co stál za pultem, se vůbec Řekovi nepodobal, protože byl černý od hlavy až k patě a vysoký přes dva metry.
„To je nejlepší, co můžete po ránu udělat,“ řekl mi a předvedl řadu koňských žlutých zubů.

„Souhlasím s váma," přisvědčil jsem, položil prázdnou skleničku na stůl a zaparkoval na nejbližší lavičce před barem, abych si promyslel, kam dál. Jako první si budu muset zakoupit mapu, protože bez té jsem na tom stejně jako kterýkoliv jiný cizinec, který přijede do Philadyorku. Potřeboval jsem nějakou fakt dobrou, hlavně kvůli předměstím. V Centru to problém nebyl, tady byl informační systém dokonalý a mohli jste si zjistit svou aktuální polohu na každém přestupu či náměstí. Nedovedl jsem si ale představit orientaci na předměstí a ani jsem netušil, jak dalece mapy těchto částí mohou být aktuální. Navíc jsem nedoufal ani v to, že přímo v terénu budou nějak označené ulice a městské části. Kdysi tomu tak bylo, ale ve čtvrtích, ve kterých se budu muset pohybovat, tomu tak určitě už nejméně dvacet let není. Možná by mě mohlo zachránit GPS, ale to by bylo, jako kdybych poslal svou vizitku rovnou federálům.
Z mých úvah mě vyrušili dva policisté. Najednou stáli přímo přede mnou. Mladí kluci, z nichž jeden mohl mít tak dva metráky a ten druhý metrák. Čistá rána. Mojí první reakcí bylo, že jsem se mrknul na hodinky, a bleskurychle mi došlo, že se v této paruce a v tomto ohozu pohybuji v Centru již víc jak dvě hodiny. Všechny potřebné mozkové obvody se mně najednou spojily a na mém vnitřním displeji se objevilo: TY BLBE, TO JSI TEDA POSRAL.
Nebylo nejmenších pochyb, že se u mě nezastavili jen tak náhodou, ale dostali hlášku.
„Mohli bychom vidět vaše doklady, pane?" řekl ten dvoumetrákový a usmál se na mě. Vyhodnotil jsem situaci. Měl elektroobušek, velkou policejní pistoli, pouta, dva náhradní zásobníky, vysílačku s mikrofonem před ústy a nezapnutý knoflík u horní kapsy. Já měl na sobě jenom pitomý převlek, ke kterému jsem navíc neměl doklady, protože ani jedna z fotografií na těch papírech, co mám v tašce, se ani náhodou nepodobá mému aktuálnímu ksichtu.
„To bude problém, pánové, nechal jsem je asi doma na nočním stolku. Dneska jsem totiž vstával časně a nějak jsem to nezvládl. Děje se něco?"
„Vůbec nic, pane, akorát bychom chtěli ověřit vaši totožnost."
„No, jak jsem říkal… Je mi to fakt hrozně líto, ale náhoda je blbec. Dávám si na to docela pozor a ještě nikdy mě nikdo nelegitimoval, no až teď, když jsem bez papírů, tak…"
„Co navrhujete?" zeptaly se dva metráky.
„Navrhuji, že se polepším a že jestli na tom fakt trváte, tak vám je odpoledne přivezu ukázat někam k vám na služebnu. Ale docela by mně to nabouralo můj dnešní harmonogram. Nicméně kdyby to fakt bylo bezpodmínečně nutné…"
„Asi bude, pane, ale odpoledne už bude pozdě."
„Takže byste raději teď hned jeli se mnou ke mně domů?" zeptal jsem se a přemýšlel, jak nejrychleji dokázal, co s tím.
„To není nejlepší nápad, pane. Spíš vy budete muset s námi."
„S vámi?"
„Jo, s námi k nám."
„Jsem zatčen?"
„Nejste zatčen, pane. Pouze si ověříme vaši totožnost v naší databázi a pak jste volný."
„Jak dlouho to může trvat?" snažil jsem se získat čas.
„Půl hodiny? Hodinu?" řekl ten metrákový.
„To už ale musím být úplně jinde, pánové."
„To je ovšem váš problém."
Vypadali absolutně neoblomně a bylo jasné, že po mně jdou zcela cíleně.
„Kde je to tam u vás?" zeptal jsem se.
„Pět zastávek podzemkou. Na CIRCLE ROAD."
„Tak jo," neochotně jsem se zvedl, ale dost ochotně na to, aby to zas nevypadalo, jako že bych chtěl vzbuzovat nějaký náznak odporu nebo něčeho podobného. V tuto chvíli jsem prakticky neměl jinou možnost. Jedinou možností bylo nasednout s nimi do té podzemky.
V Centru to policajti nemají totiž zas tak lehké. Ani oni se sem s autem nedostanou, takže žádného podezřelého nemohou hodit jen tak do služebního auta a odvézt si ho k sobě. Musí využívat hromadnou dopravu jako všichni ostatní. Je fakt, že každá souprava má zařazeny dva nákladní vagony pro poštu a vnitřní zásobování, kde taky je malé oddělení pro policii. Doufal jsem, že pokud nejsem zatčen, že mě tam nenarvou a že pojedeme v normálním vagónu s ostatními lidmi.
Sjeli jsme eskalátorem o dvě podlaží níž, já se svou naditou sportovní taškou mezi oběma policisty. Netušil jsem, jak je informovali o tom, zda jsem nebezpečný nebo ne, a jak tedy budou ve střehu. Pokud mě opravdu měli jenom legitimovat, tak asi žádné nebezpečí neočekávají. Alespoň se tak zatím chovali. Byli docela v klidu, což uklidňovalo i mě.

Nastoupili jsme do nejbližšího vlaku, který přijel. Do normálního vagónu. Bohudík. A já zůstal asi tři kroky ode dveří. Dál se mi nechtělo a doufal jsem, že nebudou protestovat. Neprotestovali. Ani jim se nechtělo prodírat hlouběji do vozu, protože byl poměrně plný. Pár lidí se zvědavě po nich ohlédlo, a hned vzápětí i po mně. S tou taškou jsem vypadal jako nějaký výstřední tenista s policejní ochrankou.
Vlak se rozjel a já se snažil navázat rozhovor, abych si získal jejich důvěru a nahlodal jejich ostražitost.
„Ani nevíte, jaký máte štěstí, že sloužíte tady v Centru. Kousek od něj, na otevřených ulicích, je takovej pařák, že byste v těch uniformách nevydrželi."
„Vy tam děláte?"
„Jo, bohužel."
„Co děláte?"
„Pro pojišťovnu. Tedy dělám v Centru, ale šetřím hlavně případy v prvním pásmu předměstí a řeknu vám, že tento týden je tam na chcípnutí. Absolutní běs."
„Vy pojišťujete?"
„Ne, já šetřím případy, kdy se pojištěnci snaží o nějakej podvod."
„Jste úspěšný?"
„V padesáti procentech ano. Znám už skoro všechny jejich finty a tak vím, na co si mám dát pozor."
Vlak zastavil na TORNICH BEACH a já ustoupil trochu stranou, aby lidi kolem mohli vystoupit. Skvělé. Místo u dveří se trochu uvolnilo. Chtěl jsem dojet nejméně na třetí zastávku, abych je ukolébal co nejvíc.
Vlak se znova rozjel
„Jaký finty třeba?" zeptal se ten dvoumetrákový.
„Dělám hlavně do aut. Tam je nepřeberné množství možností, jak z pojišťovny vytřískat peníze."
„To si rád poslechnu."
„No, to vám věřím. Jenže to já nemůžu říct. To bych vám dal přímo návod, rozumíte, know how."
„To je blbý, ale já auto stejně nemám."
Druhá zastávka. Další lidi vystoupili, ale další přistoupili. Místo u dveří se nijak neuvolnilo, naopak se mi zdálo, že je tam teď o dva lidi víc. Mou velkou nevýhodou byla ta taška, kde jsem měl úplně všechno. Bez ní útěk nebyl možný, ale s takovým břemenem se prodírat mezi lidma bylo jako kdybych měl na noze olověnou kouli. Kdybych tam měl jenom blbosti, tak jim ji hodím pod nohy a zdejchnu se, jenže ta taška byla důležitější než já.
Jejich nevýhodou byly tři metráky jejich živé váhy, uniformy a těžké pistole, zásobníky a já nevím co ještě na sobě všechno měli navěšeno. Takže naše handicapy byly jakž takž vyrovnané, i když v jejich prospěch mluvila padesátiprocentní početní převaha.
Třetí zastávka se blížila. Budu to muset udělat tak, že tu tašku vyhodím jako první, abych se jí zbavil, a potom skočím za ní. To by šlo. Musím ji hodit v okamžiku, kdy se dveře začnou zavírat. Já pak budu muset proskočit tou škvírou, která vteřinu poté zanikne a dveře už nikoho nepustí. Přemýšlel jsem o tom, jestli to zvládnu, teda jestli to správně odhadnu. Chtělo by to tak asi třikrát si to vyzkoušet nanečisto, což ovšem v tomto případě nebylo pochopitelně možné. Takže pojedu přímo naostro a budu se jenom modlit, aby to vyšlo. Neměl jsem co ztratit. Jestli se to nepovede, z jejich služebny stejně nevylezu. Jestli prohodím jenom tašku a sebe ne, výsledek bude úplně stejný. Sundal jsem tašku z ramene a dal si ji do rukou před břicho.
Další zastávka KILMOORE PARCH.
„Já mám pojištěnej akorát byt. Na to byste nějakou fintu neznal?"
„Jasně že znal," bočním viděním jsem sledoval vystupující lidi.
„Máte pojištěný majetek proti škodám nebo i proti krádeži?" zeptal jsem se.
Lidi z nástupiště začali nastupovat.
„Proti všemu včetně živelných pohrom," řekl metrák a zazubil se.
Teď už nikdo nenastupoval a nevystupoval.
„Ztratíte kartu a než to nahlásíte, jste vykradenej, teda jako, rozumíte…," řekl jsem.
Dveře se začaly zavírat.
Teď.
Bleskurychle jsem zvedl tašku a mrštil jí mezi dvěma hlavami udivených ženských ven. Opřel jsem se o dvoumetráka rukama a hodil ho dozadu. Nebo spíše jsem se od něj odrazil ke dveřím, protože to s ním moc nehnulo, pouze překvapeně zavrávoral a ten metrákový ho zachytil, ale tím se sám vyvedl z rovnováhy. Já už byl mezi dveřmi.
Nestihl jsem to tak, jak jsem si představoval, a zůstal mezi nimi trčet sevřený. Teprve po dvojím křečovitém škubnutí jsem vypadl ven na nástupiště. Vlak se rozjel a já ještě přes sklo zahlédl šokované

obličeje obou policistů. Jeden se okamžitě začal prodírat mezi lidmi dozadu k záchranné brzdě. Vrhnul jsem se k tašce, než zareaguje nástupištní ostraha.
48.
Skočil jsem na nejbližší eskalátor a vyjel o dvě podlaží výš. Vpadl jsem na nejbližší záchody a zavřel se do kabiny. Strhl jsem z hlavy paruku i kníra a hodil je do mísy. Pot ze mě tekl proudem. Pořád jsem si říkal v duchu: do prdele, do prdele, do prdele, a přehraboval se v tašce. Vytáhl jsem všechny paruky a rozhodl se použít krátkou s kudrnatými vlasy. Na ženskou jsem s sebou neměl žádné hadry. Kamery tím možná dokážu eliminovat, ale ty dva, pokud se vrátí, asi ne. Poznají mě podle trika a tašky. Věděl jsem, že teď jde o rychlost.
V umývárně jsem mrknul do zrcadla. Vypadalo to docela obstojně. Vyběhl jsem na nástupiště. Jestli ten vlak zastavili, tak až tak po asi čtyř stech metrech. Určitě už dali taky vědět svým kolegům tady. Logicky budou uvažovat i o tom, jestli jsem nenaskočil do opačné soupravy.
Terminál byl docela plný a davy lidí proudily všemi směry. Vrhnul jsem se k jednomu z eskalátorů a vyjel o čtyři podlaží výš. Nesnažil jsem se nijak prodírat ani spěchat, abych na sebe zbytečně neupoutával pozornost. Snažil jsem se být maximálně klidný a v pohodě, i když mi to moc nešlo. Potom do výtahu a dalších šest pater. Ocitl jsem se na dalším terminálu WEST COURT a naskočil do soupravy, jejíž dveře se zrovna zavíraly. Vůbec mě nezajímalo, kam směřovala, zajímalo mě jenom to, abych byl odsud co nejdál. Byl jsem skoro na dně.
Vůbec jsem nechápal, jak jsem na tak důležitou veličinu, jakou je v tomto blázinci čas, mohl zapomenout. Asi jsem si ještě nezvykl na život psance, který mi právě začínal. Ještě se budu muset hodně učit.
49.
Půl hodiny po poledni jsem dorazil na konečnou podzemky, trasy MB, a vyjel jsem šesti eskalátory na povrch.
Když jsem vystoupil na ulici, opřelo se do mě slunce silou snad šedesáti stupňů. Skutečná výheň, jako metr od vysoké pece. Na ulici bylo jen pár lidí. Strhl jsem si z hlavy paruku a odhodil ji do nejbližšího odpadkového koše. Netrefil jsem se, ale bylo to jedno, protože kolem odpadkového koše byla asi metrová hromada dalších odpadků, které se do něj už nevešly.
Lilo ze mě jako z vola. Byl jsem ve čtvrti DYNASTY CROACH. Kdysi to bylo poměrně bohaté předměstí New Yorku, nyní ho postihl totální úpadek s potulnými psy a kočkami na ulici, v tom lepším případě, s krysami v tom horším. Opravdu zapomenutý kus města. Dobrá polovina čtyřpatrových činžáků byla opuštěná a zchátralá, a ten zbytek byl sice stejně zchátralý, ale někde byly za oknem vidět alespoň špinavé záclony. Nikdy jsem tu nebyl, ale sem tam jsem zahlédl záběry v televizních reportážích. Skutečnost byla daleko horší. Jediným pozitivem té depresivní městské krajiny byla skutečnost, že tu nebyly žádné kamery. V mém případě to bylo plus asi stokrát větší než všechny mínusy.
Byl jsem na území, na kterém jsem se mohl cítit bezpečně, tedy aspoň relativně bezpečně, chráněn před zvědavými čenicháči z FBI. Sice jsem vůbec nevěděl, co budu v příštích hodinách dělat, kde budu spát a co bude zítra, nicméně i přes to jsem se cítil daleko klidněji a vyrovnaněji. Prostoupila mnou jakási euforie, která ovšem mohla skončit stejně rychle jako přišla. Bylo to pro mě absolutně cizí prostředí, ve kterém jsem se neuměl pohybovat, ani v něm žít. Neznal jsem jeho zvyklosti a zákonitosti, jeho životní styl a priority, jeho způsob komunikace a reakce. Vzhledem k tomu, že jsem byl z branže, bylo mi jasné, že zprávy odsud mohou být dost podstatně vzdáleny skutečnosti.
Hadry jsem měl na sobě pro zdejší prostředí docela dobré.
Propocené tričko a rifle. To všechno bylo v pohodě. Ale ta sportovní taška byla příliš nová a příliš nóbl na to, aby tady zůstala bez povšimnutí. Budu si muset pořídit jinou. Nejlépe pak nějakou vyhrabat v kontejneru, abych splynul s prostředím. Taky jsem začal mít hlad, takže budu muset najít samoobsluhu, pokud tu vůbec něco takového existuje.
Šel jsem téměř vylidněnou ulicí a snažil se nasát atmosféru. Všechno tu vypadalo tak nějak jednodušeji než v Centru. Bezstarostněji, poklidněji, méně nervózně a paranoidně, nicméně jsem tušil, že je to vykoupeno chudobou a bezmocností. Byla to konečná stanice pro zkrachovalé existence z bohatších předměstí.
Z boční ulice se ozýval jásot a křik, a když jsem přišel na roh, spatřil jsem skupinu asi padesáti dětí, jak hrají přímo na ulici fotbal. Na jedné straně stála, kdysi asi honosná, budova s označením ŠKOLA. No vida. Mají tu i školu. Holky a kluci, všichni společně, se honili za míčem s úžasnou energií, jásotem a vřískotem, pískotem a ječením a snad jim ani to nesnesitelné vedro nevadilo. Stál jsem na rohu ulice a pozoroval ten surrealistický výjev jako nějakou snovou nepravděpodobnou vizi. Šel jsem blíž, a když jsem byl asi na třicet metrů, zakutálel se ke mně ten jejich míč, razantně odkopnutý nejtlustší desetiletou holkou, jakou

jsem kdy viděl. Kopnul jsem jim ho zpátky.
„Díky, pane," ozvalo se a pak už se zase plně věnovali té své chaotické hře. Marně jsem zkoumal, kde mají nějaké branky, neměli žádné. Vypadalo to, že ani nehrají dvě mužstva proti sobě, ale všichni proti všem. Anebo měli nějaká pravidla, která jsem prostě nepochopil. Potom se odněkud ozval gong a půlka dětí se nahrnula do dveří zchátralé budovy, zatímco ta druhá pořád hrála, jako by se nic nedělo. Další gong a další útěk hráčů. Ulice se vylidnila až při pátém zaznění toho tajemného hlubokého zvuku z útrob školy.
Napadlo mě, že by to mohlo být docela dobré krytí. Učitel školy na zapomenutém předměstí. Možná shání učitele. Možná by se tu pro něj našlo i ubytování. No jo, jenže tohle určitě nebude soukromá škola, ale státní, takže to bude chtít přesnou identifikaci a jednání s úředníky. Možná bych to mohl zkusit na ty falešné papíry, jenže pak mi došlo, že na to, abych žil jako státní zaměstnanec, mi ani falešné papíry nestačí, přesto že jsou možná dokonalé. Ti by mě tak dlouho prověřovali, že by na to museli přijít. A co bych asi tak mohl učit? Dějepis? Literaturu? Tělocvik?
Prošel jsem pomalu kolem školy. Z jednoho otevřeného okna se ozýval klavír a já si vzpomněl na svoje školní léta. Taky jsem chodil na klavír a docela mi to šlo. Teď už bych ale nezahrál ani notu. Na konci ulice byl bufet s nápisem VESELÝ TYGR. Byl otevřený. Vkročil jsem dovnitř.
Nebyl tam absolutně nikdo. Jako vylidněný svět po nějaké rychlé epidemii. Větrák pod stropem se pořád ještě točil. Stěny byly pomalovány nejrůznějšími dost divokými graffiti. Přemýšlel jsem, z čeho asi tady ten majitel žije, a pak mi došlo, že jedině z těch dětí ve škole, které si sem zajdou na limonádu. Tedy pokud na ni mají. Sedl jsem si k jednomu z osmi stolků, položil tašku na zem, natáhl si nohy a snažil se všemi smysly vnímat tu neskutečnou až mimozemskou atmosféru. Fakt jsem si představoval, že celý svět postihla nějaká zákeřná epidemie a že jsem zůstal úplně sám. Pocit, který se už pár autorů sci-fi snažilo popsat ve svých povídkách i románech. Vychutnával jsem si to. Přímo se tím opájel. Jako dítě jsem o něčem podobném vždycky snil. Že na světě přežiji jenom já sám. Mělo to jen jednu podmínku. Že všechno by muselo fungovat stejně, jako by se nic nestalo. To znamená, že z kohoutků by musela téct voda, musela by jít elektřina, mohl bych si na ulici vzít jakékoliv auto, musely by fungovat i benzínky a taky obchody, ve kterých bych si mohl vzít co chci, ale nesměly by se tam ty potraviny kazit. Prostě absolutní kravina vysněná v mých puberťáckých letech. A přesně tak to tady teď bylo. Byl jsem sám a přesto všechno fungovalo. Byl jsem z toho u vytržení, ze kterého mě nakonec přece jen vytrhla bizarní postava vyzáblého kostnatého majitele. Řekl jsem si, že jsme tu holt zůstali teda dva. To taky není zas tak špatný.
Překvapeně se na mě zadíval a zamrkal malinkýma očičkama v hluboce propadlých očních důlcích. Zíral na mě, jako by za tím stolkem seděl snad lední medvěd. Stejný údiv.
„Dobrý den," pozdravil jsem a usmál se na něj, aby pochopil, že se nic neděje a že všechno je OK.
Nepochopil nic. Pořád na mě jenom mrtvě zíral a sem tam mrknul. Aspoň jsem měl jistotu, že je vůbec živý.
„Máte doufám otevřeno," snažil jsem se navázat hovor.
„Jo, to mám," řekl konečně asi po pětivteřinové prodlevě.
„A máte něco k pití?"
„Něco jo."
„Třeba Jacka Danielse?"
„Kterýho Jacka?"
„Danielse."
„Neznám. Pepsi, colu, sprite, tonic…"
„Aha, takže nealko."
„Jo vy jste chtěl nějakej alkohol?"
„No…"
„V tomhle vedru?"
„Tak jednu pepsi."
„Cola je lepší."
„Tak colu."
„Odkud jste?"
„RABBITS MOUNTAINS."
„Neznám. A co děláte tady?"
„Na výletě."
„Hmm, to jste si teda fakt vybral vyhlášenou turistickou atrakci. Hned zítra vás nechám nahlásit do Guinessovy knihy rekordů. Jste první."

„Máte tu nějaké pamětihodnosti?“
Zíral na mě jako na mimozemšťana.
„Tím myslíte co?“ zeptal se a shýbl se do chladícího boxu pro colu.
„No já nevím, něco, co by stálo za vidění.“
„Pamětihodnosti? Kromě mý starý nic.“
„Aha.“
Přinesl mi ke stolu láhev coly a sklenici. Vypadal, jako by ho právě pustili z koncentračního tábora, o kterých nám vyprávěli v dějepise. Bylo to totiž to jediné, co jsem si zapamatoval z evropských dějin.
„Hledám jednu holku,“ řekl jsem a rozbalil před ním papír s fotkou Lucy Lynseyové. Bylo to sice dost naivní a nedalo se předpokládat, že by ji snad znal, ale někde jsem začít musel.
„Neznám, to je vaše dcera?“
„Ne. Dcera mé kamarádky.“
„Ona se sem odstěhovala?“
„Nevím.“
„Cože?“
„No to já právě nevím. Ale potřeboval bych ji najít.“
„A proč ji teda hledáte zrovna tady?“
„Odstěhovala se někam na předměstí. To je tady správně, ne?“
„Jo, to jste uhád. Správně to je. Nicméně jsem ji v životě neviděl. Alespoň do místní školy určitě nechodí. Tam znám úplně všechny.“
„Aha.“
„Proč ji hledáte?“
„Slíbil jsem to její mámě. Tý mý kamarádce.“
„Ona utekla z domu?“
„Tak nějak.“
„V tom případě vám přeji mnoho štěstí. Budete chtít něco k jídlu?“
„Co máte?“
„No, co chcete. Jogurty, brambůrky, zmrzlinu, nanuky, chipsy, slané tyčinky, lízátka, bonbóny, gumový hady, medvídky, puding čokoládový a vanilkový. Barevné tyčinky a dvacet šest druhů žvýkaček.“
„Díky. Obědval jsem asi před hodinou.“
Třetinku coly jsem vypil skoro na ex.
„Dáte si ještě jednu?“
„Jasně.“
Bylo to nádherné a já byl z toho úplně hotový. Jediné dvě bytosti na celém světě. Já a trestanec z koncentráku. Hmmm… Možná se zachránila i nějaká ženská.
50.
Asi čtyřicet hodin jsem nespal a situace začínala být kritická. Cítil jsem, že potřebuji alespoň šest hodin spánku, abych se z toho všeho vzpamatoval. Kostlivec v bistru mi poradil hotel AMAZONE, který měl být o šest bloků dál. Nedělal jsem si žádné iluze, že bych tu mohl najít nějaký Hilton, nicméně realita mě docela příjemně překvapila. Zvenku to sice vypadalo na barák s demoličním výměrem, nicméně uvnitř to nebylo tak strašlivé, zvláště pak, když za recepčním pultem seděla šestnáctiletá holka s nohama na stole a sledovala reklamy v televizi. Vlasy ostříhané na ježka s oranžovým pruhem uprostřed a kolem malého nosíku asi dvacítka roztomilých pih.
„Dobrý den,“ pozdravil jsem hned ve dveřích. Žvýkala žvýkačku a nemohla se odtrhnout od těch strhujících reklam.
„Potřeboval bych pokoj,“ řekl jsem, když jsem došel až k pultu bez toho, že by mě snad zaregistrovala. Konečně ke mně zvedla velké černé dětské oči.
„Pokoj?“ zeptala se překvapeně.
„Je to hotel, nebo ne?“
„No to je,“ sundala nohy ze stolu, aniž by odtrhla oči od obrazovky. Zrovna dávali FRANCINIHO SÝRY.
„Máte nějakej volnej?“
„Máme dvacet čtyři pokojů, pane, a z toho dvacet jedna volnejch. Přičemž v jednom bydlí naši.“
„Tak to je dobře.“
Reklamy skončily a objevily se titulky nějakého filmu. Načež ona přepnula na další kanál. Tam byl fotbal. Přepínala tak dlouho, až opět narazila na reklamy. Italské těstoviny.
„Na jak dlouho by to bylo?“

„Na den.“
„Na den nebo na noc?“
„Na den a noc.“
„To dělá pět dolarů, pane.“
„Jasně.“
Italské těstoviny vystřídala CESTOVNÍ KANCELÁŘ YUKON. Vytáhl jsem ze zadní kapsy pětidolarovku a připlácl ji na desku pultu.
„Zapíšete se?“
„Je to nutné?“
„Není.“
„Tak se nezapíšu.“
„To je dva dolary navíc.“
„Jasně.“
„Nejste nějakej vrah na útěku, že ne,“ zeptala se se vší svou naivitou a poprvé se na mě vůbec podívala.
„Ani vrah, ani na útěku, slečno.“
„Takže jen tak cestujete.“
„Hledám svoji neteř,“ řekl jsem a vytáhl papír s fotkou Lucy Lynseyové.
„Ona se tu někde ztratila?“ zeptala se se zájmem a prohlížela si obrázek.
„Nevím, kde se ztratila. Ale tady jsem ji ještě nehledal.“
„Aha. Tak to vám přeju mnoho štěstí.“
„Díky.“
„Chcete dvacítku?“
„Může být.“
„Dvacítka je dobrá.“
„Proč?“
„Protože nemáte metr před oknem zeď.“
„Kolik jich tu takových máte?“
„Asi čtyři. Z toho tři jsou obsazený.“
„A v jednom bydlíte s vašima.“
„Správně,“ usmála se a podala mi klíče. „Snídani, obědy ani večeře nepodáváme.“
„Myslel jsem si to.“
„Ale kdybyste chtěl, mohla bych vám pro něco skočit.“
„Telefon je v pokoji?“
„Není. Máte mobil, ne? Dám vám svoje číslo.“
„Díky, není třeba. Kdybych něco chtěl, klidně sejdu dolů.“
„Jak myslíte. Takže tady je klíč,“ řekla a vytáhla odněkud ze zásuvky obrovský klíč, jako mívají klíčníci v pohádkách na hradech k hladomornám. Když spatřila můj udivený pohled, jakoby omluvně řekla:
„Ještě před třema rokama to tu všechno fungovalo na karty, jenže se to nějak podělalo, tak jsme tam instalovali normální zámky. Ale fungují dokonale.“
„Díky,“ řekl jsem a vzal si od ní to kovářské dílo. Vážilo možná půl kila.
„Nahoru po schodech, potom doleva a třetí dveře vpravo. Voda teče jenom studená.“
„V tomto horku ideální.“
„Taky si myslím. V deset se zamyká a otvírá se až v šest ráno.“
„Cože?“
„No jasně. Nebo jste si snad myslel, že tu trčím celou noc?“
„Ne. To jsem si fakt nemyslel. Díky. A přepněte si jinej kanál. Už vám tam zase běží nějaký pitomý baseball.“
Zamrkala na mě jako plastová panenka.
Vzal jsem klíč a vyšel po kamenných schodech nahoru. Našel jsem to snadno. Pokoj byl malý, ale docela útulný a rozhodně ne špinavý. Musel jsem akorát otevřít okno, protože to vypadalo, že tu větrali naposled někdy před deseti lety. Výhled z něj byl impozantní. Měla pravdu. Neměl jsem metr před ním zeď. Odhadoval jsem to na dobré tři metry. Zamkl jsem a klíč nechal v zámku. Pak jsem zkontroloval koupelnu. Ucházející. Asi dvacet minut jsem stál pod studenou sprchou. Pak jsem si dal tašku pod polštář a nahý vlezl do postele. Spal jsem během minuty.
51.
Probudil jsem se ve čtyři ráno. Zprvu jsem vůbec nevěděl, kde jsem, co tu hledám a kdo vlastně jsem.

Trvalo mi to asi minutu, než jsem si dokázal v hlavě přehrát svůj film z posledních čtyřiadvaceti hodin. Už dlouho jsem tak strhující thriller neviděl.
Čtrnáct hodin poctivého spánku. To bylo dobré. Vzpomněl jsem si, že se stejně odsud dostanu až v šest ráno, a tak jsem si dal sprchu, oblíkl se a vytáhl notebook. Začal jsem mít docela hlad, ale do těch šesti to budu muset nějak vydržet. Připojil jsem se na síť a do vyhledávače naťukal ŠEST DIAMANTŮ.
Chvilku se nedělo nic a pak mi vyjelo dvanáct odkazů. Výborně. I když mě trochu překvapilo, že je jich tak málo. Měli dokonce svoje internetové stránky. Odkliknul jsem je a na monitoru mi naskočilo STRÁNKY ODSTRANĚNY SPRÁVCEM SERVERU. Do hajzlu. Co jim na nich vadilo?
Zkusil jsem to s dalším odkazem, ale objevilo se mi totéž, akorát v jiné formě: STRÁNKY NEJSOU K DISPOZICI. OBRAŤTE SE NA SPRÁVCE SERVERU. Zkusil jsem to ještě dvakrát na jiných adresách, ale všude se stejným výsledkem. V levém horním rohu mi začalo blikat upozornění, že někdo v systému se snaží lokalizovat můj počítač. Tak vida. Jsou docela rychlí. Jestli ale Bill nekecal, tak by neměli mít tu nejmenší šanci. V každém případě mi to stačilo k tomu, aby mi došlo, že ŠEST DIAMANTŮ je na síti nežádoucí termín. Spodní lišta mi oznámila, že další spojení budou realizována přes České Budějovice, a proto prodlevy budou delší.
Modem si totiž spojení sám vybíral na základě systému náhodných čísel a pořád je měnil, aby nedošlo k jeho lokalizaci. České Budějovice jsem v životě neslyšel a odhadoval jsem to na nějaký kmen v Africe.
Po dvaceti minutách jsem vzdal zkoušení diamantových adres a nechal si udělat výpis fulltextových odkazů. Vyjelo jich asi čtyři tisíce. Doufal jsem, že stihnu alespoň zavírku v těch deset večer.
Na první pokus jsem štěstí neměl. Byla to jen zmínka v nějakém článku o skupině alternativní hudby s odkazem na jejich text. Ani druhý případ nebyl perspektivní, poznámka v rámci postpunkovské kultury. Popohnal jsem to dál. ENCYKLOPEDIE ALTERNATIVNÍCH HNUTÍ. Výborně. To by mohlo být ono. Odkliknul jsem to. Skvělé. Bylo tam přímo heslo. Aspoň to. Už jsem se smířil s tím, že kontakt na ně na síti neseženu.
ŠEST DIAMANTŮ – hnutí mládeže znechucené přetechnizovanou civilizací. Úpadková a ideologicky zcela nesmyslná filosofie, prostoupená prvky anarchistického hnutí ovlivněného neomarxismem. Vznikla před deseti lety na půdě Pittsburgské technologické university. Největší rozmach zaznamenala před pěti lety, kdy se k ní přidávali i studenti z jiných univerzit. V současnosti téměř neaktivní, její zbytky v Chicagu, Michiganu, Philadyorku a Bostonu. Jejich Bohem je lidský mozek, ďáblem je operační systém současné výpočetní a informační techniky. Vykoupení a osvobození lidstva je možné jenom v případě, že se včas zastaví vývoj mikroprocesorů a lidstvo se vrátí zpět k přírodě. Neodmítají techniku zcela, ale hlásají požadavek jejího návratu do šedesátých let dvacátého století, což je pro jejich ideologii poslední doba, kdy technika ještě sloužila lidstvu, než se začalo samo naopak stávat jejím otrokem.
Forma boje proti současné civilizaci spočívá v distribuci virů do celosvětové sítě a nabourávání operačních systémů informačních technologií. Jejich největším úspěchem je vir Zelený diamant, kterým se jim podařilo na dvanáct hodin zcela vyřadit ponorkovou základnu v DANQUE BEACH. Jejich činnost je nelegální a v poslední době se jejich aktivisté stáhli do ústraní.
Víc tam nebylo. Přečetl jsem si ten odstavec nejméně třikrát. Tak Lucy Lynseyová, dcera sekretářky COMSYSTEMU, se dala k ŠESTI DIAMANTŮM, jejichž je COMSYSTEM úhlavním nepřítelem. No to mě podrž. To je téměř dokonalé.
Pak jsem ale vůbec nechápal, jak se Ley, tedy její matka, mohla stát sekretářkou této firmy, když přece o tom museli vědět. Přece ji museli důkladně proklepnout. Možná právě proto. Protože to věděli. Možná je těch Šest diamantů daleko nebezpečnější, než mele tady ta encyklopedie. Možná se k nim touto cestou chtěli dostat. Nainstalovali k Ley kamery a čekali, že se slečna dcera přece jen jednoho dne objeví a možná bude mamince i něco vyprávět. No jasně. Jiná možnost mě totiž nenapadala. Bylo to příliš do očí bijící. Takže ŠEST DIAMANTŮ. No vida. To by mohl být pěkný článek pro GREEN STAR.
Zapálil jsem si marlborku. Musel jsem vstát a hledal jsem popelník, ale žádný nenašel. Použil jsem misku zpod květináče od kaktusu na stolku. Pak jsem si sedl znova k notebooku. Počítač opět zahlásil, že se ho někdo snaží lokalizovat. Nechápal jsem, proč mi to pořád říká, protože to byla jeho starost, ne moje.
Vyťukal jsem na klávesnici MARC MALORY. Vyjela mi tisícovka odkazů, z toho se ale jen polovina týkala šéfa COMSYSTEMU. Během půl hodiny jsem jich vyzkoušel asi deset, ale všechny byly velmi obecné. Všechny uváděly jen oficiální a dobře známá data o tom, jak začínal téměř od nuly a jak se typicky americkým způsobem vypracoval až na jednoho z nejbohatších a nejvlivnějších lidí planety.
Všechny fotky, pokud se nějaké objevily, byly velmi nekvalitní, což bylo dost divné, protože jako šéf nejdokonalejšího operačního programu by je měl okamžitě všechny stáhnout a nahradit novými. Na veřejnosti se ale skutečně moc neobjevoval, takže všechny byly asi pořízeny víceméně náhodou. Marc

Malory musel být vůbec divný pavouk.
Sponzoroval půlku světa, od hladovějících v Etiopii až po národní olympijský basketbalový tým a slona v bostonské zoo, a přesto se na všech recepcích a slavnostních přestřihávániích pásky nechával zastupovat svými náměstky, mluvčími a v jednom případě dokonce svou sekretářkou. Ley Lynseyová za něj střihala pásku při otevírání Onkologického centra v Detroitu.
Je fakt, že na těch fotkách, kde mu aspoň částečně bylo vidět do obličeje a kde nefiguroval pouze jako rozmazaná šmouha, velmi připomínal Franka Sorelliho z filmu SEXMINATOR.
Marc Malory byl jedním ze tří hlavních šéfů COMSYSTEMU. Zkusil jsem si vyhledat ostatní dva, ale jejich veřejný život se velmi nápadně podobal životu Marca Maloryho, teda že žádný asi nevedli. Všichni se snažili držet maximálně v pozadí mimo veškerá média.
Zkoušel jsem se prokousat také majetkovou strukturou COMSYSTEMU, ale to byla úplná beznaděj. Ostatně bylo obecně známé, že majetkově je celý ten gigant absolutně nepřehledný a neidentifikovatelný. Vůbec bych se nedivil, kdyby ho nakonec vlastnili Číňané nebo Eskymáci. To by byl dokonalý fór, a nakonec ani ne tak nepravděpodobný. Celý hlavní balík akcií totiž drželo asi šestnáct firem, a když jste jednu z nich odklepli, zjistili jste, že ji drží dalších patnáct firem, a tak pořád dokola, až jste se dostali k tomu, že se všechny vlastní tak nějak navzájem a uzavíralo se to v nějakém divném kruhu, který nevlastnil nikdo a všichni zároveň. Zajímalo by mě, kolik akcií má takový prezident Spojených států. Určitě v tom jede s nimi.
Zapálil jsem si další cigáro a přemýšlel o tom, kde je chyba. Něco určitě nebude v pořádku, když se rozhodli vraždit. A to přímo v Centru, kde kriminalita byla téměř nulová. Kde to vlastně ani nebylo možné. Pokud teda zašli tak daleko, tak asi se děje něco, co je z jejich hlediska velmi nebezpečné a riskantní. Nenapadal mě nikdo další, na kom by mohli mít zájem, kromě mé vlastní osoby.
52.
Bylo načase, abych si konečně ujasnil, co vlastně chci a co je mým cílem. To bylo docela jednoduché. Chtěl jsem článek. Sólokapra. Absolutní Bombu. A pak taky splatit dluh Lesye Lynseyové, která mi věřila. Předat cédéčko její nezvěstné dceři. Výborně. Pak jsou na řadě pro středky, jak toho dosáhnout. Lehl jsem si na záda na postel, natáhl nohy a dal ruce za hlavu.
Mám k dispozici počítač s modemem, který nedokážou identifikovat. To znamená, že mohu pátrat na síti, po čem se mi zachce, bez toho, že by se mi pletli do cesty nebo že by mě mohli odhalit.
Pak jsem potřeboval klidné místo, kde bych mohl celý den nerušeně sedět nad notebookem a pokoušet se jim dostat pod kůži. Pokud by se mi podařilo najít azyl u Diamantů, tak jsem asi odepsaný už navždycky a neškrtnu si. Jestli jsem to z té Encyklopedie správně pochopil, tak jsou víceméně postaveni mimo zákon a žádný ze serverů dokonce nesmí provozovat ani jejich stránky. A všichni to dodržují. U Diamantů bych se pravděpodobně definitivně vyčlenil z té skvělé philadyorské společnosti a mohl strávit zbytek života na předměstí. Možná v absolutním klidu, nicméně absolutně mimo. Takže tahle varianta se mi moc nelíbila.
Jenže oni zase mají něco, co nemám já. Já totiž fakt mohu nad notebookem sedět třeba dvacet čtyři hodin denně a mohu shromažďovat oficiální informace, o které mi přitom vůbec nejde. Já potřebuji skvělého hackera, který mi pomůže dostat se i tam, kam já se nedostanu, ani kdybych se rozkrájel. Podle toho encyklopedického slovníku zrovna takovými lidmi disponuje těch pitomejch ŠEST DIAMANTŮ.
Byla to neřešitelná situace, která vyžadovala okamžité zapálení marlborka.
Představoval jsem si to tak, že odhalím nějaké Velké Spiknutí, které se nerozpakuje vraždit, napíšu o tom Článek na první stránku, stanu se rázem slavným a budu si moci vybírat, do které redakce pak nastoupím. Jakmile ale někdo vyšťoural jenom náznak nějakého spojení mé osoby se ŠESTI DIAMANTY, dostávám se mimo zákon a ztrácím jakoukoliv důvěryhodnost. Pořád mi něco říkalo, že jakmile se dotknu Diamantů, nakazím se jejich diamantovým prachem a nikdo se se mnou nebude bavit. Jako bych se tím znevěrohodnil.
Možná bych v hotýlku AMAZONA vydržel celý týden, nicméně mi chyběl ten hacker. Sakra.
53.
Pět minut po šesté jsem odevzdal půlkilový klíč a vypadl z hotelu na opuštěnou prosluněnou ulici. Na to, že bylo časné ráno, už začínalo být docela horko. Rozhodl jsem se pro čtvrť KENSEY POLAR. Někde jsem prostě začít musel a Lesya Boothová říkala, že KENSEY POLAR bude tím nejlepším začátkem. Nikdy v životě jsem tam nebyl, ale bylo to na jihozápadě, na bývalém západním předměstí Philadelphie. Aspoň to říkala ta šestnáctiletá holka s dvaceti pihami dole v recepci. Bylo to nějakých třicet mil, což představovalo celodenní cestu, protože se budu muset pohybovat hlavně po obvodu města a nedovedl jsem si ani představit, kolik to může dělat přestupů.

Konečnou stanici, kterou jsem se sem včera dostal, jsem našel celkem snadno. První, co jsem udělal, bylo zahození mobilu do nejbližšího odpadkového koše. Budu si muset cestou pořídit někde nový a aktivovat ho na moje nové účty, ale to jsem teď neřešil. Nechal jsem si na terminálu najít nejrychlejší spoj. Ještě než to stačil počítač vyhodnotit mi došlo, že ten bude určitě přímo napříč městem a pro mě tím pádem nepoužitelný. Vteřinu poté mi počítač oznámil, že žádný spoj přímo do KENSEY POLAR nejede, protože tam nevede ani podzemka, ani lanovka ani nic jiného a městská tramvaj jede nejblíže do WEST ENTRANCE, což je vedlejší lokalita. Druhou variantou bylo COLOSSEUM, což mělo být na okraji KENSEY POLAR. Vydedukoval jsem si z toho, že KENSEY bude buď městská skládka, nebo zemědělská farma. Sedl jsem si na lavičku vedle terminálu a znova otevřel notebook. Stanice byla skoro liduprázdná, až na nějakou trojici pubertálních mladíků u hracího automatu a dva stařík ve vytahaných tričkách, popíjející na protější lavičce pivo. Bylo něco kolem půl sedmé ráno. Pokusil jsem si představit, jak budou vypadat v osm večer.
Natáhl jsem si mapu jihozápadního Philadyorku a teprve při třetím zvětšení jsem našel KENSEY POLAR. Asi to bude fakt totální zapadákov, protože tam nebyla ani LIVE CAMERA.
Zato vedlejší WEST ENTRANCE byla určená zcela jednoznačně. Jeden z největších dopravních terminálů města, většinu této čtvrtě tvoří velkokapacitní odstavné garáže. Kapacita osm set tisíc aut. Nedovedl jsem si představit vůbec nic, kam by se vešlo osm set tisíc aut. A hlavně jsem si nedovedl představit, jak tam pak to auto hledat.
Pár kilometrů odtud bylo značeno vnitrostátní letiště M. Lewinské s kapacitou tři sta odletů denně. Bylo jasné, že celé WEST ENTRANCE bude prošpikováno kamerami a dalšími monitorovacími systémy, což pro mě znamenalo vyhnout se mu obloukem. Přemýšlel jsem o tom, jak by to šlo, a velmi rychle došel k závěru, že by to nešlo. Buď bych musel přes město, a nebo objet WEST kolem volnou krajinou, což představovalo pořídit si auto.
Sakra. A proč vlastně ne? Jak to, že mě to nenapadlo už před půl hodinou? Sice jsem už asi deset let neřídil, ale to bylo to nejmenší. Na papíry od Gena Koehera by neměl být žádný problém si auto vypůjčit. Naklepal jsem do vyhledávače PŮJČOVNA AUT a potom DYNASTY CROACH. Vyjely mi dvě, přičemž jedna by měla být přímo tady, na konečné MB. Houkl jsem na stařík s pivem na lavičce naproti, kde je tady půjčovna aut.
„Myslíte starýho Maxe?“
„Myslím nejbližší.“
„Ta je hned za rohem. Tím třetím eskalátorem nahoru a potom doprava, měl by tam mít ceduli.“
„Tak díky.“
„Cestujete daleko?“
„Co nejdál.“
„Nemohli bychom jet s vámi?“
„Proč?“
„Už jsme dlouho nikde nebyli.“
„Nemohli.“
„Aha… Škoda.“
„Možná příště.“
„Možná,“ řekl ten menší a dal si pořádného loka piva.
Opustil jsem terminál. Přišel jsem tak vlastně o mobil, ale pak mi došlo, že to zas nebude tak od věci. Jestli už po mně jdou, tak jejich poslední záznam bude právě z tohoto terminálu, z čehož si okamžitě vydedukují, že se pohybuji někde uvnitř dopravního systému města. A já budu úplně jinde. Docela dobrá finta. Musel jsem se sám pochválit.
54.
Starý Max byl AUTOPŮJČOVNA MIRAMAX. Na dvoře stálo šest aut, která vypadala, jako by je sem odtáhli z nějakého vrakoviště, a jedna staveništní buňka. Možná má ještě jiný dvůr, protože jsem nevěřil tomu, že by některý z těchto vozů byl schopen samostatného pohybu. Pokud je teda nezapřahoval za koně, ale stáje jsem nikde neviděl.
Po pětiminutovém bouchání na překližkové dveře konečně vylezl ven asi padesátiletý chlápek v teplákách a tlustém červeném svetru s norským vzorem. Musel mít doma puštěnou klimatizaci na plný výkon, protože ze mě lilo jako z vola. Na hlavě měl pár řídkých mastných žlutých vlasů a mezi malýma očima obrovský nos. Ten nos byl skoro větší než celý obličej.
„Dobrý den. Potřeboval bych půjčit auto.“
„Auto?“

„Jo. Auto. Jste půjčovna aut, nebo ne?“
„No to jsme. Teda jsem.“
„Takže by to šlo?“
„Nečetl jste ceduli?“
„Jakou ceduli?“
„No ceduli tam na vratech.“
„Myslíte AUTOPŮJČOVNA MIRAMAX?“
„No a ještě tu pod ní.“
„Žádné pod ní jsem si nevšiml.“
„Tak pod ní je ještě jedna cedule.“
„A co na ní je?“
„Je tam, že provozní doba je od devíti do čtyř.“
„Aha.“
„Takže teď je ještě zavříno.“
„Jo, jenže v devět já už musím být někde úplně jinde.“
„To je ale váš problém.“
„Takže mám jít do tý další?“
„Do jaký další?“
„No na síti píšou, že je tu někde ještě jedna.“
„Jo, to je pravda.“
„Tak mi aspoň ukažte, kde to je.“
„Vyznáte se tu?“
„Jsem tu dnes poprvé.“
„Takže nevyznáte.“
„Asi ne. Je to složitý?“
„No, asi bych vám to měl možná nakreslit, ale vlastně je to jedno.“
„Co je jedno?“
„No jedno je, že vám to ani nemusím vysvětlovat, protože tam mají taky až od devíti.“
„Víte to jistě?“
„Stoprocentně jistě.“
„Ale možná tam budou ochotnější.“
„Nebudou.“
„Jak to víte?“
„Patří totiž taky mně.“
Buď byl vylízanej on, nebo já, a nebo prostě životní styl předměstí je trochu odlišný od toho, jaký pulsuje v Centru a jeho blízkém okolí.
„Připlatím vám pětku, když kvůli mně otevřete o dvě hodiny dřív.“
„O dvě hodiny?“
„Jo.“
„To je moc.“
„Co vám to udělá, když mi teď půjčíte jedno z těch vašich aut?“
„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlel.“
„Tak se zamyslete.“
„Hmm, možná nic.“
„Taky bych řekl.“
„Už jste si vybral?“
„Kde?“
„No tady,“ máchl před sebou kostnatou rukou a můj pohled spočinul opět na tom šrotu z vrakoviště.
„Který je pojízdný?“ zeptal jsem se opatrně, abych ho neurazil.
„Všechny. Nebo jste chtěl nějaký nepojízdný? To by snad nedávalo smysl, ne?“
„To teda nedávalo.“
Jediným pohledem jsem znova přelétl ten šrot a vůbec nevěděl, jestli to myslí vážně nebo ne.
„Třeba tam ten modrej Chrysler?“
„Dvacet dolarů na den. A vrátit s plnou nádrží.“
„Teď je tam taky plná?“
„Jo, teda pokud není prasklá nádrž a pokud ten před váma byl stejně solidní, jako určitě budete vy.“

„Beru to.“
„Tak počkejte, oblíknu se.“
Poté se otočil a zmizel někde uvnitř. Nechápal jsem, do čeho se chce ještě oblíknout, protože už teď jsem měl dojem, jako by si popletl podnební pásma. Ale možná je jen studenokrevný. Četl jsem o takových plazech v National Geographic.
Objevil se asi za pět minut a místo červeného svetru s norským vzorem měl černý se vzorem asijským, ještě tlustší než ten červený.
„Dneska zas bude pařák,“ řekl, když se posadil na schody přede dveřmi své staveništní buňky a otevřel malý zaprášený počítač.
„Jo, to bude. Vám to ale nevadí, jak vidím.“
„Už jsem si zvykl.“
Nepochopil jsem to a tak jsem to raději nekomentoval.
„Půjčíte mi váš řidičák?“
Vytáhl jsem připravenou kartu se jménem Jack Scriber z Floridy. Pečlivě naťukal jméno a číslo a pak to odklepl. Na chvilku jsem ztuhnul, jestli mu to nezahlásí, že údaje jsou chybné, ale nezahlásilo mu to vůbec nic. Možná ani nebyl připojený k síti, aby se vychechtal daňovému úřadu. Docela by to na něj sedělo.
„Na jak dlouho, pane?“
„To ještě nevím. Možná to vyřídím za den a možná za týden.“
„Takže tam mám napsat co?“
„Kolik to stojí na týden?“
„Stovku. A zálohu, kterou vám pak pochopitelně vrátím.“
„Kolik je ta záloha?“
Podíval se na Chrysler, nebo spíše na to, co bylo Chryslerem maximálně rok poté, co to sjelo z výrobní linky.
„Tisíc dolarů?“
„To se ptáte, nebo to víte jistě?“
„Řek bych spíš, že jistě.“
„To je tak dvakrát víc než hodnota toho auta.“
„To si myslíte, pane. Je tam motor po generálce a funkční klimatizace.“
„Nevypadá na to.“
„No jo, to nevypadá. Ale uvnitř, myslím pod kapotou, je fakt perfektní. A ty opravy už mě stály pětkrát tolik. Je jenom trochu zaprášený. Zajeďte s ním někde do myčky a uvidíte. Jako nový…“
„Dobrá.“
Vytáhl jsem z kapsy peníze a odpočítal tisíc sto dolarů.
Tvářil se na to, jako kdyby nikdy takový balík peněz pohromadě neviděl. Ostatně bych se ani nedivil. Pro mě to byly celé moje úspory, co jsem našetřil z výplat. Budu muset ohledně těch peněz začít něco dělat.
„Jedete daleko, pane?“ zeptal se při pečlivém počítání bankovek.
„KENSEY POLAR.“
Překvapeně se na mě podíval.
„To byste měl možná rychleji přes město.“
„Možná jo. Jenže já už dlouho nejel autem, víte? A tak se chci trochu projet.“
„Tak počkejte. Přinesu vám klíčky.“
55.
Stáhl jsem všechna čtyři okýnka a uháněl v tom jako novém Chrysleru pryč z města, pryč z toho šíleného morbidního termitiště do volné krajiny, ve které se postupně začaly objevovat travnaté plochy, keře a po deseti kilometrech jsem zahlédl první strom. Normální skutečný živý strom.
Půjčený Chrysler mohl mít tak dvacet let a pravdou bylo, že jeho jízdní vlastnosti byly daleko lepší než vzhled. Vytočil jsem ho na sto dvacet mil v hodině, víc jsem raději neriskoval. Ne kvůli vozu, ale kvůli silnici, protože na tu už taky nejmíň dvacet let nikdo nesáhl a místy v ní už voda a mráz vymlely docela slušné lavóry.
Problém jsem měl jedině s tím, že jsem nemohl použít GPS a musel tedy jet podle ukazatelů, z nichž ovšem zůstala u silnice s bídou polovina, přičemž ta zbylá byla z poloviny nečitelná.
Na vedlejším sedadle jsem měl otevřený notebook a průběžně sledoval trasu, abych náhodou neuhnul někam, odkud se budu těžko dostávat zpět do správného směru. Zatím bylo všechno bez problémů, za čtyřicet minut už jsem nikde nezahlédl ani barák, jenom šíleně vyprahlou krajinu s horkem se vlnící vozovkou před sebou. Neopustil jsem město už deset let, a tak jsem si připadal trochu jako Alenka v říši

divů, nebo jako bych se vrátil do dětství. Připadal jsem si absolutně svobodný, jako Denis Hooper v Bezstarostné jízdě, a náležitě jsem si to vychutnával.
Hlídal jsem si odbočky, zvláště ty po pravé straně, abych náhodou nepřejel tu svoji na TRINITY. V dálce jsem nějakou zahlédl, ale nebyl tu jediný ukazatel, který by na ni upozorňoval, což mě trochu zmátlo. Když jsem přijel po pěti minutách blíž, zjistil jsem, že je to jenom nějaká polní cesta. Alespoň jsem doufal. Sakra, ta GPS by se vážně hodila.
Na svou jsem přijel až za dalších dvacet minut. Byl tam dokonce i ukazatel, i když napůl zrezivělý a ohnutý. Odbočil jsem a rozpálil to znova na sto deset. Automatická převodovka pracovala bezvadně a já si opět připadal jako král pouště. Po dalších deseti mílích jsem minul čerpací stanici. Byla to taková ta klasická opuštěná a trochu zlověstná, jako z amerických road movie z minulého století. Mrknul jsem na ukazatel paliva, ale ručička tvrdila, že mám pořád téměř plnou. Doufal jsem, že není nějak zablokovaná.
Po dvou mílích najednou byly přes cestu zátarasy a obrovská žlutá cedule, označující objížďku. Sakra.
Zastavil jsem čumákem až na ceduli, vypnul motor a vylezl ven. Zkoušel jsem zaostřit co nejdál, ale nevypadalo to, že by se někde dál na silnici prováděly nějaké práce. Mrknul jsem na ty mobilní zátarasy. Bylo očividné, že je sem nikdo neinstaloval včera ani před týdnem. Možná ne ani loni. Podle toho usazeného prachu a jejich stavu jsem to odhadoval tak na pět let.
Sedl jsem si znova za volant a prozkoumal, co tomu říká notebook. Chvilku mi trvalo, než jsem našel svou polohu.
Orientoval jsem se podle té čerpací stanice, která tam naštěstí byla. A skutečně, cesta hned za ní pokračovala směrem k TRINITY jenom čárkovaně. Dalo se to objet tak, jak ukazovala ta cedule, ale znamenalo to dalších nejméně třicet mil. To bylo na nic. Zavřel jsem dveře, nastartoval motor a otočil to zpátky k té benzínce. Místní budou určitě informováni nejlíp.
Zastavil jsem u jednoho ze tří stojanů a dvakrát krátce zatroubil. Nic se nedělo. Počkal jsem dvě minuty a potom opakoval zvukový signál. Vystoupil jsem z auta. Z plechové boudy se vynořila asi šedesátiletá ženská, jejíž účes připomínal zdevastovaný brazilský prales. Mohli ji klidně angažovat do Vymítače ďábla.
„Si prvně naberte a potom trubte, ne? Sakra!“
„Nepotřebuji benzín, potřebuju poradit.“
„Že já kráva že vůbec vylízala…“
„Jsou tam nějaký cedule, tam dál…“
„Jasně. No.“
„Jak dlouho?“
„Hodně.“
„Dá se to projet?“
„Nedá,“ řekla otráveně, přišourala se k mému autu, vzala kýbl s vodou na umývání čelního skla, vodu vychrstla na zem, pak ho otočila, postavila a usadila se na něj. Vytáhla z kapsy ušmudlaných montérek balíček LUCKY STRIKES a zapálila si. Sirku odhodila těsně vedle stojanu a mně vstávaly vlasy hrůzou.
„Vám došel benzín?“ zeptal jsem se.
„Proč?“
„Že tu klidně hulíte vedle těch stojanů.“
„Mě už by škoda nebylo, mladý muži.“
„Mě možná jo.“
„To spíš vašeho auta,“ zazubila se oběma žlutými zuby.
„Fakt se to nedá na TRINITY projet?“
„Nedá.“
„Něco opravují?“
„Možná.“
„To už ale musí trvat dlouho.“
„Sedm a půl roku, pane.“
„Už to někdo zkoušel?“
„Co…?“
„No projet.“
„Jasně.“
„No a?“
„Nevrátil se.“
„No jestli se nevrátil, tak to asi jde, ne? Nebo jste čekala, že to projede, pak se vrátí a oznámí vám to?“
„To jsem teda fakt nečekala,“ zařehtala se jako kůň. Nebo spíš kobyla.

„Co kdybych to zkusil?“
„Je to na vás, pane. Pak mi aspoň zavolejte.“
Nasedl jsem do auta a nastartoval. Chtěl jsem odsud zmizet dřív, než to bouchne. A bouchne to zcela určitě. Jestli ne teď, tak určitě zítra nebo pozítří.
Dala si pořádného šluka a pak ještě řekla:
„Zastaví vás bezpečnostní policie, a nepůjde to vyřídit jenom nějakou pokutou, věřte mi…“
„Policie? Oni to tam hlídají?“
„Jasně že to hlídají,“ zařehtala se kobyla v ní.
„Tam jsou nějaký kasárna?“
„Teď jste na to káp, pane. Jasně že kasárna.“
„V mapě nic takového nemám.“
Zařehtala se.
„Bodejť by jo. Je to letecká základna. Nebo spíš základna protiletecké obrany. Nebo spíš vesmírné obrany. Strategická vesmírná obrana nebo tak nějak. Vlastně ani nevím, jak tomu říkají, ale střeží to celý město. Asi před dvěma lety jsem se dostala až na tři míle k tomu. Samý radar a samé rampy, asi s raketama, připravenýma k odpálení. Fakt to tam vypadá hrůzostrašně. Pokud nechcete skončit na týden ve vazbě, než si vás pořádně proklepnou, tak tam nejezděte, pane.“
Jako bych dostal ránu palicí. To bych teda vyhrál první cenu.
„Vás nechytili?“
„Chytili.“
„No a?“
„Dyť říkám, týdenní vazba, než si mě proklepli. A všechny mé příbuzné a předky až do šestnáctého století.“
„Hmm, to tam teda měli dát nějaký razantnější upozornění.“
„Myslíte pro teroristy?“
„Hmm.“
„Doufám teda, že nejste terorista. Protože teď jsem vám to vyblila, a jestli vezete v kufru nějaký bomby, tak až to budou vyšetřovat, určitě přijdou na to, že jste se tady zastavil.“
„A vyptával se.“
„Správně. A vyptával.“
„Nejsem terorista.“
„Škoda. Někdy bych si fakt přála, aby jim to nějakej debil vyhodil celý do vzduchu. Protože tady stejně chcípl pes.“
„To jo.“
„Nechcete aspoň litr? Už čtrnáct dní tu nikdo nenačerpal ani litr.“
„Tak jo. Doplním si plnou.“
„Jasně. Jestli jste terorista, tak ji určitě budete potřebovat.“
56.
Uháněl jsem s otevřenými okny stodesítkou a děkoval bohu, že jsem měl tolik rozumu vrátit se k té benzínce, protože kdybych to projel a oni mě fakt zastavili, tak by mi nepomohlo ani dvacet falešných průkazů. Navíc anonymní počítač a dva nelegálně držené revolvery v tašce, no to by byl prakticky rozsudek smrti. Budu se muset začít chovat jako voják. Nebo aspoň James Bond, to by mi nemělo dělat problémy, viděl jsem všech dvacet osm pokračování.
57.
Objel jsem TRINITY tím největším obloukem, jakým to šlo, a abych si zas nenadjel moc, na další odbočce jsem zahnul na LONG BASTION s tím, že ho projedu a pak se vyhnu až zase na WEST ENTRANCE.
Bylo něco kolem jedenácté, když jsem dorazil k prvním barákům LONG BASTION. Začínalo rodinnými domy, které kdysi patřily bohaté střední vrstvě, ale teď vypadaly jako středověká vesnice, i když všechny asi byly obydlené. Oprýskaná omítka, tašková krytina pokrytá vrstvou lišejníku, polorozpadlé ploty a vyvrácené branky. A zeleň. Kdysi asi krásně upravené předzahrádky, teď zdivočelý prales nejrůznějších ovocných stromů. Dál do centra čtvrti vyrůstaly panelové činžovní domy. Nejprve dvoj a trojpodlažní, potom až šesti. Všechny jako by pocházely ze stejné doby, někdy před čtyřiceti lety. Potom už tu nikdo nepostavil ani cihlu. Jel jsem pořád rovně a čekal, že narazím na nějaké ukazatele, ale pokud tu vůbec někdy nějaké byly, tak teď ani jeden. Označení ulic pochopitelně také chybělo. Budu se muset někoho zeptat.
Zastavil jsem u nějakých buršů, co opravovali kanál. Tvrdili, že tu bydlí už třicet let, ale kterým směrem je

WEST ENTRANCE vůbec netušili. Popojel jsem dál a zeptal se dvou dvanáctiletých kluků se žvárem v hubě, nudících se vsedě u prázdné výkladní skříně.
„WEST ENTRANCE? Jo, to musíte tady dolů na náměstí Svornosti a potom doleva."
„Poznám to náměstí?"
„Jasně že jo. Je tam fontána. Teda byla tam fontána. Teď už nestříká. Vlastně ani možná nikdy nestříkala, alespoň já to neviděl."
„Já taky ne," přidal se ten druhý a típl vajgla o obrubník.
Zařadil jsem rychlost a rozjel se doporučeným směrem. Všechny baráky byly děsně zašlé, aspoň z nich ale neopadávala omítka, protože všechny byly z betonu. Asi kdysi byly natřené, ale teď už z té barvy zůstal jenom sem tam nějaký flek, takže budily dojem, jako by je namaskovali vojáci, i když v poněkud netradičních barvách.
Asi za pět minut jsem přijel opravdu na nějaké prostranství, o kterém jsem usoudil, že by mohlo být náměstím Svornosti. Zahnul jsem do první ulice doleva. Vypadala úplně stejně jako všechny ostatní, po jejích obou stranách sem tam stál vrak nějakého auta, i když dobrá polovina z nich byla určitě pojízdná. S tím svým Chryslerem jsem si tu připadal téměř jako rodilý domorodec, perfektně zapadal do místního koloritu. Za celou dobu průjezdu LONG BASTION jsem minul jenom tři auta, z toho jedno nákladní. Přemýšlel jsem o tom, kde místní asi pracují, určitě ne tady. Pravděpodobně někde blíž k Centru, protože tohle vypadalo jako čistě obytná čtvrť.
Výška domů se začala opět snižovat a já se pomalu dostával na okraj zástavby. Od jednoho z baráků se odlepil kluk v dresu Jima Camberla z NBA a stoupl si doprostřed ulice. Nějaký nudící se blázen. Nezpomalil jsem a přibližoval se k němu. Nevypadalo to, že by se chystal ustoupit stranou, jenže já neměl v úmyslu zastavit ani zpomalit. Vzdálenost se rychle zkracovala a on tam stál pořád s rukama v kapsách uprostřed ulice, s tím CAMBERLY na prsou, a už jsem dokonce rozeznal, že žvýká žvýkačku. Usoudil jsem, že je to jedna z těch pitomých her puberťáků, kdo uskočí později. Nezpomalil jsem. Doufal jsem, že to má nacvičené a že uskočí třeba až od něj budu pět metrů. Ostatně to byl jeho problém.
Když se naše vzájemná vzdálenost smrskla na nějakých padesát metrů, sáhl najednou někam dozadu a vytáhl odsud obrovský těžký kolt. Panebože. Vzal ho obouruč, zvedl a namířil přes čelní sklo přímo na můj strnulý obličej. Instinktivně jsem dupnul na brzdu.
Ještě než se vůz zastavil, všiml jsem si, že z baráku vyběhli další dva dlouhovlasí výrostci, oba s revolvery v rukou. Zastavil jsem asi patnáct metrů před tím, co stál uprostřed ulice. Měl sytě žluté vlasy spletené do copánků, snědou mexickou barvu, nějakých patnáct let a krátké flekaté tričko, pod kterým mu prosvítala žebra. Neříkal vůbec nic, jenom na mě čuměl přes mušku své velké pistole. Blesklo mi hlavou, že jsem si taky mohl položit revolver na sedalo spolujezdce nebo aspoň dát do kapsy. Tolik jsem střílet ještě nezapomněl, abych je nedokázal vyřídit během pěti vteřin. Jenže můj Luger i Glock byly zahrabány někde na dně sportovní tašky na zadním sedadle.
Jeden z těch, co se vynořili z boku, s kostkovanýma širokýma kalhotama připomínajícíma pyžamo, jehož konec vláčel ještě půl metru za sebou, přistoupil k vozu se strany spolujezdce a otevřel dveře. Mohlo mu být tak dvanáct třináct a starou armádní pistoli stěží udržel. Pochyboval jsem, že by z ní uměl vystřelit, i když člověk nikdy neví. Hlavní zásadou teď bylo nedělat žádné prudké pohyby a mluvit a mluvit. To nás učili v kurzu. Stejně jako před rozzuřeným psem. Prostě na něj mluvit.
„Vylez!" řekl ten dvanáctiletý s uhrovitým ksichtem, pyžamovými kalhotami a mastnými černými vlasy po ramena.
„Proč? Děje se něco? Spěchám pánové, tak kdybyste dovolili…"
„Vylez kurva a nekecej."
Křečovitě sevřel zbraň v ruce a namířil mi ji na hlavu. Byla fakt těžká a takhle zvednutou ji určitě dlouho držet neudrží.
„Co když ne?"
Ale to už se otevřely i dveře na mé straně a ten druhý, kterému mohlo být tak osmnáct, téměř s holou lebkou a dvěma předními zuby vyraženými, mi přiložil hlaveň své pistole ke spánku:
„Ale jo, račí jo, nebo ten tvůj zkurvenej mozek budou utírat z vnitřku toho auta."
Církevní školu teda určitě nenavštěvovali.
„Co chcete?"
„Všechno."
„Co všechno? Nic nemám, vy volové, podívejte se na to auto."
„Nekecej a vylez, kurva!"
Velmi rychle jsem usoudil, že nemám nejmenší šanci jakkoliv razantně odpovědět a že tihle nezkušení

výrostci jsou schopni všeho. Možná jsou víc nervózní než já. Ten uprostřed ulice pořád jen tak mlčky stál, možná byl i němý, nebo úplný debil, v každém případě tam stál jako socha s koltem namířeným na mě a nic neříkal. Možná je to jenom nějaká nafukovací figurína.
Vylezl jsem z auta a už věděl, že hůř jsem dopadnout nemohl. Ten dvanáctiletý v pyžamu se natáhl dozadu a vytáhl mou sportovní tašku, ve které byla celá moje další existence, celý můj vesmír, můj život i smrt. Ten němý uprostřed mi pořád mířil na hlavu, stejně jako ten, který mě vytáhl. Ulice byla až na naší podivnou čtyřku úplně liduprázdná. Všichni buď obědvali, nebo byli v práci. Mladý se posadil v pohodě na silnici a otevřel zip tašky.
„Dobrej úlovek, kurva, počítač, ten střelíme tak za pět set."
Vytáhl notebook v hodnotě sto tisíc dolarů a mně se zatmělo před očima. Možná vůbec nemají náboje.
„A hele, ty vole, on tady má pistoli."
Vytáhl Luger a položil jej na chodník vedle sebe.
„Kurva, další…"
„Vrať to zpátky a zmizte, pokud chcete přežít do zítřka," řekl jsem a po čele mi tekl studený pot. Moc si z toho ale nedělali.
„Hele, je nějakej ukecanej."
„Marku, prohledej ho, jestli nemá ještě něco u sebe, když je tak napakovanej," řekl ten uprostřed ulice s koltem z westernových filmů a byla to jeho první slova. Takže nebyl ani němý, ani nafukovací. Asi teda debil.
„Opovaž se na mě sáhnout," snažil jsem se zachovat tvář a v mžiku jsem měl revolver holohlavce opět na spánku.
Dvanáctiletý mi prošacoval kapsy. Vytáhl všechny identifikační a kreditní karty včetně složené fotky Lucy Lynseyové. Myslel jsem, že jsem počítal už se vším, ale s tímto rozhodně ne. Přece nebylo možné, abych tak pitomě skončil. Nemohl jsem vůbec nic. Jenom doufat, že mě nakonec neodstřelí mým vlastním Lugerem. Bylo to fakt k popukání.
Nakonec mě nedostane ani policie, ani FBI, ale pár pitomých blbých kluků z předměstí, kteří si hrají na indiány. To je fakt kruté. Jestli mi tu tašku opravdu vezmou, a neviděl jsem žádný důvod, proč ne, tak má mise prostě předčasně skončila. Nezbude mi, než zajít na hřbitov a omluvit se Ley Lynseyové.
V tuhle chvíli se pak stává téměř nemožným i návrat do redakce GREENU. Federálové už určitě slídí nejen po celé síti, ale i v terénu. Byl jsem prostě absolutně odtroubený falešný hráč. Mladý pyžamák naskládal všechno zase zpátky do tašky, přihodil tam moje kreditky a fotku Lucy a znova ji zavřel. Potom si ji přehodil přes rameno.
„Auto ti necháme, stejně nemáme řidičák."
„Hovno necháme, George ho rozebere a prodá, ty čuráku," promluvil opět ten němý z prostředku ulice.
Chtěl jsem jim říct, že zítra si pro ně přijdou policajti a čeká je elektrické křeslo, ale nakonec jsem se rozhodl je raději nedráždit. Vypadali docela zfetovaně a zjevně jim bylo všechno jedno.
„Běžte do prdele," bylo jediné, na co jsem se zmohl.
„Dobrej nápad, jdeme."
Nasedli do auta a ten holohlavý s vyraženými zuby se usadil za volant. Mladý v pyžamu si dával pozor, aby si nepřivřel ty předlouhé nohavice do dveří. Byli vysmátí. Holohlavec ještě natáhl ruku s pistolí ven z okýnka a znova mi namířil na hlavu.
„Ještě PIN k těm kartám."
„Cože?"
„Dělej. PIN ke kreditkám."
„645422," vyhrklo ze mě číslo, které jsem si v tom chvatu vymyslel. Bylo mi už všechno jedno. Burš zařadil rychlost, sešlápl plyn a pustil spojku. Kola se protočila v prachu a vůz se se skřípěním pneumatik rozjel.
Nevěřícně jsem se díval za nimi, jak odjíždí, a pořád jsem nebyl schopen si to tak nějak srovnat v hlavě. To přece není možné, aby to tak blbě skončilo. To přece nejde.
58.
Ale šlo. Byl jsem totálně odepsaný. Měl bych jít okamžitě na policii, jenže jsem nemohl. Byl jsem sám ve své vlastní pasti. Stejně mě už hledají.
Zasraní puberťáci. Museli mít nějaký zvláštní vyvinutý instinkt, že si vybrali zrovna mě. Jenže koho si taky v této čtvrti vybrat jiného? Přemýšlel jsem o tom, jak poznali, že jsem cizinec, a jak poznali, že určitě na policii hned nepoletím. Možná jim dali hlášku ti dva, jak jsem se jich ptal prvně. Ti, co mě poslali na náměstí Svornosti. Sakra, jak mě mohli tak pitomě vyhmátnout? Na náhody jsem moc nevěřil, ale tohle byla možná ta náhoda, která mě měla přesvědčit o tom, že přece jenom něco takového existuje. Kdyby mi

nechali alespoň jednu pistoli, mohl jsem si teď její hlaveň strčit do huby a odprásknout se. Jenže takto jsem nemohl vůbec nic. Akorát zavolat Gene Koeherovi, aby zítra otiskl celostránkový inzerát v GREENU o tom, že jsem největší čurák pod sluncem.
Promiň, Ley Lynseyová, vybrala sis blbě.
59.
Když jsem byl malý kluk, pamatuji si, že v televizi probíhala taková zábavná hra: CO BYSTE DĚLALI NA JEHO MÍSTĚ? Moje situace byla teď jakoby vystřižená přesně z takového pořadu, jenže tenkrát jsem seděl v pohodě v obýváku a docela se bavil těmi bezvýchodnými situacemi, vymyšlenými nějakým bláznivým režisérem, přičemž teď jsem byl ale sám jejím hlavním aktérem. Stál jsem tam uprostřed opuštěné ulice v neznámé opuštěné čtvrti s rukama v kapsách a pořád mi to tak nějak nedocházelo. Možná mě fakt měli odprásknout, a bylo by to to nejčistší řešení.
Otočil jsem se a vydal se zpět ulicí směrem do města. Vůbec jsem nevěděl, co chci udělat, ale prostě jsem usoudil, že jen tak stát na ulici není žádné řešení. Jít směrem do Centra taky pochopitelně nebylo žádné řešení, ale aspoň člověk něco dělal, vykazoval nějakou činnost, někam se pohyboval…
Zapadl jsem do nejbližší hospody v přízemí trojpodlažního, téměř zdevastovaného domu. Z deseti stolů byly obsazeny pouze dva a barový pult nebyl pro hustý kouř vůbec vidět. Nebyl tu jediný větrák a bylo tam nahuleno tak nejmíň za padesát let. Úplně jsem cítil, jak mi ten kouř klade odpor, jako bych se prodíral pod vodou. Sedl jsem si k jednomu z rohových stolů a hodlal přemýšlet o tom, co dál.
Možná kdybych si zapálil marlborku, dostával bych do sebe daleko míň nikotinu než z toho, co se vznášelo všude kolem mě. Ještě tak před minutou tu muselo být mistrovství světa v kouření. Nepředpokládal jsem, že by si mě v té mlze někdo vůbec všiml, přesto se asi za pět minut přišoural barman s obrovským břichem v umaštěné zástěře. Obdivoval jsem, že tu trasu až ke mně přežil bez kyslíkového přístroje.
„Co si dáte?“
„Poprosil bych o sklenici vody.“
„Co prosím?“
„Před chvílí mě na ulici okradli úplně o všechno, včetně auta, nemám ani floka. Přesto bych se rád napil aspoň vody.“
„Na policii jste už byl?“
„Ne.“
„Chcete si zavolat?“
„Nechci.“
„Takže co?“
„Takže tu sklenici vody.“
Odšoural se zpátky do mlhavých oparů a během dvou metrů se mi jeho silueta úplně rozplynula. Doufal jsem jenom, že není zas tak blbý, aby zavolal policajty. Ale spíš vypadal na to, že už je taky dokonale zfetovaný a je mu všechno úplně jedno a okradení hosté jsou u něj na denním pořádku.
Vynořil se z mlhy asi za dvě minuty. V jedné ruce nesl půllitr piva a ve druhé panáka. Postavil to přede mě a přisedl si.
„Nemám fakt ani floka,“ řekl jsem.
„To je na účet podniku. Jak vypadali?“
„Byli tři. Nějací kluci.“
„Jeden se žlutejma vlasama spletenýma do copánků.“
„Jasně, a jeden asi desetiletej v pyžamu.“
„Cože?“
„Měl kostkovaný kalhoty, který mi připadaly jako pyžamo.“
„Jo jasně, malý Danny.“
„Po zuby ozbrojení…“
„Jasně. Gang.“
„Cože?“
„Gang, moc bych se jim do cesty rači neplet…“
„Vy je znáte?“
„Kdo by je tu neznal? Mám dojem, že jsou uvedeni i v turistickým průvodci.“
„V tom případě je mi jasný, proč tu ten turistický ruch tak kvete.“
„Ti jsou známá firma.“
„To byste se za mě mohl přimluvit, ne?“

Překvapeně se na mě podíval.
„Když je znáte…“
„Možná jo. Až je zas někdy uvidím. Ovšem buďte si jistý, že jestli vám něco ukradli, tak už je to všechno mimo tuhle zkurvenou čtvrť. Jsou děsně rychlí. Možná to auto, nebo spíš jeho zbytky, by šlo ještě vystopovat u Ramona v dílně, možná ještě hodinu.“
„Na auto seru, potřebuju ten počítač, co mi šlohli.“
„Tak to buďte v klidu, v tuhle chvíli už má nejmíň šestého majitele.“
„Díky. To jsem opravdu v klidu.“
„Buďte rád, že jste přežil.“
„Takže to je tady obecně známá parta a policie s tím nic nedělá?“
„Myslíte místní policajty?“
„Jo. Třeba místní policajty.“
„Zatím nic.“
„Co zatím nic?“
„No zatím s tím nic nedělají. Kluk zdejšího policejního náměstka je taky u nich.“
„U koho?“
„U Gangu.“
„Takže jim všechno prochází…“
„Zatím, než někoho fakt oddělaj.“
„Ještě se jim to nestalo?“
„Mám dojem, že ne. A jestli jo, tak sakra dobře schovali mrtvolu.“
Hodil jsem do sebe panáka. Byla to nějaká laciná whisky.
„Co teď budete dělat?“ zeptala se hlava nad obrovským břichem.
„Právě jste mi naznačil, že místní policie je v tomto případě úplně k hovnu.“
„Tak nějak,“ zachechtal se a ukázal králičí zuby.
„Co byste mi poradil?“
„No, asi se stáhnout co nejdřív tam, odkud jste přišel.“
„Pěšky?“
„Zkuste to načerno, jestli vám šlohli mobil.“
„Tak díky za radu. Ještě to promyslím.“
Hostinský se odšoural do neproniknutelné mlhy. Napil jsem se piva. Asi šetří i na chlazení.
60.
Trvalo mi asi dvě hodiny a tři další darovaná piva, než mi došlo, že ta rada Pána Mlh nebude zase tak pitomá a že je to vlastně jediné řešení pro tuto chvíli. Zkusím to nějak sehrát s policií tam u nás. Třeba že jsem byl přepadený a že jsem dva dny ležel v bezvědomí a pak jsem se probral a neměl u sebe vůbec nic a že mi teda budou muset vystavit nové doklady.
To by možná taky vysvětlilo, proč jsem nezavolal těm federálům, když jsem jim to slíbil. Srovnával jsem si v hlavě svou výpověď, aby neměla žádnou časovou ani věcnou mezeru, když se v mlze u dveří objevily tři siluety.
Poznal jsem je okamžitě, podle výšky, která byla uskákaná jako vymlácený zuby. Žluťák, pyžamák a holohlavec. Do prdele. Vmáčkl jsem se do židle a doufal, že se přišli jenom občerstvit a že si mě v té modré mlze nevšimnou. Jenže hned potom mi došlo, že se vůbec občerstvit nepřišli, protože hledají mě, protože se určitě snažili u nejbližšího bankomatu vybrat nějakou hotovost a ten jim řekl, že jsou krávy, protože mají blbé číslo. Pak se teda u toho určitě pohádali, že si to špatně zapamatovali, a když už byli maximálně nasraní, tak se rozhodli, že nemůžu být zase tak daleko, a začali mě hledat. Nevím, jak dlouho jim to mohlo trvat, v každém případě mě konečně našli.
Jako první si mě všiml pyžamák. Jeho mladé bystré oči zaregistrovaly podezřelé individuum v rohu místnosti a všichni se vydali přímo ke mně. Dlouhý, široký a bystrozraký. Ztuhnul jsem. Myslel jsem, že už mám dnešní příděl smůly vybrán, jenže dneska se asi vybíralo za posledních deset let. To snad není pravda.
Mlčky došli až k mému stolu a potom se stejně mlčky posadili na zbývající židle. Byli jsme teď dokonalá parta na pokra. Neříkal jsem nic a oni taky ne. Za chvíli se z mlhy vynořilo Velké Břicho.
„Co si dáte, pánové?“ zeptal se žoviálně a vykouzlil na tváři ten nejlíbeznější úsměv, kterého byl schopen. Kurva, jestli je sem nakonec nezavolal on. Do hajzlu. Hned mi bylo podezřelé, že by mě jen tak zadarmo napájel svým teplým pivem.
„Já si dám colu,“ řekl pyžamák.

„A já pivo,“ na to holohlavec.
„Já taky,“ poznamenaly žluté copánky.
„Já taky,“ připojil jsem se.
Všichni tři se na mě překvapeně podívali, ale jinak to nekomentovali. Velké Břicho se rozplynulo v mlze.
„Nějaký problém, pánové?“ zeptal jsem se, abychom si situaci vyjasnili hned na začátku, jelikož jsem opravdu hořel zvědavostí. Krev se totiž ve mně začala vařit a ručička nasranosti se začala nebezpečně blížit k červenému poli.
„Dáme si pivo a půjdeš s námi,“ řekl holohlavec.
„Jasně. Dáme si pivo, ale nikam s váma nejdu, ledaže byste šli na policii.“
Pyžamák se zařehtal.
„Dobrej fór. Ale na polici nepůjdem.“
„Pak si všichni tři můžete akorát tak posrat nohu.“
„A hele, nějak mu otrnulo,“ řekla holá hlava. Ten se žlutýma copánkama si zase začal hrát na němého. Z modré mlhy se vynořily ruce se čtyřmi pivy. Postavil před každého z nás jedno a zeptal se, jestli ještě něco.
„Já chtěl colu,“ ozval se dotčeně pyžamák.
„Colu nemáme. Dej si pivo. Ještě nějaké přání?“
„Zatím ne. Díky,“ řekla holá hlava. Zmizení v mlze.
„Vyskytl se nějakej problém, musíš jít náma.“
„Jakej problém?“
„Uvidíš.“
„Asi s bankomatem ne?“
Nikdo z nich nic neříkal.
„Zapomněl jsem, že mám na všech kartách přečerpanej kredit.“
„Nemáme moc času, takže to do sebe hoď a jdem.“
„Hovno.“
Zvedl jsem půllitr k ústům a přitom je hodnotil. S tím malým dlouhým pyžamem nebudou problémy, toho můžu zcela pominout. Holohlavce musím vzít jako prvního a zneškodnit ho jednou ranou. Potom se soustředím na hluchoněmého. Ten vypadal pomalejší, takže než zareaguje, druhá rána musí jít na něj. Na každého budu mít maximálně jednu. Tu první. A ta musí být pořádná. Ta je musí zcela eliminovat. Na další už by mi čas nedali. Pyžamákovi šlápnu na nohavici a pak si ho vychutnám na závěr. Jasně. Vlastně jsem ani jinou šanci neměl.
Rozhodl jsem se počkat si, až holohlavec bude dopíjet svou sklenici a zakloní trochu hlavu. To totiž nebude sledovat nic jiného než dno u sklenice. A vzhledem k tomu, že sedí naproti, je ode mě nejdál. Musí být první.
Netrvalo to dlouho. Už dopíjel. Sevřel jsem svůj zpola dopitý půllitr a potom mu ho vší silou a bleskurychlým pohybem mrštil na jeho levý spánek. Ani nehlesl a jeho sklenice, kterou měl zrovna u nosu, se roztříštila o ucho té mé. Najednou měl celý ksicht krvavý.
Druhou rukou jsem se celou svou vahou opřel do copánků a převalil ho i s židlí na záda. Holohlavec se mezi tím sesunul k zemi jako mrtvola, já byl okamžitě na nohou a skočil jsem na překvapené copánky. Klekl jsem si na něj a napřahoval pravačku ke smrtícímu úderu, když jsem vzadu na hlavě ucítil studený kov. Pistole. Pyžamák. Kurva, já ho podcenil.
„Okamžitě z něho slez, nebo ti prostřelím lebku, ty čuráku,“ zaslechl jsem jeho dětský pisklavý hlásek hned za sebou. Uvažoval jsem o tom, jestli se stihnu tak rychle otočit, abych mu podrazil nohy, jenže to už mě copánky chytily za napřáhnutou pravačku a začaly mě tlačit dolů. Na hlavě jsem pořád cítil hlaveň toho válečného Mausera. Žluťák mě hodil na podlahu a pak mi dal dobře mířenou ránu na bradu. Hlava se mi zvrátila dozadu a já sebou praštil o podlahu. Copánky vstaly a vytáhly taky pistoli. To už se ze země začal sbírat holohlavec s tím svým krvavým ksichtem. Vyplivl zub.
Rychle jsem zhodnotil situaci. Jestli mě nezastřelí teď, tak aspoň budu mít jistotu, že už mě nezastřelí nikdy. Holohlavec ke mně přišel, vyplivl chuchvalec krve na moje triko a pak mě kopl do boku. Naštěstí jsem se včas stačil natočit tak, aby to chytily záda a ne ledviny. Byli nasraní. Tedy kromě pyžamáka, který vypadal docela v klidu, jen mi upřeně pořád mířil na hlavu. Blesklo mi hlavou, že mě nezastřelili proto, že potřebují ten posraný PIN ke kreditním kartám. Jasně. Okamžitě jsem se začal cítit bezpečněji, i když jsem netušil, jak dlouho mi to vydrží. No určitě aspoň k nejbližšímu bankomatu. Pak asi bude rozhodnuto. Teď už mi ostatně mohlo být stejně všechno jedno, ale kupodivu jsem zjistil, že mi to vůbec jedno není. Vytočili mě totiž až na samou hranici zuřivosti a já se rozhodl, že budu dál bojovat. Prostě jim to nedám

zadarmo. Holohlavec už teď měl ten svůj ksicht docela těžce havarovaný, a než ze mě PIN vytlučou, určitě jim ještě připravím nejedno překvapení. Jako bych se vrátil těch dvacet let zpátky, do maskáčů a do výcvikového tábora, do kursů přežití v nepřátelském území. Začal jsem v hlavě lovit všechny ty poučky, které do nás hustili sadističtí velitelé čet a instruktoři. Prostě jsem se rozhodl, že to se mnou nebudou mít kluci lehké. Právě jsem opustil tělo redaktora GREEN STARU a vrátil se do těla vojáka speciální průzkumné čety v Koreji.

61.

Venku měli přistavené auto. Moje auto. Tedy auto starého Maxe. Za volantem seděl nějaký chlápek. A sakra. Takže jsou čtyři. Nevadí. Situaci to sice trochu mění v jejich prospěch, ale nevadí. Němé copánky si sedly vedle řidiče a pyžamák s holohlavcem si mě posadili dozadu mezi sebe. Z holohlavcova pořezaného ksichtu pořád valila krev a vypadal jako po útoku Hannibala Lectera.

„Kurva, vy vypadáte. Co jste tam dělali?“ zeptal se nový chlápek s ježkem na hlavě za volantem.

„Hovno,“ řekl stručně holohlavec.

„Šlápni na to a nečum, vole.“

Ježek nastartoval, zařadil jedničku a sešlápl plyn. Potom pustil spojku. Starý Chrysler se přeměnil v balistickou střelu a za chvíli měl na tachometru šedesát mil. Mladé pyžamo mi pořád mířilo Mauserem na hlavu. Ruku už musel mít úplně zdřevěnělou. Pokud tedy nemá protézu.

Minuli jsme první bankomat, a to mě trochu zarazilo, protože ulice byla úplně prázdná. Nechápu, proč nezastavili. Ale možná tušili, že to bude trvat trochu déle, a chtěli mít větší klid. Můj vojenský počítač v hlavě začal pracovat na plné obrátky a já musel celou situaci vyhodnocovat znova, protože v původním rozpisu nebyl ten ježek za volantem.

Svištěli jsme zcela opuštěnými ulicemi LONG BASTION, když ježek řekl:

„Zavažte mu oči, kurva!“

Pyžamák na mě neustále mířil a holohlavec vytáhl zpod sedadla nějaký ušmudlaný papírový sáček od McDonalda a natáhl mi ho na hlavu. Neprotestoval jsem. S hlavní Mausera u hlavy se protestuje těžko.

Jeli jsme asi dvacet minut a pořád jsme někam zahýbali, za chvíli jsem nabyl dojmu, že musíme jezdit pořád dokola. Nakonec jsme však přece jenom zastavili a vyvedli mě z auta. Chtěl jsem si ten pytel už sundat, když se ozvalo:

„Na to zapomeň, kurva!“

Jeden z nich mě chytl za ruku a někam mě vedli. Pod nohama jsem měl štěrk. Ušli jsme asi sto kroků, když otevřeli nějaké skřípající dceře a potom mě vedli dlouhou chodbou a po schodišti dolů. Odhadoval jsem, že jsme mohli sejít tak pět podlaží.

Potom zase dlouhá chladná chodba. Vzhledem k tomu, že tu určitě nebyla žádná klimatizace, museli jsme být docela hluboko pod zemí. Asi tu mají nějakou dislokovanou mučírnu, kde si myslí, že ze mě ten PIN vymlátí. Možná tu mají i železnou pannu nebo lámací kolo. Možná hladomornu. Nemohl jsem dělat vůbec nic, než mi z hlavy sundají ten papírový pytel.

Pak jsem pod sebou ucítil nějakou ocelovou lávku a potom další schodiště, tentokrát ocelové, opět někam dolů. Žádné eskalátory ani výtahy. Uvědomil jsem si, že už skoro ani neumím chodit po schodišti, protože jsem s tím měl docela problémy. Další otevírání nějakých plechových dveří a další chodba.

„Tady už mu to mužem sundat, ne?“ ozval se pyžamák.

Nečekal jsem, až mu to někdo odsouhlasí, protože revolver měl v ruce jenom on, a strhnul jsem si tu hamburgerovou tašku z hlavy.

Byli jsme v poměrně široké chodbě, kterou osvětlovala jedna jediná žárovka visící od stropu na kusu černého kabelu.

Po stranách vedly trubky a další kabely. Copánky s holohlavcem šli přede mnou, pyžamák s Mauserem za mnou.

62.

Sál připomínal tovární halu s demontovanou technologií. Mohl být vysoký tak pět metrů, ze země trčely ocelové konzoly, urvané kabely a zohýbané vzpěry. Pod stropem průmyslové zářivky visící spíše silou vůle než původním ukotvením. Po stranách fragmenty ocelových lávek, částečně už odříznutých. Prostor mohl mít tak patnáct na patnáct metrů a jediným nábytkem v něm byl těžký kovový montážní stůl, umístěný téměř přesně uprostřed, a za ním na kovovém kontejneru seděl burš, kterému jsem odhadoval tak pětadvacet.

Měl dlouhé černé vlasy, vzadu stažené do culíku, výrazné černé oči s hustým černým obočím nad nimi a na sobě černý kabát dlouhý až po zem. I když seděl, bylo znát, že je poměrně vysoký a svou útlou atletickou postavou připomínal hrdiny Matrixu. Taková mixáž Nea a Morfea. Určitě se v nich zhlédl,

protože se do nich evidentně stylizoval.
Mí tři ochotní průvodci mě přivedli až před jeho stůl, před kterým stál oprýskaný plechový kontejner. Sedl jsem si na něj, zatímco pyžamák, holohlavec a copánky zůstali stát asi dva kroky za mnou. Byl jsem si stoprocentně jist, že pyžamák na mě pořád míří s tím svým pitomým Mauserem.
Jenže já byl u vytržení z úplně jiné věci. Před Neomorfeem na stole ležel můj notebook, moje kreditní a identifikační karty, můj Luger i Glock včetně igelitky s parukami, kníry, očními stíny a rtěnkami.
„Ten tě ale zřídil," promluvil Matrix k holohlavci a mě jako by vůbec neviděl.
„Říkal jsem hned, že ho máme oddělat a ne se s ním párat," odpověděl holohlavec a utřel si do rukávu krev z obličeje.
„Mám ho na mušce, šéfe," ozval se pyžamák a pokračoval: „Kdybyste náhodou změnil názor, stačí říct a je po něm."
„Jasně, teď si ale dejte volno," odpověděl dlouhý černý plášť. Na to nikdo nereagoval a já se po nich otočil. Stáli tam za mnou jako tři hromádky neštěstí. Já pořád celou situaci moc nechápal a nedokázal tedy odhadnout, kam se bude dál ubírat. V každém případě bylo jasné, že mě v tento okamžik nikdo neodstřelí.
„Řekl jsem, že můžete jít," zopakoval plášť za stolem.
„Je nebezpečný, šéfe," ozval se pyžamák.
„Já vím," řekl Neomorfeus a zvedl mého Lugera. Zamířil jím přímo na mou hlavu a pozoroval mě přes jeho mušku.
„Zvládnu to."
„Jenom aby," hlesl holohlavec.
„Kurva běžte už do prdele a neotravujte."
Teprve tohle pochopili. Pyžamák schoval Mausera do pyžamových kalhot, pak se všichni tři otočili a loudali se směrem ke dveřím, ze kterých jsme přišli. Holohlavec se otočil:
„Budeme o patro výš. Kdyby něco, dej vědět."
„Hovno, makejte na ulici. Nepotřebuji vás tu."
„Jak myslíš," řekl uraženě holohlavec.
Když se za nimi zabouchly těžké ocelové dveře, černý plášť odložil Lugera na stůl a vstal. Byl poměrně vysoký, asi o deset čísel vyšší než já. A štíhlý. Jeho štíhlost a výšku ještě zvýrazňoval ten dlouhý černý kožený plášť, který si snad nechal šít na zakázku.
„Jmenuji se Carmyn," řekl a přecházel za stolem. „A ty jsi kdo?"
„Cestuji do KENSEY POLAR."
„Seru na to, kam cestuješ, protože jsi právě docestoval.
Ptal jsem se, kdo jsi. Na stole mi leží několik identifikačních karet a každá na jiné jméno."
„Ty seš šéf toho puberťáckýho gangu?" zeptal jsem se se snahou přizpůsobit se jeho dikci, stylu a slovní zásobě. Překvapeně se na mě podíval.
„Proč myslíš?"
„Byli z tebe nějak hotoví."
„Možná jo."
„Asi žereš Matrix, co?"
„Takže jsi kdo?" zeptal se znovu a posadil se za stůl.
„O co ti jde? Je snad jedno, kdo jsem, ne? Chceš asi PIN k mým kartám, ale není na nich skoro nic. Možná dluh. Nevymáčkneš z toho ani dolar."
„Tak nám dej aspoň možnost se přesvědčit, ne?"
Vzal ze stolu znova můj Luger a potěžkal ho v ruce. Zajímalo by mě, jestli už se přesvědčil, zda je vůbec nabitý, protože já ho nabitý neměl. Ale řekl bych, že v tomto směru má určitě jasno.
„Neznám ten PIN."
„Cože?"
„Prostě ho neznám. Jsou kradený a nikdo z těch, kterým jsem je šlohl, mi ho neřekl."
„Ptal ses?"
„Neptal. Nebyl čas."
„Takže i ty průkazy, řidičáky a všechno ostatní je taky kradený?"
„Jo, taky."
„Takže seš nakonec sakra kdo?"
„Roger Dalmont."
Začal se přehrabovat v kartách na stole, až našel tu správnou.

„Tady tenhle?“
„Jo. Přesně tenhle.“
„A ty zbraně, paruky, kníry, počítač…“
„Všechno kradený.“
„To seš docela dobrej.“
„Možná byste mě mohli vzít do party, teda pokud nemáte členství nějak omezený věkem.“
Usmál se. Poprvé.
„Takže říkáš kradený.“
„Jasně.“
„Jak to děláš?“
„Co?“
„No jak to kradeš? To se převlečeš, pak se s někým seznámíš, a pak…“
„Pak ho prostě okradu.“
Znova vstal. Dal si ruce za záda a začal opět přecházet za stolem. Dělal, jakože přemýšlí, a docela rád bych věděl o čem. Situace se zatím pro mě vyvíjela docela příznivě, protože nevypadal nijak agresivně, ale měl jsem se pořád na pozoru, protože u těchto lidí člověk nikdy neví. V žádném případě jsem ho nechtěl podcenit. Sedl si znova za stůl. Natáhl si nohy, opřel se do židle a vzal ze stolu složený papír s fotkou Lucy Lynseyové.
Rozložil ho a uhladil rukou na stole. Potom ho otočil směrem ke mně.
„A tohle je kdo?“
„To je jedno, ne?“
„Možná jo, ale stejně by mě to zajímalo.“
„Jedna holka.“
„No, přesto, že je tam jenom ksicht, tak jsem i já poznal, že je to holka.“
„Dcera mý přítelkyně.“
„Proč ji máš u sebe?“
„Dala mi ji.“
„Proč?“
„Oč jde?“
„Jen by mě to prostě zjímalo. Chci tě poznat. Chci zjistit, jestli nekecáš.“
„A když ti řeknu, co je to za holku, tak to poznáš, jo?“
„Možná jo. Tak co s ní je?“
„No, už o ní nějakou dobu neslyšela, tak mě požádala, jestli bych se po ní nepodíval.“
„Proč tebe?“
„Známe se.“
„Proč ne policii?“
„Nechce do toho tahat policii. O nic nejde. Jde vlastně jenom o vyřízení vzkazu.“
„Jakého vzkazu?“
„Že by ji ráda viděla…“
„To je pro ni?“ zeptal se a vzal do ruky cédéčko s fixovým nápisem PRO LUCY.
„Jo, to taky.“
„Co na tom je?“
„Nesvěřila se mi. Možná dopis, možná fotky. Nevím, neotvíral jsem to. Nečtu cizí poštu.“
„Takže nevíš.“
„Nevím. Potřeboval bych zpátky ten počítač.“
„Cože?“
„Nechte si ty kreditky, jsou vám stejně k hovnu jako mně. Nechte si to auto, třeba i ty pistole. Ale to cédéčko a ten počítač bych potřeboval, fakt!“
„Co v něm máš?“
„Zatím nic, je čistej. Přesto jsem na něm dost závislej.“
„To je anonymní počítač…“
Kurva. Tak už jim to došlo. Nebyli zase tak blbí. Teď mě teda dostal.
„Jo, to je. Proto ho potřebuju.“
„K čemu?“
„Jen tak. Potřebuji prostě udělat nějakou práci.“
„Pouliční zlodějíček s anonymním počítačem. Kecáš…“

„Co po mně chceš?“ zeptal jsem se přímo.
„Chci vědět, proč hledáš tu holku.“
Podíval jsem se do stopu. Zářivka nade mnou visela na jednom jediném kabelu půlmetru pod stropem a já čekal, kdy se na mě zřítí.
„Proč tě zajímá ta holka? Líbí se ti?“
„Tobě ne?“
„Mně jo.“
Znova vstal a dal si ruce do kapes svého dlouhého matrixovského pláště. Měl ho až po kotníky. Pak řekl:
„No, když je to takhle, tak to nemá cenu prodlužovat. Mám dojem, že ti René stejně něco dluží a nemůže se dočkat.“
„To je kterej? Ten s holou lebkou a rozmašírovaným ksichtem?“
„Přesně tak.“
„Když ti řeknu všechno o tý holce, vrátíš mi ten počítač?“
Posadil se.
„Povídej.“
K mému návrhu se nevyjádřil nijak, ale já to bral, jako by se vyjádřil kladně. Ostatně všechny trumfy měl v ruce on, což dobře věděl.
„Je to Lucy Lynseyová. Znám se trochu s její matkou, Ley. Řek jsem, že se jedu podívat tímto směrem, a ona mě poprosila, kdybych někde narazil na její dceru, abych jí dal to cédéčko. To je všechno. Nikdy v životě jsem ji neviděl, proto mi dala tu fotku. Říkala, že podle jejích posledních zpráv by se měla vyskytovat právě někde v okolí KENSEY POLAR.
Je prý v nějaké sektě či něčem takovém. Říkají si ŠEST DIAMANTŮ. To je fakt všechno, co o ní vím. Nic moc jsem jí neslíbil, nicméně kdybych ji náhodou někde potkal, tak bych jí to určitě dal.“
Opět si začal hrát s mým Lugerem. Evidentně se mu líbil.
„ŠEST DIAMANTŮ, říkáš.“
„Jo. Tak to aspoň říkala ona.“
„Nějaká sekta…“
„Našel jsem si v encyklopedii, že to je nějaká skupina stojící momentálně mimo zákon. Jsou nějací ideologicky pochybní a údajně nebezpeční pro skvělou americkou společnost. Neměl bys cigáro? Ti tvoji mamlasové mi snad sebrali i je.“
Vytáhl z kapsy kabátu balíček camelek a hodil ho na stůl. Vzal jsem si jednu. Připálil mi, což jsem od něj nečekal. Potom se znova zaklonil na kontejneru a řekl:
„ŠEST DIAMANTŮ.“
„Správně. Pitomej název, co?“
Zadíval se na mě:
„Tohle je ten čtvrtý.“
„Cože?“
Zaťukal svým dlouhým tenkým ukazováčkem na fotku Lucy Lynseyové:
„Čtvrtý diamant. Na té fotce je Čtvrtý diamant.“
Podle dikce, s jakou to řekl, to pro něj asi byla ohromující informace a čekal, že stejně ohromující bude i pro mě, ovšem já byl zatím zcela mimo. I když jsem začínal tušit, že Lucy Lynseyová nebude zase jen tak nějaká obyčejná holka. V každém případě už to byla bomba, že ji ten Matrix poznal. Chvilku jsem na něj civěl, a pak řekl:
„No, v kamení se moc nevyznám, ale tohle je Lucy Lynseyová. Ty ji znáš?“
„O žádné Lucy Lynseyové jsem v životě neslyšel. Za to jsem slyšel o ŠESTI DIAMANTECH a říkám ti, že tohle je ten čtvrtej.“
„Hm, celá ta jejich slavná skupina, která se dokonce dostala do encyklopedií, má opravdu jenom šest diamantů? Teda šest členů?“
„Hovno, má šest nejvyšších představitelů. Ta holka na tý fotce je čtyřka.“
„V tom případě je to skvělá zpráva. Možná bys mi teda mohl pomoci a říct mi, kde bych ji našel.“
„Jdi do prdele…“
Zvedl jsem hlavu a zadíval se mu do těch jeho černých očí. Byly zvláštně roztěkané a neklidné. Byla v nich nervozita, ale rozhodně ne bázeň. Vzal znova Luger ze stolu a odjistil pojistku. Teď jsem pro změnu znervózněl já.
„Kecáš od začátku do konce.“
„Nekecám,“ oponoval jsem.

„Víš, co mi připadá daleko pravděpodobnější?“
„Nechám si to vyložit.“
Namířil na mě.
„Připadá mi, že jediné, co je pravda je to, že ji hledáš.“
„Jasně že ji hledám.“
„Bodejť by ne. Hledá ji polovina FBI. Stejně jako hledají těch ostatních pět diamantů.“
„Možná dělají pro klenotníky,“ snažil jsem se celou situaci zlehčit.
„Ty seš totiž obyčejnej svinskej agent. Nějakej přísně tajnej zkurvenej agent.“
„Blbost.“
„Všechno do sebe zapadá. Vybavili tě zbraní, kreditníma kartama, identifikačníma průkazama na reálný jména. Dokonalá práce FBI. Všechno prostě sedí. Dali ti k dispozici anonymní počítač. Její fotku. A pak řekli: Hledej… A ty hledáš. Akorát jsi začal na blbým místě a máš prostě smůlu, že jsi narazil na mý kluky.“
„To vůbec nesedí,“ řekl jsem, odhodil nedopalek na zem a zašlápl ho.
„Ty seš FBI, vole,“ opakoval tvrdohlavě Matrix.
„Běž do prdele s FBI. Nic tu nesedí. Kurva, proč by mi dávali anonymní počítač, kdyby stačil normální s kódovacím programem?“
„A proč ty paruky, kníry…“
„Sám před nimi prchám, ty vole.“
„Vymysli něco lepšího.“
„Kurva a proč bych začínal tady, když má být ta koza někde o dvacet kilometrů dál? Proč bych se trmácel v nějakým rezavým posraným vraku po posraných předměstích, kdybych se mohl objevit přímo v KENSEY POLAR? Dyť je to celý padlý na hlavu!“
„FBI všechno plánuje velmi pečlivě a do nejmenších podrobností. To, co možná vypadá blbě, je právě součástí jejich plánu. Kurva, co já vím, proč se trmácíš ve posraným vraku po posraných předměstích?“
„Moc se v jejich práci nevyznám,“ řek jsem, „ale určitě by mě vybavili nějakým zařízením, kterým bych jim v případě hrozícího nebezpečí dal vědět. Myslíš, že potom, co mě tvoji aktivní hoši očesali, bych dál vysedával někde v pitomý hospodě a čekal, až si pro mě znova přijdou? Kdybych byl od FBI, tak jsou už dávno mrtví, to ti garantuju, ty úchyle. Ty vole, dyť já nemoh jít ani na policii, protože po mně jde.“
„Takže pořád trváš na tom, že seš obyčejnej zlodějíček, po kterým jde policie?“
„Hovno policie. FBI po mně jde.“
„Jo přímo FBI? Proč?“
„Dělám v GREEN STARU. Redaktora. V poslední době jsem přišel na pár věcí, o kterých jsem chtěl napsat článek. Jenže oni se to nějak domákli a začali po mně jít. Proto jsem musel zmizet z Centra, proto ty převleky, proto jsem si musel pořídit anonymní počítač, abych mohl tu svoji reportáž dodělat. Potřebuji totiž sehnat ještě spoustu informací, ke kterým se dostanu jen po síti. Jenže jakmile se napíchnu, jdou po mně. Ty kreditky nejsou kradený. Půjčili mi je kamarádi, kterým záleží na tom, abych to dotáhl až dokonce. Jenže jsme se všichni přepočítali. Netušil jsem, že to FBI tak vydráždí.“
„Teď kecáš.“
„Nekecám.“
„A co s tím má společného sakra Čtvrtý diamant?“
„Co já vím? Nic. Asi nic. Akorát že její máma v tom mým příběhu figuruje na významným místě, a tak jsem se rozhodl, že najdu její dceru a zkusím se jí zeptat na pár informací. Do prdele, já vůbec nevěděl, že je to nějakej čtvrtej diamant… Ostatně je mi to ukradený. Její máma ji čtyři roky neviděla a chtěla jenom, abych jí předal to cédéčko.“
„To je tak zmotaný, až je to pitomý. To celé je absolutní kravina a doufám, že nechceš, abych tomu uvěřil.“
„Znáš ji teda, nebo ne?“
„Neznám. Nepřesvědčil jsi mě. Jsi FBI.“
„Jak tě mám kurva přesvědčit, že nejsem?“
„Já nevím. Dost těžko.“
„No právě.“
„Zkus vymyslet něco lepšího.“
Položil pistoli opět na stůl a já odhadoval své možnosti. Mohl bych po ní skočit, seděl jsem docela blízko stolu. Jenže jsem nevěděl, jestli nabitá je nebo není. Ale možná by se mi ho podařilo zneškodnit i bez ní. Jenže bych byl stejně nahraný, protože jsem neznal cestu zpátky z tohoto podzemního blázince. A vůbec jsem nevěděl, kolik tu může mít dalších kumpánů.
„Do prdele, tak si zavolej do GREEN STARU a zeptej se na mě. Řeknou ti, že jsem jejich redaktor, který

před pár dny zmizel.“
„Jenže to nic nedokazuje.“
Sáhl jsem znovu po balíčku camelek. Lugera jsme měl tak patnáct centimetrů od svých prstů. Vzal jsem si další cigáro. Zapálil mi. Přemýšlel jsem o tom, jak ho přesvědčit, ale vůbec nic mě nenapadalo. Pak mi zapálilo:
„Nemáte tu nějakýho hackera?“
„Na co?“
„Mohl by se pokusit přes ten můj počítač nabourat do sítě policie. Jestli nekecám, tak by tam měli mít hlášku o tom, že mě hledají. Pokud jsem agent, tak mě nikdo nehledá.“
Zamyslel se. Vypadalo to, že to zabralo.
„Blbost. To může být další zdokonalení tvého krytí.“
„Jaký, kurva? Jestli mě fakt hledají, tak to museli oznámit i všem okrskářům. A ti, kdyby na mě narazili, tak mě prostě sbalí.“
Znova se zamyslel. Vzal si taky jednu camelku. „Hackera nepotřebujem. Jsme napíchnutí na místní polici online.“
„Cože?“
Otevřel můj notebook a zapnul ho. Mezitím si zapálil a otočil monitor tak, abych na něj viděl. Počkal, až se COMSYSTEM vzpamatuje, a pak se napíchl na síť. Zadal nějakou soustavu hesel a v momentě byl v interní síti místní policie. Hledal v menu PÁTRÁNÍ. Modlil jsem se, aby ti z FBI fakt byli dostatečně nasraní na to, aby po mně vyhlásili aspoň celoměstské pátrání. Protože v tuto chvíli jsem vsadil fakt hodně. Nečekal jsem, že mladý Matrix bude tak operativní. Na monitoru se za chvíli objevila fotka nějakého bezdomovce se spoustou údajů v levém rohu. Odkliknul to dál. Pro změnu nějaký bankéř v kvádru. Dvacetiletá dlouhovlasá tlustá holka. Zfetovaný potetovaný třicátník. Puberťák v instalatérských hadrech.
„Kolik jich tam proboha mají?“
Mrknul se dolů na posuvnou lištu.
„Dva tisíce sto patnáct.“
„To vypadá na dlouhej večer.“
„Blbost,“ vzal ze stolu mou pravou identifikační kartu a naťukal tam z ní údaje. Potom to odentroval.
Na monitoru okamžitě naskočila moje fotka. Měl jsem víc štěstí než rozumu. Ty kurvy fakt po mně vyhlásili celoměstské pátrání. Na jedné straně jsem z toho měl poměrně velkou radost, protože mě Carmyn možná nezabije, na druhé straně mi přejel po zádech mráz. Nemožnost mého pohybu se tak radikálně snížila téměř k nule. Došlo mi, že to hluboké sklepení, ve kterém se zrovna nacházím a které pro mě ještě před chvilkou bylo maximálně rizikové, je teď najednou jedním z mála bezpečných míst.
„Je to na žádost FBI,“ poznamenal Carmyn a potáhl z cigarety.
„Jedna nula pro mě,“ řekl jsem s částečným ulehčením.
„Spíš bych řekl jedna jedna,“ oponoval.
„No dobrá. Takže co teď?“
„Nevím.“
Seděli jsme tam naproti sobě mlčky v té obrovské prázdné a napůl zdevastované tělocvičně a navzájem se odhadovali. Vzhledem k tomu, že Luger byl na jeho straně, tak pořád měl v ruce větší trumfy než já, i když poslední vývoj pro mě nebyl zas až tak špatný.
„Co máš s těma diamantama?“ zeptal jsem se asi po minutě.
„Nic.“
„Tak proč tě zajímají?“
„Nezajímají.“
„Aha, já myslel, že jo.“
„Vlastně nemáme s nimi společného vůbec nic, ale zároveň ani nemáme nic proti nim.“
„Takže neutrální pozice.“
„Ne tak docela. Všechny nás sere tohle zkurvené město. Diamanty i nás…“
„V tom případě mě klidně můžete připočítat do týmu, protože mě sere taky.“
„Jestli jsi skutečně ten, za koho se vydáváš, tak tě musím upozornit, že ke Čtvrtému diamantu se prostě nedostaneš. Protože kdyby ses k němu dostal, tak se k němu dostanou i ti hajzlové z FBI.“
Přemýšlel jsem o tom. Vlastně jsem Lucy Lynseyovou ani nepotřeboval. Chtěl jsem ji najít jenom proto, abych jí dal to cédéčko a aby mě zkontaktovala s nějakým spolehlivým hackerem, který bude dobrý a který mě okamžitě neudá. Možná by mi ale tuhle druhou službu mohl poskytnout i Carmyn. I když ten jejich gang byl pravděpodobně poněkud přímočařejší a přízemnější, než jsem si představoval. Operovali

spíše s brutální fyzickou silou než s tou virtuální. Jenže můj zakopaný pes byl právě v tom virtuálním světě.
„Vrátíš mi ten počítač?“ zeptal jsem se Carmyna, kterého jsem asi vytrhl z nějakých hlubokých myšlenek.
„Proč hledáš Čtvrtý diamant?“
„Nehledám žádný diamant. Hledám Lucy Lynseyovou, abych jí předal to CD.“
„No dobrá. Proč?“
„Co proč?“
„Co je na něm?“
„Nevím. Jenom jsem to prostě slíbil její matce.“
„To je všechno?“
„Je to málo?“
„Možná.“
„Víš, kdo je její matka?“
„Lynseyová?“
„Správně. Víš co dělala?“
„Ne.“
„Vedoucí sekretariátu philadyorské pobočky COMSYSTEMU.“
„Matka Čtvrtého diamantu?“
„Jo. Diamantová matka.“
„Ty vole, to by ale fakt byla bomba.“
„Ona to taky je bomba.“
„A matka ji chce vidět? A vysvětlili jí, že COMSYSTEM je…“
„Už jí nikdy nic nevysvětlí. Je mrtvá.“
„Cože?“ zeptal se překvapeně. „Prostě je mrtvá.“
„Co se jí stalo?“
„Normálněji oddělali. Bez jakýhokoliv sraní ji normálně odpráskli.“
„Proč?“
„Co já vím? Po tom teď právě jdu. Ale ještě před tím chci mluvit s Lucy.“
„A oznámit jí tu špatnou zprávu?“
„Jestli čte noviny, tak už ji dávno zná. Vlastně jí chci nabídnout pomoc.“
„Pomoc v čem?“
„Pomoc zjistit, proč musela zemřít její matka.“
„Možná je jí to jedno. Možná je jí celá její matka úplně ukradená.“
„Možná jo.“
„Jestli se s ní čtyři roky neviděla, tak pochybuju, že by ji k ní poutaly nějaké vřelé city.“
„To neřeším. City nejsou můj problém. Prostě ji chci najít a vidět, protože její matka byla skvělá. A možná přišla na něco velkýho. Na něco v COMSYSTEMU, co není v pořádku.“
„Pořád ale nechápu ani mlhavou spojitost s její dcerou.“
„Já taky ne. Jenže ta její dcera by mi mohla sehnat spolehlivýho hackera, který by mně pomohl to celý rozklíčovat. Už teď po mně jde FBI. Vlastně nemám kam jít. První policajt, na kterýho narazím, mě sbalí. Potřebuju se někam zašít s někým, kdo se umí dostat v síti i na neoficiální adresy a stránky a potom to rozmáznu v novinách tak, že se všichni budou divit. Jenže jestli v tom jede i FBI, tak jsem absolutně nahranej.“
„To seš,“ kývl uznale Carmyn a zapálil si další camelku. Vyfoukl modrý kouř v úzkém pruhu ke stropu a potom řekl:
„Vzhledem k tomu, že FBI jde i po ŠESTI DIAMANTECH, pracují v přísně konspirativních podmínkách a stejně nemáš tu nejmenší šanci se k nim dostat.“
„To jsem totiž netušil, že Lucy je nějakým čtvrtým diamantem nebo kolikátým. Myslel jsem, že je to normální holka, která se nesnesla se svou máti a které se zalíbila jejich ideologie a že je prostě pouze jejich sympatizantkou. Netušil jsem, že by v tom mohla být nějak aktivně zapojená. Jestli je to tak, jak říkáš, tak samozřejmě začínám tušit, že jsem si dělal zcela zbytečné naděje. Tak mi teda aspoň poraď…“ Bezmocně rozmáchl rukama. Vstal a začal opět přecházet za stolem. Kdybych teď sáhl po Lugerovi, mohl jsem ho dostat. Jenže jsem fakt nevěděl, jestli je nabitý. Nechtěl jsem to riskovat. Pořád jsem tak nějak cítil, že mi úplně nevěří, ale už je trochu nalomený. Pořád měl pochybnosti. Asi se mu zdálo velmi nepravděpodobné, že bych znal matku Čtvrtého diamantu. Což se v tuto chvíli zdálo ostatně nepravděpodobné i mně samotnému.

„Na co přišla ta její matka?“ zeptal se po chvilce. „Přece musíš aspoň něco tušit. V čem jela?“
„Promiň, ale to řeknu jenom Lucy. Ona si možná s tou informací bude umět poradit. Zatím bych se o tom nerad šířil. Jsem novinář a konkurence v branži je příliš velká a příliš nemilosrdná. Nechci, aby mi to někdo vyfoukl.“
Znova se posadil za stůl a znova si začal hrát s Lugerem.
„Potřeboval bych pomoc,“ řekl jsem a pokračoval:
„Aspoň ze začátku. Potřeboval bych se někam schovat, než se situace uklidní. Možná byste mě tu mohli někde nechat, ne?“ zkusil jsem navrhnout.
„A potom co?“ zeptal se.
„Mezi tím bych zkoušel ze sítě zjistit nějaké další informace, nevím.“
Položil pistoli na stůl a řekl:
„Oba jsme udělali dneska spoustu chyb a já teď přemýšlím, jak je napravit.“
„Ty svoje si napravím sám,“ uklidnil jsem ho.
„Jo, to je možný. Jenže já přemýšlím, jak napravit tu svou.“
Teď jsem ho nechápal. Proboha, co se mu zas honí tou jeho palicí?
„Doufám, že tvou největší chybou nebylo to, že už jsi mě dávno nenechal odprásknout.“
Zamyslel se.
„Možná to nakonec budu muset udělat až teď.“
Podíval jsem se mu o očí. Nevypadalo to, že by byl pod drogami.
„Vyblil jsem ti, kdo je Čtvrtý diamant. Tím jsem udělal chybu. Velkou chybu. Nikdo je totiž nezná a nikdo je nikdy neviděl. Zná se jich jenom těch šest mezi sebou. FBI nezná jejich podobu ani jméno. Ty teď znáš podobu Čtvrtého diamantu, včetně jména.“
„Ty taky.“
„Jo, já taky. Na rozdíl od tebe to ale nikdy nikomu nevybliju.“
„Já taky ne,“ přidal jsem se okamžitě.
Jenom se zasmál.
„Asi to pořád nechápeš.“
„Tím chceš říct, že mě budeš muset zastřelit?“
„Seš chytrej.“
„Co tu kecáš za voloviny? Kdyby ji nikdo neznal, neznal bys ji ani ty.“
„Náhoda. Čirá náhoda. Ostatně teď už je to jedno. Můžu ti to říct. Protože jenom ten Čtvrtý diamant ví, že já ho znám. Nikdo další.“
Při řeči si už zase pohrával s Lugerem, což mě znervózňovalo.
„Asi před dvěma lety se tady v BASTIONU odehrál velký zátah policie. Údajně proti drogovým dealerům. Celou čtvrť zaplavilo asi pět set policajtů ze speciálních zásahových jednotek, včetně vrtulníků a pancéřovaných aut. Jenže to žádný zátah proti drogám nebyl. Bylo to proti Diamantům. Nám to samozřejmě hned nedošlo. Nicméně se tu střílelo jako při válce gangů. Normální klasická gangsterka. Nevím, kde vzali informace, ale měli je dokonalé.
Ty DIAMANTY tu asi pořádaly nějakou konferenci či sněm nebo co. Byli jsme z toho úplně hotoví, protože ani zdejší policejní stanice o tom jejich zátahu neměla žádnou hlášku. Prostě vůbec nic. Čistě akce FBI. Obklíčili opuštěnou továrnu SEAMIX a pak tam vtrhli. Měli připraveno spoustu antonů s tím, že je asi pozatýkají a odvezou. Jenže pak se ozvala střelba a s nějakým zatýkáním se moc nepárali. Začali pálit taky. Bez výstrahy, naostro. Jako by snad byli i rádi, že někdo vystřelil první a oni to teď mohou spustit. Možná to byl nějaký provokatér. Těžko říct. Rozpoutal se krvavej masakr a spousta lidí se snažila dostat ven z toho areálu, ale měli to dokonale uzavřený. Bylo tu dvacet šest mrtvých.“
„To je dost. Nikde jsem o tom nečetl.“
„Taky to nikde nebylo. Tedy to číslo nikde nebylo. Tiskem proběhla jenom taková ta obecná zpráva, že byl proveden zátah a že bylo zatčeno osmdesát dva osob a že bylo několik zranění. Oficiálně žádní mrtví nebyli.“
„To nemohli dokázat ututlat. Dělám v tisku. Nejde to.“
„Dokázali to.“
„Blbost. Kdyby to tak bylo, tak to Diamanty hodí hned ještě ten večer na síť a jsou v prdeli.“
„Asi to i zkoušeli, ale měli ohlídaný všechno. Ven se fakt nic nedostalo.“
„To se mi zdá trochu za vlasy přitažený…“
„Zachraňoval jsem nějakýho kluka s holkou, kterým se podařilo vběhnout do bývalého skladu paliva a odtud do sklepení. Ten kluk silně krvácel. Byl postřelený. Několikrát. Ta holka ho táhla sklepní chodbou a

vůbec nevěděla kam.“
„Ta holka byla Lucy?“
„Ta holka byla tady ta na tý fotce. Přiběhl jsem k nim a vzal ho z druhé strany. Vláčeli jsme se s ním sklepeníma co nejdál od toho masakru. Byla to docela fuška, protože nám moc nepomáhal, jenom krvácel. Dostali jsme se až pod bývalé KBM, kde jsem za námi zabouchl těžké železné dveře a řek jim, že jsme v bezpečí. Že se tam nikdo nedostane. Ta holka se mě zeptala, jestli neznám nějakýho spolehlivýho doktora, který by dokázal pomoci jejímu příteli a přitom je neudal. Na to jsem jí popravdě řek, že nikoho takovýho neznám, ale že skočím nahoru aspoň pro lékárničku z auta, abychom mu nějak zastavili to krvácení. Bylo to fakt příšerné. No a potom sebou začal tak nějak divně škubat a mě bylo jasný, že umírá. Tý holce to bylo jasný asi taky, protože brečela a pořád říkala: „Neblbni, to nemůžeš, neblbni…“ No a pak už byl asi opravdu v posledním tažení a řek jí:
„Nezvládnu to. Je konec…“
To už jenom šeptal. A potom řek: „Teď seš Čtvrtý diamant ty.“ A ta holka říkala: „Hovno já, to nemůžeš, neblbni.“ a on zase přerývaně šeptal: „Nekecej kurva, seš Čtvrtý diamant. Jsi na řadě. Tak zněla dohoda. A dej jim to sežrat za mě!“
No a potom fakt zkolaboval a už se neprobral.“
„Dobrá story pro Hollywood,“ poznamenal jsem.
„Možná kdyby ta holka měla s sebou pistoli, tak by mě na místě odstřelila. Nevím, ale asi by to bylo z její strany to jediné správné, co měla udělat. Jenže neměla vůbec nic, ba navíc byla v úplně cizím prostředí a bylo jí jasné, že jestli ji odsud někdo může dostat, tak jsem to jedině já. Dívala se na mě tak nějak divně, s takovým zvláštním strachem či překvapením.
Uklidnil jsem ji, že všechno je v pohodě. Že mě sice mrzí, že její přítel zhebnul, ale že ona se odsud určitě dostane. Akorát že to bude chvilku trvat. Neměla jinou šanci.
Dostal jsem ji ven hned druhej den, protože ta jejich operace skončila stejně rychle, jako začala. Nebyl s tím žádný problém. Toho jejího mrtvýho přítele jsem pak vytáhl ven na dvůr ke kontejnerům, aby ho našli popeláři a ohlásili to. Ona se nechala odvézt do KENSEY POLAR.“
„Vizitku ti nenechala…“
„Běž do prdele,“ urazil se Carmyn, že zlehčuji ten jeho srdceryvný příběh. Bylo na něm vidět, že je sám z toho svého vyprávění dojatý. Najednou to nebyl žádný cynický šéf pouličního gangu, ale sentimentální kluk, brečící nad smutným koncem v kině.
„Ale poděkovala. To zase jo. Zeptala se, jestli mi může nějak pomoci. Že oceňuje, že jsem ji odsud dostal. Tak jsem jí řek, ať si s tím neláme hlavu, že mi pomoci stejně nemůže. Zeptala se, jestli chci peníze, ale já jí řek, že ne. Ptala se na sourozence a já jí řek, že brácha sedí. Tak se zeptala za co a kde a já jí řek, že za krádež auta v Kenigtownu. Zbývalo mu tenkrát ještě osmnáct měsíců, tak se mě zeptala, jestli by si to brácha raději odseděl a pak dál vedl spořádaný život, nebo jestli by utekl, kdyby mohl. Tak jsem jí řek, že by samozřejmě utekl. Řekla mi, ať jí na papírek napíšu jeho jméno a další údaje. A že to zařídí. Že ho prostě pustí. Ale že to bude omyl v počítačové databázi a že na to asi za pár dní přijdou. Nicméně brácha bude venku. Pak už je to na něm. Řek jsem jí, že kdyby se jí něco takovýho povedlo, že by to bylo skvělý.“
Potom se odmlčel.
„A povedlo se?“
„Byl venku za týden. Bez jakéhokoliv pilování mříží a střelby. Náměstek ředitele ho ještě vyprovodil k bráně a popřál mu hodně štěstí.“
„A ještě je na svobodě?“
„Jasně. Tak blbej už nebude, aby se nechal chytit podruhé. Navíc by mu nemohli nic přišít, nanejvýš by si odpykal zbytek trestu. Neutekl. Sami ho pustili.“
„Hmm, možná by Čtvrtej diamant uvítal další dobrý skutek.“
„To jako jaký?“
„Že bys mi pomoh.“
Asi minutu neříkal nic, stejně jako já. Jen jsme tam tak seděli a oba čuměli na fotku Lucy Lynseyové, vytištěnou na normálním kancelářském papíře.
Po chvilce ji vzal, podržel ji pravou rukou za roh a levou škrtnul zapalovačem a pak jeho plamen přidržel u spodního okraje papíru. Chytla okamžitě. Položil ten hořící cár opatrně do popelníku a oba jsme sledovali, jak poslední zbytky Lucy Lynseyové, tedy Čtvrtého diamantu, dohořívají ve výlisku z laciného skla.
Pak vzal ze stolu mobil a navolil nějaké číslo. Přiložil si ho k uchu.
63.
„Nechá si říkat Safyr,“ řekl Carmyn, když do tělocvičny přišel nějaký kluk kolem dvaceti. Měl dlouhé černé

vlasy po ramena, uvázané do dvou copů, čímž silně připomínal indiána, i když indiánem prokazatelně nebyl. Na to měl příliš bílou pleť. Možná i ty vlasy byly obarvené, pokud to tedy nebyla paruka. Poměrně výrazné silné rty pod ohnutým rozpláclým nosem zase vypadaly na černocha, zatímco velké černé oči na jižní Ameriku. Pravděpodobně byl nějakým celosvětovým míšencem, i když z Eskymáka a Číňana jsem na něm nenašel nic. Výška dobrých sto osmdesát. Žluté tričko s nápisem MICHIGAN TEAM a seprané rifle, ustřihnuté nad koleny. Na levé ruce nějaké dřevěné náramky, kolem krku pestrobarevné korále. Nebylo možné odhadnout, jestli je to Carmynův kat nebo obyčejný sluha.
Přitáhl si prázdnou dřevěnou bednu z rohu místnosti a mlčky se posadil k nám ke stolu.
„Já jsem Roger Dalmont," řekl jsem a podal mu ruku. Chvilku váhal a potom ji mlčky stiskl.
„Safyr," bylo jediné slovo, které mi řekl. Vypadalo to, že Carmynův gang si oblíbil personál z ústavu němých.
„Pan Dalmont potřebuje průvodce do KENSEY POLAR," řekl po chvilce matrixový Carmyn a mně se dost ulevilo. Safyr na to neřekl nic. Carmyn pokračoval:
„Hledá ho FBI, takže se budete muset vyhýbat monitorovaným čtvrtím a policejním hlídkám."
„Proč nejde Germyon?" zeptal se konečně Safyr.
„Nejsem si jist, jestli by to Germyon zvládl."
„Zvládl."
„Hovno. Chce najít Čtvrtý diamant."
„Hovno," řekl velmi stručně Safyr.
„Nemůžeš to aspoň zkusit?"
„V životě jsem nikoho z Diamantů neviděl."
„On ano. Zná ji."
„To je ženská?"
„Jo."
„Do prdele…"
Podíval se na mě.
„Fakt ji znáš?"
„Z fotky."
„Jak vypadá?"
Ukázal jsem prstem na popelník.
„Tvůj šéf ji před chvílí spálil."
„Zapamatoval sis ji dobře?"
„Myslím, že jo."
„Jaký je plán?"
„Žádný," řekl jsem a pokračoval:
„Prostě tam zajedem a zkusíme ji najít."
„A že to už policie dávno neudělala, když je to tak jednoduchý…"
„Policie je blbá. Ale my ne," řekl jsem a vzal si ze stolu další camelku. Už tam zbyly jenom dvě.
„Jaké je zabezpečení?" zeptal se Safyr.
„Žádný," odpověděl Carmyn, „právě proto jsem vybral tebe. Žádnou podporu ani pomoc od nikoho nemůžete čekat. Nicméně ty tam pár kámošů máš, ne?"
„Pár jo."
„Mohli by se hodit."
„Pochybuju."
„Aspoň to zkusíš."
„Co z toho je pro nás?" zeptal se Safyr a Carmyn se na mě podíval. Tento problém jsme ještě neřešili. Jenže ono ani nebylo kdy. Do poslední chvíle jsem nevěděl, jestli mně chce nechat odstřelit a pak položit na dvůr ke kontejnerům, nebo mi pomoci.
„Co chcete?" zeptal jsem se.
Nikdo z nich nic neříkal.
„Třeba peníze?" doplnil jsem.
„Třeba," zareagoval Carmyn.
„Deset tisíc," zkusil jsem.
„Říkal jsi, že nemáš ani floka. Že ty karty jsou kradený. A že k jejich penězům se nedostaneš."
„Možná jo a možná ne. Můj návrh je deset tisíc."
„Ten počítač odhaduju na dobrých dvacet," řekl Carmyn.

„Vedle. V Centru za rovných sto," řekl jsem, ani nevím proč.
„Možná by se nám hodil."
„Pokud všechno dobře dopadne, je váš."
„Co to je, dobře dopadne?"
„To je, že přežiji."
„To by šlo. Ostatně když nepřežiješ, tak ho stejně nebudeš potřebovat, tak si ho vezmem taky."
„To by ale nebylo moc fér."
„Moc ne, ale do hrobu ti ho rozhodně dávat nebudem."
„Souhlasím."
„Safyre, ty ručíš za život Čtvrtého diamantu."
„Teď to moc nechápu," ozval se černovlasý Safyr.
„Prostě kdybyste ji opravdu našli, čemuž já osobně moc nevěřím, a on se o něco pokusil, tak ho zabiješ, jasný?"
„Úplně."
„Pokud by se cestou pokusil o nějaký podezřelý spojení nebo i tobě kdyby se něco nepozdávalo, tak nebudeš váhat."
„Nebudu váhat a odstřelím ho. A vezmu ten počítač."
„Jasný. I tobě je to jasný?" otočil se ke mně Carmyn.
„I mně."
Nebylo proč se dohadovat. Kromě toho jsem poprvé za celou dobu měl pocit, že se věci obracejí k lepšímu.
„Kdy vyrazíte?" otočil se zpět na Safyra
„Kdybych si mohl vybrat," skočil jsem mu do řeči, „tak až ráno. Potřeboval bych se trochu vyspat. Mám za sebou docela náročné tři dny a tři noci."
Safyr jenom mlčky přikývl.

Díl druhý:
Obrysy a stíny

IV. OBRYSY A STÍNY
64.
Spal jsem poctivých dvanáct hodin v nějakém skladu obalů na molitanu na zemi. Probral mě v osm ráno Safyr. Hodil mi k nohám horolezecký batoh. Posadil jsem se a rozepnul horní přezku. Byly v něm všechny moje věci. Notebook, obě zbraně včetně krabiček s náboji, paruky, kníry a šminky. Prostě všechno, co jsem měl v té sportovní tašce. Safyr s Carmynem asi usoudili, že tohle zavazadlo bude praktičtější a méně nápadné.
„Máte tu něco jako koupelnu?"
„Seš nějakej háklivej," řekl indián.
„Nemůžu se takhle objevit na ulici. Potřebuju se nějak namaskovat. Aspoň kníra a paruku."
„Blbost, se mnou se nemusíš maskovat. Navíc pojedeme bezpečnýma zónama."
„Na to já ti seru. Já už si zažil svoje. Jsem hledaný po celým tomhle zasraným městě. Stačí první hlídka a jsem v prdeli."
„Se mnou nejsi."
„Tak máte tu koupelnu nebo ne?"
„Ne. Akorát vedle v chodbě je umyvadlo. A hajzl."
„Je tam zrcadlo?"
„Ne."
„Sakra, potřebuju zrcadlo."
„Zrcadlo prostě není. Ale máme tu kameru."
„Kameru?"
„Jo, napíchneš ji na počítač a budeš se vidět jako v zrcadle."
„To by šlo. Tak ji sežeň."
Moc mu to po chuti nebylo, ale nakonec odkráčel někam do spoře osvětlené chodby a já si zatím oblékl džíny a tričko a přehraboval se ve svých maskovacích pomůckách. Safyr byl zpátky za pět minut i s miniaturní kamerou a klubkem kabelů. Položil jsem notebook na bednu a vzal si kameru. Safyr pak ze zmuchlaného klubka vybral ten správný kabel a propojil je. Pak jsem natáhl COMSYSTEM MEDIA

PLAYER a zapnul kameru. Docela to šlo. Vybral jsem si černou paruku s vlasy po ramena. Žádný knír. Takto jsme totiž byla dokonalá indiánská dvojice. Náčelník se synem se rozhodli opustit rezervaci a podívat se do města.
„Ještě budu potřebovat tiskárnu.“
„Na co zase?“
„Musím si upravit řidičák.“
„Kurva, ty kolem toho naděláš,“ řekl Safyr a odkráčel opět někam do chodby. Vyhrabal jsem z ruksaku igelitový sáček s doklady a vybral si ten z Minnesoty. Opatrně jsem sloupl horní fólii, což byla dokonalá matná samolepka, na níž zůstala i fotografie, a vyndal z balíčku jednu čistou. Potom jsem si udělal asi pět záběrů namaskovaného obličeje a vybral ten nejlepší. Nazmenšoval ho na potřebnou velikost a čekal, až se Safyr vrátí s tiskárnou. Mezitím jsem nabil zásobník Lugeru a strčil si ho do kapsy. Hned jsem se cítil líp.
65.
Vyrazili jsme ve tři čtvrtě na devět v mém půjčeném otřískaném Chrysleru. Ulice LONG BASTION byly téměř totálně vylidněné.
„Kde ti lidi tady dělají?“ zeptal jsem se.
„Jací lidi?“
„No ti, co tu bydlí.“
„Nevím. Já dělám u Carmyna.“
„Jo, ale všichni asi u Carmyna nedělají, ne?“
„Nevím. Nezajímá mě to.“
Vypadalo to, že se Safyrem bude docela dobrá zábava. Moc toho nenamluvil a ani neměl snahu o navázání nějakého kontaktu. Vypadalo to spíš, že je z toho děsně otrávený. Možná měl na práci něco úplně jiného.
„Co děláš normálně?“ zkoušel jsem dál navázat hovor.
„Jak, normálně?“
„No normálně, když nikoho nedoprovázíš do KENSEY POLAR.“
„Všechno možný.“
„Například?“
„Například nic.“
„Aha.“
Jeli jsme mlčky dál a já se snažil dodržovat všechny předpisy, včetně maximální rychlosti. Ticho sem tam přerušil vždycky jenom Safyr, když řekl: Tady doprava, na další křižovatce doleva… a tak dále. Asi za deset minut jsme vyjeli ven z městské části a dostali se do volné krajiny, což se vyznačovalo hlavně neudržovanými a totálně rozbitými silnicemi. Prostředí to bylo absolutně opuštěné a totálně necivilizované. Sem tam jsme u krajnice narazili na zrezivělé a polorozpadlé auto nebo opuštěnou čerpací stanici. Všechny ty osamělé farmy, bistra a motely zkrachovaly po té, co se veškerá doprava koncentrovala do dvanáctiproudých dálnic a rychlostních přivaděčů po obvodu města.
Ještě možná před dvaceti lety to tu určitě žilo. Nyní to připomínalo fantaskní krajinu po světové apokalypse. Místy jsme dokonce narazili na matně čitelný ukazatel, místy dokonce na napůl zřícený billboard, upozorňující na poslední model mobilu od Motoroly, který už byl k vidění pouze v historických filmech.
Asi po deseti kilometrech jsme dokonce objevili značku POZOR, PŘECHOD PRO CHODCE. Poslední tu ovšem musel přejít někdy před sto lety. Bylo to stejně ulítlé, jako další značka: POZOR, PRÁCE NA SILNICI. Čekal jsem, že tam někde uvidím kostry opírající se o lopaty, ale naštěstí tam nic podobného nebylo. Dokonale panoptikální svět, jako po bakteriologickém útoku, který se odehrál někdy před třiceti lety. Působilo to na mě velmi skličujícím dojmem, snovým a neskutečným, připadal jsem si jako ve virtuálním světě z poslední počítačové hry COMSYSTEMU. Prostě jsem se tak nějak nemohl smířit s tím, že je to skutečnost, realita… Pár mil od třicetimilionového elektronického Philadyorku.
„Zvláštní svět,“ poznamenal jsem.
„Hovno. Tohle je normální svět. Zvláštní je akorát ten zkurvený Philadyork,“ odpověděl Safyr.
66.
Po dvou hodinách jízdy a hodinu a půl dlouhém mlčení Safyr řekl, abych na další odbočce zahnul směrem k městu. Narazili jsme na ni asi po dvou kilometrech. Nebyl tam žádný ukazatel. Odbočil jsem přesně podle instrukcí a on po chvíli znova promluvil:
„Dáme si jedno pivo a pojedem dál.“

To mně přišlo docela vhod. Vyrazili jsme totiž bez snídaně, nebo aspoň já, a pomalu jsem začínal mít hlad. Po dalších pěti kilometrech jsme dojeli na nějaké vilové předměstí, které se velmi podobalo LONG BASTION, načež Safyr suše prohlásil:
„SUNVILLE.“
„Neznám,“ řekl jsem a pokračoval směrem, kde jsem tušil nějaké centrum. Rozsáhlé vily za chvíli vystřídaly čtyřpodlažní tovární haly. Průmyslová čtvrť. Nedokázal jsem odhadnout, co se tu kdysi vyrábělo, ale podle jejich velikosti to žádná elektronika nebyla. Spíš buldozery nebo auta.
„Na křižovatce doleva,“ zahlásil ukecaný Safyr. Poslechl jsem ho. Vypadalo to, že to tu docela zná. Za křižovatkou jsme narazili na první lidi. Seděli u stolků na rozšířeném chodníku a hráli si na zahradní restauraci. Vypadalo to na ztracené existence fungující na podpoře.
„Na další zase doleva,“ ozval se znova Safyr. Zahnul jsem.
„Tam u toho nápisu BOLERO to odstav.“
„Podávají tam i jídlo?“
„Nevím, ale neriskoval bych to.“
Zastavil jsem před něčím, co se nazývalo RESTAURANT BOLERO – RÁJ PRO VÁŠ ŽALUDEK. Vypnul jsem motor a zatáhl ruční brzdu, protože to bylo v kopci. Ulice byla liduprázdná.
Zato v hospodě bylo docela plno. Můj hrubý odhad říkal padesát lidí, převážně chlapů nad padesát. Uprostřed byl kulečníkový stůl, u kterého hráli čtyři, dalších pět sedělo u hracích automatů s cigaretami v hubě a v trikách na břiše od popela, u dvou stolů se hrály karty, v rohu pak šipky. Bylo to takové místní Las Vegas. Přestože jsme mezi ně moc nezapadali a museli vypadat jako z jiného světa, nikdo si nás moc nevšímal.
Safyr hledal očima volný stůl, ale vypadalo to, že se budeme muset postavit k baru. Jenže Safyr se tu asi vyznal, protože pokračoval někam dozadu. Byla tam krátká propojovací chodba a za ní další poměrně velká a notně zadýmená místnost, ve které bylo dalších deset stolů. Tady už byly tři volné. Safyr neomylně zamířil do rohu, před velký krb, ve kterém se snad topilo naposled někdy v osmnáctém století. Aspoň soudě podle nánosů prachu v něm. Posadili jsme se zády ke stěně a čelem ke vstupu.
„Ty to tady znáš?“ zeptal jsem se.
„Už jsem tu jednou byl,“ odpověděl, vytáhl žvýkačku, roztrhl obal a vsunul si ji do úst. Potom řekl:
„Nevím, jestli ti Carmyn oznámil, že veškerou stravu, nocleh a další případné výlohy hradíš ty.“
„Neoznámil. Nicméně by to neměl být problém. Budeš muset ovšem zastavit u nějakýho bankomatu.“
„Hovno. To je jako kdybys jim volal, ať si pro tebe hned přijedou.“
„Jenže jinak to nezvládnu.“
„Ty nemáš žádnou hotovost?“
„Něco málo.“
Přišel hostinský, což jsem poznal podle jeho kdysi bílé zástěry, která byla skoro průhledná, jak byla mastná. Byl to asi třicetiletý kluk s ježkem žlutých vlasů na hlavě a nějak divně popáleným ksichtem.
„Co to bude, pánové?“
„Pivo,“ houkl Safyr
„Já taky. A máte něco k jídlu?“
„Možná párek. Aspoň minulý týden tam ještě nějaký byly.“
„Já ho zkusím.“
„Nedoporučuju,“ řekl popálený ksicht a pak přidal téměř neslyšně:
„Ten třetí stůl zleva,“ a pokračoval normálním hlasem:
„Nevím, jestli nám jede chladírna, takže možná nebudou úplně dle hygienických norem.“
Nic jsem nechápal a Safyr prohodil:
„Na párky se vyser, dáme si jen to pivo.“
Hostinský s krátery na ksichtě odešel. Tázavě jsem se podíval na Safyra, ale ten neříkal nic a jenom mlčky čuměl do stolu a přežvykoval. Nedalo mi to:
„Co to mlel o tom…“
„Drž hubu a hleď si svýho,“ přerušil mě. Za chvíli jsme měli před sebou pivo. Vypadalo to, že jim nefunguje nejen chlaďák, ale ani myčka.
„Hodíme to do sebe a padáme.“
„Mám docela hlad.“
„Najdem něco lepšího.“
Safyr vyžahl svoji třetinku na ex. Napodobil jsem ho. „Tak se zvedáme.“
„To teda fakt stálo za to. Dal bych si ještě jedno. Když není žrádlo, zkusím to eliminovat pivem.“

„Nekecej, zvedáme se,“ řekl Safyr nervózně a fakt se zvedl od stolu.
„Platí se u pultu?“
„Jo. Dej mi doláč.“
Vybral jsem z kapsy drobný a hodil mu jeden dolar. Prošli jsme tou krátkou spojovací chodbou do hlavního výčepu a Safyr položil dolar na pult.
„Díky.“
„Rádo se stalo,“ řekla popálenina.
Vyšli jsme na ulici a sedli do auta. Nastartoval jsem a vyrazil dolů ulicí.
„Zkusíme teda něco dalšího? Nebo jedem ven z města?“ zeptal jsem se otráveně.
„Ven z města.“
„Kurva já mám ale hlad.“
„Tak si ho nech zajít.“
„S tebou teda bude docela zábava.“
„Ví o nás,“ řekl a přežvykoval.
„Kdo o nás ví?“
„Oni.“
„Kdo oni?“
„Kurva co já vím? To bys měl spíš vědět ty.“
„Myslíš FBI?“
„Nevím. Ale v tý hospodě měli svý lidi. U toho třetího stolu.“
„Nevěřím.“
„Přišel bych na to sám. Dělám Carmynovi ochranku a mám na to čuch. Ale díky Markovu upozornění to bylo rychlejší.“
„To je blbost.“
„Hovno blbost.“
„Ty toho hostinskýho znáš?“
„Jasně.“
Dalších pět minut nikdo z nás nepromluvil. Safyr čuměl mrtvě před sebe a já vstřebával tu jeho informaci. Nikdo o mně nevěděl. Nikdo nevěděl, že bych se zrovna teď mohl nacházet v těchto končinách. Nikdo kromě Carmyna a Safyra. Čekal jsem, kdy mi řekne, abych to otočil, ale neříkal vůbec nic.
„Nemůžou o nás vědět,“ řekl jsem.
„No vidíš, a přesto ví.“
„To by mě teda zajímalo jak.“
„Teď jsi na to káp. Protože mě taky.“
„Nevšim jsem si, že by nás někdo sledoval.“
„A to je právě ono. Přesto jsou dokonale informovaný o tvým pohybu.“
„Záhada,“ řekl jsem a vyklepal z balíčku marlborku.
„Hovno záhada. Satelit.“
„Cože?“
„Satelit.“
„Kravina.“
„Jasně že je to satelit. A pak už jsou tu jenom dvě možnosti. Buď máš u sebe tu štěnici vědomě a chceš je dovést k Diamantům, nebo nevědomě. V každém případě je to dost velkej průser a já jen doufám, že o ní fakt nevíš.“
Dalších pět minut bez jediného slova. Přerovnával jsem si to v hlavě. Nedávalo mi to smysl. Nemohli o nás vědět. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli mohu Safyrovi věřit. Ale podle toho, jak byl zaražený, tak ho to docela rozhodilo.
„Žádnou štěnici nemám,“ řekl jsem po chvilce.
„Máš. Sledují nás. Ne, že by se trmáceli za náma v autě. Prostě sedí v pohodě někde v kanceláři a sledují nás na monitoru počítače. Prostě satelit.“
„Hmm… Takže co navrhuješ?“
„Test.“
„Jaký test?“
„Zajedem do další hospody. Jestli nás tam budou opět čekat, není co řešit.“
Přemýšlel jsem o tom.
„To ovšem nemůžu ovlivnit.“

„Musíš!“
„Jak?“
„Nemáš na vybranou. Mysli. Buď se zbavíš tý štěnice, nebo tam na nás prostě budou čekat. Nemám s tím problém. Mně se utéct podaří.“
„A mě v tom necháš?“
„Ne. Tebe ještě předtím oddělám.“
Byl jsem z toho docela na větvi. Indián byl fakt nasraný a myslel si, že s ním hraju nějakou falešnou hru. Jeho test se mi vůbec nezamlouval.
„Na další odbočce vpravo.“
Nešlo mi to do hlavy. Nemám s sebou nic, v čem by mohla být štěnice, protože všechno mám od lidí, kterým věřím. „To je blbost,“ řekl jsem po dalších dvou kilometrech. „Nemám nic a ani mít nemůžu.“
„Musíš.“
„Mám anonymní počítač…“
„No vida. To je ideální místo pro monitorovací čip.“
„Ten je ze spolehlivého zdroje. Nevěřím, že by mi Bill Crosbane nechal do něj namontovat něco, podle čeho by nás mohli monitorovat. Věřím mu. Kdybych nevěřil jemu, tak už nikomu na světě.“
„Pokračuj.“
„Mobil nemám. Pak mám kreditní karty od matky Lucy Lynseyové. Podle Carmyna tedy od matky Čtvrtého Diamantu. Nevěřím, že by se byla schopna spojit s FBI, aby našla mým prostřednictvím svou dceru. Vlastně ji nikdy nenapadlo, že bych ji mohl chtít hledat. Nikdy mi o ní neřekla. Takže tahle možnost taky padá.“
„Dál.“
„Gene Koeher. Šéfredaktor naší redakce. Od něj mám zbraně, paruky, šminky a podobný blbosti. To by možná mohla být jediná možnost. Byl u toho, když se mě FBI vyptávala. Mohli ho znova navštívit chvilku po té, co jsem od něj odešel. Ale to by znamenalo, že mi už dopředu nevěřili.“
„Což by se dalo čekat,“ řekl žvýkající Safyr.
„Ale nějak mi to nesedí. Gene Koeher takový není.“
„Spousta lidí není takových,“ pronesl filosofické moudro indián se žvýkačkou.
„No a pak už nemám vůbec nic, kromě tohohle auta.“
„To je odkud?“
„Z půjčovny od vás.“
„Nemáme žádnou půjčovnu.“
„Myslím od vás ze čtvrti. Od starýho Maxe, nebo jak mu říkají. Jenže mohl jsem si vybrat mezi šesti vozy. Pochybuju, že by měl připravený čip ve všech šesti.“
„V autě to není. Maxe znám.“
„Spousta lidí není takových,“ vrátil jsem mu tu hlubokou pravdu.
Neřekl na to nic. Možná o tom fakt přemýšlel.
„Pak už mě teda nenapadá vůbec nic. Teda pokud ten čip nemáš někde ty.“
Podíval se na mě, jako bych mu vrazil nůž mezi žebra.
„Docela dobrej vtip.“
„Lepší mě už nenapadl.“
„Takže to zkusíme s tím šéfredaktorem. Zastav.“
Zajel jsem ke krajnici a zastavil.
„Co máš přesně na mysli?“ zeptal jsem se.
„Zbav se všeho, co máš od něj.“
„Ty zbraně by se nám mohly hodit.“
„Na ty se vyser. Dám ti jiný. Všechno co máš od toho svýho šéfa tady nech.“
„To bych musel sundat i tu paruku.“
„Tak ji sundej, kurva. Stejně v ní vypadáš jak teplouš.“
To se mě docela dotklo, protože jsem nevypadal o nic hůř než on.
„Pokud na to chceš přijít, tak to uděláš. Pokud ne, tak mi stejně nedáš jinou možnost, než tě oddělat.“
Vystoupil jsem z auta a otevřel kufr s mým batohem. Vybral jsem z něho všechno od Koehera. Včetně krabiček s náboji.
„Nejsem si jist, jestli děláme dobře…“
„Šéfem výpravy jsem já. Nic lepšího v tuto chvíli udělat nemůžem. Musíme to aspoň zkusit.“
Narval jsem všechny ty věci od Koehera do igelitky a hodil ji příkopu.

„A ta paruka?“
Stáhl jsem si ji z hlavy a hodil ji za igelitkou. Stejně v ní bylo horko. Safyr sáhl někam pod přední sedadlo a vytáhl kus hadru. Byla v něm zabalená pistole. Devítimilimetrový Stingwood.
„Zásobník je plný. A tady máš ještě dva.“
67.
Po pěti kilometrech jsme uviděli výraznou tmavou rýhu, čistý geometrický tvar v neuspořádané krajině, kterou jakoby prořezával laserový paprsek. Jižní železniční koridor zcela rezignoval na zvlněný přírodní reliéf a procházel krajinou jako nějaký šílený skalpel, který terénní zlomy buď procházel v zářezech, nebo svištěl na pavoučích příhradových nohách vysoko nad nimi. Čím víc jsme se blížili, tím obludnějším dojmem ta gigantická stavba působila. Opravdu to v té divoké krajině připomínalo nějaký počítačový trik či fotomontáž. Čtyři spřažené přísně kruhové tubusy budily dojem surrealistického výtvarného díla. Podjeli jsme tu fantaskní konstrukci, tyčící se deset metrů nad námi, a pokračovali západním směrem s maximální rychlostí padesát mil, protože silnice byla fakt dost rozbitá.
„Kde bude další zastávka?“ zeptal jsem se.
„Tebe ten hlad ještě nepřešel?“
„To taky. Ale asi budeme potřebovat nějaký prachy.“
„Na bankomat zapomeň.“
„No právě. Budu to muset udělat tak, že převedu nějakou částku do nejbližší banky a tam si to pak vyberu.“
„To chceš říct, že bychom měli zajet někam, kde je banka?“
„Jo. Přesně tak.“
„To ses teda zbláznil. Banku můj itinerář neobsahuje.“
„V tom případě ji do něj budeš muset zařadit. Jinak chcípnem.“
„Vymysli něco lepšího.“
„Hmmm. Pak už jenom ozbrojená loupež. Což je ale blbost, když ty prachy jsou k dispozici.“
„Možná. Akorát že se k nim nedostanem, jestli jsem to pochopil.“
„Nepochopil. Prostě zajedem k bance. Jenže to mi musíš dopředu říct ke které, protože já tam před tím budu muset založit účet a potom tam převést ty prachy.“
„To je na dlouho.“
„Blbost. To jde všechno zařídit elektronicky. Právě proto to chci vědět dopředu. Až tam přijedem, aby ty prachy byly připravený.“
„Nemohou to vystopovat?“
„Ne. To všechno jsem promyslel už dřív. Nestihnou to.“
„Ale nás už vystopovali.“
„Jestli to fakt bylo v těch zbraních, tak…“
„Asi bylo.“
„Cože?“
„Asi bylo. Protože jsme je tím pořádně nasrali.“
Nevěděl jsem, o čem mluví.
„Už přišli na to, že jsme ten jejich zkurvený čip zahodili,“ pokračoval po chvilce.
Mrknul jsem do zpětného zrcátka a začal jsem chápat.
„Ty myslíš… tam to za náma?“
„Myslím že jo…“
Asi pět mil za námi byl patrný malý obláček prachu, který nemohl znamenat nic jiného, než auto.
„Že by…“
„Jasně,“ řekl Safyr.
„Už jim došlo, že je jim satelit na hovno, a tak se za náma pustili.“
„Možná jenom trpíš stihomamem.“
„Na tohle mám čuch.“
Mrknul do zrcátka.
„Odhaduji, že během dalších pěti mil nás mají. Jedou nejmíň dvakrát rychlejš.“
„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se jak pětiletý kluk táty na výletě, když jim ujel autobus.
„Šlápni na to a na první odbočce doprava.“
„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se znova.
„Tady jsme v prdeli. Musíme do města.“
„Do města?“

„Jasně. Tady nás mají jako na dlani. A jestli je to tak, jak si myslím, tak nás vyřídí nějakou protitankovou střelou.“
„Možná jsou to nějací důchodci na výletě.“
„Možná. Ale ty nejezdí stovkou po rozbité silnici. Nejsou to důchodci.“
„Souhlasím.“
„S čím?“
„Že to nejsou důchodci, kurva.“
„Tak sebou mrskni.“
Přidal jsem plyn a zvýšil rychlost na osmdesát mil, víc to fakt nešlo. Ne teda, že by ten Chrysler byl už tak utahaný, ale ta silnice to fakt nedovolovala. Už teď jsme skákali jak na trampolíně a měli omlácený hlavy. Bál jsem se, že nám vypadne motor.
Odbočku doprava jsem vzal parádním smykem jako na rallye. Safyr vytáhl svůj revolver a zkontroloval zásobník.
„Ty chceš po nich střílet?“
„Nechci. Ale chci se bránit.“
„Myslíš, že to dojde tak daleko?“
„Nevím.“
„Možná kdybysme je nechali předjet…“
„Jo, necháme. Možná. Ale až mezi barákama. Tady ne. Přidej.“
„Dělám, co můžu.“
Auto za námi se fakt přibližovalo. Teď už mohlo být tak něco mezi dvěma a třemi mílemi. V té otevřené volné krajině jsme měli přehled. Oni ovšem taky. Za dvě minuty už brali pravou odbočku stejným smykem jako my před chvílí. Nebylo pochyb o tom, že by si s námi rádi promluvili. V dálce jsem zahlédl první baráky. Odhad: čtyři míle.
„Nestihnem to. Jedou příliš rychle.“
„Musíme,“ prohodil Safyr a vytáhl odněkud zpod sedadla dvouhlavňovou velkorážnou pušku s krátkou hlavní.
„Mají nějaký terénní vůz.“
„Jo, asi jo. Vypadá to na Dodge.“
„A my máme výletní dálniční auto.“
„Vydrží to. Neboj. Hlavně dělej.“
„Možná nás jenom tak hecují. Možná to jsou nějací puberťáci, kteří se vsadili, že nás dojedou ještě před městem,“ snažil jsem se vysvětlit situaci.
Safyr se otočil dozadu a teď už sledoval jenom auto za námi. Byla to dobrá míle. Mezi první baráky dobré dvě.
„Co mezi těma barákama?“ zeptal jsem se.
„Je to MONTGOMERY. My tam přijedem od jihovýchodu.“
„Kurva mě je úplně jedno, co to je a odkud přijedeme.“
„Takže pořád rovně a na druhé odbočce doleva, pak to rozpálíš a asi po pěti stech metrech jsme na kontejnerovém železničním překladišti.“
„No dobrá. A potom?“
„Potom se uvidí. Hlavně na to šlápni.“
„Kolik jich je?“
„To ještě nevím. Ale dva určitě.“
Minuli jsme první polorozpadlý barák, ale předměstí bylo ještě míli. Sledoval jsem v zrcátku rychle se blížící velký hnědý vůz. Byl to fakt Dodge s obrovskými koly.
„No a co až budu na tom překladišti?“
„No tam už nic. Tam je konečná.“
„Konečná?“
„Jo.“
„Kurva, pro koho konečná?“
„Budeme doufat, že pro ně.“
„Ty vole, to nezvládnem.“
„Zvládnem. Přidej.“
Byli jsme mezi prvními baráky a Dodge od nás asi dvě stě metrů.
„Není tam nějaká závora nebo plot? Myslím u těch doků nebo co to je.“

„Jo.“
„Co jo, kurva?“
„Závora i plot. Musíš si nějak poradit.“
„Ty vole…“ Začal jsem se potit.
„Hned za plotem, jakmile bude příležitost, vyskočím.“
„Ty vyskočíš?“
„Jo. Ty pojedeš dál. Zkusíš to někde zaparkovat a zmizet.“
„To je všechno?“
„Všechno.“
„A kde se pak sejdeme sakra? Tedy jestli přežijem.“
„Najdu si tě.“
Byl jsem konečně ve městě mezi domy. Zahlédl jsem první odbočku. Takže ta druhá. Dodge už nám skoro dýchal na prdel. Zahlédl jsem druhou odbočku.
„Tak se drž, budu zahýbat.“
„Tak dělej už a nekecej,“ řekl Safyr a v zrcátku jsem viděl, jak zvedá svou dvouhlavňovku. Přibrzdil jsem a strhl volant prudce doleva. Pneumatiky zaskřípaly a celá ta herka se nebezpečně naklonila. Odstředivá síla byla příliš velká a vytáhlo nás to na chodník, kde jsme očesali nějaké odpadkové koše a sloup osvětlení. Potom se auto opět usadilo na silnici a já sešlápl plyn až k podlaze. Dodge vybral zatáčku podstatně líp než my. A rychleji.
68.
Safyr vypadl z auta hned za bránou. Vyděsilo mě to, protože jsem v první chvíli myslel, že fakt vypadl, ale pak jsem si vzpomněl na jeho instrukce. Ozvala se první rána z nějaké pušky a zadní sklo Chrysleru se vysypalo. Do prdele.
Řítil jsem se směrem ke kolejišti a obrovským kovovým kontejnerům, poskládaným na sebe do osmimetrové výšky. Ozvala se druhá rána a skřípot karoserie. Strhnul jsem to doprava mezi ty plechové stěny a padesát metrů před sebou uviděl hangár s napůl vyvrácenými vraty. Sešlápl jsem plyn až na podlahu a mrknul do zrcátka.
Dodge se vřítil do uličky. Proletěl jsem těmi vraty a dupnul na brzdu. Zastavil jsem se o nějaké dřevěné bedny a zabořil čumák Chrysleru až po přední sklo do nich. Otevřel jsem dveře a vykutálel se z auta mezi další bedny na druhé straně. Dodge se zastavil o zaparkovaného Chryslera. Nedíval jsem se dozadu a prchal uličkami mezi bednami narovnanými až ke stropu. Z kapsy jsem přitom vytáhl pistoli a odjistil. Zakopl jsem o nějaké prkno a svalil se na zem. Slyšel jsem dusot nohou docela blízko. Otočil jsem se právě včas. Do uličky vběhl tmavý stín s pistolí v ruce. Moc jsem se nerozmýšlel. Nebyl čas na pořádné míření. Stiskl jsem spoušť čtyřikrát rychle za sebou. Viděl jsem třísky lítající z dřevných beden, jak se do nich zarývaly devítimilimetrové kulky. A pak taky slyšel šílený řev a mezi těmi třískami najednou lítala i rozstříknutá krev jako nějaký morbidní ohňostroj.
Postava se svalila na zem a já se okamžitě vydal na další zběsilý úprk mezi bedny. Potom střelba za mnou a opět lítající třísky, jenže teď těsně kolem mé hlavy. Něco mě škráblo na noze a já doufal, že to byl jen kus dřeva. Prchal jsem jako o život, protože to opravdu o život bylo.
Na další odbočce jsem se otočil a vypálil dvakrát za sebe. Tentokrát ovšem neúspěšně. Rychle jsem vklouzl do další uličky a nemohl popadnout dech. Snažil jsem se chovat naprosto neslyšně, ale dýchal jsem přitom tak hlasitě, že to muselo být slyšet na míli daleko. Vytáhl jsem opatrně zásobník a vsunul nový. Když jsem ho chtěl co nejvíce potichu dorazit, najednou zapadl a ten kovový zvuk se rozlehl po celé hale. Kurva. Dal jsem se na další útěk mezi bednami a v dálce zaslechl sirénu policejního auta. Sakra. Ti nám tu ještě chyběli.
Vyběhl jsem po ocelových schodech na rampu protínající halu ve třímetrové výšce a vyskočil na bedny. Byl odsud alespoň větší rozhled. Za sebou jsem nikoho nezaslechl. Lehl jsem si na břicho a snažil se nedýchat, ale nešlo to. Dýchal jsem jak zběsilý. Policejní houkačka už byla slyšet někde ve dvoře. Začal jsem se opatrně plazit po bednách ke stěně, na které jsem viděl další schůdky někam do konstrukce střechy. Možná by se mi mohlo podařit utéct po střeše.
Policejní auto vjelo vyvrácenými vraty do haly a zařadilo se za Chryslera a Dodge. Viděl jsem je přes okraj bedny. Plechovou střechu osvětlovalo modré blikavé světlo jejich majáku. Z vozu vystoupili dva policisti se zbraněmi v rukou. To je v prdeli, protože na policisty střílet nemohu.
„Kde jsou?“ slyšel jsem jednoho z policistů.
„Je někde nahoře,“ ozvalo se napravo pode mnou. Sakra. Tohle nebyl policista. To byl jeden z těch pronásledovatelů. Kurva. To ale dost mění situaci. Takže je zavolali oni. Jsou s nima dohodnutí. Ostatně

jestli je to FBI, tak bodejť by nebyli. V tom případě ovšem padají veškeré mé zábrany v tom smyslu, že nemůžu střílet po policistech.
Neodvažoval jsem se teď ani vykouknout, protože určitě čumí nahoru, když je ta svině upozornila, že jsem někde nahoře. Zhodnotil jsem situaci a vyhodnotil ji jako zcela bezvýchodnou. Vzpomněl jsem si na majora Lenwicka z výcvikového střediska: Pokud máte zbraň, nikdy není žádná situace bezvýchodná. Ostatně vždycky vám zbude to nejposlednější východisko. Strčit si její hlaveň do krku. Ale to vždycky až na konec.
Asi tři metry ode mě jsem na jedné z beden zahlédl ocelové páčidlo. Začal jsem se pomalu a opatrně přesouvat k němu. Trvalo mi to asi dvacet vteřin. Nevěděl jsem, co se děje dole, ale asi i oni se někam přesouvali, protože jsem slyšel jejich kroky. Sevřel jsem páčidlo do pravé ruky a rozhlédl se po hale. Největší rámus způsobí asi napravo mezi těmi plechovými kontejnery.
Mrštil jsem ho tím směrem a doufal, že nezahlídnou, jak letí, protože pak už by nebylo co řešit. Ozval se příšerný rachot, jak páčidlo dopadlo na plech. Klekl jsem si a vyklonil se, abych viděl dolů. Dva policajti stáli bokem ke mně a mířili směrem ke kontejnerům. Vystřelil jsem dvakrát rychle za sebou, a než jsem sebou znova praštil na bedny, viděl jsem, jak se jeden z nich se skácel. Potom šílená střelba směrem ke mně a ohňostroj dřevěných třísek z beden.
Přestávka. Vyměňují zásobník.
„Kam jsi to dostal, Marku?“
„Nic se neděje. Do holeně. Přežiju to…“ slyšel jsem rozhovor zezdola. Znervózňovalo mě akorát to, že jsem nic nevěděl o tom druhém z Dodge. Vlastně jsem nevěděl, jestli tam byli dva nebo tři. Nebo taky čtyři. Zaslechl jsem, jak se někdo škrábe na bedny z levé strany. Neodvažoval jsem se vystrčit hlavu, protože jestli někdo leze nahoru, tak ho určitě jistí. Do prdele.
Potom znova střelba. Pochopil jsem, že se snaží někoho krýt, ale slyšel jsem jenom střelbu, která přehlušovala všechno ostatní. Otočil jsem se instinktivně k ocelovým schůdkům a přesunul se kousek doprava, abych na ně viděl. Byl tam. Utíkal po nich ten z Dodge. Stiskl jsem Stingwooda obouruč a začal po něm pálit. Byla to téměř libozvučná zvonkohra, jak se kulky odrážely od kovové konstrukce schodiště a jeho zábradlí. Postava se přikrčila a začala pálit mým směrem. Otočil jsem se a chtěl po bednách vyrazit směrem ke stěně, když asi deset metrů ode mě napravo stál v mé úrovni policista se zbraní v ruce. Viděl jsem, jak mi míří přesně mezi oči, a dokonce jsem viděl ten jeho bílý prst, jak mačká kohoutek, a pak se najednou ozvala ohlušující rána a jeho hlava se rozprskla v příšerném krvavém efektu a bezvládné tělo se skácelo k zemi.
Stál jsem na bednách jako hypnotizovaný tím morbidním výjevem a spatřil indiána s dvouhlavňovkou v ruce na protějších bednách o dvě uličky dál, jak se otáčí směrem ke schodišti, a potom další ohlušující rána a plameny u obou jeho hlavní a část zábradlí schodiště odpadla, jako by ji někdo uřízl autogenem. Hned za ní se zřítilo dolů další roztrhané krvavé tělo. Nebyl jsem schopen pohybu a skoro i přestal dýchat, protože se mi nedostávalo vzduchu. Připadal jsem si jako na nějakém kouzelnickém iluzionistickém vystoupení, protože všechno, co se kolem dělo, bylo vyloženě iracionální a neskutečné.
Safyr sklonil zbraň a rozhlédl se po hale. Pak se otočil ke mně:
„Všechno OK?“
„Nevím,“ řekl jsem popravdě.
„Dobře, jdem dolů.“
„Myslíš, že to je už čistý?“
„Jasně. V tom Dodge byli jenom dva. Jednoho jsi oddělal ty a jednoho já. Policajti byli taky jenom dva. Jeden je mrtvý a druhý je dole s prostřelenou nohou. Nepředpokládám, že by moh dělat ještě nějaký problémy.“
Safyr přešel po bednách na jejich okraj a opatrně nahlédl dolů.
„V pohodě…“
Namířil na něj.
„Chceš ho zabít?“
„Ne. Chci jenom, by odhodil zbraň… Slyšíš mě? Odhoď tu pistoli a všechno bude v pohodě.“
Zaslechl jsem zvuk, jak jeho zbraň dopadla někam na beton.
„Pojď si ho vzít na mušku, než sejdu dolů, aby se o něco nepokusil.“
Přemístil jsem se na okraj beden.
Policista ležel na zádech a vyděšeně zíral vzhůru střídavě na mě a na Safyra. Namířil jsem na něj a Safyr se vydal dolů. Seběhl k policistovi a ještě ho prohledal, jestli u sebe nemá náhodou nějakou další zbraň. Já pak sešel dolů po ocelovém schodišti, kde jsem musel překročit zmasakrovanou krvavou mrtvolu toho

z Dodge. Původně jsem ho chtěl prohledat, jestli u sebe nemá nějaký průkaz nebo prachy, ale když jsem to tělo viděl, tak jsem si to rozmyslel. Bylo to příšerné. Nevím, co to je ta Safyrova dvouhlavňovka, ale tělo toho nešťastníka vypadalo jako potrhané divokou zvěří. Poslední mrtvolu jsem viděl někdy před dvaceti lety, takže to se mnou docela zamávalo. Pak jsem si ale vzpomněl, že poslední jsem viděl Ley Lynseyovou. Jsou to kurvy, které jdou přes mrtvoly. Nechtěli nás vůbec zatknout. Prostě nás chtěli odstřelit. Bylo to evidentní. Žádné výzvy ani výstrahy. Ta skutečnost mnou otřásla, a než jsem sešel po těch ocelových schodech dolů, byl ze mě jiný člověk.
Doteď jsem byl civilizovaná bytost žijící v civilizovaném světě. A úplně hmatatelně jsem cítil, jak se to všechno najednou mění a jak to prostupuje celým mým tělem, jak se vracím dvacet let zpátky, jak se vracím do Koreje a Íránu. Jak se hranice hodnoty života posouvá směrem dolů po strmé křivce.
A dole už jsem byl někdo úplně jiný. Dole jsem byl chladnokrevný cynický zabiják, kterému jde o život. A který ví, že vždycky musí vystřelit o chvilku dříve než protivník.
Až do této chvíle ti, co stojí proti mně, měli výhodu. Během půl hodiny v překladišti Montgomery ji ovšem ztratili. Když Safyr vycouval s policejním autem na dvůr, aby uvolnil Dodge, a když jsme pak do něj nasedali, byl jsem klidný jako želva. Už mně nevadilo ani to příšerné horko.
69.
Ještě jsme se ani nevymotali z areálu překladiště, když nám došlo, že jsme zatím absolvovali jen jakousi předehra. V první chvíli jsem myslel, že nám blbne motor, ale za okamžik ten zvuk zesílil a bylo evidentní, že někde za domy nad námi letí vrtulník. Vůz neměl střešní okno, což se v tomto případě jevilo jako dost nevýhodné. Typický zvuk leteckých turbomotorů zesiloval a bylo jasné, že stroj klesá těsně nad nás.
„Vidíš ho?“ zeptal jsem se Safyra, který zaujal pozici na zadním sedadle.
„Jo. Už ho vidím. Ty svině asi zavolaly posily.“
„Kurva, nemáš ponětí, jak by se odsud dalo vyjet?“
„Zkus zabočit za ten velký hangár. Jestli tam bude zase plot, tak ho prostě projeď.“
Řev vrtulníku už začínal být nesnesitelný a listy jeho vrtule svištěly těsně nad autem.
„Myslíš, že se chce usadit na naší střeše?“
„Zatím to tak vypadá. Šlápni na to. Musíš do ulic. Sakra, jestli zavolali vrtulník, tak si buď jistý, že v ulicích už budou mít další hlídky.“
„Nekecej a dělej,“ řekl Safyr a vyklonil se z okýnka. Zahlédl jsem před sebou plot a sešlápl plyn. Safyr zastrčil hlavu zpět a prohrábl si černé vlasy.
„Je to HAWK JET. Policejní stroj.“
„To je pro mě úplně bezcenná informace, protože si pod tím stejně nedovedu nic představit. Má to rakety?“
„Nemá to rakety. Nemá to ani kulomet.“
„Tak čím je policejní?“
Proletěli jsme plotem jako nůž máslem a kus se nám ho zachytilo za anténu na střeše. Po dalších dvaceti metrech ji to urvalo.
„Policejní je tím, že má policejní pruhy.“
„Ty mu hodně pomůžou teda…“
„A docela dobré manévrovací schopnosti. Dolet je horší.“
„No, myslím, že náš dojezd taky nebude nejdelší. Máme tak polovinu nádrže. Kam mám jet?“
„Pořád rovně.“
Vrtulník musel být přesně nad námi, protože všude kolem se zvedala obrovská oblaka prachu a skoro jsem neviděl před sebe.
„Do prdele, co chce asi dělat?“
„Mám dojem, že neví. Což je naše výhoda.“
„Jo, ale my taky ne.“
„Co ne?“
„Taky nevíme, co dělat.“
„Zahni doprava k těm průmyslovým halám.“
„Myslel jsem, že budeš chtít do města mezi baráky.“
„Možná potom.“
„Tady nás ale budou mít jako na dlani. Nebo rovnou do haly?“
„To by bylo úplně nejlepší. Sundáme ho tam.“
„Cože?“
„Dělej…“

„Co chceš sundat?“
„Ten vrtulník, vole…“
„Nedostaneme se odsud. Už je do toho zapojeno příliš mnoho ostrostřelců. Nemáme šanci. Určitě povolali už i vojsko.“
„Nemyslím si. To by už tady byli. Myslí si, že nás vyřídí sami.“
Najednou jsem zahlédl ten obří stroj v horní části předního skla. Předháněl nás. Byl asi deset metrů nad námi a zespodu působil velkolepě. Na břiše měl BH 502. Proletěl za šíleného rachotu nad autem a odlétl asi sto metrů. Pak se nádherným manévrem otočil a nalítával zpátky na nás.
„Ty vole, on si snad myslí, že si sedne před nás.“
„Hovno. Chce nás jenom vyděsit. Je absolutně bezmocný.“
Najednou jsem zahlédl, jak se boční dveře vrtulníku otevírají a v nich se objevuje část nějakého tmavého těla v přilbě, a za chvíli jsme slyšeli nejen vrtulník, ale rychlopalnou automatickou zbraň. Těsně před kapotou začaly z vozovky odletovat střepy a kameny.
„Kurva,“ strhl jsem volant doprava a skoro nabral nějaký odstavený náklaďák. Namířil jsem si to přímo do opuštěných ulic města. Policejní HAWK JET přelétl těsně nad námi a jeho zvuk se vzdaloval.
„Ty vole, oni nás chtějí fakt oddělat.“
„A co sis myslel, ty krávo? Tobě to snad ještě nedošlo?“ řekl Safyr a natáhl svou dvouhlavňovku.
„Co chceš dělat?“
„Zastav.“
„Cože?“
„Kurva, dupni na brzdu.“
„Otáčí se.“
„Jasně. Zastav to. Vzdáváme to.“
„Myslíš, že to pochopí?“
„Jo.“
Dupnul jsem na brzdu a auto se během padesáti metrů se skřípějícími pneumatikami zastavilo uprostřed ulice.
„Vylezem z auta a dáme ruce nahoru. Jasný?“
„To myslíš vážně?“
„Jo.“
„Odstřelí nás.“
„Tomu nevěř. Prostě vylez s rukama nad hlavou a o víc se nestarej.“
Začal jsem se pomalu soukat z auta. Vrtulník už dokončil otočku a zamířil opět k našemu vozu. Safyr položil svoje dvouhlavňové dělo na sedadlo a taky vystoupil s rukama nahoře. Policejní stoj nalétl přímo nad nás a začal ještě trochu klesat. Všude okolo byl zvířený prach a Safyrovi vlály vlasy jako v nějakém fantasy filmu. Rozkašlal jsem se.
Policejní helikoptéra znehybněla asi dvacet metrů nad námi a její pilot pak ještě začal klesat níž. Z otevřených dveří se opět vysunula postava se zbraní a já už chtěl jít k zemi, když jsem si všiml, že zbraň schovává a vytahuje megafon. Vrtulník zůstal viset pouze nějakých dvanáct metrů nad našimi hlavami. Rachot byl příšerný.
Podíval jsem se bezradně na Safyra na druhé straně vozu, jenže ten se zrovna shýbl dovnitř. Jediným rychlým pohybem vytáhl svůj kanon, namířil ho vzhůru a třikrát rychle za sebou vystřelil z obou hlavní.
„Uteč ty vole,“ stačil ještě zařvat a vrhnul se na druhou stranu ulice k barákům. Já tam pořád stál, šokovaný, s rukama nad hlavou, a viděl, jak se vrtulník vrávoravě snaží dostat výš, jenže mu začal hořet motor a začal se nebezpečně naklánět a já už věděl, že je zle, protože bylo jasné, že je neovladatelný. Pilot se ho snažil vytáhnout nahoru na plný výkon, ale ten hořící motor ho stahoval dolů, a tak se naklonil na jednu stranu a hlavní vrtule nejednou místo vertikální síly začala mít sílu horizontální a jediným pohybem, jako by byl na gumě, ho hodila na baráky za mnou.
Šel jsem okamžitě k zemi a uslyšel příšerný rachot drceného kovu a zdiva, a to už jsem byl ksichtem na asfaltu a pak se ozvala ohlušující detonace a já si zakryl hlavu, i když mi bylo jasné, že je to na nic.
Pak se najednou rozhostilo ticho, jen sem tam narušené pořád ještě dopadajícími částmi policejního stroje, kamenů, omítky a kdoví čeho ještě. Nechápal jsem to. Tohle přece nešlo přežít. Čekal jsem nějaký další výbuch, ale všude bylo ticho, jenom v dálce jsem zaslechl policejní houkačky a ve vzduchu další vrtulník.
„Vstávej vole, musíme zmizet,“ ozvalo se z druhé strany ulice. Překvapeně jsem zvedl hlavu a spatřil Safyra, s puškou v ruce, jak si opražuje rifle. Ohlédl jsem se za sebe. Po vrtulníku ani památky. Jenom

okna všech baráků v okolí byla vymlácená.
„Kde je?“ zeptal jsem se.
„Tam za tím barákem. Hodilo ho to naštěstí přes střechu někam do dvora. Což tě možná zachránilo, protože kdyby spadl do ulice, je po nás. Teda po tobě určitě.“
„Vypadá to, že zase zavolali posily.“
„Jasně, padáme.“
Vrhnul jsem se k autu.
„Na auto se vyser. Jdeme pěšky.“
„Cože?“
„V autě už nemáme šanci. Dělej.“
„Mám tam počítač…“
„Tak si sakra vem, co potřebuješ, a padáme.“
Safyr se s vlajícími vlasy rozeběhl k nejbližšímu baráku. Policejní houkačky už byly docela blízko. Skočil jsem k autu a vytáhl z kufru svůj batoh. Potom jsem zmizel ve vchodě činžáku za Safyrem. Právě včas. Policejní sirény už byly za rohem.
70.
Proběhli jsme dům na dvůr. Byly tam složené na paletách cihly. Majitel ho chtěl asi před sto lety přestavovat a pak od svého nápadu upustil. Dobrá polovina z nich totiž už byla rozsypaná na prach. Safyr se vydrápal na polorozpadlou zídku a přeskočil ji do dalšího dvora. Udělal jsem totéž.
Tento dvorek byl pro změnu zarostlý jako nějaká džungle, proplétali jsme se mezi ovocnými stromy a kopřivami vysokými po ramena k baráku naproti. Když jsme se tam konečně dostali, seděly u zadního vchodu tři čarodějnice, kterým dohromady mohlo být nejmíň tolik co vesmíru. Přiřítili jsme se k nim z té kopřivové džungle a jedné překvapením vypadl šálek s neurologickým čajem z ruky.
„Potřebuju mobil,“ vyhrkl Safyr, když se postavil před ně. Musel jim připomínat divocha z pralesa. Ani jedna z nich nezareagovala a jenom na něj hypnoticky čuměly.
„Kurva, ten mobil!“
Konečně se jedna pohnula a vytáhla odněkud zpod dlouhé květované sukně mobil. Safyr jí ho vytrhl z ruky, vyťukal číslo a dal si ho k uchu. Já se posadil zadýchaně na volnou židli k čarodějnickému stolu. Nemohl jsem popadnout dech.
„Čau, Safyr. Za deset minut na našem místě. Hovno. Musíš tam být. Jasně. Je to kvůli nám. Čau.“
Položil mobil na stůl mezi hrnečky a konvici s čajem a vběhl do domu. Okamžitě jsem vystartoval za ním.
„Komu jsi volal?“ zeptal jsem se v běhu.
„Kámošovi.“
„Má nějakej kouzelnickej plášť, aby nás zneviditelnil?“
„Má hovno, ale počká na nás ve sklepeních.“
„K čemu nám bude?“
„Vyzná se tu.“
„Pokud to není policejní ředitel, je nám stejně k hovnu.“
„To se ještě uvidí. Věřím mu.“
Proběhli jsme činžákem na druhou stranu, kde byla ulice. Safyr opatrně vykoukl ven. Potom ukázal na protější stranu:
„Tam do toho vchodu nalevo.“
Neříkal jsem na to nic. Měl jsem problémy s dechem. Safyr se ještě jednou rozhlédl a potom vyběhl. Já za ním. Proboha, hlavně ať to netrvá dlouho.
Vteřinu po té, co jsme zapadli za dveře, se ulicí prohnalo policejní auto. Sakra, to bylo o chlup. Safyr proběhl zase celým barákem do dalšího dvora.
Kličkovali jsme mezi poloopuštěnými činžáky a opuštěnými dvory dobrých čtyřicet minut, než jsme se dostali někam do sklepa. Safyr běžel lehkým krokem gazely, zatímco já za ním supěl jak dvoutunový býk. Vypadalo to, že se tady docela vyzná, protože jsme proběhli spletitým labyrintem sklepů. Musely být pospojovány nejmíň pod třemi bloky. Když pak konečně zastavil v jedné rozšířené chodbě, bezvládně jsem se posadil na zem a opřel se o vlhkou sklepní zeď, na které už moc omítky nezbylo.
„Myslím, že jsme z toho venku,“ prohodil Safyr a rozbalil si žvýkačku.
„Jestli ne, tak už je mi to jedno. Dál nemůžu.“
„Seš teda nějakej měkkej.“
„Máš o dvacet let a milion cigaret míň než já, takže se ti to kecá.“
„Možná.“

Shodil jsem batoh ze zad, zaklonil hlavu a z plných plic vdechoval vlhký sklepní vzduch. Ještě chvilku a roztrhnou se mi plíce.
„Jak se chceš odsud dostat?“ zeptal jsem se asi po pěti minutách, když jsem se trochu vzpamatoval.
„To musíme teprve nějak vymyslet.“
„Mám dojem, že moc šancí nemáme. Určitě to celé uzavřou. Ví, že jsme někde tady. Postaví blokádu na silnicích a všude, kde to jde. Jestli jim totiž tahle akce stála za to, tak nebudou váhat použít všech prostředků, aby nás dostali.“
„Možná.“
„Kolik jich bylo v tom vrtulníku?“
„Nejmíň tři.“
„Tak to už máme… ve skladišti dva z Dodge… dva policisti…“
„Jeden přežil.“
„Dobře, tak plus jeden policista a teď další tři, takže dohromady šest mrtvých plus ten zkurvený vrtulník…“
„Docela dobrý skóre, na to, že my dva nemáme ani škrábnutí.“
„Ty vole, zatím ne, ale mám dojem, že se teď poserou jenom proto, aby nám nějaký způsobili.“
„Jasně. Prostě jim nesmíme dát šanci.“
„Dobrej nápad.“
71.
Byl to černoch černější než noc a když se objevil v tom potemnělém sklepě, působil jako přízrak, jehož volně se vznášející lesknoucí se oči pluly prostorem. Byl absolutně neslyšný. Vyděsilo mě to k smrti a už jsem sahal po zbrani, když mě Safyr zastavil.
„To je Jogo.“
Moc mě to sice neuklidnilo, ale vzhledem k tomu, že Safyr se choval zcela sebevědomě a klidně, neřešil jsem to. Černočerný Jogo přišel až k nám jako nějaká kočka na sametových tlapkách a podal si se Safyrem ruku. Mohl mít něco kolem dvaceti, třiceti, čtyřiceti nebo padesáti. U černochů to nikdy nepoznám. Měl typicky černošsky kudrnaté vlasy, typické velké rty a typickou černou pleť.
„To je Roger,“ představil mě Safyr, „a to je Jogo.“
Podali jsme si ruce a pokřiveně se na sebe usmáli.
„To je kvůli vám, ten bordel tady?“
„Vypadá to tak,“ řekl Safyr.
„Co blbnete?“
„My ne. To spíš oni.“
„Oni si začali,“ přidal jsem se do hovoru. Jogo se na mě podíval jako na odjištěnou atomovou bombu, která se nějakým nedopatřením ocitla v jeho čtvrti.
„Nějak to nezvládáte, co?“ řekl Jogo.
„My jo. Ale oni ne,“ vrátil přihrávku Safyr.
„V čem proboha jedeš?“
„V ničem. Akorát doprovázím tady Rogera.“
„Nějakej masovej vrah?“
Uraženě jsem se opřel o zeď a vytáhl z kapsy krabičku marlborek. Už jich tam bylo jenom pět. Budeme co nejdřív potřebovat nějakou trafiku a hlavně tu banku.
„Cestuje do KENSEY POLAR.“
„Metrem by to bylo rychlejší než přes nás.“
„To je fakt. A taky tam nelítají vrtulníky,“ řekl jsem a zapálil si.
„Je nějakej vochočenej, ten tvůj parťák, ne?“ řekl Jogo a taky vytáhl z kapsy balíček cigaret.
„Dostaneš nás odsud?“ zeptal se Safyr.
Jogo si zapálil a řekl:
„To ses snad posral ne? Za chvíli tu máme celou čtvrtou výsadkovou divizi Spojených států.“
„Musíš něco vymyslet.“
„Hmm, to je docela dobrý. To je jako bys seděl na elektrickým křesle a chtěl po mně, abych něco vymyslel.“
„Ty vole, tak tos sem nemusel vůbec chodit.“
„Taky jsem se dlouho rozmýšlel.“
Někde v dálce, přes několik zdí, jsme zaslechli další policejní sirény.
„Jestli jste je nasrali…“
„To asi jo…“

„… tak nám tady zbourají celou naši síť.“
„Hovno, nemaji na to.“
„V každém případě počítej tak nejméně tři dny.“
„Tři dny co?“
„Tři dny v prdeli. Tři dny se nehnete z podzemí. Možná i víc. Podle toho, kdy se zklidní.“
„Zklidní se za pár hodin,“ řekl Safyr.
„Pokud se jim tady nezalíbí.“
72.
Vyrazili jsme až po setmění a asi čtyřicet minut prolézali sklepy a zaneřáděné zadní dvorky polorozpadlých činžáků. Všude okolo byl docela slušný cvrkot, houkaly policejní sirény, v jednu chvíli jsme slyšeli z ulice i rozkazy nějakého nervózního velitele. Ale Jogo nás vedl neomylně mimo veškerý ten mumraj přes vnitřní bloky bytových domů, které byly těžko průchodné i ve dne, natož v noci.
Skončili jsme ve třetím patře jednoho z činžáků, na jehož chodbě se zásadně neuklízelo a zásadně se na ni vyhazovaly všechny odpadky. Za dveřmi vyspravovanými masivními šrouby a plechem nám Jogo představil Beth a Melisu.
Obě byly o něco míň než krásné a o něco víc než hezké, jak by řekl Raymond Chandler. Nebyly to ani černošky, ani indiánky, ani eskymačky, ani Asiatky, ale typické bělošky kolem dvaceti. Beth měla dlouhé tmavé rovné vlasy vzadu svázané do culíku, zatímco Melisa byla bruneta s vlasy po ramena, mírně zvlněnými. Nemohl jsem se na ně vynadívat, protože to byl po týdnu první pozitivní vizuální zážitek, a když jsem si představil, že s těmito velmi přitažlivými bytostmi budu trávit tři následující dny, zvedla se mi nálada.
Jogo si zřejmě dobře přeložil mé lačné pohledy, protože prohodil:
„Jsou to lesby, takže si nechte zajít chuť.“
To mě teda dostalo. Safyra to vůbec nerozházelo, naopak jako by ho to uklidnilo. Holky nebyly vůbec překvapené, že jim sem Jogo přitáhl nějaké divné existence, jako by to bylo u nich na denním pořádku.
Byt sestával ze dvou pokojů, přičemž ten první sloužil zároveň jako kuchyně a obývací pokoj, zatímco ten druhý nám ani neukázaly, ale pravděpodobně to byla jejich ložnice. Koupelna byla hned u kuchyně a mohla mít něco kolem tří metrů čtverečních. Klozetová mísa trčela ze země pod bojlerem, takže jsem vůbec nechápal, jak si lze na ni sednout. Možná ty holky to nějak dokázaly. Možná to byly hadí ženy, jaké jsem viděl v dětství v cirkuse, ale já jsem si to vůbec nedovedl představit, protože se k té míse prostě nedalo postavit. Pravděpodobně to tam budu muset dělat už ode dveří a nějak se tam trefit. Nebyla to zas taková vzdálenost, akorát že v cestě zrovna ze zdi trčelo umyvadlo, nad kterým byl ještě plynový kotel. Zrcadlo bylo nalepeno na dveřích zevnitř. Zbytek prostoru byl vyplněn nejrůznějšími spreji, šampóny, odlakovači nehtů, řasenkami, rtěnkami, tužidly, vložkami a ručníky. Obývací kuchyň měla asi osm metrů a její vybavení tvořila metrová kuchyňská linka s dřezem, vedle kterého stála televize a dvouplotýnkový vařič. Na televizi stála hora špinavého nádobí. Pod oknem do dvora malý plastový stolek se dvěma plastovými židlemi, z toho jedna vypodložená paperbackem. Nás pět dokázalo kuchyň s obývákem dokonale přeplnit, takže tam nebylo k hnutí.
„Jak dlouho se zdržíte?“ zeptala se mě Beth.
„Den… tři… týden. Prostě až se to venku uklidní,“ řekl Jogo a sedl si pod kuchyňskou linku. Safyr se posadil pod okno a vytáhl balíček se žvýkačkami.
„Asi se tu nekouří, co?“ poznamenal jsem.
„Asi ne,“ řekla Beth a pokračovala:
„Budete se tu muset nějak složit pod ten stůl. Odšoupneme ho trochu stranou a půjde to. Vzadu mám nějaký molitan a spacák.“
„Potřebujem hlavně nějaký žrádlo, nebo chcípnu,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy desetidolarovku. Jednu ze dvou posledních.
„Jíš ovesný vločky?“
„Jo, ale pak zvracím.“
„Nic jinýho tu nemáme.“
„Budete muset skočit do obchodu.“
„To bude divný.“
„Proč?“
„Kupujeme tam jenom ovesný vločky.“
„Já něco seženu,“ ozval se Jogo a sbalil bankovku.
„Jenom doufám, že to nebude až k snídani.“

„Nejspíš ano. Tady je v noci všechno zavřený.“
„Co benzínka?“
„Jo. Možná nějaký sušenky.“
„Aspoň to.“
Jogo vstal ze země a vyrazil ke dveřím.
„Kdyby něco, jsem na mobilu.“
„To bych neriskoval. A fakt to jsou lesby?“ zeptal jsem se ještě.
„Fakt.“
„Nějakej problém?“ zeptala se Melisa.
„Ne, všechno je OK,“ poznamenal jsem a sedl si na jednu z plastových židlí.
„Ty máš asi známý všude, co?“ prohodil jsem směrem k Safyrovi.
„Obchodní partneři. Deset let budované kontakty.“
„Tos je musel začít budovat na pískovišti mezi bábovkama.“
„Taky že jo.“
„S čím obchoduješ?“
„Se žvejkačkama.“
„Cože?“
„Obchoduju se žvejkačkama. Chceš jednu?“
„To myslíš jako fakt?“
„Drogy. Co jiného?“
„Tvrdý drogy?“
„V těch žvejkačkách.“
„Jdi do prdele.“
„Proč?“
„To chceš říct, že jseš celou tu dobu…“
„Zfetovanej? Buď v klidu. Kontroluju se.“
73.
Já se Safyrem jsme spali v kuchyni s nohama pod stolem a hlavou u dřezu. Dalo se to vydržet. Já dostal nějaký molitan prožraný od myší a Safyr spacák, pravděpodobně z nějakého humanitárního programu po druhé světové válce.
Snídali jsme vajíčka a tři dny starý rohlíky.
„Hele, holky, která z vás má účet v bance?“ zeptal jsem se, když jsem dojedl. Překvapeně se na mě podívaly.
„Účet v bance?“
„Jo. To je takový číslo, který tam řeknete a na který vám ten chlápek vysází peníze. Teda pokud na tom účtu nějaký máte.“
„No, to máme obě.“
„Fakt, jo?“ zeptal jsem se nevěřícně.
„Teda ten účet. Ty peníze ne.“
„To by nevadilo.“
„Posílají nám tam prachy ze sociálního.“
„Aha, no to je skvělý.“
„Jenže teď tam zrovna ani jedna z nás nic nemá. Až do šestnáctýho, kdy nám zase pošlou nějakou podporu.“
„Jasně. Já vám tam pošlu podporu a potřebuju, abyste mi ji některá vybrala. Šlo by to?“
„No asi jo. Ty tam jako pošleš peníze?“
„Jo. Přesně tak. Peníze.“
„Na můj účet?“
„Na tvůj účet. Ty je pak půjdeš vybrat a dáš mi je.“
„Všechny?“
„Stovku si můžeš nechat.“
„Cože? Fakt stovku?“
„Jasně.“
„Počkej,“ vložila se do toho Melisa, „to je blbost…“
„Proč? Připadá mi to docela dobrý,“ odpověděla jí Beth a odhrnula si vlasy z čela.
„Blbost. Dojdou ti tam prachy a seberou ti podporu.“

„Jak to?“
„No jasně. Posílají ti to tam proto, protože seš absolutně švorc. Jakmile se ti tam nějaký prachy objeví, bude jim to divný a už ti nikdy nic nepošlou. A ještě tě obviněj z podvodu.“
„No jo, to je fakt,“ řekla Beth.
„To je fakt kravina,“ potvrdil to Safyr a dodal:
„Ale možná by nám mohl pomoct Jogo.“
„Ten není na podpoře?“
„Samozřejmě, že je, ale možná zná někoho, kdo není.“
„Ty vole, jak se tak tady na to dívám, tak o tom začínám pochybovat.“
„Neboj, nějak to vymyslíme.“
74.
Jogo přišel asi o půl jedenácté zkontrolovat, jestli jsme všichni v pořádku. Říkal, že ve městě je to teď absolutní blázinec, protože je tam víc policajtů než místních obyvatel. Odhadoval to na dvě ku jedné.
„Jak to zdůvodňují?“ zeptal jsem se.
„Nijak. Prostě mimořádná šťára.“
„A co lidi?“
„Povídá se, že nějaká zbrusu nová teroristická buňka zaútočila na hlídku policajtů a pak sestřelila i přivolaný vrtulník. Jsme hrdinové. Che Guevara s Usámou Bin Ládinem.“
„Co na to místní podsvětí?“ zeptal se Safyr.
„Zuří. Co ti mám povídat.“
„Ví o nás?“
„Jenom Behyr.“
„To je kdo, kurva?“
„Jeden z místních šéfů. Tedy můj.“
„Je spolehlivý?“
„Stoprocentně. Zrovna vymýšlí, jak vás odsud dostat.“
„Potřebujem prachy,“ prohodil jsem.
„A kdo ne?“ zazubil se Jogo.
„Jenže já je mám. Potřebuju je převíst na nějaký spolehlivý účet, odkud je dotyčný vybere a dá nám je. Máš někoho takovýho?“
„Cože potřebuješ?“
„Někoho s účtem, kdo tady nepobírá podporu.“
„Behyr podporu pobírá.“
„Ty vole, já věděl, že nikoho bez podpory tady nenajdem.“
„Hovno. Není problém to zajistit. Ale rozhodně ne tady. Tady teď určitě budou hlídat úplně všechno, včetně nestandardních pohybů peněz na účtech. Ostatně moc jich tu určitě není. Ale zajistím vám někoho vedle.“
„Kde vedle?“
„V LENHALY. Patrik Survey. Má tam krám s pečivem. Pokud mu tam nepošlete sto táců, což by i pro něj mohlo být dost, tak by to neměl být problém.“
„Pět tisíc.“
„Slezte rači na tři. To v pohodě vstřebá.“
„Dobrá. Je fakt spolehlivej?“
„Jasně.“
„Máš číslo jeho účtu?“
„Zavolám mu a zjistím to. Zatím ale buďte v klidu a nevymýšlejte žádný blbosti. Jak jsem říkal, Behyr přemýšlí, jak vás odsud dostat.“
„Hlavně aby mu to netrvalo týden.“
„To záleží na těch zkurvených policajtech. V každém případě odpoledne budeme mít nějaký svědky, který vás viděli prchat směrem na KENGINSTONE. Tři nezávislé, kteří se v životě neviděli. Jednoho už máme.“
„Dobrej nápad. A nemůžou při těch kontrolách udělat šťáru třeba i tady?“
„Můžou, ale to bychom vám dali dopředu vědět a zdejchli byste se. Holky ví kam.“
„Hele, nemáte aspoň pětku, že bych zatím šla nakoupit nějakej chlast?“ zeptala se Beth.
75.
Jogo se objevil znova ve čtyři odpoledne.
„Je to na hovno. Dělají jak zběsilí, budeme muset urychlit váš odsun odsud.“

„Máš to číslo účtu?“
„Mám hovno. Mám příkaz odvést vás pod CULLIGHAN do podzemních garáží.“
„Příkaz od koho?“
„Od Behyra. Dnes v noci musíte vypadnout. Začíná to tu být horký.“
„Ty vole, to je fakt docela novinka, že je to tu horký. Nebýt tebe, tak si toho ani nevšimnem.“
„Ten tvůj Behyr ví, jak na to?“ zeptal se Safyr.
„Asi jo.“
„Takže kdy?“
„Takže hned.“
„Cože?“
„Jasně. Čeká tam na nás.“
„Potřebuju si někde koupit cigára.“
„Budeš si je muset koupit až v nějaký klidnější čtvrti.“
Sbalil jsem svůj ruksak.
„V tom případě můžeme vyrazit.“
Safyr se rozloučil s Beth a Melisou polibkem na tvář a já to po něm zopakoval. Voněly krásně po jablkách. Je jich škoda na lesby.
Jogo nás pak zase vedl nějakými sklepy, které tu byly docela divně pospojovány, i když některé ty průchody byly očividně probourané načerno a někde dokonce nebylo žádné osvětlení, takže musel svítit zapalovačem.
Asi za čtvrt hodiny, kdy jsme přelézali nejrůznější harampádí, podlézali polorozpadlé skříně a motali se mezi vyřazeným nábytkem, jsme se konečně ocitli v nějakých garážích. Příjezdová spirála vedla ještě o dvě patra níž a podle těch aut, co tam stála, jsem tipoval, že naposledy tu někdo zaparkoval před třiceti lety.
Jako by se tu zastavil čas. Jako bychom se ocitli ve zpustlém technickém muzeu. Nejenže to byly samé staré modely, ale byly pokryty poměrně silnou vrstvou prachu. Pod některými auty byly zaschlé olejové skvrny, polovina aut měla vypuštěné pneumatiky a ta druhá vytřískaná světla, některá i čelní skla. Bylo to spíš vrakoviště než parkoviště.
Sešli jsme až dolů a potom přes dvoje plechové dveře do další chodby, pak další plechové dveře s cedulí NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, pak nějaká strojovna z Verneových románů a potom zase chodba a nakonec skladiště se spoustou kabelů po stěnách. Díval jsem se, jestli tam neobjevím třeba parní turbínu, ale nic takového tam nebylo, zato v rohu seděl na obrovské bedně obrovský chlap. Ta jeho obrovskost nebyla dána celkovou obrovitostí, ale výhradně tloušťkou. Panebože. Nikdy v životě jsem tak tlustého chlapa neviděl, možná na Silvestra na CANALE TWO, kde ukazovali lidské kuriozity a anomálie z celého světa. Jenže tohohle tam neměli.
„To je Behyr,“ řekl stručně Jogo a posadil se na vedlejší bednu.
Měl dlouhé rezavé mastné vlasy rozvěšené kolem neuvěřitelně rozplizlého obličeje, který jde vymyslet jenom deformací v grafických programech počítačů. Jeho oči v úzkých štěrbinách, přes které se přelévala těžká víčka, skoro nebyly vidět. Byl širší než delší. Něco kolem metru šedesáti výšky, ale obvod pasu tak šest metrů. Ta bedna, na které seděl, musela být plná ocelových šroubů, jinak by ho nikdy nemohla udržet. Natáhl ruku silnou jako kmen stoleté sekvoje, na jejímž konci trčely směšně malé pudingové prstíky jako od nějaké hadrové loutky. Stiskl jsem mu tři prsty a bál se, aby z nich nevytekl rosol.
„Já jsem Roger Dalmont a vypadá to, že jsem vám tu způsobil nějaký problémy, za což se dodatečně omlouvám.“
„To je v pohodě,“ řekl nepřirozeně holčičím hlasem a snažil se usmát, čímž se jeho rozlitá grimasa rozlila ještě víc a z obličeje pak nezůstalo už vůbec nic, kromě divných záhybů kůže. Viděl jsem podobný obličej v atlase psů, ale už nevím, jak se ta zvláštní rasa jmenuje. Safyr se představil jako ten od Carmyna, který mě má dovést do KENSEY POLAR.
Sedl jsem si na protější bednu a Safyr vedle mě.
„Prý jsi vymyslel nějaký plán, jak nás odsud dostat,“ začal jsem rozhovor, abychom to zbytečně neprotahovali.
„Jasně,“ řekl dívčí hlas.
„Jestli je to podzemím, tak budeme potřebovat spolehlivého průvodce.“
„Není to podzemím.“
Překvapeně jsme k němu vzhlédli.
„V tom případě máš smůlu, protože na povrch nevylezu. Teda než se to uklidní. Slyšel jsem, že teď je tam

docela šrumec.“
„Po zemi to nejde,“ souhlasil se mnou Behyr.
„Plavební kanály tu nejsou, takže vzduchem,“ snažil jsem se navodit humornou atmosféru.
„Správně kluci, letecky.“
„Cože?“
„To je fakt nenapadne. Jsou úplně vylízaní.“
„Ježíšmarjá, nedovedu si představit lépe kontrolované místo než letiště. To je úplná kravina. To zavrhuju.“
„Jasně že by to nebyla první třída.“
„Nemám tak dokonalý převlek, abych si troufl na letiště.“
„Žádný letiště tu ani nemáme,“ řekl Behyr a znovu zrušil svůj ksicht širokým úsměvem.
Vytáhl jsem krabičku marlborek a zkontroloval stav. Už jsem tam měl jenom tři. Do prdele.
„Takže jsi nás sem pozval jenom pro svý obveselení, jo?“ zeptal jsem se a schoval krabičku zpátky do kapsy bez toho, že bych si zapálil.
„Hovno pro obveselení. Kluci, já to myslím vážně. Dostanu vás odsud letadlem.“
Vytáhl jsem zase krabičku a nakonec si jednu z těch posledních marlborek vzal. Zapálil jsem si.
„No dobrá, poslouchám.“
„Hele Jogo, zapal mi taky,“ řekl Behyr a Jogo vytáhl camelky, vsunul si jednu do úst přímo z balíčku a zapálil si ji. Pak ji vzal a vsunul ji opatrně někam do té želatinové hlavy, kde tušil ústa. Měl co dělat, aby se tam přes to obří břicho dostal. Celá camelka zmizela v nepřehledných záhybech a z Behyrovy hlavy vycházel kouř. Nechápal jsem to.
„DORAFLOWER má louku, na který přistává Jarmil se svou Cesnou GX. Květinky, víš?“
„Nevím,“ řekl jsem popravdě a vyfoukl kouř ke stropu.
„DORAFLOWER je farma na kytky. Je to jeden z těch vládních sociálních programů, jakože aspoň částečná redukce zdejší nezaměstnanosti. Pěstují se tam kytky a letecky se přepravují do HENTAY ROCK, odkud se distribuují do vnitřního města.“
„Kytky?“
„Jo, kytky. Všechno možný. Orchideje, růže, lilie, řezaný kytky, prostě…“
„A nějakej Jarmil s nima lítá do HENTAY ROCK.“
„Správně. Je tam kus zaslepený dálnice, na který přistane a odsud je to jen pár metrů na rychlostní terminál, odkud to pak dál už putuje vlakem.“
„Proč tak složitě? To tu nemáte nic blíž, kam by to šlo dopravit autem?“
Z Behyrovy hlavy vystoupal další oblak dýmu jako z nějaké podmořské sasanky.
„Zaprvé ty kytky jsou dost háklivý a z toho HENTAY se dostanou úplně všude, protože je to jedna z hlavních křižovatek. No a taky tam sem tam něco přibalíme. Prostě po tom nepátrej, tak to je a hotovo.“
„Jo, jenže my potřebujem do KENSEY POLAR.“
„Jdi do prdele. Vy potřebujete akorát vypadnout z týhle horký čtvrti. Teda my to potřebujeme, a vlastně vy taky. No a pak je to kousek.“
„Kam kousek?“
„Do KENSEY POLAR. To sice trochu přeletíte, ale pak se kus vrátíte a dostanete se tam z druhé strany. Dyť je to jedno, ne?“
„To HENTAY ale asi bude dost rušný.“
„Možná jo, ale ne ten kus zaslepený dálnice.“
„To jako teda poletíme s nějakýma kytkama?“
„Jasně. Lepší než s nějakýma jedovatýma chemikáliema nebo masožravou havětí, ne?“
„Hmm,“ přemýšlel jsem o tom. Zdálo se mi to nějak moc jednoduché a zároveň zamotané.
„A to nikdo nekontroluje? Myslím to letadlo.“
„Jasně že je na všech jejich radarech. Ale lítá docela pravidelně a už jsou na něj zvyklí. Ví o něm. Za poslední rok ho kontrolovali jenom dvakrát.“
„Kdy naposled?“
„Asi před půl rokem.“
„Takže co nevidět bude další kontrola, ne?“
„Asi tak nějak.“
„Aha. Ale ty si seš jistý, že tenhle let to určitě nebude.“
„Jasně že si nejsem jistý. Ty jo?“ zeptal se mě.
„Ten Jarmil je spolehlivý?“
„Stoprocentně. Nejlepší pašerák v širokém okolí. Posledně měl ampule poschovávaný v poupatech růží.“

„Takže jestli nás dostanou, tak nám přišijou ještě pašování drog.“
„Co to je proti těm pěti nebo kolika mrtvolám, co jste tu nechali? Jestli vám dají šedesát let a k tomu tři roky za ty drogy, tak už to vyjde nastejno. Ostatně vás nedostanou.“
„Kdy letí to letadlo?“
„V osm večer.“
„Dneska?“
„Jasně že dneska.“
„Jak se dostanem na to letiště?“
„Není tu žádný letiště.“
„Tak na tu louku, sakra.“
„Jogo vás tam odveze.“
„Dobrá, to je všechno?“
„Ještě musíme vyřídit vaše letenky.“
„Jaký letenky?“
„No, Jarmil taky nelítá zadarmo.“
„Kolik?“
„Pět set?“
„Za to si koupíme to letadlo i s Jarmilem.“
„Zkuste to.“
„Za oba?“
„Jo.“
„Dobrá. Nemám žádnou hotovost. Napište mi číslo účtu. Fakturu mi pošlete později.“
„Jogo, postarej se o to. Zavolej Gabimu.“
„Jasně, šéfe.“
„Lidi od Carmyna mě ještě nikdy nepodrazili, Rogere,“ řekl Behyr a vyplivl na zem vajgl camelky.
„Beru na vědomí.“
76.
Na letiště farmy DORAFLOWER, nebo spíše přilehlou louku, jsme se dostali částečně přes další sklepy a technické podzemní koridory a posledních asi pět set metrů jsme absolvovali v nákladním autě se dvěma kobylami. Ležel jsem na korbě napůl zahrabaný v senu a nad sebou měl obří zadek obří klisny, která páchla jako celé stádo.
Celých těch pět minut cesty jsem se modlil, aby mi nepustila své obří lejno na hlavu. Safyr na tom byl podobně, ale nevypadalo to, že by z toho měl nějaké psychické trauma. Nákladák zacouval k hangáru, kde jsme ještě dalších pět minut čekali, než ty koně vyvedou. Radostně zařehtali na rozloučenou.
Jarmil byl asi třicetiletý hispánec s hubou od ucha k uchu a velkými stříbrnými náušnicemi v obou uších. Bylo těžké určit, zda je to chlap, nebo ženská. Vlasy spletené do třiceti copánků, kolem krku laciné blyštivé korále.
„Kde máte nějaký hadry?“ zeptal se, když jsme se mu představili.
„Jaký hadry?“
„No na sebe?“
„Co blbneš? Dyť je nejmíň třicet.“
„No jo, to je fakt, ale stejně…“
„Co stejně?“
„No, já nevím, jak dalece jste informováni, ale údajně máte se mnou letět.“
„Jo, to souhlasí. V tom případě jsme informováni dobře,“ řekl jsem a pokračoval:
„Nepředpokládám, že bys lítal nějakým nadzvukovým strojem nad stratosférou. Ani o kosmickém letu nebyla zmínka.“
„A řekli vám, že letíte s kytkama?“
„Jasně že letíme s kytkama.“
„No a?“
„No nic. Furt lepší než s koňma.“
„No počkejte, jestli si jako myslíte, že budete v pohodě se mnou sedět v kabině, tak to asi nepůjde,“ řekl Jarmil a usilovně žvýkal.
„Jasně. Poletíme vzadu s kytkama. Je to tak?“
„No právě.“
„A v čem je teda problém?“

„No v ničem, myslel jsem, že si vezmete nějaký hadry.“
„Co to furt mele?“ zeptal jsem se směrem k Safyrovi.
„V čem je ten problém?“ zeptal se znova Safyr.
„No je to chlazený.“
„Co je chlazený?“
„Ten kontejner, ve kterým budete.“
„Cože?“ zeptal se překvapeně Safyr.
„Kurva, to nám jako chceš říct, že nás zavřeš do mrazáku?“ zeptal jsem se pro změnu já.
„Není to mrazák.“
„Dyť jsi říkal…“
„Je to chladící box.“
Sedl jsem si na kovové zábradlí oddělující nákladovou rampu.
„Takže vám to Behyr neřekl,“ poznamenal Jarmil.
„Řekl nám, že poletíme s tebou a že lítáš s kytkama.“
„Jo, jenže celá ta finta je v tom, že ty kytky doručuju čerstvý. Z chladícího boxu.“
„Jak dlouho ten let trvá?“
„Se startem a přistáním možná padesát minut.“
„Ty vole, to mi neříkej, že za padesát minut ty kytky bez chlazení zvadnou.“
„Oni už jsou trochu podchlazený teď. Kdybych je najednou vyndal do tohohle pařáku, jsou v prdeli během půl hodiny.“
„Padesát minut zvládnem…“ řekl Safyr.
„No, nerad bych vás měl na svědomí. Myslel jsem, že si přinesete nějaký huňatý kožichy a…“
„Kolik tam je?“ zeptal jsem se.
„Tři, čtyři stupně.“
„Já se poseru.“
„Tak letíte nebo ne?“
„Jasně že letíme, ty vole. Takže ty nás zavřeš do chlaďáku a…“
„Prvně vás zavřu do dřevěný bedny.“
„Cože?“
„Nebudu riskovat, že při náhodné kontrole ten chlaďák někdo otevře. Šoupnu vás do přepravní bedny. Potom vás zaskládám platem s kytkama, potom bednu zatluču a tu pak teprve šoupnu do toho chlaďáku.“
„Ty vole, zlatý koňský zadky.“
77.
Letadlo stálo hned za hangárem z druhé strany. Chtěl jsem ho vidět ještě před tím, než nás Jarmil zatluče do té bedny a naloží.
Byla to opravdu poměrně velká cesna se speciálně upraveným nákladovým prostorem a vizuálně vypadala téměř jako ta auta v Behyrově garáži. Otlučený vysloužilý stroj s oprýskaným lakem a pomlácenými křídly, jako by snad prolétl rojem meteoritů nebo válečnou vřavou. Zhrozil jsem se.
„Tohle nemůže vzlétnout,“ řekl jsem a zkoumal zrezivělé teleskopy podvozku.
„Lítá dobře. Fakt dobře,“ oponoval Jarmil. „Uvidíte.“
„Uvidíme tak leda hovno, z tý bedny.“
„To je škoda. Fakt lítá dobře. To je normální krytí.“
„Jaký krytí?“
„No krytí. Jakože stará herka, rozumíš. Přitom tam jsou rok starý motory Boeingu a je to narvaný elektronikou. Dokonce to má protiradarový systémy z Awacsu a taky speciální vysílačku na odposlech komunikace policajtů. Navigační systémy z F 34, a ze Stealthu tam mám zařízení na vyhledávání ponorek.“
„Cože?“
„Pravda, ještě jsem ho nepoužil.“
Nevěděl jsem, jestli si z nás střílí nebo to myslí fakt vážně. V každém případě jsme neměli moc na vybranou, a tak jsem se rozhodl, že mu budu věřit.
„Dobrá, kdy odlétáme?“
„Hned jak vás zatluču do těch beden. Račte mě následovat, pánové,“ zatřepal třiceti rezavými copánky a vydal se zpět k hangáru.
78.
Let proběhl docela v pohodě. Byl jsem zatlučený v obrovské bedně o rozměrech metr krát metr a půl krát

dva a půl, ležel jsem na jejím dně a nad sebou měl ještě pět pater perforovaných překližek, každou s dvěma sty růžemi. Byl to dokonalý úkryt, fungující i po otevření bedny, a během deseti minut bezpečný i pro průzkum termokamerou, protože mi ztuhla krev v žilách, a to doslovně.
Jarmil musel kecat, protože ta teplota tam nebyla pět, ale maximálně mínus pět. Možná mínus deset. Myslel jsem, že z toho chcípnu, zvláště pak když jsem se nemohl ani pohnout. Jarmil nám sice sehnal na poslední chvíli nějaký starý montérky a potrhaný svetry páchnoucí formalínem, ale bylo to všechno k ničemu.
Ve vzduchu jsme byli sice jenom třicet minut, jenomže dvacet minut trvalo, než jsme odstartovali, a to už ze mě byl dokonalý ledový kvádr. Po přistání dalších třicet minut, kdy se vůbec nic nedělo, jen se mi v žilách snažila vzpěnit krev, ale proměněná v led neměla šanci.
Když bednu konečně vynesli z letadla a naložili na nějaký auto, což jsem poznal podle zaklapnutí skříňových dveří, myslel jsem, že se zblázním. O tom se ten pitomý Jarmil nezmiňoval, že nás pak ještě někam povezou. Navíc v chladírenském autě. A nebo si ty bedny popletl a poslal mě dál, zatímco pak otevře úplně jinou. Na chvíli mě zachvátila panika a pro Behyra s Jarmilem jsem měl jediné slovo: Debilové.
Přesun chladírenským vozem trval deset minut, po kterých jsem byl dokonale mumifikován v ledu. Totální hibernace. Zmrzl mi úsměv na rtech.
Vyložení z auta proběhlo docela rychle, pak pravděpodobně vysokozdvižný vozík, protože jsem cítil, jak stoupám někam nahoru. Možná už moje duše stoupala k nebesům.
Jenomže potom zase dolů. Potom další přesun, položení na zem. Další vysokozdvižný vozík, další stoupání. Ještě že jsem měl zmrzlý žaludek, jinak bych se z toho zaručeně musel poblít. A potom konečně nějaká kovová páčidla a já slyšel, jak odstraňují horní desku. Nebyl jsem schopen žádného pohybu.
Museli mě vynést. Byli to dva černoši a měli z toho děsnou srandu. Byli do půl pasu nazí a po vypracovaných hrudích jim stékal pot. Bylo deset večer a dvacet devět nad nulou. Tedy asi stejně, jako byla má aktuální tělesná teplota. Položili mě na zem na nějakou deku a zabalili do ní. Safyr už ležel vedle, se zavřenýma očima. Buď meditoval, nebo byl zmrzlý. Za chvíli se přibelhal pilot toho transportu smrti, Jarmil.
„Tak co, kluci, jak jste to zvládli?“
Nebyl jsem schopen pohnout rty, natož abych mu řekl, že je absolutně vylízanej sadista. Jarmil se zazubil. Vytáhl odněkud placatku, odšrouboval víčko a každému nám nalil do úst panáka. Konečně nějaký dobrý nápad od toho kreténa.
Trvalo to asi deset minut, po kterých už jsem pak byl schopen aspoň vstát a protáhnout si zdřevěnělé klouby. Taky Safyr se posadil a zatřepal hlavou.
„Možná jsi to s tou klimatizací trochu přehnal,“ řekl Jarmilovi a ten se opět jenom zazubil.
„Lidi jsem ještě nikdy nepřevážel. Aspoň jsem si ověřil, že to jde. Může se to hodit.“
„Nemáš cigáro?“ zeptal jsem se, „potřeboval bych si trochu zahřát plíce.“
Jarmil vyndal z kapsy balíček camelek a hodil mi ho k nohám.
„Jo, a vyřiď Behyrovi že je kráva nebeská.“
„Jasně. Vyřídím.“
Zapálil jsem si camelku a vtáhl kouř do plic. Byl to pocit, jako když se ponořujete do vany šampaňského.
„Kde to teda vlastně jsme?“ zeptal jsem se.
„HENTAY ROCK. Přepravní terminál. Odsud se dostanete absolutně všude. Je to jeden z největších dopravních uzlů Philadyorku.“
„Takže bude narvanej kamerama a policajtama.“
„Jasně že jo, ale vy už si nějak poradíte, ne?“
Otočil jsem s k Safyrovi:
„Máš nějakej plán?“
„Jasně že jo.“
„Takže?“
„Takže KENSEY POLAR, ne? Nebo sis to rozmyslel?“
„Nerozmyslel. To je samozřejmě cíl. Ale jak?“
„Dyť jsi slyšel. Jsme na jednom z největších dopravních terminálů města.“
„Který je ale zrovna nám dvěma úplně na hovno.“
„Omyl. Naopak. Využijem městské dopravy.“
79.
Jarmil nás odvedl do služební části personálu své malé přepravní firmy, která se skládala z jedné

místnosti, v jejímž rohu byl metr kuchyňské linky a vedle malá koupelna.
„Odpočiňte si. V ledničce je pivo. Ale bylo by dobré, kdybyste do rána zmizeli.“
„Jasně. Zvednem kovy po půlnoci. Jenom tu trochu roztajem,“ řekl Safyr a zapnul malou televizi. Sedl jsem si na kanape a pomalu mi začínalo být opět normálně. To znamená horko. Začal jsem se potit a košile se mi opět přilepila na záda. Vůbec mi to nevadilo. Naopak jsem si ten pocit vychutnával. Nádhera. Ještě že tu nemají klimatizaci, jinak bych ji musel rozkopat. Safyr projížděl satelitní kanály.
„Mají dávat nějakej tvůj oblíbenej film?“ zeptal jsem se a otevřel notebook, abych zkontroloval, jak přežil ten arktický přesun.
„Počkáme si na zpravodajství v jedenáct, jestli tam bude něco o nás.“
„Myslíš, že už jsme tak slavní, jo?“
„Nevím. V každém případě jsme zločinci, kteří oddělali pár agentů FBI. Zajímá mě, jestli třeba po nás nevyhlásili pátrání i pomocí médií, jestli tam třeba nebude naše fotka.“
„Ty vole, kde by ji tak asi vzali, vždyť ani neví, kdo jsme.“
„Jasně, ale to si myslíme my dva.“
„Budu potřebovat ty prachy. A to co nejdřív. Jaký je teda tvůj plán?“
„Metro, podzemka, tramvaje. Rychlovlaky, lanovky, výtahy…“
„Cože?“
„Normálně standardníma komunikacema směr KENSEY POLAR.“
„Asi ses z toho mrazu zbláznil, ne?“
„Ne.“
„Jakmile zapneš mobil, ví o nás.“
„Jasně že jo. Taky nebudem zapínat můj.“
„Ty máš nějaký cizí?“
„Ještě ne.“
„Jak ještě ne?“
„Musím ho teprve šlohnout.“
„No počkej, takže ty chceš někde šlohnout mobil a pak normálně přijít na terminál a odjet jo?“
„Jo.“
„Jenže až to ten dotyčný nahlásí, jako že mu někdo šlohnul mobil, tak o nás budou okamžitě vědět.“
„Co blbneš? Budou vědět jenom poslední vstup do systému a jeho čas. To je všechno. A to my už budem určitě někde úplně jinde. A navíc nebudou tušit, že jsme to my, protože ten vůl ho taky mohl někde ztratit nebo zapomenout doma. Nebude to hned hlásit. Možná se prvně vrátí do auta, jestli ho nenechal tam. Pak se možná vrátí domů…“
„Takže ty mu ho nechceš vzít násilím.“
„V žádném případě. Čistá kapsářská práce. Víš, kolik mobilů se denně v tomto městě ztratí? Je to fakt bezpečné. Mám to vyzkoušené. Pak ho hned zahodíme.“
„Co moje podoba?“
„Máš šminky a kníry, ne?“
„Hovno. Všechno jsem vyházel v tom poli. Byl to ostatně tvůj nápad.“
„A určitě dobrej. Neboj, něco seženem.“
„Co když už jdou i po tobě?“
„Taky se zkusím trochu změnit.“
Naťukal jsem do notebooku MAPA HENTAY ROCK.
„Kde nastoupíme?“
„Jarmil říkal, že nejblíž je CEBING.“
Naťukal jsem to tam. Byl to terminál velký jako Roosweltovo nádraží.
„Ty vole, to teda budeme přímo v jícnu sopky.“
„Přímo ideální.“
Zadal jsem ve vyhledávači banky. Bylo jich tam asi patnáct. Vybral jsem CHINESE BANK. Během dvaceti vteřin se mi podařilo zřídit tam účet, fungující výhradně proti podpisovému vzoru. Ten jsem jim pak poslal během dalších deseti minut, protože chvilku trvalo, než speciální program pro generování a kódování tohoto softwaru vzor vyplivnul. K tomu jsem si vymyslel jméno nějakého Rumuna z Bukurešti. Bude jim trvat nejmíň den, než se jim to podaří ověřit, a to už budeme někde úplně jinde. Tedy snad.
Poté jsem nechal vypálit podpisový kód na minidisk a čekal na výzvu banky o potvrzení vzoru. Za deset jedenáct bylo všechno skončeno a já tam převedl deset tisíc dolarů z Baham přes Kajmanské ostrovy. Pak jsem převedl pětistovku na Behyrovo konto. Měl jsem chuť se na něj vykašlat, ale nechtěl jsem dělat

problémy Carmynovi. A kdoví, možná ho budu ještě někdy potřebovat.
V jedenáct začalo zpravodajství na MOON CANAL. Incident v LONG BASTION se objevil jako osmá zpráva. Zamrazilo mě. Naštěstí nevěděli vůbec nic a celý problém byl podáván jako zátah proti pašerákům drog. Komentátor mluvil o razii policie za podpory speciálních jednotek FBI, při kterém ozbrojení pašeráci kladli odpor a zranili několik policistů. Počty raněných ani žádné mrtvé neuvedli. Celá čtvrť byla uzavřena a akce dál pokračuje. Žádní podezřelí, žádný popis, žádné fotografie pachatelů. FBI neměla nejmenší zájem o medializaci případu, ale nemohla to celé zahrát do autu, tak to vymyslela takto. Místo aby mě to uklidnilo, tak mě to naopak znervóznilo, protože mě to jen utvrdilo v tom, že ve hře je pravděpodobně podstatně víc, než zatím tuším.
Celý můj problém se začal pomalu posouvat do úplně jiné roviny, než na jaké byl původně. Teď jsem byl zločinec na útěku. Zločinec, o kterém zatím FBI nechtěla informovat. Sakra proč?
80.
Problém převleku se ukázal daleko složitější, než si Safyr myslel. Jarmilovi se podařilo sehnat akorát plnovous, původně bílý, nyní značně zešedlý, ovšem výrazně amatérský, protože sloužil na vánoce jako převlek Santa Clause, takže byl vyroben z nějaké nekvalitní vaty. Bylo na první pohled očividné, že je falešný. Nicméně černobílá průmyslová kamera s malým rozlišením by to mohla akceptovat.
Na hlavu mi sehnal baseballovou čepici. Stařík s šedým plnovousem v baseballové čepici, to byl teda fakt odvaz. Safyrovi Jarmil namaloval kníra přímo na obličej černou tužkou na obočí. Vypadal opravdu děsně blbě. Jako nějaká ulítlá holka, co se ráda převléká za chlapy.
„Ty vole, jestli nás nesbalí hned u prvního turniketu, tak musí být fakt pitomí."
„Nebojte, kluci," uklidňoval nás Jarmil, „vypadáte fakt skvěle."
Taky se nás už chtěl co nejdřív zbavit.
„Jdeme na to," řekl Safyr a hodil si tašku přes rameno. Já sbalil notebook a všechno ostatní. Na CEBING nás Jarmil vzal autem, které připomínalo pancéřovaný vůz chicagské mafie. Nejen velikostí, ale i věkem. Jak jsme se blížili do centra čtvrti, byl jsem nervóznější a nervóznější. Za těch pár dní už jsem si docela odvykl pohybu mezi větším počtem lidí a při představě, že teď jedem na jeden z největších přepravních terminálů, jsem měl pocit, jako bychom opravdu jeli do jícnu sopky či samotného pekla.
Jarmil vjel do šestiproudého tunelu a já měl pocit, jako bychom se ocitli v centru Las Vegas, protože všude kolem nás se opět míhaly holografické reklamy kombinované s popartovými neony a polarizovaným světlem sodíkových výbojek, sem tam prostřídané dopravními značkami a výstražnými upozorněními. Asi po deseti minutách se zařadil do prostředního pruhu, který najednou začal vůči těm krajním sestupovat někam dolů a za chvíli jsme byli na obrovském podzemním náměstí, obklopeném velkokapacitními parkovišti. Jarmil zajel k jednomu z ostrůvků, ze kterého klesaly do hlubin osmiproudé eskalátory plné lidí. Byla půlnoc, přesto to tady vypadalo jako v odpolední špičce.
„Panebože, to chci vidět," prohodil jsem a vysoukal se z auta. Jarmil vystrčil ruku z okýnka a podal mi ji. „Hodně štěstí."
„Asi ho budeme potřebovat."
Na protějším ostrůvku jsem zahlédl dva uniformované policisty. Nevypadali, že by někoho hledali. Zcela zjevně se nudili. Safyr vystoupil a taktéž se rozloučil s Jarmilem podáním ruky. Ten pak okamžitě odjel, jako bychom u sebe měli časovanou bombu.
Safyr vkročil na eskalátor a já se vrhnul za ním. Nerad bych ho tu někde ztratil. Pomalu sestupoval po pohyblivých schodech níž a prodíral se mezi lidmi. Následoval jsem ho. Nějaká rezavá holka se po mně ohlédla, co jsem to za hulváta. Po pěti minutách přestup na další eskalátor, tentokrát pro změnu nahoru. Potom pojízdný chodník. Potom velkokapacitní výtah. Vůbec jsem nechápal, jak se tu vyzná. Když se pak usadil na jednu z volných laviček u nějaké fontány, došlo mi, že se tu vůbec nevyzná. Ani netušil, kde zrovna jsme a kterým směrem se vydat dál.
„Potřeboval jsem jenom mezi lidi, abych sehnal ty mobily."
„Ty už je máš?"
„Jasně."
Opatrně mi jeden podal.
„Turnikety jsou tamhle naproti. Jdeme…"
Začal jsem se pod tím santaklausovským plnovousem docela potit, navíc šíleně svědil a musel jsem se furt drbat. Příšerné.
„Až budem dole, hoď ho do koše."
„Jasně. Dole si ale dáme přestávku. Musím sehnat tu CHINESE BANK."
81.

Turnikety jsme prošli s aktivovanými kradenými mobily v pohodě. V téže vteřině se jízdné odečetlo z účtů jejich bývalých majitelů. Poděkoval jsem a hodil ho hned do prvního koše, kolem kterého jsme šli.
„Najdi nějakej flek, kde bychom se mohli v klidu podívat do mapy.“
„Blbost, nejdřív nasednem na první soupravu a odjedem tady odsud. Kdyby přece jenom ty mobily nahlásili okamžitě.“
„Jo, to je fakt.“
Sjeli jsme velkokapacitním výtahem o třicet metrů hlouběji a tam nasedli na místní soupravu metra, pomalovanou nejrůznějšími morbidními graffiti. Ani jeden z nás netušil, kam jedeme, ale jakmile jsme byli v městském dopravním systému, bylo možné se dostat absolutně kamkoliv. Byla to jen otázka času. V každém případě nejpozději za dvě hodiny budeme potřebovat další mobil, protože vyprší naše zaplacené jízdné. Doufal jsem, že v tu dobu budeme už někde úplně jinde a nejlépe pak někde venku z tohoto příšerného blázince.
Projeli jsme asi čtyřmi stanicemi, když Safyr usoudil, že by to mohlo stačit, a vystoupil. Namířil jsem si to okamžitě k informačnímu terminálu a naťukal na monitoru CHINESE BANK. Nebylo to nejhorší. Obrazovka mi ukázala nejoptimálnější trasu včetně všech přestupních stanic a potřebného času. Měli bychom tam být za patnáct minut se třemi přestupy a pak jedním dvěstěmetrovým eskalátorem nahoru. Před půlhodinou jsme byli asi sto metrů od ní. Bylo to k vzteku.
„Je to jasný. Vyjedem o podlaží výš a první soupravou směr KINSIG.“
Trvalo to opravdu na minutu přesně patnáct minut. CHINESE BANK se nacházela v obchodní pasáži navazující na nástupištní halu a mezi tou stovkou nejrůznějších krámků byl docela problém ji najít, protože to nebyla velká pobočka. Pokud to nakonec nebyla jejich centrála.
Odbytová hala byla prázdná, až na jednu vyžilou padesátiletou blondýnu vyplňující nějaký formulář u stolku a dvě nudící se třicetileté černošky za prosklenými pulty. Čínskou banku s černochy jsem ještě neviděl. Jako by mě v čínské restauraci obsluhovali černoši. Přistoupil jsem k jednomu z okýnek a podal ženské papírek s číslem účtu.
„Devět tisíc dolarů,“ řekl jsem jí.
„Uložit nebo vybrat?“
„Vypadám na to, že bych snad chtěl ukládat?“
„No, vy nevypadáte ani na to, že by na tom účtu vůbec něco bylo.“
„Zkuste to.“
Naťukala něco na klávesnici a pak dlouze zkoumala monitor.
„Devět a půl tisíce,“ řekla, když tu cifru konečně vstřebala.
„Jasně. Devět bych si vzal.“
Otevřela kasu a vysázela mi na leštěnou desku pultu devět tisíc dolarů. Byl to docela slušnej balík.
„Díky, mladá dámo.“
„Proč máte ten pitomej plnovous?“
Zarazil jsem se.
„No, to je taková sázka…“
„To jste měl teda štěstí.“
„Proč?“
„Už jsem chtěla zmáčknout alarm, protože jsem si myslela, že jste bankovní lupič.“
Polilo mě horko. Do prdele. Tak tohle mě vůbec nenapadlo.
„Ježíšmarjá, v tom případě vám děkuji, že jste to neudělala, teda policie vám děkuje. Hnala by se sem zbytečně. Je vidět že jste zodpovědná a chladnokrevná, měli by vám dát nějaké prémie.“
Sbalil jsem prachy a vypotácel se do pasáže, kde na mě na lavičce čekal Safyr.
„Padáme někam, kde je větší klid. Ty vole, ta pitomá ženská chtěla zavolat polici, protože si myslela, že jsem bankovní lupič.“
„Proč? Ty jsi měl v ruce pistoli?“
„Hovno, kvůli tomu plnovousu.“
„No jo, to je fakt. Téměř dokonalé krytí.“
Proplétali jsme se davem někam na druhý konec toho bludiště, kde jsem našel poloprázdnou kavárnu.
„Jdem na kafe,“ řekl jsem a vpadnul tam. Sedli jsme si ke stolku v rohu. Já si objednal kafe a Safyr minerálku. Vytáhl jsem na stolek notebook a otevřel jej. Chtěl jsem si v klidu vyhledat nejlepší cestu na KENSEY POLAR. Jakmile jsem ho aktivoval, objevila se mi v levém horním rohu ikona DOŠLÁ POŠTA. Spadla mi čelist. To snad ne. To přece není možné. Jaká pošta? Vždyť na tomhle nemohu přijmout žádnou poštu. Teda ne, že by to technicky nešlo, ale nikdo neznal adresu tohoto počítače. Vlastně jsem si

nezřizoval ani žádnou schránku. Polilo mě horko a po okrajích plnovousu mi začal stékat na krk pot.
„Problém," řekl jsem Safyrovi.
„Co řešíš?"
„Došla mi pošta."
„Tak buď rád, ne? Aspoň na tebe někdo myslí."
„No jo, jenže já nemám žádnou adresu ani žádnou schránku."
„Možná máš."
Zamyslel jsem se. Teoreticky bylo možné, že mailovou schránku zřídil Bill Crosbane, ještě než mi ten počítač předal. Pak by ta pošta mohla být od něj. Uklidnil jsem se. No jasně. Bylo to jediné možné vysvětlení. Ale sakra, že mi o tom neřekl? Číšník přinesl kafe se dvěma cukry a minerálku pro Safyra.
„Tak si ji přečti ne?" řekl Safyr.
„Blbost, tady rozhodně ne. Nevím, kde mají kamery. Mohly by zabírat monitor. Jestli mi na tohle přišla pošta, tak to nebude jen tak ledajaká pošta. O tomhle počítači nikdo neví. Nikdo na něj nemůže poslat poštu, kromě toho, kdo mi ho sehnal."
„Takže si to nepřečteš?"
„Určitě ne tady. Dopij to a vypadnem."
Hodil jsem do sebe hrnek horké kávy téměř na ex. Byla docela dobrá, akorát že jsem se začal potit ještě dvakrát víc než před tím. Položil jsem na stůl dolar a vyšel zpět do pasáže. Safyr se objevil za chvilku za mnou.
„Potřebujeme nějakou lavičku, nejlépe u stěny, abychom měli jistotu, že za zadkem nemáme kameru."
„Tam pod tou palmou."
„To je moc uprostřed. Říkám u stěny."
„V tom případě u těch suvenýrů."
„Jo, to by šlo."
Vydal jsem se tím směrem. Usadil jsem se a rozhlédl se po okolí. V pasáži byl pořádný mumraj, ale nikdo si nás nevšímal. Projel jsem očima stěny a nosné konstrukce pasáže. Malé kompaktní kamery na nich byly jasně patrné, jednu jsme měli přímo proti sobě, ale ta mi nevadila. Hlavně aby nezabírala monitor. Otevřel jsem na klíně znova notebook a aktivoval ho. Zdálo se mi, že COMSYSTEM si dává na čas. No konečně. Odklepl jsem DOŠLÁ POŠTA.
Na monitoru se mi objevila krátká zpráva:
VÍ O VÁS. HENTAY ROCK UZAVŘEN. MOŽNÉ VÝSTUPY A ŠANCE NA ÚSPĚCH: ROSINGTON BELL 35%, HEATH 38%, ZOOPARK 64%, AUGUSTIN HOSPITAL 68%, SCATEN RIVER 76%, SANTANA CAP 82%. OSTATNÍ POD 10%.
Zíral jsem na ten nápis a četl ho nejmíň pětkrát dokola.
„To je snad nějakej blbej fór, ne?" řekl jsem a natočil monitor směrem k Safyovi. Nevím, jak rychle čte, ale četl to asi taky pětkrát. Pokud vůbec uměl číst.
„Chápeš to?" zeptal jsem se.
„Co já? Je to snad tvoje pošta, ne?"
„No to je, teda nevím, možná to přišlo omylem. Vždyť to sakra nedává žádný smysl."
„Jaký smysl?"
„No žádný."
„Co kecáš?" podíval se na mě Safyr.
Nechápavě jsem zakroutil hlavou. Safyr si vzal žvýkačku a řekl:
„Nějakej tvůj přítel se ti snaží říct, že jsme absolutně v prdeli, protože o nás ví. Policajti uzavřeli HENTAY ROCK. Nevím jak, ale ten tvůj kámoš vyhodnotil celou situaci a napsal ti naše šance, kudy je možné se odsud dostat. Pravda, ty čísla nejsou nijak povzbuzující."
Vypadalo to, že mu to pálí rychleji než mně.
„No ale to není možné."
„Co zas není možné?"
„No nic není možné. Jak to, že zná můj mail, když vlastně žádný nemám? Jak to, že ví, že oni o nás ví?"
„Jo, to já teda fakt nevím."
„Je to léčka."
„Cože?"
„Nevím, jak se o nás dozvěděli a jak to dokázali poslat. Ale je to jasná léčka."
„Proč myslíš?"
„Chtějí nás prostě v tom SANTANA CAP."

„Proč?“
„Tady je moc lidí.“
„No a?“
„Nedovolí si žádnou akci mezi takovými davy. Potřebují nás dostat někam na okraj.“
Naťukal jsem na klávesnici SANTANA CAP a čekal, co mi monitor ukáže. Trvalo to jen půl vteřiny, než se načetla mapa. No jasně. SANTANA CAP byla vozovna metra.
„Teď je to snad jasný, ne? Tam nikdo nebude. Kdo by taky jel do vozovny? Budou tam mít dost prostoru pro to, aby nás dostali.“
„Možná,“ řekl Safyr a dál nezúčastněně žvýkal.
„Do prdele.“
Safyr si prohrábl havraní vlasy.
„Jestli o nás ví, tak pořád máme s sebou něco, co jim říká, kde právě jsme.“
„Blbost. Všeho už jsme se zbavili.“
„Toho notebooku ne.“
Když jsem to znova promyslel, vypadalo to fakt nejpravděpodobněji. Bude to v tom notebooku. Musí to být od nich. To by taky řešilo problém, jak to, že znají jeho adresu. Bill Crosbane je prostě konfident FBI.
Tato skutečnost mnou doslova otřásla. Nebylo moc lidí, kterým jsem v tomto proklatém městě věřil, ale Bill Crosbane rozhodně mezi ně patřil. Kdybych neměl věřit ani jemu, tak už bych nemohl věřit vůbec nikomu.
Pořád mně to tak nějak nešlo do hlavy. To přece není možné. Bill Crosbane nemůže spolupracovat s FBI.
Snažil jsem se najít nějaké jiné řešení, ale pořád to se zradou Billa bylo to nejlogičtější a jedině v tom všechno do sebe zapadalo.
„Ježíšmarjá,“ řekl jsem a vytáhl krabičku marlborek. Byla tam poslední.
„Připomeň mi, že až se odsud hnem, tak si prvně musím koupit cigára.“
„Jasně.“
82.
Vyjeli jsme na horní galerii, kde jsem si koupil karton marlborek. Vypadalo to, že zatímco jsem si přepočítával vrácené drobné, Safyr přemýšlel, protože když jsem k němu přišel, prohlásil:
„Jedem na ten SANTANA CAP.“
„Cože?“
„Kolik tam psali? Osmdesát pět procent?“
„Osmdesát dva.“
„To je docela slušný. To zvládnem.“
„Co ti zas přelítlo přes nos? Je to jasná past. Prostě nás tam chtějí mít.“
„To si myslíš?“
„Jasně že si to myslím. Protože jinak to vysvětlit prostě nejde.“
„Nemyslím si. Určitá možnost tu je.“
„Jaká možnost?“
„Možnost, že nám chce fakt někdo pomoct.“
„Myslíš jako někdo od vás?“
„Ne.“
„Jenže to do sebe nezapadá. Zatímco jestli je to provokace FBI, tak to všechno dokonale hraje.“
„Právě že mi nic nehraje.“
„Pro mě ano.“
„Dobrá. Takže připusťme fakt, že o nás ví. Ať už je to kdokoliv, prostě o nás ví.“
„No dobrá.“
Safyr pokračoval:
„Pak je to ale v tom notebooku. Hoď ho do koše. Pak se přesuneme jinam. Jakmile o nás vědět nebudou, naše šance se násobí.“
„Nezbavím se ho.“
„Potom si protiřečíš.“
„Jak to?“
„Jestli je to léčka FBI, vědí o nás a mají identifikaci toho notebooku, protože ti tam dokáží posílat zprávy. Dobrá. V tom případě stahuji svůj návrh na SANTANA CAP a pojedeni úplně jinam, ale nejdříve se musíš zbavit toho počítače.“
Sedl jsem si na lavičku. Sakra. Safyrova argumentace měla něco do sebe. Byla to opravdu otázka volby. Otázka víry v přátelství Billa Crosbaneho. Pořád mně tak nějak nešlo k sobě Bill Crosbane a FBI. Prostě

to byl nesmyl. Bill se neměl čeho bát, neměl žádné příbuzné, žádnou rodinu, děti, nic. Absolutně nezávislý a svobodný samorost v džungli byznysu. Dokázal by se on napíchnout na vnitřní informační kanál FBI, aby zjistil, co oni ví o nás? Možná ano. Možná měl možnosti, o kterých se mi ani nesnilo. Možná tedy on mně poslal tu zprávu. Proč se teda ale nepodepsal? Tušil vůbec, do jakého mě tím dostane dilematu, jestli to teda byl opravdu on?
Nemohl to být on. A určitě by to alespoň nějak naznačil, aby dodal té zprávě důvěryhodnost. Na druhé straně, kdyby to bylo FBI, napsali by ten vzkaz jenom tak bez podpisu? Proč bych mu pak měl věřit? Určitě by hledali možnost, jak ho zdůvěryhodnit a zautentičtit. Mohli tam třeba napsat Koehera nebo kohokoliv jiného, o kom ví, že se s ním znám.
Určitě by něco vymysleli. Takhle přece nemohou čekat, že tomu budu věřit…
Roztrhl jsem karton marlborek a vyndal z něj jeden balíček. Zapálil jsem si cigáro a vtáhl do sebe labužnicky kouř.
„Takže co bude? Koš nebo SANTANA CAP?“ zeptal se Safyr.
Podíval jsem se do jeho ještě téměř dětských indiánských očí a řekl:
„SANTANA CAP.“
83.
Do vozovny v SANTANA CAP to bylo asi čtrnáct stanic místním metrem. Bylo to na okraji HENTAY ROCK a jak jsme se k ní blížili, tak vozy byly prázdnější a prázdnější a nástupiště opuštěnější a oprýskanější. Neměl jsem z toho dobrý pocit. Jako bychom jeli někam na střelnici, abychom tam v roli terčů pózovali nějakým šílencům. Začal jsem mít pocit, že všechno je to totální blbost a že jsem přece jenom ten pitomý notebook měl hodit do koše. Možná bychom měli na nejbližší stanici vystoupit a otočit to zpátky. Možná určitě. Začal jsem se potit. Safyr vypadal docela klidně, i když i na něm byla patrná určitá nervozita.
„Neotočíme to?“ zeptal jsem se čtyři zastávky před konečnou.
Zakroutil hlavou.
„To nedělám.“
„Co neděláš?“
„Jakmile se jednou rozhodnu, jdu do toho. Nejhorší jsou nedotažená rozhodnutí.“
„No… nevím.“
„Jakmile se jednou rozhodneš ke skoku, musíš ho doskočit. Protože jak seš ve vzduchu a pak o tom začneš pochybovat, tak to prostě nedoskočíš. A to já nedělám. Já doskočím.“
„No dobrá, chtěl jsem se jenom ujistit, že jsme v tom zajedno.“
„Jasně že jsme zajedno.“
„Letíme vzduchem a určitě to doskočíme.“
„Jasně že to doskočíme.“
Dvě zastávky před konečnou nás zůstalo ve voze jenom šest. Vlastně sedm, protože jedna stará paní s hůlkou, než se dobelhala ke dveřím, tak ty se zavřely a souprava se znova rozjela. Otráveně se otočila zpět do vagonu a usedla na nejbližší sedačku, která byla přes uličku ob jedno sedadlo od nás. Mohlo jí být takových osmdesát a určitě měla Parkinsona. Možná sedí v úplně jiném vlaku, než by měla. Přitiskla si malou kabelku na prsa a upadla jí přitom hůl. Vstal jsem a shýbl se pro ni. Když jsem jí ji podával, teprve pak jsem spatřil její obličej. Byl neuvěřitelně vrásčitý a seschlý jako snímek vzdálených planet.
„Děkuji vám, mladý muži…“
„Rádo se stalo.“
Usmála se na mě bezzubým úsměvem a pokračovala:
„Zapomeňte na hlavní eskalátor.“
„Prosím?“
„Musíte přes technický vstup. Vpředu u vstupu do tunelu. Na dveřích je C6.“
„Nerozumím vám, paní…“
„Ještě jednou vám moc děkuji. Skutečně jste velmi ochotný.“
A pak se zadívala z okna a sledovala černou ubíhající tmu za ním.
Zmateně jsem se vrátil na své místo vedle Safyra.
„Ty vole, ta baba mi chtěla něco říct.“
„Tak proč to neřekla?“
„Možná řekla. Řekla, abysme zapomněli na hlavní výstupní eskalátor. Máme jít východem C6. Nějakým služebním či co.“
„Co meleš?“
„To mlela ona.“

Vlak zastavil v další stanici. Stařenka konečně vystoupila. Zdálo se mi, že teď je její krok nějaký svižnější a bezproblémovější. Hůlku si zapomněla u sedadla. Chtěl jsem pro ni skočit, ale dveře už se zavřely. Bezradně jsem vyhlédl z okna. Stála tam sama na perónu a zamávala mi seschlou kostnatou rukou s bezzubým úsměvem na tváři.
„Ty vole, to snad byla smrtka," řekl jsem a po zádech mi tekl studený pot.
„Další stanici vystupujeme."
„Co podniknem?" zeptal jsem se.
„Budeme se řídit podle té paní."
„Ty vole, to může být jasná past. Padnem jim přímo do policejního antonu."
„Už jsme se rozhodli, že těm vzkazům budeme věřit, tak to musíme dotáhnout. Prostě to doskočíme."
„Začínám mít pochybnosti."
„To není dobrý nápad."
„A co je teda podle tebe dobrý nápad?"
„Odjistit pistoli a dát si ji někam, kde ji budeš moct okamžitě použít."
84.
Producent hollywoodského hororového thrilleru by zaplesal. Pokud by hledal lokace pro závěrečnou strhující scénu svého filmu a potřeboval navodit hrůzu už jen tím místem, kde by se měl odehrávat, nemohl by si vybrat lépe než vozovnu v SANTANA CAP.
Vypadala, jako by ji někdy před padesáti lety nestihli dostavět. Jako by jim došly prachy a oni na ně pořád čekali. Protože na velkém nástupišti bylo šest palet s cihlami a u stěn ocelové lešení. Nebylo to tím, že by ji prostě opravovali. Bylo očividné, že ten stav je tu už opravdu nejméně padesát let. Všude silné vrstvy prachu, odpadky, stavební fošny s provizorními rozvaděči.
Nástupištní hala byla dvoupodlažní a její horní klenbu podpíraly betonové nosníky, které také byly obestavěny lešením. Ve vagónu jsme zbyli čtyři, přičemž ti další dva asi byli zaměstnanci metra, protože nevím, kdo jiný by tu mohl vystupovat.
Dveře se otevřely a ocitli jsme se na nástupišti. Pod nohama mi zaskřípaly střepy. Hlavní výstupní eskalátor byl přímo proti nám. Samozřejmě, že byl totálně nehybný. Ostatně by to byla škoda proudu pro ty dva lidi, co tu za týden vystoupí. A možná vlastně už třicet let nefungoval.
Dveře za námi se se sykotem zavřely a souprava odjela někam do černých tunelových hlubin. Celkem tu vystoupilo i s námi asi osm lidí, přičemž čtyři se vydali na eskalátor a dva někam na opačnou stranu.
„Takže, máme nějakej plán?" zeptal jsem se.
„Žádnej, teda kromě odchodu z tohoto pitomého nástupiště."
Strhnul jsem si šedobílý plnovous a odhodil jej do nástupiště. Jestli o nás fakt ví, byl úplně k hovnu. A jestli o nás neví, tak tady jsou poslední kamery a než to vyhodnotí, jsme jinde.
„Kudy?"
„Říkala C6, ne?"
„Jo, to říkala. Možná to byla ředitelka FBI."
„Hmm, vypadala spíš na ředitelku sběrných surovin."
Vydali jsme se pomalou loudavou chůzí podél nástupiště směrem, kam odjela prázdná souprava. U vjezdu do tunelu byla vrata s označením C4.
Asi se tu fakt vyzná.
Dveře C6 byly o kus dál, prakticky už ve stěně tunelu, který pokračoval jen asi dalších šedesát metrů a pak se rozšiřoval v nějaký velký sálový prostor. Asi vlastní vozovna. Safyr vzal za kliku plechových dveří ve stěně. Byly otevřené. Za nimi byla nějaká dlouhá spoře osvětlená chodba. Znova je zavřel.
„Dáš mi dvě minuty. Když se do dvou minut nevrátím, něco se děje a pak se pokusíš zmizet jinudy."
„Počkej, to jako tam chceš jít sám?"
„Jasně že sám. Alespoň jeden z nás bude mít o trochu větší šanci. Máš hodinky?"
„Jo."
„Takže dvě minuty. Ani o vteřinu dýl. Půjdu přesně minutu a pak se vrátím. Je ti to jasný?"
„Úplně."
„Dobře."
„A co když se nevrátíš?"
„Pak už je to na tobě."
Vůbec se mi to nelíbilo. Safyr otevřel dveře, vešel a zase je za sebou zavřel. Opřel jsem se zády o zeď hned vedle dveří a sledoval vteřinovou ručičku svých hodinek. Vlekla se, jako by byla z olova. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí a čekal, že každou chvíli uslyším zpoza dveří střelbu, ale neslyšel jsem vůbec nic,

jenom sem tam nějaký kovový zvuk z blízké haly depa. Pravděpodobně údržba kontrolovala podvozky vozů.
Konečně uběhla minuta. Teď by se měl Safyr otáčet a jít zpátky. Trochu mě to uklidnilo. Kdyby na něco narazil, určitě bych to zaslechl. Měl jsem nutkání vyjít mu naproti, ale nakonec jsem to vydržel celou tu druhou minutu.
Safyr nepřišel.
To mě teda dostalo. Absolutně. S takovou možností jsem vůbec nepočítal. Až dosud jsem měl v hlavě dvě varianty. Buď uslyším střelbu, a pak je jasné, že Safyr narazil na policii, a nebo neuslyším nic a on se vrátí. Jenže teď jsem byl úplně vedle. Neslyšel jsem střelbu a Safyr se nevrátil. Doprdele.
Začal jsem vymýšlet nejrůznější scénáře, co se asi mohlo stát. Že si Safyr ze mě jenom tak vystřelil jsem vyloučil jako první. Nejpravděpodobnější pak teda bylo, že opravdu v pohodě prošel někam, kde se po minutě otočil, a když šel zpátky, tak zahlídl policajty a raději někam zalezl, než by se prozradil. Asi je teď někde vmáčknutý v nějakém výklenku a modlí se, aby mi to došlo.
Což o to. Došlo mi to. Ovšem vůbec mi to nedávalo návod, jak postupovat dál. Rozhodl jsem se počkat další dvě minuty. Sice to nic neřešilo, alespoň jsem si ale říkal, že mám nějaký plán. Plán počkat další dvě minuty. Ale ani během nich se vůbec nic nestalo. Vyndal jsem z kapsy svého Stingwooda a natáhl jej. Pak jsem opatrně otevřel dveře.
Chodba mohla mít tak tři metry na šířku a snad dvacet na délku a pod jejím stropem se táhly čtyři zaizolované trubky. Vždy po pěti metrech visely ze stropu zaprášené slabé žárovky, nasazené jen tak v objímce, houpající se na kusu černého drátu. Vkročil jsem dovnitř s očima pročesávajícíma horizont i okolní stěny. Nikde žádné další dveře, až na konci chodby. Stejné jako ty vstupní a pootevřené. Procházel jsem pomalu chodbou tak, abych nadělal co nejmenší hluk. Zbraň jsem svíral před sebou sevřenou obouruč, připravenou k okamžitému výstřelu.
Než jsem se dostal k protějším dveřím, byl jsem zadýchaný a zpocený jak kůň. Připomnělo mi to výcvikové středisko v Gentonu, kde jsme měli podobnou chodbu v opuštěné továrně. Cvičili jsme tam osvobozování rukojmí. Opatrně jsem hlavní pistole pootevřel dveře. Byla za nimi hala s velkými plechovými bloky, do kterých vedla spousta kabelů. Asi elektrorozvodna. Poslouchal jsem, jestli neuslyším nějaký hluk nebo šramot, ale všude bylo absolutní ticho, rušené jen zlověstným vrněním obrovských transformátorů a mým dechem, připomínajícím hospodský ventilátor.
Vstoupil jsem dovnitř. Nikde žádný pohyb, nikde žádný zvuk. Pokračoval jsem středem haly ke schodům, které vedly někam dolů. Tudy ale Safyr určitě nešel. Musel hledat cestu nahoru. Rozhlédl jsem se kolem, ale žádné schodiště nahoru jsem nezahlédl. Otočil jsem se zpátky a krev mi ztuhla v žilách.
Asi pět metrů ode dveří, kterými jsem vstoupil, klečel Safyr a zíral na mě. Zbraň na zemi tři metry od sebe a k hlavě přitisknutou hlaveň samopalu policisty ze speciální jednotky. Vedle něj stál další a mířil mi přímo na hlavu. Ani jsem je zprvu vidět nemohl, protože hned u dveří stála jakási plechová bedna, za kterou byli zalezlí.
Oba policisti měli přilbu s ochranným štítem přes oči, neprůstřelné vesty a za opaskem další dvě pistole. Plus nějaké granáty. Možná jen se slzným plynem.
„Jeden neopatrný pohyb a prostřelím mu hlavu," řekl ten, který měl samopal zabořený v Safyrových černých vlasech. Kurva. Tak proto Safyr nepřišel. Tahle možnost mě vůbec nenapadla. Prostě mi nedošlo, že i Safyra dokáže někdo přechytračit.
Podíval jsem se klečícímu Safyrovi do očí. Jako bych v nich chtěl hledat vysvětlení nebo nějakou nápovědu, ale jenom se leskly. A vůbec v nich nebyla beznaděj, jakou by člověk v jeho pozici očekával. Ještě to nevzdal. Sklopil oči k zemi a já přemýšlel, co mi tím gestem chtěl naznačit.
„Pokud máš zbraň, hoď mi ji k nohám," řekl ten druhý, co měl v nitkovém kříži zaměřenu mou hlavu.
Zaváhal jsem. Hlavně žádné prudké pohyby, jak nám vysvětlovali v kurzu. Nevěděl jsem, jakým výcvikem prošli ti policisti a jak silné mají nervy. Musel jsem však počítat s tou horší variantou, to znamená, že mají nervy v hajzlu a že už v tuto chvíli jsou úplně na sračku.
„V rozkaze nestálo, že vás musíme dostat za každou cenu živé, tak moc neblbněte. Tu bouchačku, dělej…"
„Hele, Marku, a víš jistě, že to mělo být někde tady?" ozvalo se najednou z pravé strany a zpoza nějakého stroje vyšli dva chlapi v montérkách. Mohli být od nás tak dvacet metrů a vůbec si nás nevšimli, jenom se dohadovali o něčem, co ten jeden měl někde nechat a ono to tam nebylo.
Oba policisti znejistěli. Když byli ti údržbáři asi patnáct metrů od nás, všimli si toho morbidního výjevu u stěny a zůstali stát s hubami otevřenými.
„Ty vole…"

„Zmizte,“ řekl ten, co mířil Safyrovi na hlavu.
„A sakra,“ prohodil jeden z těch chlápků a dál civěl, jako by nevěřil vlastním očím.
„Zmizte, toto je policejní akce, nerozuměli jste?“ opět se ozval ten Safyrův strážce a na zdůraznění svých slov obrátil hlaveň samopalu proti nim. To byl přesně ten okamžik, o kterém nám v kurzu říkali, že je konečný a že už se nebude opakovat. Jenom jsem nevěděl, jestli to někde slyšel taky Safyr. Ale asi ano. Protože přesně v tom okamžiku jsem viděl jeho pravačku, jak vyjela proti nohám jeho policajta a já šel okamžitě k zemi, protože jsem věděl, že ten druhý to stoprocentně zmáčkne. A taky že ano.
Nad hlavou mi okamžitě proletěla dávka ze samopalu, zatímco Safyrův strážce se bezmocně s rukama nad hlavou kácel k zemi. To už jsem ležel na zádech se Stingwoodem v ruce a obouruč to pálil po tom, co vystřelil po mně. Nemohl jsem dost dobře mířit a taky jsem neměl moc šancí, protože měl neprůstřelnou vestu a přes půlku ksichtu neprůstřelný štít, ale aspoň ho to odmrští stranou. Mačkal jsem spoušť jako zběsilý a policista odhozený na zeď se začal sesouvat k zemi. To už se Safyr zmocnil samopalu svého strážce a prostřelil mu krk. Ani ten, co měl na starost mě, už neměl svou zbraň v rukou, protože měl prsty roztříštěné jednou z mých devítimilimetrových kulek. Safyr k němu okamžitě přiskočil a já na něj zařval: „Nech ho, vole!“
Sklonil samopal a podíval se na mě. Z očí mu sršela nenávist a vztek. Asi si taky prožil svoje.
„Nech ho být, možná by nás neoddělali.“
„Kurva, to si piš, že by nás oddělali. Jenom se na to třásli.“
Podíval jsem se po hale. Po těch dvou údržbářích už nebylo ani památky. Dali se na útěk při prvních výstřelech.
„Padáme odsud, než sem zase dorazí posily.“
„Ty víš kudy?“
„Kamkoliv nahoru.“
85.
Seděli jsme na zemi na nějakém obrovském dvoře se stavebním materiálem, opřeni o palety s keramickými cihlami.
Odhadoval jsem, že jsme utíkali dobré dva kilometry. Naposledy jsem takovou vzdálenost uběhl někdy v námořnickém kurzu. Sám jsem nevěřil, že bych to mohl zvládnout. Už asi dvacet minut jsme jenom tak seděli a popadali dech. Lilo z nás jako z konve. Nevím, co se honilo hlavou Safyrovi, ale já měl myšlenky totálně rozebrané a vůbec jsem nebyl schopen si ujednotit, co se vlastně kolem mě děje a jak by se asi celá situace mohla vyvíjet dál. Byl jsem totálně rozhozený a pořád jsem si tak nějak na tu roli psance nemohl zvyknout.
Konečně jsem se vydýchal tak, že jsem usoudil, že bych mohl přežít marlboro. Vyklepl jsem jedno z krabičky a zapálil si. Vypadalo to nadějně. Nezadusil jsem se.
„Ti dva chlápci,“ poznamenal jsem po chvilce, „ti údržbáři tam dole, to teda byla kurva náhoda.“
„Hmmm, asi taková, jako ta bába v tom metru.“
„Jaká bába?“
„S tím východem C6.“
„Hovno. Mám dojem, že ta byla od nich a schválně nás navedla tam, kam chtěli. Jenomže já to říkal od začátku, že to je jejich provokace.“
„Jak to víš?“
„No, aspoň podle toho, jak to dopadlo.“
„V tom mailu bylo osmdesát čtyři procent, ne? Docela to vyšlo.“
„Co vyšlo?“
„No dostali jsme se odsud nebo ne?“
„No, dostali,“ řekl jsem a natáhl do sebe marlborácký kouř.
„No vidíš. Myslím, že ostatní výstupy byly hlídány daleko víc než ten C6.“
„To je blbost.“
„Myslím, že není.“
„Takže ty myslíš, že ta ženská nebyla od nich?“
„Myslím že ne, a že byla stejně náhodná jako ti dva chlápci, co nás z toho dostali.“
„No počkej, ta bába teda asi fakt náhodná nebyla, ale ti údržbáři…“
„Taky ne. Jeden z nich měl v kapse docela velkou bouchačku.“
„Cože?“
„Fakt. Na to mám čuch. Bylo to vidět při chůzi.“
„To jako…“

„Byli připraveni střílet.“
„Po kom proboha?“
„No po těch policajtech, ty vole…“
„Cože?“
„Myslím, že kdybychom nešli do akce my, že by nás ti dva z toho vystříleli. Když pak viděli, že si dokážem pomoci sami, stáhli se.“
„A kde by se tam asi vzali? Jak o nás mohli vědět a kdo to byl?“
„Věděli o nás stejně jako ten mail, co ti přišel. Ta šance, těch čtyřiaosmdesát procent, možná byla tak vysoká proto, že tam operovali ti dva.“
„No ale kurva kdo to teda je?“
„Moji kámoši to nebyli. Myslel jsem, že tvoji.“
„V životě jsem je neviděl.“
„Asi ti chce někdo pomoct.“
„V této akci nemám žádné přátele a nikdo o mně neví.“
„Tak asi ví.“
Safyr vytáhl z kapsy mobil a zapnul ho.
„Co chceš dělat?“
„Volat.“
„Ty máš ještě ten mobil z metra?“
„Ten vstupní ne. Ale na tý poslední trase se mi podařilo sehnat jiný. Zavolám si a pak ho zahodím. Akorát že se pak budeme muset přesunout. Nemám jistotu, že už není nahlášený a že ho nehledají.“
Safyr vyťukal nějaké číslo.
„Ty vole, ty si pamatuješ všechny čísla, co jsi měl v mobilu?“
„Ne. Jenom jedno.“
„A zrovna to potřebuješ.“
„Jasně, z toho mi totiž seženou ty další.“
Dal si ho k uchu.
„Ahoj… jo, tady půjčovna chobotnic. Přepoj mě na krotitele, prosím tě… mám nějaký problém… ne… jsem v pořádku… bude to v pohodě, akorát potřebuju sehnat K… díky…“
Safyr s mobilem u ucha si druhou rukou rozbaloval žvýkačku.
„No konečně… máme problém… potřebuju, abys sem co nejrychleji dorazil a udělal nám testy… ne, nemůžem tam. Nemůžem vůbec do dopravního systému, pohybujeme se se štěnicí a potřebujeme se jí co nejrychleji zbavit… jasně, je to otázka rychlosti… nedám ti polohu, ale dám ti pozici naší schůzky… Jocelyn… jasně, počítám, že se tam dostaneme tak k večeru…, jo, to by šlo, takže v devět, spoléhám na tebe, čau.“
Safyr vypnul mobil a potom ho zasunul mezi cihly na paletě, o kterou byl opřený.
„Tys nám domluvil nějakou schůzku?“ zeptal jsem se.
„Jo. Přijede se na nás podívat Alkay.“
„Dostane nás odsud?“
„Nedostane. Ale zjistí, v čem vozíme tu pitomou štěnici, která nás dostala do těchhle problémů. A jestli to bude v tom notebooku, jakože to v něm bude, tak ho na místě rozdupu, to ti slibuju.“
„Souhlas,“ řekl jsem po chvilce a zeptal se:
„On to umí?“
„Jo.“
„Jak je to spolehlivé?“
„Stoprocentně.“
„Dobrá, ale jestli to budeš mít u sebe někde ty, rozdupu já tebe.“
„Souhlas,“ řekl Safyr a zvedl se ze země.
„Někam jdeme?“
„Jasně. Do večera se musíme dostat na místo schůzky.“
„Do toho Jocelynu?“
„Jocelyn je holka.“
„Takže jdeme k nějaký holce?“
„Ne, jdeme na místo, kde ta holka byla naposledy před dvěma lety. Ale Alkay ví, o které místo jde, a my taky.“
„Já ne.“

„Já jo, a to stačí. Zvedej se.“
„Jak je to daleko? Docela bych se nasvačil.“
„Asi šest kilometrů.“
„Jdeme pěšky?“
„Pokud seženeš auto, pojedem autem.“
86.
Šli jsme klasickou chudinskou neudržovanou čtvrtí někam na západ, alespoň jsem tak usuzoval podle postavení slunce. Pořád jsem se musel ohlížet, jestli za náma neběží horda policajtů, a nechápal, jak může být Safyr tak klidný.
„Ty se tady vyznáš?“ zeptal jsem se ho asi po pěti stech metrech.
„Nikdy jsem tu nebyl.“
„Tak jak víš, kam máme jít?“
„Vím jenom přibližně směr, ale to nám stačí. Musíme přejít po okraji k dalšímu předměstí. To by mělo být CLONSBURY. Tam už se chytím. Tam to znám. Jezdil jsem tam na prázdniny k babičce.“
„Existuje nějaká čtvrť, kde bys neměl známý?“
„Jo. Třeba zrovna tahle.“
„Myslíš, že ví, kde teď jsme?“
„Určitě. Dokud se nezbavíme tý štěnice, tak to budou vědět pořád.“
„Tak proč nás sakra nesejmou?“
„To nevím. Možná právě přeskupují síly. Možná nejsou tak operativní, jak si myslíme. Možná jim bude chvilku trvat, než vyhodnotí novou situaci, pověří operační důstojníky vypracováním dalšího alternativního plánu, pak si to musí nechat schválit nadřízenými, ti jim to vrátí s nějakýma úpravama, tak to předělají, pak to dají znova ke schválení a ti jejich nadřízení to pošlou výš nějakýmu náměstkovi a ten to zase bude zkoumat a vydá další příkazy ke korekturám… Prostě myslím, že během nejbližších šesti hodin nic nevymyslí, alespoň nic, co by nás mohlo bezprostředně ohrozit. Nicméně naši polohu stoprocentně monitorují.“
„Ty se nějak vyznáš.“
„FBI je obrovský moloch a nic tam nejde tak rychle, jak si lidi představují. Jestliže se nějaká akce zvoře, chvilku trvá, než se z toho vzpamatují, než určí viníky a vypracují zdůvodnění, a než navrhnou něco novýho.“
„Ty jsi dělal u FBI?“
„Já ne. Táta.“
„Cože?“
„Prostě byl u FBI.“
„Tvůj táta?“
„Jo, můj táta.“
„A ještě tam je?“ zeptal jsem se a zastavil se.
„Ne, není.“
„Vyhodili ho?“
„Zastřelili.“
„Jak, zastřelili? Co udělal?“
„Nic, prostě omylem… při jedné akci… Špatná koordinace a špatný rozkazy. Koupil to od jednoho z jejich vlastních lidí.“
„To je docela drsný.“
„Stejně jako celý tohle zkurvený město.“
„Proto tak nenávidíš FBI?“
„Ne. Necítím k nim žádnou nenávist. Je to jejich problém, ne můj, a tamto byl tátův problém. Jestli se rozhodl pracovat s takovýma debilama, musel s něčím podobným počítat. To opravdu neřeším.“
„Měl jsem dojem, že tamtoho druhýho policajta dole jsi chtěl odstřelit.“
„Jo, to jsem chtěl, ale to s mým tátou nemělo co dělat. To byl jiný problém. Problém, že když nezabiješ ty jeho, zabije on tebe. A obráceně. Normální zákon podsvětí tohoto města. Musel ho znát.“
„Kde jsi se naučil střílet?“
„Kdybys žil chvilku v kanálech LONG BASTION, taky by ses to naučil.“
87.
Do CLONSBURY jsme dorazili v osm večer a já měl příšernou žízeň. Místy se mi z ní i točila hlava, ale možná to bylo taky z hladu.

„Je tu nějaká hospoda nebo něco podobnýho?“
„Spousty hospod. Pro nás ovšem nic.“
„Mám žízeň a hlad.“
„Já taky. Jenže dokud se nesetkáme s Alkayem, tak na nějaké posezení v hospodě zapomeň. Nejdřív se musíme zbavit tý vysílačky nebo co to nosíme pořád s sebou.“
Zůstali jsme u prvního baráku, kde jsme vlezli někam dozadu do zahrady a usadili se pod obrovskými stromy. Otevřel jsem notebook.
„Co chceš dělat?“ zeptal se Safyr.
„Mrknu se, jestli mi nedošla další pošta.“
„Dobrej nápad.“
Otevřel jsem víko a aktivoval operační systém. COMSYSTEM mě co nejsrdečněji uvítal a hned potom se v rohu objevila opět ikona DOŠLÁ POŠTA.
„No vida, tak přece jenom.“
Otevřel jsem ji.
BLAHOPŘEJI. ZDOLALI JSTE DALŠÍ LEVEL. PŘIPISUJI VÁM STO BODŮ.
„Do prdele, co je to zas za kravinu?“
„Asi jsi otevřel nějakou hru, ne?“
„Hovno hru. Došlou poštu.“
„Jsou nasraní, že nás nedostali.“
„Musí to být ty kurvy od FBI. Už ví, že jsme se dostali ze SANTANA CAP,“ řekl jsem a zapálil si.
„Vypadá to, že s náma jako něco hrajou.“
„Jo, aspoň se snaží, aby to tak vypadalo.“
Naťukal jsem vzkaz:
POSERTE SI NOHU.
A odeslal odesílateli původního vzkazu.
88.
Místo srazu byla veřejná prádelna. V místnosti o rozloze volejbalového hřiště bylo asi třicet automatických praček různých velikostí a příšerný smrad. V rohu seděla asi třicetiletá ženská s dvěma příšerně otravnými kluky kolem deseti let a pak už tam byl jenom postarší černošský pár, který hrál kostky. Dvě pračky byly v provozu, ostatní jen nečinně trčely v prostoru a vyžadovaly dolar.
Ženská se po nás zvědavě podívala a těžko říct, co si asi myslela, když jsme s sebou žádné špinavé prádlo neměli, teda kromě toho na sobě. Safyr si z toho nic nedělal a pohodlně se usadil na jednu z dřevěných židlí u protější stěny. Usadil jsem se vedle něj.
„To tady jako budem čumět na ty pračky a čekat na toho tvýho Alkaye?“
„Jo, nebo tě napadá něco lepšího?“
„Doufám, že nebude mít moc velký zpoždění.“
„Nemívá.“
„Je osm deset. Určitě jste to místo srazu pochopili oba stejně?“
„Určitě.“
Alkay přišel v osm dvacet. Hned jak se objevil ve dveřích, bylo jasné, že je to on, protože s sebou taky neměl žádnou tašku s prádlem. Alkay byl ještě indiánštější než Sioux Safyr. Byl to opravdu skutečný indiánský indián, s havraními vlasy, barevnými korálky kolem krku, snědou kůží, potetovanými pažemi i krkem a cigárem v ruce. Byl asi stejně starý jako Safyr, kolem dvacítky.
„No konečně,“ řekl Safyr a podal si s ním ruku.
„Ty vole, myslíš, že je to jenom tak, dostat se až sem do takový prdele?“
V uších se mu pohupovaly dlouhé náušnice.
„Tohle je Roger, má problém.“
„Já nemám problém, tvůj rudý bratr má problém,“ řekl jsem a podal si s ním ruku.
„Tak se na to podíváme,“ odpověděl a shodil ze zad malý batůžek.
Nechápal jsem, co chce dělat, ale jediné, co mě napadlo, bylo nějaké šamanské zaříkávání a kouzelnický rituální tanec, aby od nás odehnal všechny zlé duchy. Docela by to odpovídalo jeho vizáži. Jenže Alkay se posadil vedle nás a vyndal z batůžku něco jako větší kalkulačku kombinovanou s mobilem, nějaké dráty a pak taky kovovou vařečku. Domorodí šamani už se asi taky modernizovali.
„Vytáhni ten notebook,“ řekl Safyr.
„Počkej, to jako tady?“ zeptal jsem se.
„No jasně. A kde asi?“

Ti dva desetiletí kluci, kteří až doteďka pobíhali mezi pračkami a dělali při tom hrozný randál, už asi taky zjistili, že bude nějaké kouzelnické číslo, a drze si stoupli před nás v očekávání věcí příštích. Chtěl jsem je poslat někam úplně jinam, když Alkay, který zatím propojoval ty svoje kabely, řekl:
„Čau, kluci. Jak se jmenujete?“
„Já jsem Martin.“
„A já Stan. Co to bude, až to doděláš?“
„To bude vysílačka.“
„Vysílačka?“
„Jasně že vysílačka.“
„A ty nemáš mobil?“
„Mám, ale někdy je mobil na hovno.“
„A co budeš vysílat?“
„Já nic. Ale budu zkoumat, jestli někdo nevysílá mně.“
„Tobě?“
„Jo, mně, nebo tady mým dvěma kámošům.“
Potom zmáčkl nějaký znaky na malé klávesnici a pak pozoroval displej.
„Jo, vypadá to, že by to mělo fungovat. Tak kde to máte?“ Vytáhl jsem ze svého batohu notebook a posunul se o jednu židli vedle, abych na tu druhou mohl položit počítač. Alkay nad ním několikrát pomalu přejel tou svou nerez vařečkou.
„Nic,“ řekl po chvilce.
„Jak nic?“ ozval se Safyr.
„Ten computer je čistý.“
„Cože? To je nějaká blbost. Až doteďka věděli o každém našem kroku.“
„V notebooku to ale není. Ukažte, co ještě máte.“
„Hoď mu celej ten batoh,“ řekl Safyr.
„Možná bys mu mohl hodit ty ten svůj. Co když je to v tvým?“
Safyr se zatvářil, jako bych mu snad bodl nůž do zad.
„Nekecej kurva a naval ten batoh.“
Vzal jsem notebook a položil na jeho místo batoh. Alkay kolem něj kroužil tím svým identifikátorem.
„Taky nic…“
„To není možný.“
„Takže naval teď tvůj batoh,“ řekl jsem nervózně a vzal ten svůj zpátky. Safyr uraženě položil svoje zavazadlo na volnou židli. Kluci na nás zírali, jako bychom fakt prováděli nějaká nadpřirozená kouzla. Alkay začal kroužit nad Safyrovým batohem.
„Je čistý,“ řekl po chvilce.
„Pak ti to nefunguje…“
„Funguje, ledaže by ta vaše štěnice byla nějakým posledním modelem, nějaký vývojový typ, o kterým ještě nikdo nic neví. Nějaký třeba vojenský vzorek.“
„Jde po nás FBI, takže je to možný,“ řekl jsem.
„FBI neberu. Museli by to být fakt vojáci. FBI na to nemá. Stoupni si…“
„Cože?“
„Stoupni si,“ zopakoval Alkay.
Nechápavě jsem si stoupnul před něj. Postavil se taky a přejížděl mi tou vařečkou podél celého těla ve vzdálenosti asi deseti centimetrů.
„Nic, otoč se!“
Otočil jsem se.
Stejný průzkum od krku směrem dolů.
„Mám to,“ ozvalo se najednou za mnou.
„Co?“
„Čip. Mám ho.“
„Kde kurva?“
Otočil jsem se zpět.
„Máš ho v prdeli.“
„Cože?“
„Jasně, otoč se ještě jednou.“
Poslechl jsem.

„Je to jasný. Buď ho máš voperovaný v zadku pod kůží, nebo v kapse riflí. Co tam máš?“
„Nic,“ řekl jsem po pravdě.
„Tak ho máš voperovaný.“
Sáhl jsem si do kapsy. Byla prázdná. Vlastně blbost. Vytáhl jsem vizitku. DIGNIT. TEL. 785 465 310. Hodil jsem ji na židli. Alkay nad ní projel vařečkou.
„Je to tam.“
„Ty kurvy,“ řekl jsem a posadil se vedle.
„Kdo to je?“ zeptal se Safyr.
„Do hajzlu, to je jeden z těch dvou od FBI, co mě přišli navštívit do redakce. Chtěli, abych jim druhý den zavolal, což jsem slíbil. No a pak jsem zmizel.“
„Ty vole, tak ty jsi vzal přímo něco od nich a pak ses divil, že ví o každém našem kroku?“
„Tohle mě fakt nenapadlo.“
„Jenom jestli tak trochu nekecáš. Jestli to všechno nebylo třeba jinak.“
„Jak jinak, vole?“
„Třeba jinak tak, že jsi prostě o ní celou tu dobu věděl!“
„Jo, a díky ní možná přišel o krk, ty krávo.“
Vzal jsem tu zkurvenou vizitku znova do ruky a prohlížel si ji. Vypadala absolutně normálně. Prohlédl jsem si ji proti světlu, ale ani tam nebyla patrná žádná anomálie nebo zesílení.
„Bude to pod nějakým tmavým písmenem, nenajdeš to,“ řekl Alkay.
Vytáhl jsem z kapsy dolar a přešel k nejbližší pračce. Hodil jsem ho tam. Potom jsem otevřel dvířka a hodil vizitku pana Dignita dovnitř. Pečlivě jsem dvířka zase zavřel a spustil jeden z programů. Do bubnu se začala napouštět voda.
„No dobrá, tak to bychom měli,“ řekl jsem a sedl si zpátky na židli. Kluci na nás zírali a vůbec nic nechápali. Vytáhl jsem z kapsy stovku a podal ji Alkayovi.
„Díky, to je cestovné.“
„Rádo se stalo,“ řekl Alkay se širokým úsměvem a sbalil bankovku.
„Ale ten nápad s tou pračkou nebyl zrovna nejšťastnější.“
„Proč?“
„Možná jsi ji mohl dát těm klukům. Na památku. Možná by je totiž na chvilku zmátli. Takhle je to čistá rána. Už teď ví, že jste na ni přišli.“
„Ať si. S tím si hlavu nelámu. S tím už si nějak poradíme. Teď už na nás nemají. Budou nás muset pustit na další level.“
89.
Kousek za posledním opuštěným barákem CLONSBURY se nám podařilo stopnout malý chevrolet s nákladní korbou. Řídila ho tlustá padesátiletá Španělka s rezavými vlasy a supím nosem.
„Jestli chcete svézt, tak jedině vzadu na korbě. Do kabiny si k sobě nikoho nepustím.“
„Jasně,“ řekl jsem a hodil svoje zavazadlo za bočnici.
„Kam vůbec jedete?“
„Na jih.“
„Jedu do LIMETU.“
„To by šlo.“
Vydrápal jsem se dozadu. Korba byla prázdná, až na pár nehoblovaných fošen. Safyr se vysoukal za mnou.
„Můžeme?“ zeptala se přes zadní otevřené okýnko.
„Jasně. A díky.“
Zařadila jedničku a pustila spojku tak razantně, že jsme se skutáleli na podlahu mezi prkna. Usadil jsem se pak zády ke směru jízdy a opřel se o kabinu. Safyr zůstal ležet na zádech mezi prkny a dal si pod hlavu svůj batůžek.
„No vida, tak konečně v pohodě.“
„Doufejme,“ řekl jsem.
„Teď jsou totálně nahraní. Protože jestli nás sledovali z LONG BASTION až do HENTAY ROCKU, tak jsou fakt dokonale v prdeli. Jarmil s tím letadlem nám nakonec fakt pomohl. KENSEY POLAR jsme totiž přeletěli a jestli si teď prodlouží přímku naší trasy dál, což by logicky měli udělat, tak se dostanou normálně do prdele. Nenapadne je, že bychom se najednou mohli vracet zpátky.“
„Hmm, pokud je to tak, chtělo by to panáka.“
„Jestli je LIMET tý Španělky obydlenej, zapadnem do první hospody.“

„Tys tam nikdy nebyl?“
„Ne.“
„Tak to jsme na tom stejně.“
„Aspoň je to správným směrem.“
Pozoroval jsem ubíhající krajinu a tělem se mi rozléval nádherný osvobozující klid. Po dost dlouhé době jsem cítil zvláštní sebeuspokojení. Klid z toho, že nemusím mít oči na stopkách, odkud se na mě vyřítí nervózní agent s pistolí nebo samopalem v ruce. Město za námi pomalu mizelo v dálce a my se opět ocitli ve volné opuštěné ubíhající krajině, takové té jako na reklamách Marlboro. Jak já bych si teď dal panáka!
90.
Krajina jako ze surrealistických obrazů s nepravděpodobnými artefakty. Krajina doplněná nesmyslnými věcmi jakoby odněkud z Marsu či vymyšlená těmi nejmorbidnějšími dadaisty či narušenými psychopaty. Její opuštěnost a bezútěšnost byla zvýrazněna uschlou vegetací, která už vlastně vegetací ani nebyla. Od keřů podél rozbité silnice až po obrovské stromy připomínající pahýly po nějakém obrovském požáru. Totální mrtvo pokryté vrstvami načervenalého prachu se zbytky civilizace již dávno vyhynulé. Civilizace reprezentované zničenými ukazateli, pokroucenými konstrukcemi billboardů či telegrafními sloupy bez drátů, z nichž každý druhý ležel na zemi.
A to všechno najednou protnuto osmitubusovou nerezovou rourou vedoucí do města jako šílený laserový paprsek, nerespektující přirozený krajinný reliéf, skály, rokle ani polorozpadlé objekty. Jako by někdo v projekční kanceláři pomateného urbanisty udělal fixem podle pravítka linku do mapy a ta se pak zhmotnila v reálu bez jakékoliv návaznosti na skutečnou realitu a skutečný svět. Neúprosná síla nejmodernější technologie si razila cestu zdevastovanou krajinou, aby přivedla do města vodu, plyn či elektřinu.
Tohle v televizi ani v časopisech nebylo. Samozřejmě že bylo možné vidět přírodopisné filmy nebo číst bohatě ilustrované reportáže z národních parků, protože i taková místa pořád ještě existovala. Ale nikdo neprezentoval takovou tu normální běžnou krajinu dříve osídlenou a nyní opuštěnou. Obyčejnou příměstskou přírodu, která teď vlastně už ani žádnou přírodou nebyla.
Nebyla tu žádná zvířata, ani ptáci a určitě ani brouci či hmyz. Totálně odživotněná planeta, jen pár mil od nejvyspělejšího termitiště, jaké byli schopni lidi vymyslet a ve své zvrácenosti i realizovat a nakonec v něm i žít. A celá ta neobvykle složitá a přetechnizovaná živá struktura fungovala jen díky terabajtům dat probíhajícím rychlostí světla v síti řízené COMSYSTEMEM. Závislost veškerého života na digitálních informacích byla absolutní.
91.
LIMET se skládalo z asi patnácti chalup roztroušených na deseti hektarech prašné červenohnědé půdy. Vlastně to byly farmy obehnané rozsáhlými ohradami, z nichž v některých se líně pohybovali koně a v některých krávy. Nádherná oáza klidu a míru. Tlustá Španělka zastavila u třetího ze statků, sestávajícího ze tří samostatných přízemních objektů, přičemž na jednom byla zborcená střecha, ze které vyčnívaly dřevěné trámy. Vystoupila z vozu před bránou tvořenou dvěma smrkovými kůly.
„Tak tady já končím.“
„Škoda, jste skvělej taxík. Máte tu někde nějakou hospodu?“
„Hospodu?“
„Jo, myslím jako něco, kde nalejvaji kořalku a pivo.“
„Jo, máme.“
„A kde?“
Ženská ukázala silnou paží někam na západ.
„V DARKMONTU. Je to asi šest kilometrů.“
„Aha…“
„Pivo nemám, ale jestli chcete panáka, možná bych tam něco našla.“
„Ne, díky, dojdeme do toho DARKMONTU.“
„Je to tak hodina, v tomhle vedru možná dvě.“
„To zvládnem.“
„Možná kdybyste počkali do večera, tak tam někdo odsud určitě pojede.“
„Díky. Ale zvládnem to.“
Vytáhl jsem z kapsy desetidolarovku a podal jí ji.
„Díky za svezení.“
„To si nechte. Nejsem taxík.“
„Jen si to vemte. Moc jste nám pomohla.“
„A kam vůbec jedete?“

„Na jih.“
92.
Za statky patřícími ještě do katastru LIMETU jsme udělali zastávku pod obřím platanem či co to bylo. Mělo to sice takovou tu bílošedou kůru jako platan, ale nemělo to listy, tak to šlo fakt těžko poznat. Opřel jsem se o ten bílošedý kmen a otevřel notebook. Potřebovali jsme mapu, abychom se vůbec zorientovali, kde jsme. LIMET jsem tam nenašel ani pod poměrně velkým zvětšením, a tak jsem to nechal na automatickém vyhledávači. Objevil se až při pětitisícovém měřítku.
Začal jsem mapu pomalu zmenšovat, abych dostal i širší souvislosti. No vida. Směr jsme měli fakt správný. KENSEY POLAR bylo vzdáleno asi osmnáct kilometrů, akorát bylo nutno zahnout víc na západ, abychom se nedostali úplně mimo aglomeraci a nemuseli se zase vracet. V rohu monitoru mi naskočilo DOŠLÁ POŠTA. Odkliknul jsem ji.
BLAHOPŘEJI. VYPADÁ TO, ŽE SLÍDIČI ZTRATILI STOPU. UDEJTE SVOU POLOHU, MOŽNÁ VÁM DOKÁŽU POMOCI.
Zírali jsme na ten vzkaz oba se Safyrem a ani jeden z nás nic neříkal.
„Ty vole, kdo tohle může posílat?“
„Nějakej kretén, když se nedokáže ani podepsat.“
„Někdo, kdo se dokáže napíchnout na ten tvůj computer. Zbývá nám jednom doufat, že to není FBI,“ řekl Safyr a rozbalil si další žvýkačku.
„Problém je, že nevíme, jak to s náma vlastně myslí. Vždyť my ani nevíme, jestli s tím doporučením na SANTANA CAP to byla léčka nebo opravdová pomoc. Podle těch policajtů tam bych řekl, že to byla dokonalá léčka, do které my se dokonale chytili. Jenže jsme se z ní dostali. To je úplně v prdeli. Protože nemáme záruku, že kdybychom zvolili úplně jinou cestu, tak se z toho třeba vůbec nemáme šanci dostat.“
„Pozoruhodná úvaha,“ komentoval to žvýkající Safyr.
„Takže navrhuji mu věřit.“
„Hovno. Navrhuju neutrální chování. Prostě si ho nebudeme všímat. Prostě se na něj vysereme.“
„Taky pozoruhodná úvaha…“
Slunce pomalu zapadalo a zbarvovalo oblohu do neskutečných odstínů purpurových barev, které v kombinaci s těmi pahýly stromů evokovaly dokonalý dojem předpeklí.
„Ty se v KENSEY POLAR vyznáš?“ zeptal jsem se.
„Nikdy jsem tam nebyl. Ostatně KENSEY POLAR už je tvůj problém. Já tě tam mám jenom odvést. Potom zpátky. Co si tam počneš, je jenom na tobě.“
„Hmm, možná bych tě tam ještě pár dní potřeboval.“
„Možná. Ale to mě už nezajímá.“
„Co kdybych tě najal? Za peníze.“
„Když se domluvíš s Carmynem…“
„Zkusím mu pak poslat SMS.“
„To zkus…“
93.
Šli jsme po silnici, která možná někdy dřív bývala asfaltovou, nyní však budila dojem vybombardované nezpevněné cesty. Každé auto, které nás minulo, nechalo za sebou obrovská oblaka prachu, který pak sedal ještě tak deset minut. Kus za jednou z posledních farem se k nám navíc přidal pes. Tak to nám ještě scházelo.
Byl to nádherný irský setr s typickou kaštanovou srstí a pravděpodobně si nás zamiloval na první pohled. Šel vedle nás a zpočátku jsme si ho vůbec nevšímali, což byl Safyrův nápad. Tvrdil totiž, že jakmile s ním začnem komunikovat nebo nedej bože mu dáme kus nějakýho žrádla, tak se ho nezbavíme do smrti. Ovšem psovi naše nekomunikace očividně vůbec nevadila a rázoval si to vedle nás jako ten nejposlušnější pes na světě. Chvilkami sice odběhl mimo silnici, aby očenichal nějaký keř, ale potom se vždycky vrátil a opět nám dělal neoddělitelný a věrný doprovod. Safyr z toho začal být patřičně nervózní.
„Ty vole, jestli takhle s náma půjde až do KENSEY POLAR, tak jsme v prdeli.“
„Proč?“
„Proč? Protože nevím, co si tam s ním potom počnem.“
„To je jeho problém, ne?“
„To seš teda na omylu. To je náš problém. Nebo snad chceš, aby se všude s tebou vláčel nějakej opelichanej pes?“
„Není opelichanej. Náhodou má nádhernou srst.“
„Možná jo, ale dokonale mě sere.“

Vypadalo to, že jedinou naší záchranou bude, když nám někdo zastaví. Jenomže tohle asi nebyl zrovna nejlepší kraj pro autostop. Mávali jsme jako zběsilí, ale nikdo se neměl k tomu, aby nám zastavil. Všichni ti, co jeli kolem nás, na nás nechali jenom obrovskou vrstvu prachu.
„Hele, jestli to tak půjde ještě tři kilometry, tak vytáhnu bouchačku a nějakej ten auťák zastavím."
„Ty ses asi zbláznil, ne?"
„Stejně nám nechce nikdo zastavit jenom kvůli tomu pitomýmu psovi. Kdyby se s náma necoural, tak už se určitě vezeme."
„To je blbost."
„Tak to zkusíme s tou bouchačkou."
„Ještě větší kravina."
„Proč? Už teď jsme hledaní za daleko horší věci než nějaký blbý ukradený auto."
„No to je možný, akorát že by o nás okamžitě věděli, což by zrovna nebylo to nejlepší. Myslel jsem, že naše největší výhoda je teď to, že o nás neví."
„To je možný, jenže v tomhle hnusným vedru a hnusným prachu a s hnusným psem na krku…"
„Není hnusnej, vypadá zatím nejpřátelštěji ze všech bytostí, co jsme za těch pár dní potkali."
„To je možný, přesto mě sere."
Asi po třech kilometrech jsme udělali další přestávku. Svalil jsem se pod obrovský strom přímo u silnice, Safyr si sedl na krajnici a mával na každé auto, které projelo kolem. Moc jich nebylo.
Pes se usadil vedle mě, protože už zjistil, že já jsem k němu daleko přátelštější než nervózní Safyr. Tohle psi vycítí totiž neomylně. Jako malý jsem měl doma německého ovčáka, a tak alespoň nějaké základy o chování psů mám. Vypadalo to, že setr je se mnou maximálně spokojený a skřípající zuby Safyra mu ani v nejmenším nevadí. Když po půl hodině projelo asi čtvrté auto, aniž by přibrzdilo, Safyr se otočil a řekl:
„Je to v tom psovi, vole…"
„Co je v psovi?"
„To, že nám nikdo nezastaví."
„Není to v psovi. Je to v těch lidech," oponoval jsem.
„To je snad jedno, ne?"
„Není."
„Možná ne. Ale výsledek je stejný."
„S člověkem, který nesveze psa, se nechci svézt ani já."
„Hele, tak zkusíme zase popojít. Ať aspoň do rána jsme v tom KENSEY…"
Kolem zrovna projížděla otlučená zelená dodávka a on jen tak pro formu zvedl ruku, ale ani nepřibrzdila a řítila se dál. Najednou však asi po sto metrech začala prudce brzdit a během dalších sto metrů stála na místě. Rozsvítila se bílá koncová světla a řidič tam hodil zpátečku. Safyr si dal pohotově ruku do kapsy, kde měl zbraň, protože mu to připadalo nějaké divné. Dodávka narolovala až k nám a ze staženého okýnka na nás zahalekal nějaký mohutný fousatý dřevorubec.
„Kam jedete?"
„KENSEY POLAR," řekl Safyr s očima pořád na stopkách.
„KENSEY POLAR?"
„Jo."
„Tam jedu taky."
„Takže si můžeme blahopřát?" zeptal jsem se já.
„Hele, chlapi, normálně bych se na vás vysral, jenže pak jsem si všim, že máte psa, a kdo má psa, tak ten je u mě dobrý člověk. Tak si nasedněte, hodím vás tam."
Safyr se po mně bezmocně podíval a já se zvedl ze země. Taky pes byl okamžitě na všech čtyřech, protože bleskurychle pochopil situaci. Obešli jsme auto.
„Běž dopředu, já s ním vlezu dozadu."
„Cože?" podíval se na mě vyděšeně Safyr.
„Co sis asi myslel, že ho tu teď můžeme nechat?"
Safyr mlčky nastoupil vedle dřevorubce a já otevřel posuvné boční dveře. Setr byl na sedačce ještě dřív, než jsem tam stačil nastoupit já. Uvelebil se uprostřed zadní sedačky, aby dobře viděl mezi řidičem a spolujezdcem, a já se musel natisknout na dveře. Zavřel jsem a dřevorubec tam hodil jedničku.
„Odkud cestujete?"
„Z CRJONWINDUA," zalhal Safyr, což bylo možná dobře, protože přestřelka v HENTAY ROCK se už mohla objevit ve zpravodajství.
„Jestli jste nekuřáci, tak máte smůlu, protože já si zapálím," řekl potom a vytáhl krabičku Lucky Strike.

„Klidně kuřte. Dám si jednu s váma," ozval jsem se ze zadního sedadla.
„Jak to snáší váš pes?"
„Dobře. Je na to zvyklej odmala."
„Moje doga taky. Ta mi rozumí víc než manželka. Kdyby ještě uměla vařit, tak starou kopnu do prdele. Sex už nepotřebuju a s mojí Kelly si povyprávím daleko líp. A navíc má hezčí oči než moje stará, a to si je přitom vůbec nemaluje. Jak jste na tom vy?"
„Já starou nemám. Žeru hamburgery a peru v prádelně. Na televizi se díváme spolu a když potřebuju sex, tak si ho koupím."
„To je správná cesta, mladý muži. Taky bych to tak udělal, kdybych se podruhé narodil. Jak se jmenuje?"
„Misha," vypálil jsem od boku.
„To je taky holka?"
„Jo…"
Aspoň jsem to tak odhadoval podle velikosti. Psi jsou větší a nemají tak protažený čumák jako fenky. V každém případě jsem to ale nechtěl zrovna v tuhle chvíli kontrolovat.
„Krásný jméno. Nějaký cizokrajný, ne?"
„Jo, má ruský předky."
„Hmm. To bude určitě z nějaký carský rodiny."
„Vzdálená příbuzná."
„Čím ji krmíte?"
„Zbožňuje všechno, co není smrtelně jedovaté."
Zasmál se burácivým smíchem, který přeřval i motor.
„Tak to je správný pes. Může do postele?"
„Jenom k posteli."
„Moje Kelly může i do postele. Ale jenom přes víkend."
„Vidím, že máte vaši domácnost pevně v rukou."
„Pořádek musí být."
A tak jsme se řítili tou bezútěšnou krajinou pod fialovým soumrakem směr KENSEY POLAR a nechávali za sebou oblaka prachu, která klesala vždy až po deseti minutách. Misha spokojeně sledovala silnici před námi a určitě jí bylo stejně dobře jako mně. Dal jsem jí levou ruku do nádherně husté kaštanové srsti. Lehla si na záda a ukázala mi břicho. Opravdu nádherný a milý pes.

V. KENSEY POLAR

94.
VÍTÁ VÁS KENSEY POLAR, hlásala obří neonová cedule umístěná nad silnicí a zářící pět mil do dáli.
„Myslel jsem, že se bude jednat spíš o nějakou chudinskou čtvrť," prohodil jsem směrem k dřevorubci.
„Podle čeho usuzujete, že tomu tak není?"
„No ta cedule…"
„Na ni zapomeňte. To je pouze výkřik místní bezmocné samosprávy. Dar od Hraběnky von Neuwirth."
„Cizokrajná dravá finanční štika. Slyšel jsem o ní. Usadila se ve Philadyorku asi před třemi lety."
„Nevím, jestli je to štika a jak je cizokrajná. Faktem je, že všechno nové, co se v KENSEY postaví, tak za tím stojí ona. I když samozřejmě není všude její jméno, ale je veřejným tajemstvím, že všechny firmy, co tu investují, jsou nějak vlastnicky spojeny právě s ní."
„Ona si KENSEY oblíbila?"
„Vypadá to tak. Vy jste tu nikdy nebyli?"
„Ne."
„Jedete k někomu na návštěvu?"
„Tak nějak."
„A říkal jste chudinská čtvrť?"
„Myslel jsem si to."
„Tak jste si to myslel správně. Zatím ano. I když možná za pět let to bude o něčem jiném. Ale sami uvidíte. Je to tu docela běs."
„Říkal jste, že ta Hraběnka tu dost staví?"
„To jo. Zatím se to ale projevuje jenom v severní části. Tam, kde KENSEY navazuje na LONGHILL. To je na rozdíl od nás docela bohatá čtvrť, i když s Centrem se to nedá srovnat. Jenže do LONGHILL jsou dotaženy všechny kanály a elektriky včetně všech těch optických kabelů a kdoví čeho ještě, a tam začala budovat nové centrum KENSEY POLAR. Dala tomu název COLOSSEUM. Nenechte si to ujít a zajeďte se

tam určitě podívat. Najala si jedny z nejlepších architektů a vzniká tam něco podobného jako v Centru. Ani v LONGHILL nic takového není.“
„Co si od toho slibuje?“
„Kdo?“
„No ta vaše Hraběnka.“
„Není to moje Hraběnka. Ale tváří se, jako by chtěla pomáhat lidem.“
„Četl jsem, že rve spoustu prachů do umění. V uměleckých kruzích je to docela známá a populární osobnost, která přišla do Philadyorku ani nevím odkud. Netušil jsem, že se zabývá taky investiční činností.“
„Co to je?“
„Co?“
„No ta investiční činnost.“
„To je právě stavba baráků a všeho dalšího.“
„Tak to si teda pište, že dělá investiční činnost.“
„Jenomže asi na nesprávném místě. Tady z toho přece nic nevyždímá.“
„Asi chce pomáhat lidem.“
„To je teda kravina. Tomu nevěřte,“ řekl jsem a pohladil Mishu.
„Během tří let tu postavila dvě fabriky.“
„Cože?“
„Jednu na skleněnou bižuterii a jednu na šití riflí. Zaměstnává skoro půlku čtvrti.“
„Ale hovno. To šití snad zvládnou automaty, ne?“
„To je jasný, že jo. Jenže ona to nechává šít lidi. Taky na tom má visačku BEZ POUŽITÍ AUTOMATŮ.“
„To musí být docela proděličný.“
„Taky si myslím.“
„To by stálo za článek.“
„Cože?“
„Jsem bývalý novinář, víte? Tak mě napadlo, že by to bylo docela dobrý téma na reportáž. Protože o tom jsem ještě neslyšel. Mám ji v podvědomí jako bohatou mecenášku umění a galerií, ale nikde jsem nečetl, že by investovala do chudinských čtvrtí s tím, aby jim nějak pomohla. Vždyť to je něco jako novodobá Matka Tereza.“
„Neznám…“
„To byla ženská, která taky pomáhala lidem a nic z toho neměla.“
„A co jste teď?“ zeptal se dřevorubec.
„Jak teď?“
„No když jste bývalý novinář, tak co jste teď?“
„Ani nevím, vyhodili mě.“
„Jestli si myslíte, že v KENSEY seženete práci, tak na to zapomeňte.“
„Nejedu hledat práci, ale dceru svý kámošky.“
„Co dělá?“
„Nevím. Ale něco někde v KENSEY POLAR.“
„Tak zajděte za hraběnkou. Říkám vám, že zaměstnává už skoro půlku čtvrtě. Možná směřuje do politiky.“
„To je taky jediné, co mě teď v souvislosti s ní napadlo. Možná bude v příštích volbách kandidovat na starostu čtvrti, pak města a nakonec prezidentku Spojených států.“
„To by byla fakt bomba,“ zasmál se dřevorubec a opět přehlušil motor.
„Pokud má peníze, tak to nemůže být problém. V tom případě to ale dělá docela chytře.“
„Já osobně bych ji klidně volil. Vždyť jste viděl tu ceduli při vjezdu, ne? Ta je docela hezká.“
„Jo, to máte pravdu. To už za ten hlas stojí.“
Dřevorubec nás na naše přání vyhodil u první hospody. Poděkovali jsme. Já mu dal desetidolarovku a on se mohl radostí zbláznit.
„Koupím za to Kelly kočičí granule. Zbožňuje je.“
„Vaše doga žere žrádlo pro kočky?“
„Jo. Může se po tom utlouct.“
„Je nějaká divná, ne?“
„Myslím, že kdyby mohla, tak by se převlíkala do kočičího kožichu za kočku. Je něco jako transvestit nebo jak se tomu říká.“
Jeho smích rozdrnčel všechny uvolněné plechy na jeho autě. Rozloučili jsme se podáním ruky.

Hospoda byla skoro plná, ale místo jsme nakonec našli. Vlastně ho našla Misha. Ztratili jsme ji z očí a nakonec ji našli u jediného volného stolu pohodlně usazenou na židli.
„S tím psem budem muset ještě dneska v noci něco udělat," prohodil nakvašeně Safyr.
„Jasně, v první řadě mu musíme dát nažrat."
Dal jsem si dvojitou porci smaženého sýra a tři piva a cítil se jako v sedmém nebi. Safyr si dal něco opečeného na špejli a Mishe jsem koupil dva buřty. Snažila se sice chovat decentně a spořádaně, ale bylo vidět, že nežrala nejmíň týden.
„Potřebovali bychom tu někde přespat," řekl Safyr vrchnímu, když se objevil s dalšími pivy.
„Kdo všechno?"
„Já a můj kolega."
„A pes," doplnil jsem já.
„Platíte hotově nebo kartou?"
„Hotově."
„V tom případě by se tu možná něco našlo."
95.
To MOŽNÁ NĚCO NAŠLO představovalo jeden malý pokoj tři krát tři metry s WC a umyvadlem přes chodbu. Když jsem uviděl postel, zatmělo se mi před očima a během dvou minut jsem byl absolutně tuhý.
96.
Probudil jsem se se psím čenichem vzdáleným asi dva centimetry od mého. Ne tedy, že bych byl nějaká citlivka, ale Misha si nečistila zuby nejméně patnáct let. Mrknul jsem na hodinky. Osm.
Šel jsem si dát studenou sprchu, a když jsem se vrátil, byl vzhůru už i Safyr.
„Tak jaký máme dneska program?" zeptal jsem se.
„Moje mise tady končí," řekl Safyr a vzal si žvýkačku.
„Musíme někde sehnat mobil a zkusím zavolat Carmynovi. Jsem přesvědčený o tom, že ti ji klidně prodlouží. Potřebuji někoho ještě alespoň na pár dní, než se tady rozkoukám."
„Já to tu znám stejně jako ty. Takže vůbec. Jsem ti teď už úplně k hovnu."
„Ale stejně se líp rozkoukává ve dvou."
„Dovedu tě ještě k člověku, který by to tu měl znát."
„Takže nakonec máš i tady známý?"
„Blbost. Mám ten kontakt od Carmyna. V životě jsem ho neviděl. Mám jenom adresu."
„Skvělé. Takže si dáme dole nějakou lehčí snídani a vyrazíme."
„Toho psa tu zamkneme a klíčky dole vrátíme."
„Ty ses asi zbláznil."
„Neboj. Najde ho uklízečka, až půjde převlíct postele."
„To je kravina. Tady se převlíká jednou za půl roku, jestli sis toho nevšiml, ty vole. Psa bereme s sebou."
„V tom případě se budeš muset rozmyslet. Buď pes, nebo já."
„Ty krávo, ty se chováš jako ženská. To je přesně styl jejich volby. Pes nebo já…"
Safyr se zatvářil uraženě.
„Dobrá, dávám mu ještě jeden den. Jestli se během toho dne neztratí, přísámbůh že ho odprásknu."
„Jsi sice děsně šlechetný, ale souhlas. Tak jdeme."
Mishu, která celý náš rozhovor sledovala z pelechu, to vůbec nerozházelo.
97.
Adresa, kterou Carmyn Safyrovi dal, zněla CADISH, LEBLANC STREET, Mark Faybull. Na CADISH jsme se doptali celkem snadno. Bylo to totiž obrovské sídliště, největší v KENSEY POLAR.
V dobách svého vzniku a pozdějšího rozkvětu, což mohlo být někdy před čtyřiceti padesáti lety, to asi bylo klasické panelové sídliště, satelitní bydlení k obchodně administrativní části města. Velmi zahuštěné a s poměrně chaotickými ulicemi, ostatně jako na všech sídlištích, kde ulice tvoří spíše shluk objektů než opravdové ulice.
Domy byly šesti až desetipodlažní a přiznávám, že tenkrát to mohlo být i docela hezké, nicméně zub času a sociální struktura místního obyvatelstva tu vykonala své. Domy vypadaly jako vydrancované a z poloviny opuštěné, spousta oken vytlučených, spousta naopak zatlučených dřevěnými prkny. Největší zmatek tu ale vykonala paradoxně příroda.
Dobré úmysly tehdejších zahradních architektů osázet celé sídliště zelení, aby se tu lidi cítili příjemně, se po třiceti letech změnily v absolutní džungli a prales. Stromy, tehdy vysázené asi velmi blízko sebe, měly nyní propletené koruny, keře divoce pohltily celý prostor do výšky tří metrů a ulice včetně komunikací téměř zmizely.

Jak jsme se blížili k centru sídliště, začínali jsme se cítit jak v amazonském pralese, protože přes klenbu stromů jsme neviděli žádné baráky a pohybovali jsme se vlastně jakýmisi tunely v zeleni, jako v opravdovém divokém pralese. Neuvěřitelné.
Nikdy jsem nic podobného neviděl a vůbec jsem netušil, že je něco takového možné. Do hajzlu. To by teda byla reportáž. Tohle by nevymyslel ani ten nejšílenější architekt. Bylo zcela evidentní, že tady v tom blázinci se může vyznat jenom ten, kdo tu žije od dětství, a že tedy nemáme ani tu nejmenší šanci.
Asi hodinu jsme bloudili tou zvrácenou přírodní rezervací, kdy jsme sem tam narazili na betonový roh nějakého domu, ale pokud na nich někdy byly cedule, tak už to muselo být hrozně dávno. Jednoduše jsme se ztratili.
Pokoušeli jsme se zeptat nějakých kluků, co lezli po stromech, kde bychom našli LEBLANC STREET, ale tvářili se, že podobný název nikdy neslyšeli.
„Hele, když je ten tvůj pes tak chytrej, tak se ho zeptej, kde to je," řekl pak otrávený Safyr a sedl si na rozpadlou lavičku pod stromem. Usadil jsem se vedle něj a zapálil marlborko.
„Není to můj pes. Je to náš pes."
„Možná. Stejně ale ví hovno."
Misha očurala roh lavičky a spořádaně si sedla vedle mě.
„Na síti by měla být mapa, ne?" řekl Safyr.
„Možná je, ale je nám na nic, protože stejně nevíme, kde teď jsme. Takže je pro nás absolutně nepoužitelná."
„Tak co navrhuješ?"
„Možná se vrátit někam do civilizace, najít poštu a poprosit toho, co v této části roznáší noviny, jestli bychom nemohli jít třeba zítra s ním."
„No to je geniální," řekl Safyr, „ty myslíš, že tu někdo čte noviny?"
„Tak mu třeba chodí dopisy…"
„Hovno dopisy, možná soudní obsílky."
„Čekám na tvůj lepší nápad."
„Kurva, přece tu musí být někdo, kdo ví, kde ta zkurvená LEBLANC je, ne?"
Zaslechl jsem hluk auta. Vstal jsem a ohlédl se.
„Hele, a máme je."
„Co?"
„Tamhle za těma stromama. Popeláři."
Mezi kmeny bylo vidět, jak se divokou zelení prodírá popelářské auto. Po chvilce zastavilo a seskočili z něj dva černoši. Vydal jsem se tím směrem hustým porostem a Safyr s Mishou za mnou.
Popelářský vůz měl na sobě nápis ALASKA a jeho řidič vypadal na Jamajčana.
„Hledáme LEBLANC STREET," houkl jsem na něj.
Spustil na mě něco španělsky nebo etiopsky.
„Ty vole, já se z tebe poseru," odpověděl jsem mu a on se zazubil, jako bych mu řekl tu nejslušnější společenskou frázi. Obešel jsem auto a odchytil ty dva černochy, co zrovna kotvili kontejner do držáků na autě.
„LEBLANC STREET, víte, kde by to tu mohlo být?"
„Co já vím," odpověděl ten větší, „neznáme to tu podle ulic. Máme svoje značení. Toto je třeba U MRTVÝ KOČKY a teď jedem do KRYSÍHO DOUPĚTE."
„Aha. A pak?"
„K MRTVOLE a potom KE STARÝMU JIMOVI."
„A k ZELENÉ PRDELI," přidal se ten druhý.
„Seru vám na ZELENOU PRDEL. Potřebuju LEBLANC STREET."
„V tom případě vám nemůžem sloužit. Pokud teda neznáte ten normální název."
„Do hajzlu, vždyť tohle je normální název."
„Aha, tak ten my ale neznáme."
Za auto popelářů se zařadil modrý otlučený Dodge a čekal, až se to před ním pohne, protože ALASKA zablokoval celý ten zelený tunel. Přešel jsem k osobáku. Řídila ho asi čtyřicetiletá ženská s nakrátko ostříhanými a rovnými vlasy. Docela pohledná. Když jsem přišel až k otevřenému okýnku, vytáhla z něj ruku s obrovským bubínkovým koltem a namířila mi ho přímo na hlavu. Okamžitě jsem se zastavil a instinktivně dal ruce nahoru, aby pochopila, že ji nechci přepadnout.
„Promiňte, madam, ale vyznáte se tu?"
„Možná. Ale vás jsem tu ještě neviděla."

„Hledám LEBLANC STREET.“
„Proč?“
„Co proč…“
„No proč hledáte LEBLANC?“
„Vy jste policistka?“
„Ne, doktorka, ale to neznamená, že vám nedokážu prostřelit hlavu, pokud se budete chovat nějak divně. Nemám s tím fakt žádný problém.“
„Chci se jenom dostat na LEBLANC STREET, opravdu…“
„A jak?“
„Co jak?“
„A jak se tam asi chcete dostat, sakra?“
„No, myslel jsem, že jestli víte, kde to je, tak byste nám mohla popsat cestu.“
Usmála se. Byla fakt docela dost pěkná. Schovala bouchačku někam pod sedadlo.
„Tak poslouchejte. Až odjedou tady ta čuňata, tak půjdete za nimi asi sto metrů pořád rovně a u takovýho velkýho sekvoje, na kterým jsou pověšený dvě houpačky, zahnete doleva. Je to jenom taková malá vyšlapaná pěšinka, tak po ní a dojdete k tůňce s můstkem, bývalá Kennedyho fontána, pak u pátého javoru doleva a vyhrabat se na takový kopec. Nahoře je dub a tři platany. Po tom doprava a dolů k borovicovému háji, musíte se trefit do proluky mezi dva paneláky, protože jsou hrozně dlouhý a obcházeli byste je půl dne, takže tou prolukou, za tou je březový háj, tedy byl, teď už je to tam možná celý zarostlý nějakým rdesnem…“
„Počkejte, sakra, to nemáme vůbec šanci.“
„No vida, tak jste to konečně pochopili.“
„Sakra doktorko, to přeci není…“
„… to je váš pes?“ přerušila mě.
„Jo, to je Misha.“
„Nádherný. Irský setr, co?“
„Vyznáte se ve psech?“
„Vůbec. Ale ségra má setra a já jí ho děsně závidím.“
„Nechcete ho na chvilku do auta?“
Zaváhala.
„Tak si nastupte, jinak se odsud stejně nedostanete.“
98.
Doktorka z modrého Dodge nás přivezla opravdu až do ulice LEBLANC. Připadal jsem si sice, jako bychom projížděli africkým pralesem spíše než částí třicetimilionového přetechnizovaného města, nicméně nám ušetřila minimálně týden bezmocného bloudění mezi pominutou vegetací.
Deset minut se pak loučila s Mishou a dvě vteřiny s náma. Poděkovali jsme.
Když její Dodge zmizel mezi liánami, řekl jsem:
„To je podruhé, co nám Misha pomohla. Doufám, že to registruješ.“
„Napíšu si to večer do deníčku.“
„Myslíš, že ten tvůj kontakt bude doma?“
„Bude doma.“
„On ví, kdy máme přijet?“
„Neví. On je furt doma.“
„On nepracuje?“
„Ne.“
„A čím se živí?“
„Nevím.“
Našli jsme příslušné číslo vchodu. Vstupní dveře byly vymlácené, výtah samozřejmě nejel.
„Ty víš, který je to patro?“
„Jo. Osmý.“
„Tak to je docela dobrý. Do osmýho po svých. Sakra, nevím, jestli to v tomhle vedru přežiju.“
Začali jsme stoupat po betonových schodech s umlácenými rohy a stěnami postříkanými spreji a kdoví čím ještě.
„To chodí každý den až do osmýho pěšky?“
„Dyť jsem ti říkal, že nikam nechodí.“
„No jo, ale třeba jeho soused, ten třeba někde dělá.“

„No tak ten to chodí, když je tak blbej a dělá.“
Ještě ve druhém patře měla vyplazený jazyk jenom Misha, v tom osmém pak už i my dva. Z podesty vedly čtvery otlučené dveře, pochopitelně ani na jedněch z nich nebyla jmenovka.
„Ty víš, který to jsou?“ zeptal jsem se.
„Nevím. Budeme to muset zkusit.“
Přistoupil k těm prvním a zaklepal. Nic. Zkusil to silněji. Najednou se otevřely dveře naproti a vykoukl z nich nějaký kluk, možná dvacetiletý, v bílém tílku a trenýrkách.
„Koho hledáte?“
„Marka Faybulla,“ řekl Safyr.
„Tak to jsem já. Co chcete?“
„Posílá nás Carmyn.“
„Jo kurva, to jste vy? Poslední tři dny volá každý den, jestli jste už dorazili.“
„Tak až bude volat dneska, tak jsme dorazili.“
„Neříkal, že budete mít s sebou psa.“
„Toho jsme taky na začátku neměli,“ řekl jsem, „ten tak nějak vyplynul ze situace.“
„Máte něco společnýho s těma teroristama z LONG BASTION?“
„Jo, tak trochu.“
„Pojďte dál.“
Vstoupili jsme do malé předsíně, ve které se na podlaze válelo asi patnáct prázdných plechovek od piva. Přes ně jsme se pak dostali do něčeho, co by při troše dobré vůle mohlo být nazváno obývacím pokojem, který přímo navazoval na něco, co jsem odhadoval jako kuchyni, jelikož tam byl fragment kuchyňské linky a hory špinavého nádobí.
Nábytek obýváku tvořila jedna molitanová matrace na zemi, tři dřevěné bedny od nějakého zboží ze supermarketu a jedna obrovská dřevěná deska tři krát jeden metr, postavená na lešenářských trubkových podstavcích. Na tom improvizovaném stole pak byly kromě další spousty plechovek od piva a tří přeplněných popelníků čtyři počítače se čtyřmi monitory, pospojované snad milionem drátů přes nejrůznější krabičky.
„Posaďte se pánové kdekoliv, kde je místo. Dáte si pivo?“
„Já bych si dal,“ řekl jsem a posadil se na jednu z beden. Misha si mi lehla k nohám. Mark se sklonil a podrbal ji za ušima. Okamžitě si lehla na záda a natáhla nohy.
„Krásný pes,“ řekl.
„Jasně že je krásný, akorát můj parťák si s ním zatím moc nerozumí.“
„Kde jste k němu přišli?“
„V LIMETU, nějak si nás oblíbil.“
Mark mi hodil plechovku s pivem a já ji otevřel. Vypil jsem ji skoro na ex.
„To sem taháš to pivo po těch schodech?“
„Blbost. Akorát když si nechám dovézt pizzu, tak si k tomu nechám přibalit kartón piva. Za ty schody jim platím zvláštní příplatek.“
„To se ani nedivím.“
Safyr se usadil na protější bedně a rozbalil si žvýkačku.
„Jak vám mohu pomoci, pánové?“ zeptal se Mark a posadil se na další bednu zády ke svému stolu s počítači. Opřel se lokty o jeho desku.
„Potřebovali bychom doporučit nějaký levný a nenápadný hotel,“ řekl jsem, „samozřejmě mimo dosah všech kamer a monitorovacích systémů.“
„Ty tady nejsou, kromě té nové části, COLOSSEA.“
„Hledají nás.“
„Domyslel jsem si to.“
„Nikdy jsme tu nebyli, a tak se tu vůbec nevyznáme.“
„Jak dlouho se chcete zdržet?“
„No, moc dlouho ne. Vlastně kdyby to šlo, tak co možná nejkratší dobu.“
„Nějaké speciální poslání, nebo se prostě jenom skrýváte?“
„Potřebuji tady předat jednu věc a pak taky sehnat nějakýho dobrýho hackera. Jsem novinář a jdu po jedné velmi choulostivé story. Vlastně proto je z toho FBI tak nervózní.“
„Máš vybavení?“
„Jasně. Jenže je mi na hovno, protože se neumím pohybovat po síti.“
„Jestli máš fakt takový počítač, pak nemáš problém.“

„Ty o někom víš?“
„Třeba o sobě. Ale to by musela být tutovka.“
„Je to tutovka.“
Vybalil jsem z ruksaku notebook.
„Pokud si ho chceš otestovat, je to možné.“
„Takže ty sháníš nějaký materiály v síti a potřebuješ někoho, kdy by ti s tím pomohl.“
„Tak nějak. A ještě mám předat nějakou věc.“
„Komu?“
„Jedný holce.“
„Bydlí někde tady?“
„Podle dostupných informací ano.“
„Takže akorát budeš chtít poradit, jak se tam dostat.“
„Blbost, já jenom vím, že by se tady měla někde zdržovat. Adresu ale neznám.“
Mark si vzal ze stolu krabičku camelek a zapálil si jednu.
„Takže ty akorát víš, že tady někde bydlí, a nevíš kde.“
„Tak nějak.“
„Jenom tady v CADISH je asi čtyřicet tisíc lidí.“
„Cože? V tomto pralese?“
„Jasně. V tomto pralese žije na čtyřicet tisíc lidí. Jak ji chceš najít? Podle jména?“
„Neznám jméno.“
„Tak kurva, jak ji chceš hledat? Podle fotky? Nebo víš, co dělá?“
„Fotku už taky nemám. Ale nosím ji v hlavě. Kdybych ji viděl, poznal bych ji. Možná, ta fotka byla stará čtyři roky. Může vypadat i úplně jinak.“
„Hmm, takže jsi vlastně takový magor.“
„Nejsem magor.“
„Tak co vlastně víš?“
„Podle oficiálních dostupných informací by se mohla zdržovat někde tady.“
„To je tvoje holka?“
„Ne, mojí kamarádky.“
„Ona je lesba?“
„Ne. Je to její dcera. Potřebuju jí předat dopis. Utekla z domu, někdy před čtyřmi lety.“
Mark zakroutil bezmocně hlavou.
„Počkej, počkej, takže ty hledáš dceru nějaký ženský?“
„Jo.“
„Takže víš aspoň, jak se jmenuje, ne?“
„Jo, to vím. Ale asi se k tomu jménu nezná. Tipnul bych si, že vystupuje pod úplně jiným jménem.“
„Víš jakým?“
„Slyšel jsi někdy o ŠESTI DIAMANTECH?“
Marku Faybullovi skoro vypadla cigareta z rukou.
„Jo, to jsem slyšel.“
„Tak tohle má být čtvrtej z nich.“

„Jestli je to o Diamantech, tak jste tady úplně v prdeli,“ řekl Mark, když se trochu vzpamatoval.
„Podle informací, který jsem si našel v nějaký encyklopedii, by se měli vyskytovat právě někde tady.“
„No, je fakt, že lepší místo pro kontakt s nimi možná vymyslet nešlo. Nicméně zároveň asi i nejriskantnější. V poslední době tady nemají tu nejmenší šanci. Zvláště pak, co si to tady zamilovala Hraběnka.“
„Myslíš von Neurwith?“
„Jo, přesně tu.“
„Co ta má s nima společného?“
„Prostě po nich jde.“
„Cože?“
„No jasně. Jde po nich daleko intenzivněji než FBI. Je na ně přímo vysazená.“
„Počkej… Oni jí nějak vadí?“
„Asi jo, nebo já nevím. Prostě Hraběnka chce mít z KENSEY POLAR asi nějakou vzorovou čtvrť a Diamanty ji prostě serou.“

„Čím ji serou?“
„Prostě vším. Tím, že tu jsou.“
„Oni jí něco udělali?“
„To snad ani ne. I když jsem slyšel, že ze začátku si z ní taky nějak vystřelili. Když tady začínala, nevím, nemám zas tak podrobné informace. V každém případě je Hraběnka nenávidí a jde po nich.“
„To jim snad může být ukradený, ne? Nějaká Hraběnka.“
„Jen si nemysli. Ve válce proti Diamantům, a jinak než válka to ani nelze nazvat, je Hraběnka daleko úspěšnější než celá FBI. Má spoustu informátorů mezi lidmi a dovede s nimi asi daleko lépe spolupracovat. Prostě k nim má asi lepší a lidštější přístup. A udání někoho Hraběnce není takový zločin jako udání přímo FBI.“
„No a když někdo někoho udá tý vaší Hraběnce, tak se potom děje co? Ona má nějaký soukromý tribunál nebo co, sakra?“
„Ne. Ona ho jen přepošle FBI.“
„Fakt jo?“
„Fakt.“
„Do hajzlu, a co tím sleduje?“
„Co já vím? Faktem je, že je tu docela oblíbená, protože sem na rozdíl od vlády valí prachy. Všichni tady na tu čtvrť asi dvacet let srali. Ona je první, kdo se rozhodl, že to změní. A má k tomu dobré předpoklady.“
„Prachy.“
„Jasně že prachy.“
„A spolupracuje s FBI v případě Diamantů.“
„Nevím, jak zní přesně jejich dohoda, ale určitě spolupracují velmi úzce. Vyměňují si navzájem informace. Řekl bych, že je možná napojená i na jejich síť.“
„Už někoho dostala?“
„To si piš, že dostala. Dyť ti říkám, že je daleko úspěšnější než celá FBI.“
„A ty říkáš, že tu má síť informátorů?“
„Dokonalou síť dobře placených informátorů. Ona si je totiž může dovolit platit líp než FBI.“
„A existuje ještě vůbec nějakých Šest diamantů?“
„Jo. Existuje.“
„Jak to víš?“
„Podle toho, jak Hraběnka blbne. Chceš si získat její přízeň? Sežeň jí někoho od Diamantů a možná ti zařídí i lepší bydlení. A práci, pochopitelně.“
„Jak je na tom s místní radnicí?“
„Jak by na tom asi mohla být? Je s nima jedna ruka. Navíc je má všechny koupené. Jinak by se tu nemohla tak rozlejzat. Myslíš, že ty pozemky kupuje od soukromníků? Blbost. Od radnice.“
Zamyslel jsem se. Napil jsem se piva a pak řekl:
„Takže když se tady někoho zeptám, jestli nezná někoho od Diamantů, tak buď uteče, nebo zavolá Hraběnce von Neuwirth.“
„No vida. Pochopil jsi to docela rychle.“
„A oni to ještě nevzdali?“
„Kdo?“
„No ty Diamanty sakra. Proč se teda nepřesunou někam jinam, kde žádná Hraběnka ještě není?“
„Správná připomínka. Nevím. Možná je to baví.“
„To je ale šílené.“
„V tom případě si to myslíme oba.“
100.
Mark Faybull pak nechal poslat pro tři pizzy a karton piv.
„Nebude jim nápadné, že najednou objednáváš tři pizzy?“
„Proč? Ti sou rádi, že mají kšeft. Možná pořádám mejdan,“ řekl Mark a hodil mi další plechovku piva.
„Nemůžu se na ně přes síť dostat,“ řekl jsem.
„Vždycky se mi podaří zachytit nějaký fragment z jejich stránek, ale nikdy to není celý a za chvíli to někam zmizí s tím, že STRÁNKA JE NEDOSTUPNÁ.“
„Jasně,“ řekl Mark.
Misha se uvelebila u jeho nohou.
„Na žádným serveru jejich stránky nenajdeš. Divím se, že se ti vůbec podařilo zachytit aspoň něco. Jdou totiž po nich velice intenzivně. FBI má programy, které vyhledávají jakoukoliv zmínku o nich a okamžitěji

likvidují.“
„Přesto jsem v nějaké encyklopedii zmínku našel.“
„Jasně že jo. Určitě ale silně ideologicky zkurvenou.“
„Nedokážu posoudit,“ řekl jsem a napil se piva.
„Jejich stránky putují po síti vlastně ve formě jakéhosi viru, který se neustále přesouvá, mění svou pozici, a proto je těžké se k nim dostat. Nicméně jestli tě to zajímá a máš opravdu anonymní computer, možná bychom to mohli zkusit.“
„Ty víš, jak na ně?“
„Jak na ně možná jo, akorát nevím, jak na vás.“
„Co to má s náma společného?“
„No co když jste třeba od Hraběnky?“
„Ty krávo,“ ozval se Safyr, „nevím, jak věříš Carmynovi, ale doteďka jsme o Hraběnce vůbec neslyšeli.“
„No dobrá, dobrá, nemusíš být hned nervózní. Tak vytáhni ten tvůj zázrak a mrknem na to.“
Rozbalil jsem notebook a zapnul ho. Zatímco se načítal COMSYSTEM, Mark zapnul jeden ze svých počítačů a pak ho kabelem propojil s mým notebookem.
„To pojedem přes tvůj počítač?“
„Ty ses asi zbláznil. Samozřejmě že ne. Ale nejdříve tam natáhnem speciální vyhledávací program.“
„Měl bych tam mít skoro všechny vyhledávače.“
„Tenhle určitě ne. Není oficiální.“
„Co to je?“
„ALGORA.“
„Neznám.“
„Bodejť by jo, jestli v tom neděláš.“
Trvalo to asi minutu, než monitor zahlásil OK.
„Nejprve si uděláme malou zkoušku,“ řekl potom Mark.
„Pošli mi nějaký mail,“ hodil přede mě papírek s mailovou adresou. Naťukal jsem AHOJ a poslal mu ho. Měl ho během pěti vteřin. Odesílatel NEZNÁMÝ.
„Mám tu speciální program na vyhledávání odesílatele, zkusíme ho,“ řekl a loknul si piva. Harddisk začal červeně blikat, jako by se zbláznil, a jeho software pročesával síť. Na monitoru mu naskakovaly jednotlivé adresy, přes které ten můj mail šel, takovou rychlostí, že je nebylo možné číst. Trvalo to už minutu a na obrazovce se pořád jenom míhaly řádky předlouhých adres. Misha se zvedla a pak si lehla na druhý bok, tentokrát u mých nohou. Řádky na monitoru najednou znehybněly.
CHYBA V ŘETĚZCI. NEIDENTIFIIKOVATLENÁ ADRESA. ERROR.
„Takže v pořádku?“ zeptal jsem se.
„Jasně,“ řekl obdivně Mark a potom naťukal na klávesnici GREENPEACE. Monitor okamžitě zobrazil třicet odkazů s tím, že dalších dvacet tisíc je pod boční roletou. Mark odklepnul asi čtrnáctý odkaz v pořadí a rozbalily se stránky rumunské pobočky GREENPEACE. Nahoře byly tři fotografie z jejich poslední akce. Mark ťuknul na pravou krajní, která se načetla přes celou obrazovku. Na horní liště byla její adresa čítající asi šedesát znaků. Umazal tři od šestého po deváté a pak je tam napsal znova v opačném pořadí. Potom to odkliknul.
Na monitoru se rozzářilo šest nádherně oranžových diamantů a v pravém dolním rohu se objevilo varování, že počítač se někdo snaží monitorovat a identifikovat.
„Takže co tě zajímá?“ zeptal se Mark.
„Program, zajímá mě jejich program.“
Mark odkliknul MANIFEST.

MANIFEST ŠESTI DIAMANTŮ

Diamant č. 1
ANI SKUTEČNÝ, ANI MOŽNÝ ŽIVOT NEJSOU PODMÍNĚNY HMOTOU, Z NÍŽ SE SKLÁDAJÍ. ŽIVOT JE PROCES A PROJEVEM ŽIVOTA JE FORMA TOHOTO PROCESU, NIKOLIV HMOTA.
JE MOŽNÉ IGNOROVAT FYZICKÉ MÉDIUM A SOUSTŘEDIT SE NA LOGIKU, JÍŽ SE TENTO PROCES ŘÍDÍ. JE PAK MOŽNÉ VYTVOŘIT TUTÉŽ LOGIKU V JINÉM MATERIÁLNÍM SVĚTĚ, NAPROSTO ODLIŠNÉM OD FORMY ŽIVOTA ZALOŽENÉ NA UHLÍKU, JAK HO ZNÁME.
ŽIVOT JE VE SVÉ PODSTATĚ NEZÁVISLÝ NA MÉDIU, V NĚMŽ SE ODEHRÁVÁ.

Diamant č. 2
GENY VE VÝVOJI JSOU BALÍKY INFORMACÍ, NIKOLIV FYZIKÁLNÍ OBJEKTY.

Diamant č. 3
FÁZE 1 – DATA PROCESING / MOLEKULÁRNÍ AUTOREPLIKÁTORY / GENETICKÝ KÓD / BIOLOGICKÁ INFORMACE
FÁZE 2 – RŮSTOVÝ POTENCIÁL / BIOEVOLUČNÍ INFORMATIKA – EVOLUCE GENETICKÝM KÓDEM
FÁZE 3 – ČLOVĚK – DATA PROCESSING DO POČÍTAČŮ / INFORMAČNÍ MATERIALIZACE / INFORMACE ZBAVENA BŘEMENA TĚLA / SYCENÍ INFORMACÍ TEMPEM, KTERÉHO BY V ŽIVÝCH ORGANISMECH NEDOSÁHLA

Diamant č. 4
AUTONOMIE INFORMAČNÍHO VÝVOJE / OPOUŠTĚNÍ POČÍTAČŮ / TECHNOBIONTY / TEORETICKY MRTVÉ, ALE AKCELERAČNĚ ŽIVÉ

Diamant č. 5
ČLOVĚK NENÍ CÍL, ALE POUZE PŘERYV PANEVOLUCE – NOSIČ INFORMACE V URČITÉM OBDOBÍ VÝVOJE

Diamant č. 6
KONEČNÝ CÍL – UNIVERZÁLNÍ ŽITÍ, KTERÉHO ČLOVĚK NENÍ SCHOPEN. NEDOKÁŽE VKROČIT DO VESMÍRU, DO KTERÉHO SE TĚLESNĚ, DUŠEVNĚ ANI PSYCHICKY NEHODÍ, PROTOŽE JE VÝRAZNĚ OVLIVNĚN ATRIBUTY A OMEZENÍMI, DANÝMI JEHO POUZE POZEMSKÝM, ŽIVOČIŠNÝM A PLANETÁRNÍM VZNIKEM.

„Chápete to někdo?“ zeptal jsem se asi po dvou minutách naprostého ticha v pokoji.
„Možná tak ještě Misha,“ odpověděl Safyr.
Mark Faybull neříkal nic.
„Vždyť to není nic agresivního ani válečného. Vždyť jsem se z toho vlastně ani nedověděl, oč bojují, je to jenom jakési konstatování jakýchsi vizí a dohadů.“
„Možná jo,“ řekl konečně Mark.
„Ale jak mi pak vysvětlíš, proč po nich tak jdou? Proč pijou krev COMSYSTEMU a FBI?“
„No COMSYSTEM jsou pravděpodobně ta data, to DATA PROCESSING, jak říkají oni.“
„No dobrá. Ale co dál? Jestli je to fakt jenom blábol nějakýho paranoika, tak proč je tak serou?“
Přečetl jsem si to pro jistotu ještě jednou a pomalu.
„No, jestli to dobře chápu, tak je to jakési varování.“
„Varování před čím?“ zeptal se Safyr.
„Varování před tím, že člověk jako takový tady prostě skončil.“
„Jak skončil?“
„Jeho role… prostě jeho role, v tomto případě omezená výhradně na nositele nějaké informace, skončila, protože ta informace jako taková se osamostatnila.“
„No tak skončila, no a co?“
„No, jestli skončila, tak co s ním? Jako s člověkem? Je vlastně nepotřebný.“
„Pro koho?“
„Pro ten konečný cíl. Pro to jejich nějaké univerzální vesmírné žití nebo co.“
„Dobrá, tak jsme skončili, no a co? Hlavně že se máme dobře.“
„Já myslím, že jestli jsme skončili a v tom vývojovém řetězci jsme tedy už nepotřební…“
„… tak jsme tu k hovnu,“ doplnil mě Mark.
„Nejen k hovnu. Jestli nakonec nejsme náhodou tak nějak přebyteční, jestli by to dál třeba nešlo rychleji bez nás.“
„Bez koho?“ zeptal se nechápavě Safyr.
„No bez tebe, beze mě a tady bez Marka kurva. A taky bez starosty, prezidenta Spojených států a Evropy. Prostě bez lidí.“
„Jakože teď už jsme nějaká brzda nebo něco?“
„No, něco takového.“
„Ale co s náma teda?“

„No právě, co s náma? Před tím asi tento manifest varuje.“
„V tom případě je to ale pořádná kravina a vůbec nechápu, proč kolem toho všichni tak blbnou.“
„Vysvětlení je pak jediné. Asi to zas nebude taková kravina. To, co hýbe tímhle světem, už lidi prostě nepotřebuje, ale jestli mu naopak vadí v dalším vývoji, tak by bylo dobré, kdyby zmizeli. Jednou provždy a nenávratně.“
„Myslíš, že oni to tak fakt myslí?“
„Kurva co já vím, jak to myslí? Já vám tady říkám, jak to chápu já.“
„Jo, docela dobrý,“ řekl Mark, „ale stejně by mě zajímalo, jak to chápe FBI.“
„To mě teda taky.“
„A ty říkáš, že ta holka, co hledáš, že je Čtvrtej diamant?“
„To říká Carmyn.“
„On se sešel se Čtvrtým diamantem?“
„Jo.“
„On v tom jede taky?“
„Myslím, že ne. Šlo o náhodu, alespoň podle jeho slov. Udělali na Diamanty zátah a on se k tomu nějak přichomýtl a pomohl utýct Čtvrtýmu diamantu, který tenkrát ještě byl obyčejným oranžovým diamantem, jenže v tom mumraji Čtvrtej diamant zhebnul a ještě stačil jmenovat novým Čtvrtým diamantem tu holku, co hledám.“
„Ježíši, to je zamotaný jak z Pána prstenů.“
„To je možný, v každým případě bych potřeboval nějakej tip, jak se na ni dostat.“
„To seš docela dobrej. Zatím se na ně nedostali ani z FBI, ani Hraběnka. A ty se sem jen tak přivalíš a chceš se s ní seznámit, jo?“
„Tak nějak.“
„Kurva lidi, vy jste se asi posrali oba.“
101.
„Napadají mě jedině ZEBRY,“ řekl Mark, když jsme během desetiminutového mlčení udělali další plechovky s pivem.
„Jaký ZEBRY?“ zeptal jsem se.
„Jedou v kradených mobilech a dešifrování kódů bankovních účtů jejich majitelů.“
„No a co je s nima?“
„Mají kontakty na DIAMANTY.“
„ZEBRY mají kontakty na DIAMANTY?“
„Jo.“
„Začínám si tu připadat jako ve zlatnictví kombinovaném se zoologickou zahradou.“
„Jenže v poslední době jsou nějaký divný,“ řekl Mark a zmačkal plechovku v levé ruce.
„Jak divný?“
„Proslýchá se, že je koupila Hraběnka.“
„Cože? Jakože ta Hraběnka von Neuwirth koupila pouliční kriminální gang?“
„A proč ne? Může si koupit všechno, co se jí zlíbí.“
„Tak si koupila gang. Prostě se nudila, na trhu zrovna nebyl žádný Chagall nebo Picasso, tak si koupila tlupu vylízaných pouličních kriminálníků.“
„Tušila nebo věděla, že mají spojení na DIAMANTY. Jiný cíl za tím určitě nebyl.“
„To by ale teda byla pěkná svině.“
„To se vám snažím naznačit od začátku.“
„ZEBRY shodily DIAMANTY.“
„Nevím to jistě, ale zaslechl jsem takové nějaké zprávy. Možná to jsou všechno blbý kecy.“
„Tak ty říkáš, že ZEBRY udávají Hraběnce a pak nás za nimi sám pošleš, abychom se zeptali na DIAMANTY? To je nějaký divný, ne?“
„Říkám, že to je jenom spekulace. Postě jsem to zaslechl.“
„A další varianta, kromě těch ZEBER?“
„Nenapadá mě.“
„Dobrá. Zkusíme ZEBRY,“ řekl jsem a pohladil Mishu.
102.
ZEBRA, na kterého měl Mark kontakt, bydlel na tomtéž pralesním sídlišti, asi o šest bloků dál. Což byl ale pojem dost relativní, protože v tom bludišti bez jakéhokoliv záchytného bodu nebylo možné ani odhadnout, kde končí jeden blok a začíná druhý. Propletli jsme se surrealistickým parkovištěm pro asi sto

vozů, které zde opravdu všechny stály, ovšem v podobě prorezavělých a vytřískaných vraků. Ty už odsud nikdo nikdy nedostane, protože byly prorostlé vegetací. Dokonalé dětské hřiště. Lezly po těch vracích, ze kterých trčely dráty zbytků elektroinstalace, hrály si v nich na schovku nebo běhaly v uličkách mezi nimi či přímo po jejich promáčknutých střechách. Jestli chce fakt Hraběnka udělat z KENSEY POLAR standardní obyvatelnou čtvrť, bude mít hodně práce.
Zebra se jmenoval Kevin, alespoň ho tak Mark oslovoval. Mohlo mu být něco kolem osmnácti a měl hnědé mastné rovné vlasy dlouhé až po pás. Bydlel v přízemí jednoho z těch betonových věžáků. Jeho byt byl pravděpodobně dřív prádelna, protože všude po stěnách jeho jediného pokoje byly vývody na pračky či umyvadla a uprostřed vykachličkované podlahy zela díra odpadové vpusti.
Mark šel hned na věc a oznámil mu, že máme nějaký vzkaz pro DIAMANTY a potřebovali bychom na ně nějaký kontakt.
„Cože?“ zeptaly se dlouhé mastné vlasy a zamrkaly malýma očičkama.
„Hrozně to spěchá.“
„To je váš pes?“
„Jo.“
„Do prdele, a jak jsi přišel na to, že já bych mohl mít něco společnýho s DIAMANTAMA?“
„Ty možná ne. Ale možná znáš někoho, kdo jo.“
„Co jako jo?“
„No jakože ho má. To spojení. Nebo možná zase někoho zná.“
„A co jim chcete?“
„Ty vole, to je snad jedno, ne? Prostě s nima potřebujem mluvit.“
Vytáhl jsem z kapsy dvacetidolarovku a položil ji na televizi.
„Co je to za chlápky?“ zeptal se Kevin.
„Kámoši.“
„Kámoši s policejním psem?“
„Ty pablbe. Viděl ty jsi vůbec někdy policejního psa?“
„No, já jen jestli nehrajete nějakou levotu.“
„Ježíšmarjá, já se z tebe poseru. Tak znáš někoho nebo ne?“
„Znáš je fakt dobře?“
„Já je právě neznám vůbec.“
„Já myslím ty tvoje povedený kámoše s tím psem.“
„Pusť si večer zprávy a budeš je znát taky. Hledá je FBI.“
Po této Markově poznámce bylo očividné, že jsme konečně získali v zebřích očích alespoň nějaký respekt. Kevin ZEBRA očividně moc inteligence nepobral, ovšem vybírat jsme si nemohli.
„Zeptám se,“ řekl po chvilce.
„Na co se zeptáš?“
„No na ten kontakt.“
„Jak dlouho ti to bude trvat?“
Zamyslel se. Alespoň se snažil vypadat, jakože přemýšlí, i když mu to moc nešlo.
„Deset minut.“
„Dobrá,“ řekl Mark. „Jsme tu za deset minut. Jdem se projít na parkoviště.“
Otočil se ke dveřím a zároveň se z rohu místnosti zvedla i Misha, která to pochopila rychleji než já se Safyrem. Vyšli jsme před barák a usadili se do zrezavělého vraku Chrysleru bez kol a bez volantu.
103.
„Dnes v osm večer v Humboltově skladišti,“ řekl dlouhovlasý mastný ZEBRA, když jsme se přesně po deseti minutách vrátili do jeho demontované prádelny.
„Dobrá,“ řekl Mark, „půjdeš s náma?“
„Ne.“
Mark se zarazil.
„No a co se tam teda bude dít?“
„Přijde tam někdo od nás, kdo zná kontakt.“
„Jak se tam najdem?“
„Najde si vás sám.“
„Tys nás tak věrně popsal, jo?“
„Psa.“
„Aha. Takže ty jsi už vymyslel i večerní program pro našeho psa. No dobrá. Kdo tam přijde?“

„Už jsem ti říkal, že někdo, kdo zná kontakt.“
„A řekne nám ho?“
„Když ho přesvědčíte, tak snad jo.“
„Cos mu řek?“
„Nic, jenom že potřebujete mluvit s DIAMANTAMA.“
„A on řekl: Jasně. Pošli je za mnou.“
„No, tak nějak. Ale určitě si vás bude chtít nějak prověřit.“
„Jasně. My jeho taky. A doufám, že nekecáš.“
104.
Usadili jsme se v nějakém baru, který neměl ani název, ani žádný pořádný vstup a nakonec ani pořádný stoly a židle. Zato barman působil impozantně, protože měřil kolem dvou metrů, vážil kolem dvou metráků a místo jedné ruky měl protézu, ale ne klasickou zdravotní, ale takovou z těch starých filmů o pirátech, zakončenou hákem. Chyběla mu už jenom dřevěná noha a páska přes jedno oko. S Markem se asi znal, protože ho přivítal širokým úsměvem, z kterého vyčnívaly pouze dva přední obrovské zuby, které celý ten hrůzostrašný dojem dost shazovaly, protože z něj dělaly jakéhosi obřího králíka z Alenky v říši divů. Misha z něj ale měla děsnou radost, otírala se mu o nohy a taky se na něj křenila.
Mark objednal pro všechny panáka, což se záhy ukázalo jako jakási žíravina vypálená snad ze žaludů či z čeho.
„Moc důvěry ve mně ten tvůj ZEBRA nevzbudil,“ řekl jsem, když jsem se otřepal z prvního doušku.
„To je v pořádku, ve mně ji nebudí už pět let,“ odpověděl Mark a hodil do sebe panáka na ex.
„Takže půjdeme tam vůbec?“
„Chcete ten kontakt nebo ne?“
„No chceme…“
Safyr do sebe taky hodil panáka a pak se silně rozkašlal.
„Kurva do hajzlu to je ale sajrajt.“
„To je KITOVA FLORA, specialita.“
„Cože to je?“
„Posbírá tady všechny možný zelený listy ze všeho možnýho, nadupe to do kádě, zasype cukrem, nechá zkvasit a pak to přepálí,“ řekl Mark a objednal další rundu.
„Co když je to léčka?“ zeptal jsem se.
„Jestli jsou ty kecy o tom, že je koupila Hraběnka, jenom částečně pravdivé, tak je to vysoce pravděpodobné,“ opáčil s ledovým klidem Mark.
„Přesto doporučuješ tam jít.“
„Nic nedoporučuju. Prostě žádný jiný kontakt nemám. Můžete se ale zeptat i jinde. To je samozřejmě vaše svobodná volba.“
„Moc se mi to nelíbí,“ řekl Safyr, když se konečně vzpamatoval a vzal si žvýkačku.
„Mně se to taky nelíbí, ale jak tady správně poznamenal Mark, moc na výběr nemáme. Takže to zkusíme a uvidíme.“
„Pokud vůbec pak ještě někdy něco uvidíme.“
„V každém případě tam půjdem s bouchačkama. Nemyslím si, že by nás chtěli hned odrovnat. Jestli je to fakt léčka, nebo dali echo Hraběnce a ta tam pošle FBI, tak nás určitě nebudou chtít odbouchnout. Budou chtít akorát vědět, proč hledáme Diamanty.“
„Tvůj optimismus nesdílím,“ řekl Safyr.
„Mám jediné dilema. Jestli mám vzít s sebou ten disk.“
„Jaký disk?“ zeptal se Mark.
„Mám pro tu holku disk od její mámy.“
„Co na něm je?“
„Nevím.“
„To tě ani nezajímá?“
„Nejde to otevřít. Je to nějaký zakódovaný.“
„Možná jsem to moh zkusit.“
„Nemoh. Je to pro Čtvrtý diamant.“
„Tak to bych nedělal.“
„Co bys nedělal?“
„Nebral bych ho.“
„Já taky ne. Ale jestli fakt dostanem příležitost ještě ten večer se setkat s někým od Diamantů, tak by bylo

blbý ho nemít u sebe.“
„Jo, a nebo taky o něj můžeš přijít.“
„Dyť říkám, to je mý jediný dilema.“
105.
Humboltovo skladiště byl opuštěný areál bývalých papíren, dostali jsme se tam taxíkem, jehož řidič byl dalším z Markových kámošů, čemuž odpovídal i jeho vzhled. Měl dvacet, holou lebku a tetování úplně všude. Liboval si v čínských ornamentech, které měl i na očních víčkách. Vysadil nás u brány továrny. Dal jsem mu pětku, on řekl čau a hned zase odjel. Humboltovy sklady v KENSEY POLAR asi nebudou moc populární.
„Já tu počkám,“ řekl zničehonic Safyr.
„Co blbneš? Nervy?“
„Možná taky. Ale nevěřím ZEBRÁM ani slovo. Budu vás jistit ze zálohy.“
Vytáhl přitom svůj osmiranný revolver a zkontroloval zásobník.
„To je blbost,“ prohlásil Mark.
„Ví, že budeme tři a pes. Jestli se objevíme jenom dva a pes, bude mu to divný.“
„To je fakt,“ řekl jsem a zapálil si marlborku. Taky jsem byl trochu nervózní, protože se mi ty papírny vůbec nelíbily. Bylo to přesně takové to prostředi, kde se v akčních filmech odehrávají přepady hlavních hrdinů. A já si fakt pomalu začínal připadat jako hlavní hrdina.
„Dobrá,“ řekl po chvilce Safyr a vsunul si revolver vzadu za pas.
„Ale děláme chybu.“
„To víme všichni, tak nevím, proč nám to musíš pořád zdůrazňovat. Jestli se ovšem chceš vrátit za Carmynem, stačí říct. Myslím, že tady tvá mise už opravdu skončila. Nemůžu tě nutit ani přemlouvat.“
„Jdi do hajzlu, vole,“ odpověděl na to stručně a zatřepal svou černou hřívou.
„Jdeme.“
Vykročil jsem za povalenou rezavou bránu, která někdy možná byla automatická a posuvná, do poměrně rozlehlého dvora s plechovými továrními objekty. Za mnou Misha, pak Mark a nakonec Safyr, rozhlížející se opatrně kolem sebe jako indiánský stopař. Přešli jsme tak celý dvůr a vůbec nic se nestalo, vůbec nikoho jsme nezahlédli.
„Možná si z nás ten ZEBRA vystřelil.“
„To bych mu nedaroval a on to ví,“ opáčil Mark.
Prošli jsme mezi dvěma objekty úzkou uličkou do dalšího dvora, tentokrát úzkého a podlouhlého. Za ním byly další haly, přičemž jedné chyběla celá boční stěna a byly vidět ocelové nosníky z válcovaných profilů a vnitřní prostor s betonovými bloky, na kterých někdy možná byly namontovány těžké stroje. Misha tam vběhla a u jednoho z nich vykonala psí značkovací obřad, snad abychom našli cestu zpátky. Prošli jsme celým dvorem. Pořád nic. Začínalo mi to být divné.
„Jak je to velký?“ zeptal jsem se Marka.
„Hodně,“ řekl a zahnul doleva za další skladovou halu. Další dvůr, na kterém stály zbytky nějakých rezavějících strojů s velkými válci.
Seděl na jednom z nich.
Mohl mít tak čtyřicet let, rozcuchané hnědé vlasy přes uši, černé sluneční brýle a v ruce úzký doutník. Potrhané seprané džíny a tričko s dlouhým rukávem a černobílými pruhy. Ani nebyl nutný nápis ZEBRA. Přišli jsme pomalu až k němu, bez toho, že by někdo něco řekl. Nebylo vůbec jasné, jestli nás vidí nebo spí, jelikož ty jeho brýle budily dojem brýlí slepeckých.
„Čau,“ řekl, když jsme byli asi dva metry od něho. No vida. Viděl nás.
„Čau,“ řekl Mark a pak taky já a taky Safyr. Misha si lehla pod stroj bez pozdravu.
„Asi hledáte mě, ne?“ řekl bíločerný pruhatec a důležitě potáhl z doutníku.
„No, původně jsme hledali žirafy, ale nepohrdnem ani zebrou,“ řekl jsem a opřel se o rám stroje.
„Já slyšel, že hledáte spíš diamanty.“
„Jo, to jsi slyšel dobře. Nejlépe pak ten čtvrtý, pokud bychom si mohli vybrat.“
„Co mu chceš?“
„Seděla na základce v lavici přede mnou a já ji tahal za copy. Tak jsem ji přišel pozvat na sraz po pětatřiceti letech. Nebere mi totiž telefony.“
„Seš asi nějakej přechytralej, ne?“
„Jo, na univerzitě to taky tvrdili.“
Misha spokojeně ležela pod strojem, Mark si znuděně s rukama v kapsách něco nohou kreslil do písku a Safyr se držel opodál s rukama za zády.

„Takže chcete vlastně co?“ zeptal se pruhatec po chvilce. Bezradně jsem se podíval po Markovi. Zebry asi neoplývaly nějakou mimořádnou inteligencí.
„Diamanty,“ řekl jsem.
„Proč myslíte, že bych je měl znát?“
To už bylo i na mě trochu moc.
„Tak hele. Jestli nás chceš jenom tak tahat za nohu, tak tolik času zase nemáme. Jestli ti to ještě nedošlo, tak ses přihlásil sám, že je znáš. Jinak bys neříkal tomu svýmu zebřímu kolouchovi, že nás tu budeš v osm čekat. A jestli je neznáš, tak jdi do prdele!“
„Třeba jste od policie.“
„Jasně, a třeba nás poslala paní Hraběnka.“
„Proč bych vám měl věřit?“
„Co já vím? To sis ale mohl promyslet ještě před tím, než jsi nás nechal sem vláčet přes půlku města.“
„Co kdybych se jich zeptal, jestli mají zájem oni se setkat s vámi?“
„Proč ne? Zeptej.“
Seskočil ze stroje, odhodil doutník a pečlivě ho zašlápl.
„Tak dobrá. Pojďte za mnou.“
„Kam?“
„Tady o dvě budovy dál. Počkáte tam a já vznesu dotaz, jestli je o setkání zájem.“
„Jak dlouho ti to bude trvat?“
„Deset minut.“
„Vy si voláte?“
„To už musíte nechat na mně.“
Pruhatec přešel k jednomu ze skladů a otevřel malá dvířka v těžkých kovových vratech. Vydali jsme se za ním, včetně Mishy. Safyr šel opět poslední, s rukama pořád za zády, aby měl svůj revolver na dosah. Asi se mu to moc nelíbilo. Ostatně mně moc taky ne.
Prošli jsme prázdnou vysokou plechovou halou a vyšli ven na její druhé straně. Potom jsme obešli dva odstavené vagóny na železniční vlečce a vešli do dalšího plechového baráku. Samozřejmě že elektrika nikde nefungovala, takže vevnitř nebylo skoro nic vidět, jenom nějaké matné obrysy rýsující se ve sporých paprscích světla, dopadajícího sem přes prorezavělou střechu.
„Už ani krok,“ řekl najednou zezadu Safyr.
Nechápavě jsem se otočil. Stál tam s rukama před sebou, ve kterých svíral svůj revolver. Mířil jím pruháči na hlavu. Ten se taky nechápavě otočil. Přes ty jeho pitomé brýle jsem nevěděl, jestli má v očích vyděšený výraz nebo je úplně klidný, ostatně v tom přítmí bych to stejně možná nepoznal.
„Kolik tu máš lidí ty kurvo?“ zeptal se Safyr a nepřestával obouruč mířit někam mezi černé brýle.
„Co blbneš?“ zeptala se držka pod brýlemi, ale bylo znát, že již trochu znervózněla. Jenže Safyr je asi skutečně indián a možná právě z toho kmene, který vidí i ve tmě. Četl jsem to v nějakém románu. A jak jsem si zvykal na to přítmí, tak i mně se zdálo, že jsem zahlédl nějaký pohyb.
„Ptám se, kolik tu máš lidí, ty debile,“ řekl opět důrazně Safyr.
„Dost,“ odpověděly stručně černé brýle.
„Tak jim řekni, ať okamžitě vypadnou, nebo ti vystřelím ten tvůj zkurvený mozek z hlavy. A já střílet umím, o tom ani vteřinu nepochybuj.“
Černé brýle přemýšlely. A nebo usnuly. Mohlo to trvat tak deset vteřin.
„Jestli se mi něco stane, jste všichni okamžitě mrtví,“ řekl konečně svou složitě formulovanou myšlenku zebrovec.
„Ale až po tobě,“ kontroval Safyr.
Mě nenapadala žádná duchaplnost, kterou bych mohl přispět do diskuse. I na mě byl vývoj událostí příliš rychlý a překotný.
„Ať tví lidi vypadnou, a hned. Ty nás pak doprovodíš k bráně, tam se rozejdeme a necháme to tak. Jako by se nic nestalo.“
Zebra si nechala dalších deset vteřin na rozmyšlenou.
„Není třeba podléhat jakékoliv panice. Jsou to standardní bezpečnostní opatření. Neblbni. Zatím nevím, jestli fakt nejste od policie. Nemohu dovést nikoho k Diamantům jen tak.“
„Zatím jsi nás nikam nedovedl, tak co meleš?“
„Potřebuju jenom čas, abych to všechno zorganizoval, ověřil a dohodl se s nimi, zda budou opravdu souhlasit se schůzkou. A to nejde udělat jinak, než že budu mít jistotu, že se odsud nehnete a necháte mě to všechno udělat. Prostě nemám žádnou záruku, že mě nechcete podrazit.“

To znělo docela rozumně, nicméně ani já mu už nevěřil ani slovo. Chtěl jsem zrovna něco poznamenat, když jsem zahlédl nějaký padající stín odněkud seshora, který dopadl přímo na Safyra. Ten stačil vystřelit pouze do vzduchu a já už sahal po své zbrani, když jsem na zátylku ucítil studený kov, o jehož identifikaci jsem nemusel dvakrát přemýšlet. Hlaveň revolveru. Mark byl neozbrojen, přesto jsem ještě stačil spatřit, jak po něm skočil další stín, opět odněkud seshora z konstrukce střechy. Mezi tím já už ležel na zemi a někdo mi kroutil ruce za záda silou parního válce. To nevypadalo dobře.
106.
Bylo jich asi osm a odvedli nás dozadu do haly, kde byl zděný přístěnek s kovovými dveřmi a železným kolem místo kliky. Takovým podobným jako na ponorkách. Kdybychom nebyli v bývalém areálu papíren, tipnul bych si na mrazící box. Ale těm papírnám spíš odpovídal sklad nebezpečných odpadů. Zavřeli nás tam.
Kobka mohla mít tak tři na tři metry a nebylo v ní jediné okno. Jenom holé betonové stěny s ocelovými traverzami pod stropem, na kterých asi kdysi byla zavěšena nějaká technologie. Nikdo z nás nemluvil. Asi nikomu nebylo do řeči.
Ještě než nás tam zavřeli, tak nás pečlivě prohledali. Pochopitelně, že našli taky cédéčko pro Lucy, které jsem měl strčené vzadu za pasem.
Neřekl jsem nakonec Safyrovi, že ho beru s sebou, a tak jsem docela chápal jeho zlostné pohledy plné opovržení. Fakt jsem to asi posral. Mishu jsem nikde neviděl, a ani jsem si neuvědomoval, ve kterém okamžiku zmizela. Jako jediná se ale zachovala správně a zcela chladnokrevně. Bude se mi po ní stýskat. Docela jsem si na ni zvykl. Asi jsem musel být v pořádném šoku, když jsem místo průšvihu se ztraceným cédéčkem řešil stesk po čtyřnohém chlupáči. Ale tak to bylo.
Seděli jsme pak asi pět minut mlčky na zemi, každý v jednom rohu kobky. Nikoho nenapadlo vůbec nic, co by mohl ostatním sdělit. Situace byla tak jasná a přímočará, že nevyžadovala žádného komentáře. Až po těch pěti minutách Mark najednou bez jakékoliv souvislosti řekl:
„Zabiju ho…“
„Koho?“ zeptal jsem se.
„Toho zkurveného Kevina. Tu piču…“
„Možná ani neví o tom, jaký má kámoše.“
„To je ale jeho problém.“
„Dost možná, náš problém je teď ale úplně jiný než nějaký zasraný Kevin. Dokonce bych řek, že celý Kevin včetně jeho případného zabití je pro tuhle chvíli absolutně nepodstatný.“
„Jo,“ prohodil Sayfr. „Podstatné je akorát to, že jsi debil a vzal jsi s sebou to cédéčko.“
„Dyť jsem dopředu říkal, že je to mé jediné dilema.“
„Jo, takže ho za tebe teď vyřešily ZEBRY.“
„Furt bych to ještě neviděl tak černě,“ řekl jsem a natáhl si nohy.
„V tom případě bych rád viděl jakýkoliv světlý bod.“
„Možná nám fakt jenom nevěří a pro jistotu nás tu teď zavřeli, aby si ověřili, jestli s náma Diamanty chtějí mluvit nebo ne. Nebo prostě aby si zjistili o nás nějaké další údaje, protože musíš uznat, že my jim neposkytli vůbec nic. Z jedné strany je dokonce chápu.“
„Aha, takže až si to všechno ověří, i když si nedokážu představit jak, tak přijdou, omluví se, vrátí ti CD a zavedou nás za DIAMANTAMA.“
„Je to jedna z variant.“
„V tom případě seš absolutně vygumovanej.“
„Je to prostě jedna z možností.“
„Je to jedna z možností, která ale nikdy nenastane. Alespoň já budu počítat s úplně jinou,“ řekl Safyr.
„Rád si poslechnu tvoji variantu.“
„Moje varianta je ta, že to jsou kurvy a teď už jsou někde u Hraběnky von Neuwirth, která pro nás pošle jednotku FBI.“
„Vidíš to příliš černě,“ oponoval jsem.
„V této tmě to ani jinak nejde.“
„Jaká je tvoje varianta, Marku?“ zeptal jsem se.
„Že ho zabiju.“
„Výborně, taky nějaká. I když podle Safyra k tomu už nebudeš mít příležitost.“
„Pokud jde o mě,“ ozval se znova Safyr, „udělám všechno pro to, aby tu příležitost měl.“
107.
Nedokážu odhadnout, jak dlouho jsme v té jejich betonové kobce tvrdli, protože jsem usnul. Možná to bylo

jen na pět minut a možná taky na pět hodin. Probral mě až skřípot otáčejícího se ponorkového kola na druhé straně dveří. Potom se dveře začaly pomalu otevírat a do kobky pronikly dva ostré kužely světla ze silných baterek. Zaclonil jsem si oči.
„Vstávat. Přesouváme se," ozvalo se ode dveří.
„Já nikam nejdu," řekl Safyr
„Říkám, abys zvednul tu svou prdel," řekl kužel světla.
„Hovno," ozvalo se z rohu.
Kužel vstoupil do kobky. Tím pádem ho osvětlil ten druhý kužel a já si všiml, že je to nějaký kluk v kraťasech a vojenských botách na nohou. V jedné ruce svíral baterku a ve druhé pistoli. Přišel až k sedícímu Safyrovi a kopnul ho do nohou.
„Tak vstávej, sakra, nemám čas se tu s tebou vybavovat." Safyr nereagoval.
Napřáhl nohu, že ho kopne podruhé, což byla jeho osudná chyba.
Safyr najednou uhnul, chytnul mu tu nohu a vyhodil vzhůru. Ozbrojenec začal padat na záda a Mark se zmocnil jeho pistole, ještě když byl ve vzduchu. Jakoby ve stejném okamžiku se ozval výstřel a druhý kužel ve dveřích zakolísal a svalil se na zem. Mark druhou ranou rozstřelil baterku v jeho ruce.
Safyr se vrhnul po jeho zbrani. Vše se odehrálo tak rychle a překotně, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, co se vlastně děje. Safyr proskočil otevřenými dveřmi někam ven, a když chtěl vyběhnout i Mark, skladem začaly kmitat další kužely světla. Ozvala se střelba. Bylo slyšet, jak kulky dopadají na otevřené kovové dveře.
Lehl jsem si na zem za stěnu u dveří. Mark na druhou stranu. Safyr byl někde venku a pravděpodobně to přežil, protože nebylo slyšet žádné sténání. Otevřenými dveřmi pronikaly na podlahu naší kobky nejméně dva kužely světla. Byli nahraní. Nevěděli, jestli jsme ještě uvnitř nebo jestli se nám podařilo vypadnout. To by mohla být docela dobrá výchozí pozice.
V hale se ozvala další střelba, tentokrát doplněná výkřikem.
„Jsem v pohodě," slyšel jsem asi za dvě vteřiny Safyrův hlas z haly.
Konečně nějaká dobrá zpráva. Byl venku a asi začal likvidovat zdroje světla. Už jim to asi taky došlo, protože všechny baterky najednou zhasly. Netušil jsem, kolik jich tam je, ale Safyr určitě bude vědět víc, protože je mohl pozorovat přímo v hale.
„Zůstaňte na místě, než vám řeknu," slyšel jsem znova Safyra. Odhadoval jsem, že může být tak deset metrů od našich dveří. Další střelba, tentokrát oboustranná. Žádný výkřik se nekonal, takže asi bez zásahu. Mark se přiblížil ke dveřím a opatrně vykoukl ven. V hale bliknul kužel světla někde napravo ode dveří. Jenom na chvilku.
„Viděls, odkud to šlo?" zašeptal Mark.
„Jo."
„Já ne, protože jsem čuměl zrovna na druhou stranu."
Podal mi revolver. Byl to velký Magnum ráže devět. Docela kanón.
„Zkus ho sundat."
„Počkám si, až blikne ještě jednou, abych měl jistotu."
Další bliknutí, ale tentokrát z druhé strany. Do kobky už nikdo nesvítil. Asi si fakt mysleli, že už jsme někde jinde. Potom bliknutí opět na mé straně. Zamířil jsem, dokud jsem to měl v paměti, a vystřelil. Ozvalo se zaúpění a pak pád těla a řinčení nějakého kovu, jako by spadl někam na plechový plát. Ozvala se další střelba, ale bylo očividné, že střílejí naslepo. Nebylo možné určit, kolik jich vlastně je, protože zvuk výstřelů rezonoval mezi plechovými stěnami haly a pak byl ještě zdvojován, jak se kulky odrážely od různých kovových zbytků strojů a kdoví čeho ještě. Další bliknutí a další výstřely. V ohlušující ozvěně k nám po zemi dorazil další revolver. Výborně. Safyrovi se asi podařilo najít toho, kterého jsem sundal já. Kopnul jsem ho směrem k Markovi.
„Zavolejte někdo Dandymu, kurva, ať sem někoho pošle," ozvalo se někde v hale.
„Asi pět metrů nalevo od nás je betonový blok," zašeptal Mark.
„Zkusím to za něj. Já jdu, ty mě kryj."
Mark po čtyřech začal opouštět kobku a já měl oči na stopkách. Dostal se tam úplně v pohodě. V hale bylo teď až nepřirozené ticho. Každý se bál pohnout a nikdo se neodvažoval nikam posvítit. Jakýkoliv záblesk světla znamenal příliš snadný terč. Začal jsem mít strach, abychom se nakonec nepostříleli navzájem.
„Safyre, opouštíme svou pozici," zahlásil jsem pro jistotu do prostoru, aby nás slyšel. Ten jediný věděl, kde jsme, takže to pro zabijáky nemohla být žádná informace. Začal jsem po Markově vzoru vylézat po čtyřech ze dveří, když se odněkud seshora najednou rozsvítil další kužel světla a hledal dveře kobky.

Okamžitě se ozvala střelba a kužel zhasl. Ozval se rámus. Pravděpodobně zásah. Přeběhl jsem za betonový blok za Markem. Sedl jsem si vedle něj a zády se opřel o chladný beton. Snažil jsem se dýchat tak, aby to nebylo vůbec slyšet, ale moc to nešlo, protože těch pět metrů mi dalo docela zabrat. Stresujících pět metrů, které mohou rozhodnout o životě a smrti.
Asi minutu či dvě se nedělo vůbec nic, když se najednou ozval nějaký syčivý zvuk a hned poté se celá hala rozsvítila, jako by v ní někdo zapnul tisíc zářivek. Jeden z těch pitomců hodil doprostřed světlici. Najednou se ozvala znova střelba a já zahlédl asi patnáct metrů od nás na rampě nějakého chlápka s pistolí a baterkou a okamžitě po něm vystřelil. Trefil jsem ho do nohy, ale stačilo to k tomu, aby se skácel. Mark se mezitím přesunul k hraně betonového bloku a pálil někam do prostoru haly. Okamžitě jsem se otočil, přesunul na druhou stranu bloku a zahlédl u stěny dalšího ZEBRU. Vystřelil jsem po něm třikrát, než jsem ho dostal. Safyra jsem zahlédl na zemi za nějakými paletami, jak střílí k protější stěně. Po pěti vteřinách světlice zhasla a zároveň s tím se opět rozhostilo nepřirozené ticho.
Těžce jsem oddechoval, stejně jako Mark. Bylo to dobré. Ani jednoho z nás nedostali a navíc jsme teď o sobě věděli. Oni o nás sice taky, ale já měl opravdu větší obavy, abychom se nepostříleli my navzájem, než že by nás mohli dostat oni. Na to byli příliš velcí amatéři, což teď už bylo víc než jasné. Jediný problém spočíval v tom, jestli ještě někdo z nich je vůbec v hale a živý. Představoval jsem si, že teď tu možná budeme tvrdnout dvě hodiny a čekat, co udělá protistrana, když už možná ani žádná protistrana neexistuje. Přemýšlel jsem o tom, co udělat, aby se to nějak vyřešilo.
Ovšem vyřešil to Safyr. Po zemi doprostřed haly se dokutálela roztočená zapnutá baterka, kterou vzal jednomu z těch blbů. Zůstala někde v jedné třetině prostoru. Bez jakékoliv odezvy. Ještě jsme chvilku čekali, když jsem zaslechl Safyra:
„Asi vypadneme, ne?“
108.
Našli jsme vrata a vyšli ven na dvůr. Byla noc a v celém areálu svítily jenom hvězdy. Jinak nikde žádná lampa. Safyr mi mlčky podal další pistoli, kterou stihnul vzít jednomu z těch na zemi, kterému už byla stejně na nic.
„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se ho.
„Vypadnout odsud. Nebo je snad nějaký jiný návrh?“
„Jo. Přišel jsem o to CD.“
„No a co s tím teď chceš dělat, ty vole?“
„Počkat si na něj. Ten pruháč, co nás do toho dostal, se sem určitě vrátí.“
„V tom případě na té své naivní noční hlídce budeš sám. Já už tu nemíním trávit navíc ani vteřinu.“
„Já osobně teda taky ne,“ přidal se Mark.
„Sakra neblbněte, bez toho CD jsem tu úplně k hovnu.“
„To ti došlo docela rychle. Nicméně to teď už nezměníš. K hovnu bylo to tvoje rozhodnutí brát ho s sebou.“
„Jo, jenže to už teď taky nezměním. Takže jediné, o co se teď můžu pokusit, je dostat ho nějak zpátky.“
Safyr se zastavil.
„Tak hele, jestli seš tak naivní a doufáš, že ta svině se sem vrátí s tvým posraným cédečkem v kapse, tak seš vedle. Možná se sem vrátí, ale ten disk je v tuhle chvíli už v nějaký kanceláři FBI.“
„A nebo u DIAMANTŮ.“
„On je snad fakt blbej,“ řekl Safyr, otočil se a šel tmou dál. Já s Markem jsme ho následovali.
„Počkejte sakra,“ začal jsem znova. „Co vám to udělá? Vypadá to, že tu jejich ozbrojenou jednotku jsme zrušili, tak o co sakra jde?“
„Jde o to, že to ti volové, co přežili, už asi ví, a že se sem asi opravdu vrátí, ale rozhodně v úplně jiném počtu a možná i s tankem…“
„Krávo,“ bylo to jediné, co jsem stačil říct, protože potom se přímo proti nám rozsvítilo nějaké šilené snad stotisícwattové světlo. Dva reflektory kousek od sebe a potom vrčení. Proboha, to snad byl opravdový tank.
Ozvala se výzva z megafonu, ať si okamžitě lehneme na zem, jenomže to už jsem zahlídl Safyra, jak prchá k nejbližšímu objektu, a Mark na druhou stranu, a potom se ozvala střelba a já se vrhnul dvěma skoky za nějaký sloup a potom k asi dva metry vzdálené stěně. Slyšel jsem kolem sebe příšerný zvuky kulek, jak naráží do omítky a odlupují z ní velké kusy včetně úlomků cihel, které mi padaly na hlavu. Vrhnul jsem se do nějakého okna, dopadl na betonovou podlahu a slyšel za sebou tříštění dřevěného rámu a štípání třísek. Další úlomky omítky lítaly vzduchem jak kulky a dopadaly na protější zeď místnosti. Reflektory se zaměřily na okna a já zahlídl místnost plnou zvířeného prachu. Vrhnul se k otevřeným dveřím někam do chodby a prchal dál a dál.

Zakopl jsem o nějakou bednu, znova se zvedl a znova prchal. Proběhl jsem další místností a dalšími dveřmi. Střelba a povely neustávaly a mísily se se zvukem silných motorů. Ona tu snad fakt byla armáda s těžkou technikou! Propadl jsem panice.
Dostal jsem se do nějaké místnosti s oknem a opatrně vyhlédl, protože vozidla teď byla na druhé straně dvora. Nebyl to tank, ale těžké obrněné osmikolové policejní vozidlo, jaké se používá proti demonstracím, osazené dvanáctimilimetrovým kulometem. Policie s FBI, napadlo mě. Do dvora vjelo další vozidlo a vběhly další tmavé postavy se samopaly a s přilbami na hlavách, osazenými přístroji pro noční vidění. Zaslechl jsem taky zvuk vrtulníku. Nečekal jsem na nic. Vrhnul jsem se do další chodby a zakopával o krabice a zbytky strojních součástek. Než jsem se dostal k dalším dveřím, vedoucím tentokrát již na další dvůr, zaslechl jsem: „Máme jednoho.“
Opatrně jsem zkusil vzít za kliku. Byly otevřené. Další barák byl asi pět metrů přes tmavou uličku. Útočníci se teď orientovali na opačnou stranu objektu, takže mé šance vypadaly docela dobře. Věděl jsem, že v tuhle chvíli jde nejvíc o čas a nemá žádnou cenu se rozmýšlet, protože stejně nejde nic vymyslet. Tohle nás učili v kurzu. V krizových chvílích je nejlepší jednat instinktivně. Otevřel jsem dveře a vrhnul se uličkou k dalšímu objektu.
Jeho dveře ale otevřít nešly. Sakra. Přiskočil jsem k nejbližšímu oknu a loktem vytřísknul sklo. Byl to příšerný randál, ale v té střelbě a rachotu vozidel nemohl být slyšet. Proskočil jsem rozbitým oknem. Otřepal jsem ze sebe zbytky skla a zkusil další dveře. Ani se nehnuly. Zvedl jsem pistoli, kterou jsem pořád svíral v ruce, a střelil do zámku. Musel jsem to zopakovat ještě dvakrát, než dveře konečně povolily. Absolutní tma. Vyndal jsem z kapsy zapalovač a škrtnul. Chodba se spoustou dalších dveří a na zemi rozházeny nějaké zbytky kartónových krabic. Zhasnul jsem a vydal se po paměti na druhou stranu chodby.
Venku pořád šílený blázinec. Povely. Střelba se už zklidnila. Na konci chodby jsem si znova posvítil zapalovačem. Kovová vrata, vedoucí pravděpodobně na další dvůr. Zaslechl jsem příjezd dalších aut a dupot dalších policistů. Vedle mě na stěně byl zabudovaný železný žebřík. Nad ním pak poklop. Zhasnul jsem a zastrčil Magnum za pas. Začal jsem stoupat po žebříku. Poklop šel nadzvednout. Vlezl jsem dovnitř, třískl se do hlavy o nějaký trám a zavřel poklop za sebou. Škrtnul jsem znovu zapalovačem.
Byl jsem v půdním prostoru objektu, příliš nízkém, než aby se tam bylo možné postavit. Byl tvořen dřevěnými příhradovými vazníky, které mohly mít ve hřebeni výšku maximálně metr a půl a ke stranám se snižovaly až k podlaze. Byly rozmístěny po metru. Těsně nade mnou byl další poklop, tentokrát na střechu. Podařilo se mi jej otevřít, ale neměl jsem ani v nejmenším v úmyslu jím prolézt. Nad prostorem totiž kroužily vrtulníky a svými světlomety ozařovaly celý areál.
Byla to jen pojistka, kdyby našli mou ústupovou cestu. Jinak mi bylo jasné, že se musím pokusit někam zalézt a doufat, že to nějak přečkám v úkrytu, než se ti běsové uklidní. Zhasnul jsem a začal prolézat mezi jednotlivými příčlemi vazníků co nejdál od poklopu. Dlaně mě za chvíli začaly šíleně pálit. Vytáhl jsem znova zapalovač a škrtnul. Sakra. Lezl jsem po skelné vatě, použité jako tepelná izolace stropu. Rozhlédl jsem se kolem, ale nikde neviděl žádnou lávku nebo kus podlahy, po které by bylo možné pokračovat. Smířil jsem se s tím a dál prolézal po čtyřech po skelné vatě mezi příčlemi nosníků. Bylo to šílené.
109.
Zmatky. Hluk a povely utichly až k ránu. Byl jsem přitisknut ke štítové stěně půdního prostoru a to, že svítá, jsem poznal podle několika velmi úzkých světelných paprsků probleskujících prorezavělou střechou někde v polovině objektu. Ten barák mohl být dlouhý tak třicet metrů a široký patnáct. Vzhledem k tomu, že poklop, kterým jsem se sem dostal, byl někde v polovině, musel jsem v noci prolézt nejméně patnácti příhradovými vazníky.
Jemný skelný prášek jsem už měl úplně všude a nejvíc mě pálil na zádech pod propocenou košilí. Neodvažoval jsem se ani odhadnout, jak dlouho tady tak můžu trčet. Předpokládal jsem, že po rozednění začnou prohledávat celý areál a mou jedinou šancí bylo, že mě prostě nenajdou. V opačném případě bylo všechno zbytečné. Což možná bude i v případě, že mě fakt nenajdou, protože o disk už jsem přišel. Zajímalo by mě, koho v noci dostali, jestli skutečně jenom jednoho, o kterém vím určitě, nebo oba. I když ani tato informace nemohla nic změnit na mé situaci.
Mé tělo začalo pomalu dřevěnět a má pokožka skelnatět.
110.
Prohledávání objektů začalo kolem deváté hodiny ranní, což jsem poznal podle povelů, doléhajících sem slabě z jednoho ze dvorů. Asi vyměnili směny a přivezli čerstvé posily. Svou situaci jsem vyhodnotil velmi rychle.
Asi dva metry ode mě leželo šest nepoužitých bloků skelné vaty, každý o rozměrech metr krát metr a půl a

tloušťce deset centimetrů. Jedinou možností bylo zkusit z nich vytvořit hromadu, jakože sem byly naházeny, a vlézt do ní. Při té představě mi běhal mráz po zádech. Vlastně sklo.
Začal jsem s realizací té představy okamžitě, protože nemělo cenu na nic čekat. Bylo to nevyhnutelné jako každý konec. Mohl bych sice počkat, až se dostanou do tohoto objektu. Určitě bych je slyšel. Jenže stejně tak oni mě, protože kdoví jak jsou stropy tady tlusté a jestli je to jen ocelový sendvič, tak pohyb nad stropem by určitě nepřeslechli. Přetáhl jsem si rukávy košile přes ruce a začal rozkládat izolační desky tak, aby budily dojem naházené hromady. Pak jsem si pod ně vlezl. Příšerné. Kdyby ve středověku znali skelnou vatu, možná ani nemuseli vymýšlet železnou pannu.
111.
Slyšel jsem každé jejich slovo, když se konečně dostali do mého půdního prostoru. A trnul hrůzou. Už jsem vůbec necítil ty mikroskopické částečky ostrého skla zažírající se mi do kůže zaplavené potem. Poklopu na střechu si všimli hned a jeden z nich tam vylezl. Slyšel jsem jeho kroky po profilovaném plechu a být jím, tak se tam moc neprocházím, protože už byl fakt dost prorezivělý.
„Odsud neměl kam skočit," zaslechl jsem.
„Po hromosvodu, ty vole…"
„Vždyť tady žádný není."
„Obešel jsi to celý?"
„Ještě zkusím drahou stranu."
Zaslechl jsem, jak jeden z nich taky přelézá přes spodní pásnice příhradových vazníků a proplétá se mezi jejich vyztužením.
„Kurva, co je to tady za sračku?"
„Rači na to moc nešahej, docela to kouše. Už jsem to zkoušel."
„Posviť taky na drahou stranu."
„Ještě aby tady byly krysy."
„Na drahé straně taky není žádnej hromosvod," ozvalo se ze střechy.
„Jestli tam byl, tak mohl skočit."
„Pět metrů, jo? To bysme ho našli dole."
„Co okapy?"
„Jo, to by šlo, jeden tu je, i když já bych to neriskoval."
„No nic, přesouváme se dál, chlapi."
„Hele, jdete někdo večer na bowling?"
112.
Ležel jsem v té skleněné lázni až do čtyř hodin odpoledne. Bál jsem se pohnout. Nezavřeli totiž po sobě ten stropní poklop a já nevěděl, jestli náhodou nenechali někoho nahoře, i když to bylo velice nepravděpodobné. Přesto jsem se pohnul opravdu asi až po šesti hodinách. Slyšel jsem odjezd nákladních aut. A pak ještě půl hodiny vyčkával, jestli přece jenom nezaslechnu nějaký zvuk.
Teprve potom jsem se odvážil nadzvednout horní desku izolační vaty. Všude byl naprostý klid. Byl jsem totálně ztuhlý a nemohl se hýbat. Cesta k poklopu mi trvala dvacet minut a sestup dolů po žebříku do chodby dalších deset. Hmmm. Dnešní den se teda moc nevyvedl.
113.
Seděl jsem v chodbě na zemi až do setmění a přemýšlel o tom, kde se co zvrtlo, o Safyrovi a Markovi, kde je jim asi teď konec. A taky o svých dalších perspektivách, které vlastně žádnými perspektivami nebyly, protože pokud nebudu schopen od základů změnit svou identitu včetně celého rodokmenu až do pátého kolena, nemám v tomto městě a vlastně v celých Spojených státech tu nejmenší šanci přežít. Přitom jsem neměl vůbec nic, kromě revolveru za pasem a zmuchlané krabičky marlborek, v které ještě zbývalo asi šest cigaret, z toho čtyři zlomené. Bylo to jako v nějakém hrůzném snu bez východiska, ze kterého se ale není možné probudit. Pálilo mě celé tělo včetně očí a já doufal, že se to pitomé sklo nedostalo až do nich. Celou dobu v té skrýši jsem měl oči poctivě zavřené, nicméně jistotu jsem neměl. Přemýšlel jsem o různých řešeních své situace a pořád mi jako jediné možné vycházelo vzdát se. Přijít na nejbližší úřadovnu policie, říct kdo jsem, vyžádat si lékařské ošetření, poprosit je, ať ze mě dostanou to šílené mučící sklo a možná mě nechají přežít někde ve federální věznici. Určitě by to nebylo na doživotí. Teda pokud by mě nepřišili zabití nějakého federálního agenta, což by ale ty svině určitě udělaly. Ne, to nebyla dobrá volba. Jenže která je ta lepší?
Najednou jsem zaslechl nějaký zvuk venku na dvoře. Ztuhnul jsem. Asi dvě minuty nic a potom zase, teď už o poznání blíž. Opět mě zalila vlna potu a já vytáhl zbraň. Opatrně jsem si lehl na břicho na zem a zamířil proti pootevřeným dveřím na konci chodby. Nic se nedělo. Potom opět nějaký šramot. Sledoval

jsem přes hledí mušky škvíru mezi dveřmi a čekal na okamžik, kdy se zvětší. Trvalo to snad celou věčnost. Dveře se neznatelně pohnuly a mně se trochu zatřásla ruka. Zabiju ho za každou cenu. Musím mířit na hlavu, protože bude mít neprůstřelnou vestu. Možná přílbu s krycím štítem. Nejlepší je to na krk. Stiskl jsem zbraň pevněji. Asi dvacet centimetrů nad zemí se objevila hnědá roztřapená hlava irského setra.
114.
V jedenáct večer jsme se dostali na předměstí, tvořené částečně opuštěnými objekty s částečně osvětlenými ulicemi. Šel jsem velmi pomalu, protože tělo jsem měl celé rozlámané a zeskelnatělé, což dělalo největší problémy Mishe, která se mnou nemohla srovnat krok, a tak mě vždycky trochu předběhla a pak se zase vrátila. Opatrně jsem nahlédl do prvního osvětleného okna v přízemí.
Postarší manželé u televize sledovali nějakou připitomělou soutěž. Pokračovali jsme dál. Další blok a další rozsvícené okno, ale zatažené žaluzie, takže počet obyvatel neurčitelný. Další okno – šestičlenná rodina. Začínal jsem pochybovat o svém plánu navštívit nějakou starou důvěřivou babičku a požádat ji o pomoc. Celé to prostředí kolem nás působilo totálně bezútěšně, až morbidně. Původně to asi byla bytová zóna těch papíren, které tu postavily velmi levné a malé domky pro zaměstnance. Všechny totiž vypadaly úplně stejně a stejně hrůzostrašně. Nebyly ani omítnuty a cihelné zdivo už se začínalo drolit. Žádné pouliční lampy, a pokud byly, tak nesvítily. Což ovšem na druhou stranu bylo dobře. Asi po kilometru teprve začínala zástavba klasickými bytovými domy.
Bloumali jsme s Mishou opuštěnými ulicemi opuštěné čtvrti asi až do půl jedné, když najednou řešení vystoupilo přímo proti mně z jednoho vchodu. Asi dvacetiletá holka přešla chodník a s černým pytlem si to namířila ke kontejneru na odpadky. Byl jsem už příliš unavený a vyčerpaný, než abych čekal na další šanci a vymýšlel další nesmyslná a nerealizovatelná řešení. Vytáhl jsem pistoli a namířil ji té holce na hlavu. Pustila pytel na chodník.
„Nic se ti nestane, jen klid, potřeboval bych se jen trochu umýt, bydlíš tady?“
Neodpověděla, jenom na mě vyděšeně zírala. Ostatně blbější otázku jsem jí ani položit nemohl. Těžko by jezdila s odpadky odněkud z opačné čtvrti města.
„Jsi němá či co?“
Kývla hlavou směrem k baráku.
„Kolik vás tam je?“
Pokrčila rameny.
„Nechci ti ublížit, sakra. Už jsi viděla nějakýho lupiče nebo násilníka se psem?“
Žádná odezva.
„Myslíš, že jsem nějakej uchyl, kterej tě chce znásilnit a být přitom sledován svým psem? Potřebuji se fakt jenom umýt.“
Neříkala vůbec nic a stála tam jakoby hypnotizovaná. Těkala pohledem střídavě na mě a na Mishu, která spořádaně seděla vedle mých nohou a snažila se tvářit co nejsympatičtěji. Musela to být fakt dost komická situace, jenže já neměl čas ani sílu na moc dlouhé vybavování.
„Tak dělej, jdem domů. Půjdu za tebou a hlavně se nesnaž udělat nějakou blbost, protože já jsem s nervama v hajzlu.“
Mlčky se otočila a vkráčela do chodby omláceného činžáku.
115.
„Kolik vás v tom bytě žije?“ zeptal jsem se, když jsme mlčky vystoupali po špinavém schodišti do druhého patra a ona vzala za kliku.
„Tři.“
„Tři i s tebou?“
„Jo.“
„Muž a kdo ještě?“
„Žádný muž.“
„Takže dvě ženský.“
„Jo.“
„Co teď dělají?“
„Spí.“
„Víš to jistě?“
„Spí už osm hodin a dalších osm spát budou.“
„Ony mají nějakou nemoc?“
„Ne. Jsou jim čtyři roky.“

„Oběma?“
„Jsou to dvojčata.“
Kývl jsem pistolí ke dveřím, ať vejde, ale stejně jsem byl pořád ve střehu. Moc jsem jí nevěřil a za dveřmi mohl klidně být nějaký hromotluk s baseballovou pálkou. Vstoupili jsme do malé předsíňky, která navazovala na kuchyni. Misha se protáhla za námi. Zavřel jsem za sebou a zastrčil těžkou kovovou závoru do západky. Holka vešla do kuchyně a já za ní. Bleskově jsem přelétl pohledem celou místnost. Z kuchyně vedly jenom jedny dveře někam do dalšího pokoje nebo do špajzu.
„Kolik je tu místností?“
Holka si sedla na kuchyňskou židli za stůl a ukázala na dveře.
„Jenom jeden další pokoj. Ložnice. A u předsíně koupelna.“
Vzal jsem za kliku u dveří, co vedly z kuchyně.
„Nechte je být, prosím vás.“
„Chci je vidět.“
„Proč?“
„Jen tak, prostě už jsem dlouho neviděl žádné děti.“
Vstala a nervózním krokem přešla ke dveřím. Postavil jsem se za ni. Opatrně vzala za kliku, aby nadělala co nejmíň hluku, a otevřela dveře. Potom téměř neslyšně vplula do tmavé místnosti a za chvíli se rozsvítila malá stolní lampička na nočním stolku u prázdné postele. Na levé straně stály dvě dětské postýlky. V každé z nich malé tělíčko pečlivě přikryté dekou. Nahlédl jsem ještě za otevřené dveře apotom se vrátil do kuchyně. Zhasla a vrátila se za mnou. Sedla si opět na židli. Teprve teď, když jsem se trochu uklidnil, jsem si ji mohl pořádně prohlédnout.
Oválný příjemný obličej orámovaný dlouhými rovnými hnědými vlasy, výrazné hnědé oči, zajímavě vytvarované rty. Byla úplně obyčejná, ale tak nějak zvláštně obyčejná, že chvilkami byla i krásná. Byla krásná ve své obyčejnosti. Měla na sobě lehké šaty s nějakým kytkovaným vzorem, nahoře na ramínka. Když se předklonila, bylo vidět, že nahoře pod nimi nic nemá. Byla fakt pěkná.
„Kdy se vrátí tvůj chlap?“
„Nevrátí se.“
„Víš to jistě?“
„Stoprocentně. Viděla jsem ho naposledy před třema rokama.“
„Žiješ sama?“
„Záleží na tom?“
Začala se osmělovat. Možná fakt konečně pochopila, že jí nechci ublížit.
„V tuto chvíli docela dost.“
„Ano, tento týden žiji sama.“
„Dobrá.“
Posadil jsem se naproti ní na jednu z židlí a položil pistoli před sebe na stůl. Bolelo mě celé tělo a jak ze mě začalo opadávat to napětí, tak se začaly ozývat fyzické bolesti.
„Chci, aby mezi námi bylo úplně jasno,“ řekl jsem.
Jenom mlčky přikývla.
„Jak se jmenuješ?“
„Mya.“
„Nepřišel jsem tě zabít, okrást ani znásilnit, nedotknu se ani tvých děvčátek. Jsem prostě jenom na útěku. Nesnáším násilí a doufám, že neuděláš nějakou blbost, abych ho musel použít.“
Mlčky přikývla.
„Můj problém je následující. Prožil jsem minulou noc pod hromadou skelné vaty. Cítím to sklo teď na celém těle. Potřebuji se zbavit těch hadrů a taky toho skla.“
„Nemám žádné oblečení na chlapa.“
„Nevadí, zkusíme něco najít ve tvém šatníku.“
„Jste dvakrát větší než já.“
„Na dnešní noc se s tím budu muset smířit.“
„Říkal jste, že jste mě nepřišel okrást.“
Pálilo jí to. Nebyla zas tak blbá.
„Jasně. Hned jak se dostanu ke svému účtu, pošlu ti peníze. Nakoupíš si hadrů, kolik budeš chtít.“
Nevěřila, já ale neměl v ruce nic, čím bych ji mohl přesvědčit. Tedy kromě devítimilimetrového Magnuma. Ovšem v tuto chvíli na tom stejně nezáleželo, i když mi to nebylo dvakrát příjemné. Nechtěl jsem, aby si myslela, že jenom tak kecám.

„Máš vysavač?“ zeptal jsem se.
Nechápavě se na mě podívala.
„V ložnici máš koberec. Musíš ho nějak luxovat.“
„Mám.“
„Tak ho přines.“
„Vysavač?“
„Jo. Vysavač. Nenapadá mě nic lepšího, jak ze sebe dostat to sklo.“
Vstala a odešla někam do předsíně. Já si zatím svlékl košili a hodil ji na zem. Vrátila se za chvíli s nějakým předpotopním přístrojem.
„Tohle že je vysavač?“
„Jasně. Jste nikdy neviděl vysavač?“
„No, je fakt, že do technického muzea nechodím. Je funkční?“
„Jasně že je funkční.“
Vypadala teď už naprosto klidně a vyrovnaně. Možná mi nakonec fakt uvěřila. Vstal jsem a strčil šňůru do zásuvky. Sundal z hadice nástavec a její druhý konec strčil do jediného otvoru, které to zařízení mělo.
„Kde se to zapíná?“
Sehnula se a zmáčkla nějaký knoflík. Vysavač se rozhučel. Jak se sklonila, byla jí vidět malá ňadra.
Sundal jsem koncový nástavec a přiložil ruku k ústí hadice. Tah měl docela dobrý. Přisál jsem si hadici ke kůži na předloktí a pomaluji posouval. Zanechávalo to na kůži červený pruh, což mě bylo docela ukradené, hlavně aby to vycucalo co nejvíc těch příšerných střepů.
„To se takhle chcete vyluxovat celej?“
„Úplně celej.“
„Všude?“
„Jo, všude.“
„To možná abych šla do ložnice, ne?“
„Jo, dobrej nápad. Zatím můžeš zůstat. Až se tam dostanu, řeknu ti.“
Trvalo mi nějakých dvacet minut, než jsem si tou trubicí vysavače přejel celé ruce a břicho. Mya zatím seděla na zemi u myčky a hladila Mishu, která jí ležela u nohou. Zcela evidentně v sobě našly zalíbení. I když Misha pravděpodobně nacházela zalíbení v každém, kdo ji nechtěl přímo zabít. Labužnicky přivírala oči a kdyby to uměla, stoprocentně by předla. Mya zajížděla rukou do její bohaté srsti na krku a za ušima. Vypadaly obě moc hezky.
„Dobrá. Teď mi přines svůj mobil, polož ho tady na stůl a zdejchni se na chvíli do ložnice.“
„Mobil je támhle na ledničce,“ řekla a vstala. Misha se za ní toužebně podívala. Když se za ní zavřely dveře, sundal jsem si kalhoty a začal s luxováním nohou. Ty mi trvaly taky dvacet minut, včetně obou půlek zadnice. Problém nastal se zády. Dosáhnu si úplně všude, ale na záda ne. Budu potřebovat asistenci. Jenže taky jsem na sebe nechtěl házet zpátky to skelnaté prádlo. Vzal jsem si od dřezu jednu utěrku a zkoušel si ji omotat kolem pasu, ale byla krátká. Zamířil jsem proto do koupelny a našel tam ručník. Pak jsem se vrátil do kuchyně, pootevřel dveře do ložnice a pološeptem na ni houkl, ať se vrátí.
„Hele, potřebuju ještě záda. Na ty nestačím. Zvládneš to?“
„Jo.“
Podal jsem jí hadici vysavače a otočil se zády. Dělala to velmi pečlivě a systematicky a byl to první světlý bod dnešního dne. Bylo to příjemné.
„Před kým utíkáte?“
„Policie, FBI, Národní bezpečnostní úřad, a kdoví, co ještě.“
„Co jste udělal?“
„Nic.“
„Tak proč po vás jdou?“
„Oni si myslí, že něco jo.“
„A co si myslí?“
„Vlastně ani nevím. Možná že jsem jim ukradl nějaký data nebo co.“
„Komu?“
„Ještě právě nikomu. Ale mysleli si, že se k tomu chystám.“
„A chystal jste se?“
„Asi jo. Ale nevěděl jsem, že jsou na to tak háklivý.“
„Co teď budete dělat?“
„Ještě nevím. Ale určitě něco vymyslím. Vždycky něco vymyslím.“

„Hmm…“
„Budu potřebovat nějaký… nějaký kalhotky… asi největší, co máš.“
„Nemám žádný takový velký.“
„Tak nějaký co nejvíc natahovací, nebo něco vymysli, potřebuju prostě hadry na dnešní noc. Pokusím se do rána sehnat jiný, ale odsud nemůžu vypadnout nahý.“
„Zkusíme nějakou sukni.“
„Bez kalhotek?“
„No a? Spousta ženských nosí sukni bez kalhotek.“
„A ty?“
„Někdy.“
„Co děláš?“
„Účetní.“
„Kde?“
„V Jeffersonově pohřebním ústavu.“
„Jak se mu daří?“
„Je to snad jediná prosperující firma v okolí.“
„Takže je docela možné, že se se mnou setkáš tak za týden ve své účetní knize.“
„Možná.“
„A muž?“
„Nemám muže.“
„Co dělal, když jsi ho měla?“
„Policajta.“
„Cože?“
„Dělal u policie na docela vysokém postu. Co dělá teď, nevím. A ani nechci.“
„To se nedivím.“
„Proč prcháte se psem?“
„Ty bys opustila svýho psa, kdybys potřebovala někam utéct?“
„No, já nevím… Je to praktické?“
„Ani nevíš jak. Už několikrát mi pomohl.“
„Jak?“
„Jenom tím, že prostě byl.“
„To je fakt. Když jsem viděla toho psa, tak mně nepřipadalo, že byste mě chtěl zabít. Možná kdybyste měl s sebou dogu nebo dobrmana, jenže tenhle pes má tak roztomilej obličej…“
„No právě. Chceš ho?“
„Cože?“
„No jestli ho chceš?“
„Vy se ho chcete zbavit?“
„Nechci. Ale mám o něj strach. Kdyby se mi něco stalo… myslel jsem, že by tu třeba mohl zůstat, než to všechno skončí. Jako v úschovně, dejme to mu za deset dolarů týdně.“
„Nevím, musela bych to promyslet. Možná by ani nechtěl.“
„Kdo?“
„Ten pes.“
„Je to holka. Misha.“
„To už bych měla tři holky.“
„Dyť holky jsou dobrý, ne?“
„Tak, hotovo,“ řekla a vypnula vysavač. Odhrnula si vlasy z čela.
„Tak díky. Půjdu se teď vykoupat a ty mi zatím najdeš nějaký ty hadry. Šlo by to?“
„Jo, šlo.“
Odešla opatrně do ložnice. Vzal jsem pistoli ze stolu a přesunul se do koupelny, kde jsem ji položil na okraj vany. Otevřel jsem oba kohoutky naplno a hledal mýdlo. Žádné tam neměla, což mi bylo divný. Byla tam jenom spousta plastových lahviček. Pravděpodobně používá nějaké tekuté, což já ale zase nesnáším. Otevřel jsem skříňku nad zrcadlem. Samý ženský blbosti. Další skříňka byla na zemi v rohu. Kleknul jsem si na všechny čtyři a otevřel ji. Prohraboval jsem se mezi pracími prášky. Vzadu jsem ucítil nějaký kovový předmět. Vytáhl jsem jej.
Byla to policejní osmatřicítka, Glock. Vysunul jsem zásobník. Byl plný. Panebože. Ta ženská mě mohla s ledovým klidem odprásknout. Třeba jak šla pro ten vysavač. Zatočila se mi hlava. Uložil jsem pistoli

zpátky, vlezl do vany, zavřel oči a přemýšlel o tom, proč to neudělala. Možná mě fakt zas zachránil ten pes.
116.
Když jsem se vrátil do kuchyně, praštila mě přes frňák rajská vůně smažené cibule a vajíček. Mya stála u sporáku. Už aspoň třikrát si mohla pod ty lehké šaty něco vzít, ale pořád byla pod nimi nahoře bez.
„Myslela jsem si, že byste možná něco zakous."
„Jsi hvězda. Myslelas velmi správně."
Také Misha se motala kolem plotny a zvědavě natahovala krk, aby měla ten svůj čenich co nejblíže ohniska, odkud ta vůně přicházela.
Mya se po mně podívala a vyprskla smíchy.
„No co… neříkej, že vypadám blbě."
„Naopak, skvěle…" a pokračovala v míchání vajíček.
Měl jsem na sobě květovanou sukni nad kolena (bez kalhotek) a malé tričko (největší co měla) s nápisem DOBROU NOC, jelikož ho používala jako noční košili. Asi jsem byl fakt hvězda.
„Kam půjdete?"
„Ještě nevím," řekl jsem a sedl si za stůl.
„Kdyby šlo jen o pár dní, možná byste tu mohl zůstat. U mě vás určitě nikdo hledat nebude. Jsem bejvalka policajta."
Zadíval jsem se na ni. Byla pořád krásnější. Ještě tak čtyři hodiny a bude tak krásná, že už tu zkejsnu až nadosmrti.
„Nepřipadá v úvahu. Už jsem nadělal spoustu problémů spoustě lidem a nechci do toho seznamu přidávat žádné další."
„Jestli vás hledají, tak toho nenechají, dokud vás nechytnou."
„Správná úvaha."
„Takže kam půjdete?"
„Fakt nevím."
Postavila přede mě talíř se čtyřmi míchanými vejci a pořádný krajíc chleba.
„Pivo nemám. Já ho nepiju a…"
„Jasně. Není třeba. Stačí voda."
Přinesla sklenici vody a sedla si naproti mně.
„Ty si nedáš?"
„Večeřela jsem před dvěma hodinama. Nechte si chutnat."
„Díky."
Pustil jsem se do jídla. Bylo skvělé.
„Jak ses rozmyslela s tou Mishou."
„Na jak dlouho by to bylo?"
„Nebudu ti nic namlouvat. Nevím. Ale mohu ti slíbit, že pokud se z toho dostanu, tak se pro ni určitě vrátím."
„Jak odhadujete své šance?"
„Padesát na padesát. Jsem totiž životní optimista."
„A kdybyste nebyl?"
„Jedna ku deseti."
Hladila Mishu, která se jí schoulila u nohou.
„Jasně. Na pár dní by to možná šlo."
„Víš, já už myslel, že ve Philadyorku neexistují normální lidi. Tam totiž, kde dělám, to je blízko Centra a jeho okolí, žádní normální nejsou. Fakt ne. Ale za ten týden, co jsem de fakto na útěku, jsem jich už poznal aspoň deset. Je to úžasné překvapení. Fakt. Až doteďka jsem si myslel, že normální, myslím takoví ty lidští lidi, že existují jenom ve starých filmech."
Zasmála se. Byla krásnější a krásnější. Nejvyšší čas vypadnout.
117.
Mya Hellionsonová, Ladyac Street 25, KENSEY POLAR, stálo na lístku, který mi dala. Slíbil jsem jí, že jí pošlu prachy za ty hadry. Nechtěla nic na účet, chtěla hotovost s donáškou až domů. Stejně se prý u ní budu muset zastavit pro Mishu. Jasně. Slíbil jsem jí to. Mrzelo mě, že jí nedokáži dost dobře vysvětlit, jak moc mi pomohla. Možná mi zachránila život. A možná mi ho jenom o pár hodin prodloužila. V každém případě ten její vysavač byl opravdu účinný. Žádné sklo jsem na těle necítil.
Šel jsme totálně opuštěnou tmavou ulicí místní čtvrti a cloumal mnou vztek na celé toto zkurvené město.

Vlastně na Centrum a všechny, co v něm žijí, a všechny, co jsou napojeni na COMSYSTEM. Asi se ze mě pomalu stával DIAMANT.
Vzpomněl jsem si na Ley Lynseyovou a uvědomil si, že jsem nedokázal vlastně vůbec nic. Ani doručit jeden pitomý vzkaz pravděpodobně jedinému člověku na světě, kterého měla a kterého několik let neviděla. Byl jsem totálně k ničemu. Zvolila špatného koně. To mě snad mrzelo nejvíc. Proč zrovna ona musela vsadit na tak špatnou kartu a proč zrovna já jsem tou její nejpitomější kartou v jejím pitomém životě.
Bloumal jsem v hluboké depresi tím hluboce depresivním prostředím zchátralé tmavé městské čtvrtě v dívčí sukni a tričku s nápisem DOBROU NOC a snažil se udržovat směr Kašperský vysílač, který mi May ukázala. Kousek nalevo od něj by mělo být sídliště CADISH. Byl jsem absolutně nepotřebnou součástkou morbidního soustrojí stravujícího samo sebe jako nějaký šílený čínský drak s třiceti miliony hlav.
Možná mi Ley Lynseyová dala poslední příležitost něco v tomto životě dokázat. A já ji zmršil. Nezůstane po mně vůbec nic. Nakonec ani ten jediný dobrý skutek. Možná by bylo nejlepší sednout si někde na kraj chodníku a prostřelit si hlavu. A nebo si možná popovídat s Mishou. Ale ta zůstala u Myi. Snad alespoň toho psa jsem udělal na pár dní šťastným.
Jak to říkal Spacey v tom starým filmu? ZAČAL PRVNÍ DEN ZBYTKU VAŠEHO ŽIVOTA. Skvělá věta. Budu se muset dát zase co nejdřív dohromady.

VI. ZPÁTKY VE HŘE

118.
Markův byt měl šest bezpečnostních zámků a téměř pancéřované dveře. Věděl jsem, že se do něj nikdy nemohu dostat. Mohl jsem se sice pokusit jednotlivé zámky z těch dveří vystřílet, ale tato metoda byla příliš hlučná a tím i nápadná, a pak taky by to mohlo trvat nejméně půl hodiny, což je dostatečná doba na to, aby si stačili pro mě přijet.
Seděl jsem na schodech před jeho bytem a bylo půl šesté ráno. Rozednívalo se. Zapálil jsem si poslední zlomenou marlborku. Musel jsem ji v tom zlomu přidržovat prsty, abych do sebe natáhl aspoň trochu nikotinu. Moc se to nedařilo, ale i ta trocha, co jsem do sebe dostal, působila víc než blahodárně.
Začalo se mi vracet logické uvažování. Během dalších dvou potáhnutí mi bylo jasné, že jediný, kdo mě může dostat dovnitř, je policie nebo FBI. Policii to nesvěří. Bude to FBI. Jestli Marka chytili, jakože určitě ano, a já doufal, že živého a zdravého, v tuhle chvíli už určitě ví, kde bydlí. I kdyby jim neřekl ani slovo, prostě to už ví. V tom případě je jasné, že se budou chtít do toho jeho bytu podívat. Vyšlou maximálně dva agenty, protože nebudou předpokládat, že by v tom bytě mohl někdo být. Samozřejmě že budou ozbrojení, ale určitě to nebude žádná protiteroristická jednotka s tanky tak jako v tom Humboltově skladišti. Možná přijedou i tři, možná i čtyři, i když já spíš sázel na dva.
Budou mít pochopitelně povolení k domovní prohlídce. To by jim mohlo být vystaveno tak něco po osmé, až se v FBI proberou úředníci a začnou makat státní zástupci. V tom případě by tu mohli být kolem půl deváté nebo něco před devátou.
Pak už by to neměl být žádný problém. Natáhl jsem poslední kouř z poslední cigarety, popálil si prsty a zvedl se ze země. No jasně.
119.
Přijeli až ve tři čtvrtě na deset. Federální mašinérie pracuje asi pomaleji, než jsem předpokládal. Už jsem to chtěl skoro vzdát, když jsem z větve jednoho stromu před Markovým bytem zahlédl modré Porsche s civilní značkou. Mohl to být samozřejmě kdokoliv jiný, ale ve skutečnosti nemohl. To auto se příliš lesklo, jako by právě vyjelo z myčky. Pitomci. Chtěl bych vidět kohokoliv z této čtvrti, kdo by měl tak naleštěné auto.
Byli tři. Takže kromě času mé výpočty zatím souhlasily. Dva byli v oblecích, jeden s brýlemi a nakrátko ostříhanými vlasy, druhý skoro plešatý, bez brýlí. Jenom nápis FBI na zádech jim chyběl. Ten třetí byl nějaký mladík v riflích a sportovní bundě s nápisem HAWKONS BULL (jeden ze tří hokejových týmů města). Přes rameno měl přehozenu ošoupanou koženou tašku. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že to je asi zámečník. Nechal jsem je vstoupit do chodby domu. Hned potom slezl ze stromu a vydal se do baráku za nimi.
Nechal jsem je vystoupat do osmého patra a sám se usadil v šestém. Barák působil naprosto opuštěně a já přemýšlel, kolik tu ve skutečnosti opravdu žije lidí. Slyšel jsem, jak si ten kluk HAWKONS BULL pokládá brašnu na zem a vytahuje z ní nějaké nářadí.
„Pane jo, to může být práce na hodinu," zaslechl jsem ozvěnu v chodbě.
„Moc se s tím nepárejte. Klidně použijte sílu. Ne teda, že bysme nějak spěchali, ale taky tu nemíníme

tvrdnout do oběda.“
„Myslel jsem, že chcete, aby to nebylo poznat.“
„Hovno, už ty dveře nebude potřebovat.“
„Takže mohu použít vrtačku…“
„Kromě granátu všechno.“
Trochu ve mně zatrnulo, když jsem zaslechl, že Mark už ty dveře nebude potřebovat. To by znamenalo, že je buď mrtvý, a nebo že dostane doživotí. Ani jedna z těchto variant mě neuklidnila, nicméně trochu uklidnila mé svědomí v případě, že ty dva budu muset prostě odstřelit. Svou pozici tedy měl jasnou v této hře už jenom zámečník. Tomu jsem rozhodně ublížit nechtěl. Zmínkou o nepotřebnosti Markových dveří si oba z FBI částečně podepsali rozsudek smrti, pokud budou dělat nějaké problémy.
Trvalo to třicet pět minut. Potom konečně ty dveře otevřeli a vstoupili dovnitř. Vytáhl jsem revolver, zkontroloval zásobník a natáhl jej. Necítil jsem žádné vzrušení a nervozitu. Necítil jsem skoro nic, což mi bylo divné. Ani jsem se nepotil. Byl jsem připraven zabíjet. Byl jsem klidný jako sfinga, u jejíž nohou leží mrtvé tělo Lucy Lynseyové.
120.
„Počkám na vás dole v autě,“ ozvalo se, když jsem byl v sedmém patře. Pistoli jsem svíral v pravé ruce za zády. Potkali jsme se se zámečníkem na podestě mezi sedmým a osmým. Naše pohledy se na krátkou chvíli setkaly. Můj zjev ho ani moc nepřekvapil. Přesně totiž zapadal do image tohoto napůl zdevastovaného paneláku obývaného zkrachovalými existencemi a pomatenými individui, vykolejenými z normálního světa. Prošli jsme kolem sebe bez jediného slova.
121.
Nechali dveře pootevřené, takže mi nedělalo žádné problémy vkročit do bytu zcela neslyšně. Byli si tak jisti sami sebou a svou božskou nedotknutelnou institucí, že je ani ve snu nenapadlo, že by nějaký blázen mohl vstoupit do bytu za nimi. Majitel byl v jejich vazbě a nebo už dávno mrtvý a nikdo jiný tam neměl co dělat. Jejich arogantní samolibost mě přímo dráždila. Proto, když jsem vstoupil do pokoje a viděl je tam sehnuté nad Markovým stolem, bez jakékoliv výstrahy jsem jednoho z nich střelil do stehna, druhého nechal otočit se a pak mu zamířil mezi vyděšené oči. Postřelený se skácel k zemi, jako bych mu vystřelil přímo srdce, a ten plešatý tam stál jako socha a zapomněl dýchat.
„Kdo se pohne, je okamžitě mrtvý.“
Ani jeden z nich se nehýbal a nevypadalo to ani, že by chtěli. Jenom šokovaně zírali na moje triko s nápisem DOBROU NOC.
„Jsem děsně nervózní, stačí sebemenší pohyb a střílím. Tentokrát už ne do nohou. Je to jasný?“
Nikdo z nich nic neřekl a nikdo se ani nepohnul. Pod tím s nakrátko ostříhanými vlasy a brýlemi se začala tvořit kaluž krve.
„Nebudete se hejbat a jenom mi řeknete, kde máte bouchačky. Vezmu si je sám.“
Buď zapomněli mluvit, a nebo se ještě nevzpamatovali z šoku.
„Začni,“ kývl jsem na toho s pleší, stojícího u stolu.
„Pod pravou paží.“
„Rozepni si sako a zvedni ruce.“
Poslechl. Zvedl je skoro až ke stropu a já zahlédl pouzdro s pistolí. Na chvilku jsem zaváhal a přemýšlel, jak mu ho vzít, abych se nemusel moc přibližovat. Bylo příliš riskantní pokusit se mu ho vytáhnout z pouzdra. Znají určitě spoustu chvatů, které nejméně jednou týdně procvičují v nějaké jejich pitomé podzemní tělocvičně.
Přistoupil jsem k tomu raněnému a zabořil mu pistoli do krátkých vlasů.
„Rozepneš si ty popruhy a hodíš pistoli i s pouzdrem na zem. Jestli se jen náznakem rukou přiblížíš k pažbě, tak střílím.“
Cítil jsem, jak se tomu pode mnou chvěje hlava. Plešatec udělal přesně to, co jsem chtěl, a pistole i s pouzdrem dopadla na zem.
„Kopni ji ke mně.“
Poslechl.
Odkopl jsem ji ke dveřím a nacouval k nim.
„A teď ty.“
„Vykrvácím.“
„Hovno vykrvácíš. Odepni mu to pouzdro, plešoune, a kopni mi ho i se zbraní. A pomalu, chci vidět tvoje ruce.“
Přesunul jsem se blíž k oknu, abych na ně fakt viděl. Plešoun rozepnul brýlatému popruh na prsou a já

měl u nohou další zbraň. Ve filmech jsem ještě viděl, jak mívají další malé zbraně kolem kotníku u nohou, tak jsem jim poručil vyhrnout si nohavice. A potom taky svléknout saka, jestli nemají další pistoli vzadu z pasem. Neměli nic. Připadali si asi jako v nějaké surreralistické grotesce, protože já musel vypadat jako nějaký totálně vyšinutý šílenec v těch ženských malých šatech a s obrovskou pistolí v ruce, mířící jim na hlavy.
Potom jsem je zahnal do koupelny. Postřelený brejlatec měl problémy vstát, tak jsem dovolil tomu jeho kámoši, ať mu pomůže. Pak jsem mu ještě doporučil, aby si tu ránu stáhnul ručníkem. Poté jsem zevnitř ustřelil kliku a zavřel je tam.
Můj notebook byl na tomtéž místě, kde jsem ho nechal.
Taky má taška s kreditními kartami a kódovacími disky. Prolétl jsem Markův šatník a vybral si rifle, tmavě modré tričko a svetr na noc, kdyby bylo zima. Mark byl naštěstí skoro stejně vysoký jako já. Taky jsem tam našel nějaké spodní prádlo. Pohybovat se v šatech bez kalhotek se asi nestane mým oblíbeným sportem. Převlékl jsem se, sbalil tašku a vypadnul.
122.
Vyšel jsem před barák a všiml si mezi stromy, že na druhé straně ulice zaparkovala dvě tmavá auta, jejichž lesk odpovídal lesku vozového parku FBI. Mrknul jsem napravo a křovím podél stěny domu se prodíraly nějaké dvě postavy s přílbami na hlavě. Sakra. Jak se to mohli domáknout?
Okamžitě jsem se stáhl zpátky do baráku. Rozběhl jsem se přízemím kolem prádelny a sklepních kójí na druhou stranu domu. Dveře ven naštěstí byly otevřené, ale když jsem vyběhl, všiml jsem si mezi stromy právě přijíždějících terénních aut. Byla dvě, jedno zastavilo a vyskočili z něj tři chlápci, druhé pokračovalo ještě o kus dál, kde ho zastavil přes cestu spadlý kmen stromu.
Vypadalo to, že se pokouší obklíčit dům. Do prdele, jak se to mohli dovědět? Pozoroval jsem je přes rozbité sklo dveří. Jeden z nich někam telefonoval. Do hajzlu. No jasně. Mobily. Já vůl jim sice sebral zbraně, ale na telefony jsem zapomněl. Bláhově jsem je zavřel do koupelny, odkud oni zatím živě komunikovali s ústřednou. Jak jsem s touhle inteligencí vůbec mohl přežít až do této chvíle? Větší kravinu jsem snad ani udělat nemohl.
Přijelo další dodávkové auto a z něj vyskákalo šest chlápků, u toho dva v plné policejní výzbroji i s plexi před ksichtem. Vůbec jsem nevěděl, co dělat. Mou největší nevýhodou byla skutečnost, že jsem to tu vůbec neznal, a tak jsem ani nebyl schopen určit směr, který by pro mě byl nejvýhodnější. Chlápci se přibližovali k baráku. Neměl jsem moc času. Instinktivní rozhodnutí v takových chvílích bývají ta nejlepší. Vyskočil jsem ze vchodu a vrhnul se ke stěně do nějakého křoví. Zalehl jsem tam na zem, asi pět metrů od vchodu, a znehybněl.
Dva chlápci v civilu a dva v polní policejní výzbroji se samopaly v rukou vstoupili do domu, aniž si mě všimli. Chtěl jsem počkat, až tam zalezou všichni, a pak se nenápadně vytratit. To byla ovšem špatná úvaha. Další zůstali venku, asi deset metrů od vchodu, a další čtyři ještě dál rozestoupení v parku v jakémsi půlkruhu. No jasně. Udělal bych to stejně, kdybych dostal hlášku, že v tom baráku je nějaký ozbrojený šílenec, který se nerozpakuje použít zbraň.
Neměl jsem moc času. Za chvíli zjistí, že byt je prázdný. Vysvobodí své dva kumpány z koupelny a začnou prohledávat okolí. Ovšem nejdříve zavolají policii a uzavřou celý blok, abych se nemohl dostat dál. Možná budou prohledávat jednotlivé byty, což by jim mohlo zabrat dost času, protože těch je tu víc než dost a z toho dobrá polovina neobydlených. Navíc jim pravděpodobně stejně nikdo neotevře. A soudní příkaz k prohlídce všech bytů nikdy nedostanou.
Jenže jestli ví, že ten, kdo tam ty jejich pitomce přepadl, jsem já, a že tedy nejsem odsud, bude jim jasné, že v žádném bytě schovaný nebudu, protože tu nikoho neznám. Budou předpokládat, že se snažím utéct co nejdál. A celkem správně. Do prdele. Byla to téměř bezvýchodná situace.
Z baráku vyšli dva asi dvanáctiletí kluci. Ten jeden si to přitom namířil podél stěny přímo ke mně a po cestě si rozepínal poklopec. Panebože. Zahlédl mě, když byl asi metr od mě a když už ho měl skoro venku. Dal jsem si prst před ústa a podíval se na něj těma nejprosebnějšíma očima, jaké jsem dovedl. Chtěl něco říct, ale pochopil dřív, než to z něj vypadlo. Já už se jenom modlil, aby to nebyl vzorný syn nějakého místního poldy. Nebyl. Zapnul si kalhoty, přišel ještě blíž ke křoví, pak si sedl na zem a opřel se zády o barák. Byl asi půl metru ode mě.
„Počkej, Lynne, dáme si ještě v klidu cigáro, ne?“ řekl tomu svému kámošovi, co postával na chodníku před vchodem.
„Co blbneš?“
„No asi je tu nějaká akce. Podívej na ty chlápky všude kolem. Dáme si cigáro a počkáme, co se z toho vyvine. Možná bude i nějaká zábava.“

Neviděl jsem vůbec nic, protože ten kluk si sedl chytře před to křoví, ve kterém já ležel, takže zakryl výhled nejenom mně, ale zároveň i těm fízlům. Byl fakt dokonalý. Za chvíli jsem zaslechl přibližující se kroky a doufal, že je to ten jeho kámoš. Kroky se usadily vedle něj. Byl to Lynn. Oba kluci si zapálili. Docela s chutí bych si dal s nimi.
„Myslíš, že někoho hledaj?“ zeptal se Lynn.
„Stoprocentně. Viděl jsi ty s tím samopalem?“
„Jo. Myslíš, že maj ostrý?“
„To si piš, že maj ostrý.“
„Doufám, že nehledaj fotra.“
„Tak mu zkus brnknout, nebo mu pošli hlášku.“
„Hovno. Fotr je už víc jak rok čistej.“
„Hele, kluci,“ ozvalo se najednou od vchodu, „neviděli jste tu takovýho chlápka, osamělýho, nakrátko ostříhanýho?“
„Ne, jenom vás, pane plukovníku,“ zahlásil jeden z nich.
Pak nějaké kroky směrem od baráku. A za nimi spousta dalších. Asi se stahovali. Zabořil jsem obličej do země a doufal, že si to ti kluci nerozmyslí.
„Steve, brnkni na centrálu, ať to zavřou až po Hallův most. Daleko nebude. Ať pošlou ještě dvě auta.“
„Tady se nechytáme, i kdyby sem poslali celý prapor.“
„To je mi jasný. Ale aspoň ať to zavřou. Chci mít kontrolu všech lidí, který budou chtít odsud vypadnout.“
„Co když nebude chtít vypadnout?“
„To si piš, že bude.“
Za chvíli jsem zaslechl startování aut. Odjížděli.
„Co jste udělal?“ zeptal se za chvíli ten kluk, co seděl blíž.
„Už odjeli?“
„Jo.“
„Určitě?“
„Jo.“
„Všichni?“
„Kurva dyť říkám že jo.“
„Zavřel jsem je do koupelny a utekl.“
„Cože?“
„No fakt. Dva přišli do bytu, jenomže já je přechcal a podařilo se mi je zavřít do koupelny. Jenže než jsem se stih zdejchnout, tak jich tu všude bylo kolem plno.“
Vylezl jsem z křoví a sedl si vedle nich. Lynn na mě zíral a teprve teď pochopil, proč si chtěl jeho kámoš zakouřit právě tady u toho křoviska.
„Vy jste uprchlej trestanec?“
„Ale hovno.“
„Tak proč za váma přišli?“
„Chtějí mi přišít něco, co jsem neudělal.“
„Fakt jo?“
„Fakt.“
Vytáhl jsem z kapsy dvě stodolarovky a dal každému z nich jednu.
„Díky za pomoc.“
Zírali na ty bankovky jako na zjevení. Možná nikdy tak velké peníze neviděli.
„A nevyloupil jste třeba poštu?“
„Záleží na tom?“
„Vlastně nezáleží,“ řekl Lynn a vzal si tu stovku, abych si to ještě nakonec nerozmyslel.
„Neznáte tu nějakou dobrou zastrčenou hospodu?“
„Tady jiný než zastrčený nejsou.“
„Já myslím fakt dobře zastrčenou, kde bych to přečkal, než je to omrzí, nebo aspoň do večera.“
„OTRÁVENÝ JABLKO.“
„To je hospoda?“
„Bar.“
„Vy se tu vyznáte?“
„Docela jo.“
„Myslíte, že byste mi mohli večer ukázat cestu, kterou nebudou hlídat?“

„Bez problémů.“
123.
V poledne jsem už seděl v hospodě OTRÁVENÉ JABLKO, zarostlé v téměř neproniknutelné džungli sídliště CADISH. Byl jsem tam jen já, pak čtyři kluci mezi deseti a patnácti lety a dva důchodci, upíjející pivo, jako kdyby to byla ta nejlepší whisky. Před sebou jsem měl panáka Johnyho Walkera, karton marlborek a notebook. Už mi bylo líp. A když jsem se trochu víc zamyslel, zjistil jsem, že už je mi úplně dobře. Ba nádherně. Byl jsem tak nějak spokojen sám se sebou a s tím marlborkem, co jsem měl v hubě. Svět byl najednou tak nějak krásnější a já si ho zkrásnil ještě tím panákem. Tělem se mi rozlil příjemný pocit a víra, že jsem absolutně neporazitelný.
Napíchnul jsem se na síť, vyhledal nejbližší pobočku nějaké banky (BANK VON NEUWIRTH) a nechal si tam převést pět tisíc. Možná bude trochu problém ji pak najít, ale věřil jsem si. Potom jsem kliknul na ikonu DOŠLÁ POŠTA, která mi tam pořád bláznivě blikala. Napsal mi zase ten, co se neumí podepisovat. DOPORUČUJI PŘESUN NA HUDSON ROAD. INSTRUKCE BUDOU NÁSLEDOVAT.
Odepsal jsem: POLIB SI PRDEL, VOLE.
Potom jsem si otevřel NAPOSLED NAVŠTÍVENÉ POLOŽKY a zkoumal, jestli tam zůstala ta cesta, kterou se Mark dostal na stránky DIAMANTŮ. Zůstala. Výborně. Otevřel jsem si je znova a hledal nějakou kontaktní adresu. Nebylo tam nic, kromě toho jejich bláznivého Manifestu o tom, že role lidstva na této planetě skončila.
Projel jsem to až dolů a nikde nic. Vrátil jsem se nahoru. Byl tam. Úplně nahoře pod horní lištou byl nápis VZKAZY. Odkliknul jsem je. Objevil se rámeček pro napsání vzkazu. Napsal jsem: RÁD BYCH SE SEŠEL S NĚJAKÝM DIAMANTEM, NEJLÉPE PAK SE ČTVRTÝM. Odklepnul jsem odeslat, což bylo provedeno neprodleně. Potom jsem ve vyhledávači naťukal HRABĚNKA VON NEUWIRTH a z tisíce nabízených odkazů vybral ten hlavní, firemní.
Otevřel jsem KONTAKT a do okýnka pro PŘEDMĚT napsal DŮLEŽITÁ ZPRÁVA O DIAMANTECH a do okýnka Vlastní zprávy pak POSER SI NOHU, TY KRÁVO JEDNA BLBÁ… A podepsal se ROGER DALMONT.
Když jsem to jméno pak viděl napsané na tom monitoru, ani jsem nevěřil, že je ještě moje. A možná už ani nebylo. Roger Dalmont pro toto město přestal existovat ve chvíli, kdy našli Ley Lynseyovou s dírou v hlavě na koberci v jejím obýváku.
Odeslal jsem vzkaz a bylo mi docela fajn. Fakt už mi tak dlouho nebylo. Objednal jsem si dalšího panáka a zapálil další marlborku. Svět byl krásnější a krásnější.
Zadal jsem do vyhledávače znova HRABĚNKA VON NEUWIRTH, protože to vypadalo, že mým úhlavním nepřítelem v této lokalitě bude právě ona. Monitor mě opět zahltil snad tisícem odkazů. Hraběnka je docela aktivní. Zkusil jsem KDO JE KDO, abych aspoň rámcově zjistil, co je vlastně zač. Její heslo čítalo přes sto řádků a byla tam i fotografie. Docela pohledná ženská, něco kolem padesátky, stylizovaná do image starých šlechtických rodů. Což měl asi podpořit i obrovský klobouk s péry exotického ptactva. Na té fotografii vypadala velmi sympaticky a přívětivě. Ale dojem často klame.
Podle oficiálního životopisu její rodina pocházela z Evropy, konkrétně z Německa a Čech. Patřila do jakési větve Buquoyů, která za dob císaře Františka Josefa II. byla jedním z nejvýznamnějších šlechtických rodů, vlastnící dost velký podíl Rakousko-uherského císařství. Po první světové válce se většina rodiny stáhla do Německa či Ameriky, po druhé válce a následně pak po nástupu komunismu ve střední Evropě byl i zbytek rodiny rozprášen po celém světě.
Jane-Marie Buquoy, což bylo jméno její babičky, si vzala někdy v sedmdesátých letech německého magnáta Josepha Von Neuwirth, což byl německo-íránský míšenec, jehož rodina zase vlastnila rozsáhlá ropná pole Íránu. Své ropné království po pádu Sovětského svazu pak záhadným způsobem rozšířili i na Rusko. Matka Hraběnky byla také poměrně aktivní, protože rozšířila rodinné bohatství o diamantové doly v Jihoafrické republice, ropná naleziště v Kanadě a několik hradů a zámků v jihozápadních Čechách, které po pádu komunismu tamější vláda, ač nerada, vracela.
Popis jejího majetku byl úctyhodný, ovšem velmi obecný. Nikde nebyla byť sebemenší konkrétní zmínka. Vše bylo popisováno jen velmi obecně: hrady, objekty, ropná pole, doly, naleziště vzácných kovů a podobně, ale nikde se nebylo možné dočíst, které konkrétní zámky a která konkrétní naleziště či firmy vlastní.
Sama Hraběnka, skutečným jménem Irinka von Neuwirth, investovala spoustu peněz do informačních technologií a do umění. Vlastní několik galerií (opět bez konkrétního určení) a má významné podíly ve firmách zabývajících se IT.
Do Spojených států přišla před čtyřmi lety, údajně z jednoho prostého důvodu, že Evropa ji začala nudit.

Ve Státech se usadila ve Philadyorku, kde založila několik význačných galerií a proslula svou charitativní činností.
Celý ten blábol končil tím, že přes své obrovské bohatství vystupuje Hraběnka velmi skromně a na veřejnosti ani v médiích se moc neobjevuje. V loňském roce obdržela občanství Spojených států amerických.
No vida. Docela šikovná holka. Zkusil jsem odkliknout náhodně několik dalších odkazů. V ROHINGTALLU založila rehabilitační ústav pro handicapované děti. Bylo tam několik fotografií, ale nebyla ani na jedné z nich. Samotný ústav vypadal velmi impozantně, protože byl postaven ve stylu nádherného evropského zámku z osmnáctého století.
Další odkaz popisoval její NADACI OSMÉHO DNE, sponzorující mladé nadějné výtvarníky z ekonomicky slabých vrstev obyvatelstva.
Ve fulltextových odkazech jsem pak jeden našel dokonce pod hlavičkou Zprávy z FBI, který jsem si pochopitelně taky otevřel. No vida. Hraběnka dostala STŘÍBRNOU PLAKETU philadyorské pobočky FBI za zásluhy. Ve zdůvodnění se pak samozřejmě nemluvilo o žádné aktivní spolupráci při potírání místních nelegálních struktur, ale o tom, že zdejší pobočku nechala vybavit nejmodernější počítačovou technologií, usnadňující efektivnější potírání zločinu.
Takže ty zvěsti o dobrých vztazích mezi FBI a Hraběnkou zas nejsou tak zcestné.
V sekci MODERNÍ UMĚNÍ jsem si pak zkoušel vyhledat další odkazy, protože mě zajímalo, který z výtvarných směrů ji uchvacuje nejvíce. Tak jsem se dozvěděl, že pro Gugenheimovo muzeum zakoupila KYTARISTU od Pabla Picassa a pro Národní galerii čtyři Monety z evropských sbírek. Nakonec jsem tam našel odkaz i na RAMSEY GALLERY, kterou jsem si pochopitelně taky otevřel, protože tam dělá Lesya Boothová. Překvapením jsem skoro spadl ze židle. Hraběnka von Neuwirth RAMSEY GALLERY vlastnila. Celou. Se vším všudy. Takže i s Lesyou Boothovou. To byla teda bomba. Takže milá Lesya dělá v galerii patřící Hraběnce, která neúprosně jde po její neteři.
Philadyork opravdu není tak velký, jak se zdá.
124.
Po setmění jsem se sešel s Lynnem a jeho kámošem. Ten se jmenoval Ted, jak mi prozradil po cestě k centru čtvrti. Řekli mi, že si to odpoledne prošli a že docela přesně vědí, kde ti chlápci postavili hlídky, a že je to úplně v pohodě. Jsou to prý debilové, kteří CADISH vůbec neznají.
Cesta trvala asi půl hodiny a park ožil. Přestože byl velmi málo osvětlen a většinou jediné světlo tvořil provizorní kabel natažený odněkud z okna se žárovkou zavěšenou ve větvích stromů, noční život zde pulsoval tepem centra velkoměsta. Na improvizovaných hřištích vysekaných v džungli se hrál basketbal, na chodnících posedávaly skupinky rozjařené mládeže, sem tam někde plápolal táborák a dokonce tu měli i improvizované kino, kde nějaký kluk promítal z počítače filmy na stěnu jednoho z paneláků. Po vymletých asfaltových pěšinách se proháněli kluci s holkama na kolečkových bruslích a skateboardech a kolem hospod, které většinou byly v přízemí některého z domů, to připomínalo odpolední rodinné pikniky v parcích, kdy skupinky lidí polehávaly mezi stromy a křovím a spokojeně popíjely své drinky.
Nakonec jsme prošli jedním panelákem až do nějakého vnitroblokového dvora, tam vstoupili do dalšího domu, jehož přízemím jsme se opět propletli až k opačnému východu a najednou jsme se ocitli na ulici.
„Tohle už je MONROE. Jste venku.“
„Víte to jistě?“
„Jasně. Jednu hospodu mají asi tři sta metrů vlevo při výjezdu z Hemingwayovy ulice a dál nalevo je to asi sto metrů do vstupní stanice metra. Takže nejlepší cesta je rovně. Směr COLOSSEUM.“
„Budu potřebovat nějaký obchody, a banku VON NEUWIRTH.“
„Takže uhnete trochu doleva. Tam už se doptáte. A tam by měly být taky obchody. Je to takový náměstí se vším možným. Ale hypermarket je až u terminálu, kde začíná COLOSSEUM.“
„Nepotřebuju hypermarket. Stačí mi nějaký hadry a mobil.“
„Nevím, jestli v tuhle dobu bude ještě něco otevřenýho. Tedy v COLOSSEU určitě, ale vy asi chcete něco dřív.“
„Jasně. No nic, s tím vy si nelamte hlavu. Díky.“
„Nebyla by ještě stovka?“ ozval se Lynn.
„Jasně že byla.“
Vytáhl jsem svazek bankovek a oddělil stovku.
„Díky.“
125.
Civilizační standard části MONROE byl poněkud vyšší než v sídlišti CADISH, ale to bylo hlavně tím, že už

tady byly normální ulice a chodníky, po kterých se dalo pohybovat. Už to nebyla džungle, ale klasické zanedbané město. Taky pouliční osvětlení fungovalo. Pořád to bylo KENSEY POLAR.
Na první krám jsem narazil už o dva bloky dál. Byla to cédéčka a pochopitelně bylo zavřeno. Po desáté večer už budou mít asi opravdu otevřeny jenom hypermarkety. Ted říkal, že první je u COLOSSEA. Teď šlo jenom o to, jestli už je v zóně, kde jsou kamery, nebo ještě před ní. Ale o tom jsem pochyboval. A uvnitř stejně kamery budou. Jenže jestli tam je pouze kamerový systém marketu, tak mi to může být ukradený. Jestli je tam ale monitorovací systém města, tak je to v hajzlu. A nenapadala mě žádná možnost, jak to zjistit. Kamera jako kamera.
Asi po půl hodině jsem našel aspoň to náměstíčko s BANK VON NEUWIRTH. Pochopitelně zavřeno. To mě taky mohlo napadnout. Jenže bez prachů jsem úplně nahraný. Vytáhl jsem z kapsy zbytek bankovek. Něco přes tři tisíce. To by mi nakonec do zítřka mohlo stačit. Vzdal jsem čekání před bankou a postupoval směrem k centru KENSEY POLAR. Tím bylo COLOSSEUM, které sice v centru vůbec nebylo, ba naopak, bylo to na okraji, ale nepochybně bylo žijícím a rozpínajícím se srdcem této zapomenuté čtvrti.
126.
Musel jsem to risknout. Hypermarket se nazýval TATCH a byl na vstupu do dopravního terminálu, kterým vlastně začínala honosná čtvrť Hraběnky von Neuwirth, COLOSSEUM, kterou zahájila přestavbu KENSEY POLAR. Všude kolem čněly proti noční obloze vysoké příhradové věže jeřábů osvětlené až po špičku jako vánoční stromečky. Všechny byly v pohybu. Pracovalo se tu nepřetržitě i v noci. Celá jedna část předměstí byla uzavřená vysokou plechovou ohradou, za kterou byl pravděpodobně hlavní zásobovací koridor pro stavební mechanismy a za kterou byla slyšet těžká auta přivážející tuny materiálu, především oceli. TATCH nalevo od staveniště tu zářil jako nějaký vzácný drahokam a vedle těch starých baráků na jedné straně a plechovou ohradou s jeřáby na druhé pak působil vskutku morbidně a nepřirozeně, téměř nadpozemsky.
Bylo něco před jedenáctou večer, když jsem vstoupil dovnitř. Obchoďák byl narvaný. Dokonalé mraveniště. Tolik lidí pohromadě jsem už nejmíň týden neviděl. Ani mi to nechybělo. Najednou mě to vrátilo o těch pár dní zpět, kdy jsem docházel do redakce GREEN STAR a kdy jsem ještě žil normálním spořádaným elektronickým životem jako dalších třicet milionů dalších nešťastníků. Jako kdyby to bylo nesmírně dávno. Jako někdy v dětství. Jako bych se musel znova učit hledat symbiózu s tímto přetechnizovaným a přelidněným prostředím.
Stál jsem chvilku jen tak ve vstupním vestibulu, který byl na jakési galerii, obchoďák pod ní padal dolů jako do nějakého přesvíceného a rozžhaveného kotle. S rukama v kapsách jsem sledoval ten do jiné dimenze posunutý svět a nabažil se toho asi po třech minutách.
Nejdříve jsem vyhledal obchod AMERICAN BELL a koupil si mobilní telefon. V té hospodě dnes odpoledne jsem dlouho přemýšlel, jestli to mám udělat nebo ne. Ovšem pokud se chci pohybovat v dopravním systému města, tak jsem to udělat musel, a teď už jsem tedy o tom nepřemýšlel.
Pán za pultem si opsal údaje z mé identifikační karty. Rozhodl jsem se pro Istvana Bacse z maďarského Gyoru a doufal, že se mě nezeptá na něco maďarsky. Hodil mou kartu do skeneru a mezi tím do počítače zadával kód Motoroly, kterou jsem si vybral. Potom ještě nezbytné focení. Nahodil jsem ty nejmrtvější oči, jaké jsem dokázal a snažil se nasadit výraz absolutního debila, což se mi možná i podařilo, protože chlápek za zařízením se pousmál.
Veškerá elektronická data mého mobilu a mě samotného pak byla během zlomku vteřiny odeslána do centrálního registru, který prvně začne určitě zjišťovat, kterýmpak letadlem jsem asi přiletěl. Počítám, že mu to může trvat nejméně dvě hodiny, než zjistí, že v posledních dvou letech žádným, a začne si ověřovat data někde v Evropě.
Chlápek aktivoval mobil a já se okamžitě spojil s automatickým systémem BANK VON NEUWIRTH, abych oživil svůj účet a zjistil, zda tam peníze opravdu došly. Byly tam. Skvělé. První krok na cestě do systému města mám za sebou.
Potom jsem navštívil hračkářství. Nebyl jsem v hračkářství nejmíň deset let, a tak jsem si teď připadal jako na nějaké úplně cizí planetě. Plyšové hračky byly pořád plyšové, akorát druhově se poněkud odlišovaly od těch, co jsem si pamatoval ze svých dětských let. Byly to nějaké nadpozemské příšery mimozemských civilizací, čtyřicetichapadlové chobotnice, trojhlavé kočky či šestinohé lišky. Polovinu oddělení zabíraly virtuální hry. Stavebnice, které jsem měl vždycky tak rád, zcela chyběly. U dobré poloviny věcí jsem vůbec nechápal, k čemu asi jsou a jak se s nimi zachází.
To, co jsem hledal, jsem našel až v oddělení panenek a hračkách pro holky. Mezi světélkujícími stuhami do vlasů, mluvícími mašlemi a jahodovými rtěnkami. Tetovací samolepky. Chvilku jsem se v nich přebíral a vybral si nakonec dvě sady. Jednu DÍVKA Z OSTROVŮ a druhou VÝCHODNÍ GEISHA.

Holka u pokladny ze mě byla úplně hotová. Za prvé ze zboží, které jsem nakoupil, a za druhé z platby v hotovosti. Vypadalo to, že jsem snad její první zákazník, který chce platit hotovými penězi. Vůbec nevěděla, kde má ta kasa zásuvku s drobnýma. Přemýšleli jsme nad tím oba asi pět minut, než jsme na to přišli. Stejně ji měla prázdnou. Nechal jsem jí celou pětidolarovku. V životě ji snad neviděla.
Potom jsem nabral směr WC. Našel jsem prázdnou kabinu, sundal kalhoty a pohodlně se usadil. Vytáhl jsem z kapsy otisky tetování a hledal nejvhodnější motiv. Nakonec jsem si vybral z VÝCHODNÍ GEISHY obrázek OCASU ČÍNSKÉHO DRAKA. Počkal jsem, až se místnost s umyvadly vyprázdní, a zabral pozici před jedním ze zrcadel. Napustil jsem umyvadlo a nechal obtisk minutu ponořen v teplé vodě, přesně tak, jak doporučoval návod. Pak jsem si obtisk opatrně přitiskl na pravou stranu tváře pod oko. Fakt nádhera. Nic nezblbne monitorovací kamery systému tak, jako jakákoliv kresba na obličeji. To se pak třeba můžou zbláznit. Nic jiného jim nepřeji.
127.
Motal jsem se kolem vstupních turniketů do placené zóny terminálu COLOSSEUM a vstřebával ten bláznivý ruch všude kolem. Vyhlížel jsem si oběť. Nemínil jsem se označkovat vlastním mobilem ještě dřív, než se dostanu do systému. Rozhodl jsem se pro někoho, kdo zrovna přijel a vystupuje ven. Tak bude větší pravděpodobnost, že to zjistí později. Kdybych to udělal obráceně, došlo by mu to hned u monitorovacích rámů před vstupem na eskalátory.
Trvalo asi deset minut, než jsem se rozhoupal. Nějaká ženská, z níž jsem viděl jenom záda a kaštanové vlasy, s otevřenou kabelkou na rameni, se tlačila k monitoru s mapou čtvrti. Asi tu byla poprvé a vůbec netušila, že všechno, co si z té mapy zapamatuje, jí bude absolutně na nic, protože až vyleze ven do té tmavé zdevastované reality, kde chybí jakékoliv identifikační cedule a směrovky, bude úplně mimo. Stoupl jsem si těsně za ni a bylo to daleko jednodušší, než jsem čekal. Prostě jsem jí vytáhl ten mobil, který měla hned nahoře, z kabelky a strčil si ho do kapsy. Abych nebyl tak nápadný, ještě chvilku jsem studoval mapu na tom velkoplošném monitoru, jako by mě to taky opravdu zajímalo.
Pak se najednou otočila a já jsem jí uhnul a ona se rychlým krokem vydala do nočního KENSEY POLAR. Zůstal jsem tam stát s rukama v kapsách, z nichž v jedné jsem svíral její mobil, a zíral za ní. Její obličej jsem zahlédl jenom na chvilku, ale stačilo to k tomu, abych si to všechno srovnal v hlavě a rozběhl se za ní.
„Počkejte, počkejte!“
Vyděšeně se ohlédla. Měla oči, které mi velmi připomínaly oči Ley Lynseyové. Ani ne tak barvou, jako spíš rezignovaným výrazem vyjadřujícím únavu z tohoto děsného a děsivého světa a všeho kolem. Oči smutku a beznaděje, oči zrazeného očekávání a nevysloveného zklamání. Oči, které si rozhodně nezaslouží, abych jim ukradl mobil. Asi ze mě nikdy profesionální zloduch nebude.
„Tohle vám nějaký chlápek u terminálu šlohnul z kabelky,“ řekl jsem a podával jí její telefon. Podívala se na něj a potom zpátky na mě. S tím ocasem čínského draka pod okem mi asi opravdu bylo těžké uvěřit, že tím chlápkem nejsem já, nicméně natáhla ruku a vzala si ho.
„Je váš, ne?“ chtěl jsem se ujistit.
Zmáčkla několik kláves.
„Jo, je můj. Díky, moc takových, jako jste vy, už dneska není.“
„Není zač. Rádo se stalo.“
Potom se otočila a rychlým krokem odkráčela do polozapomenutých ulic polozapomenuté čtvrti plné polozapomenutých lidí.
Normální debil, řekl jsem sám sobě a nakonec se trochu uklidnil aspoň pomyšlením na ten dobrý skutek, kterým jsem si to celé omlouval, a nakonec si i odpustil.
Na další oběť jsem pak čekal nejméně půl hodiny a byl jsem už daleko obezřetnější. Ze subjektů mého zájmu jsem vyloučil ženy a děti a soustředil se výhradně na muže, pokud možno v obleku a vypadající aspoň trochu bez finančních problémů. I když v této čtvrti jich mnoho takových nevystupovalo. Což mě taky mohlo napadnout dřív.
Chlápek měl asi čtyřicet, stál u sochy středověkého rytíře, kufřík a jednu igelitovou tašku u nohou. Telefonoval. Trpělivě jsem čekal, až domluví, a sledoval, kam schová mobil. Hodil si ho do vnější kapsy saka, čímž se okamžitě zapsal na seznam okradených dnešního večera v tomto městě. Jednou rukou popadl kufřík a druhou igelitku. Musely v ní být nějaké spisy nebo knihy, protože podle toho, jak ji zvedal, byla docela dost těžká. Hnal se směrem k záchodkům. Vydal jsem se okamžitě za ním s odstupem tří kroků. Vypadalo to, že mám štěstí a že fakt směřuje ke dveřím s označením WC.
Obě ruce měl plné, a když si chtěl dveře otevřít loktem, předešel jsem ho a otevřel mu je. Překvapeně se na mě podíval a pak poděkoval. Dnes dělám opravdu samé dobré skutky. Usmál jsem se na něj a ve

chvíli, kdy vcházel, mu sáhl pravou rukou do kapsy. U umyvadel už byl bez mobilu. Nechal jsem samozavírač zavřít dveře a vydal se zpátky k eskalátorům. Vypnul jsem svoji novou Motorolu a nechal aktivní jenom chlápkovu Nokii. Prošel jsem čtecím rámem a chlápkovi se v bance okamžitě odečetlo několik centů za další vstup.
Sjel jsem eskalátorem dolů a chtěl hodit mobil do prvního odpadkového koše. Pak jsem si to ale rozmyslel s tím, že bude lepší ho někomu hodit do tašky. Až nahlásí ztrátu, budou policajti sledovat někoho jiného. Nakonec jsem to ale vymyslel ještě jinak, protože kdyby byl nálezce nějaký pitomý poctivec, tak zase hned nahlásí, že našel v kapse cizí mobil. Nakonec jsem zvolil variantu, že ho v soupravě zasunu někam pod sedačku, ať si celou noc jezdí z jedné konečné na druhou, hlavně ale po jiných trasách než já. To mi připadalo docela zábavné.
Dole pod eskalátory se nacházela obří obchodní pasáž, která byla o třídu výš než ten TATCH nahoře. Tohle asi už bylo království Hraběnky von Neuwirth. Tohle totiž bylo už opravdové centrum, i když bylo od skutečného Centra vzdáleno asi dvacet kilometrů a určitě by ho v KENSEY POLAR nikdo nečekal. A vzhledem k tomu, jak bylo nové, bylo i daleko dokonalejší.
128.
V jedné z pasáží jsem zahnul do provozu SERVIS IT. Přes prosklenou výlohu jsem si všiml, že kromě děsně znuděného uhrovitého mladíka za pultem, čtoucího si nějaký comics, je úplně prázdný, což mně vyhovovalo.
„Dobrý den!“
„Dobrý den, pane, nějaké přání?“
„Jasně.“
Vytáhl jsem z tašky notebook a položil ho na skleněný pult, který jako by se volně vznášel v prostoru, protože jeho podpěry byly také tvořeny skleněnými tabulemi. Vedle jsem položil svoji zbrusu novou Motorolu.
„Potřeboval bych to propojit,“ řekl jsem.
„Propojit?“
„Jo, ten telefon s tím computerem.“
„Chcete si přetáhnout data?“
„Ne, chci z něj volat.“
„Prosím?“
„Chci volat z toho telefonu, ale přes ten počítač.“
Kluk zamrkal.
„No prostě chci, aby ten hovor z telefonu šel ven přes modem v tom notebooku, jestli mě chápete.“
Kluk otevřel notebook a mezitím odněkud zezadu přišel druhý, ve stejné vestě bez rukávů, s nápisem IT SERVIS. Opřel se o pult a sledoval nás.
„No, asi vás chápu, i když abych se přiznal…, nechápu smysl toho celého.“
„To snad ale ani nemusíte, ne? Je to důležité?“
„Jak to myslíte?“
„No jestli je ten můj důvod, proč to chci, pro vás nějak důležitý, rozumíte? Jestli ten důvod může nějak ovlivnit způsob toho technického řešení propojení.“
„Nemůže,“ řekl po chvilce.
„Tak proč se na to sakra ptáte?“
„No, je to trochu neobvyklé.“
„Myslíte technicky neobvyklé?“
„Mýlím spíš… tak nějak důvodově.“
Začal jsem být nervózní. Do krámu vstoupila další zákaznice. Nějaká osmnáctiletá holka s blonďatou roztřapenou hlavou, pihami na ksichtě a razantně se pohybujícími dásněmi zpracovávajícími žvýkačku. Tričko s dlouhým rukávem a na něm svetr s ustřiženými rukávy, rifle ustřižené nad koleny a roztřapené stejně jako ta její hlava. Stoupla si vedle mě a v pohodě se opřela o skleněný pult. Udělala ze žvýkačky bublinu. Myslel jsem, že ten druhý z personálu se jí bude věnovat, ale neměl to vůbec v úmyslu. Asi jsem byl zajímavější klient.
„Tak dokážete to propojit, nebo ne?“ zeptal jsem se podrážděně a znova si prohlídl tu holku. Chybělo jí už jenom skateboardové prkno či kolečkové brusle na nohách. Udělala na mě bublinu a položila na pult svoji otlučenou mobilku. Ani to ale nikoho z obou buršů nepřinutilo k tomu se jí věnovat.
„Takže vy chcete volat z toho telefonu se signálem přes ten notebook.“
„Přes jeho modem. Správně. Je to tak složitý?“

„Není.“
„Tak o čem tu sakra pořád debatujem?“
Otočil si můj notebook k sobě a zapnul ho. COMSYSTEM ho přivítal. Hrábl do kláves, aby si asi ověřil specifikaci operačního systému. Má nervozita byla stále větší a větší. Moc se mi to nelíbilo a začal jsem litovat, že jsem sem vůbec vstoupil. Holka vedle udělala další obří bublinu. Asi měla času dost a nikam nespěchala, protože jinak by je už musela nakopnout. Nejevili o ni ani ten nejmenší zájem.
Kluk pak něco naťukal na svém počítači, který měl vedle. Potom zase něco na tom mém.
„Možná to bude chtít U kabel,“ prohodila najednou žvýkačková skateboardistka. Oba se na ni překvapeně podívali, jako by si jí teprve teď všimli. Usmála se na ně a udělala další bublinu.
Burš dál něco vyťukával na mém notebooku, zatímco ten druhý odněkud ze zásuvky vytáhl kus černého tenkého kabelu s konektory na obou koncích. Položil ho na pult a dál sledoval toho prvního.
„To je váš notebook?“
„Samozřejmě že je můj. Nebo jste si snad myslel, že jsem ho někde šlohl?“
„Nestandardní vybavení.“
„Co tím myslíte?“
„No…“
Potom zase něco naťukával na tom svém computeru.
„Nevím, jestli vám to budu moci udělat.“
„Proč?“
„Máte divný modem.“
„Ten nezkoumejte. Chci jenom to propojení.“
Odklepl něco na svém počítači a soustředil se zase na ten můj. Otočil jsem se k té holce a zazubil se na ni.
„Možná by mohli nejdříve obsloužit vás, vypadá to, že to chlapcům bude chvíli trvat.“
Udělala další bublinu, pak se naklonila přes pult a vyškubla zdrojový kabel ze servisního počítače.
„Sakra co to děláte?“ obořil se ni ten, co se mi věnoval.
„Běž do prdele,“ řekla mezi dvěma bublinami a pokračovala:
„Ten chlápek chce jenom ten kabel, tak by mě zajímalo, s kým jsi zatím komunikoval.“
„Co si to dovolujete, vy…“
„Nic bych nedala za to, že za chvilku tu jsou poldové.“
Zíral jsem střídavě na ni a střídavě na ty dva z personálu. Ten druhý, který až doteďka mlčel, najednou rozhodně obešel pult, chytil ji kolem ramen a začal ji strkat z prodejny.
„Vypadněte, tady nemáte co dělat. Pro takové zákazníky tu nejsme!“
„Nesahej na mě, ty čuráku!“ a vyškubla se mu z rukou. Vrhnul se na ni a snažil se ji dostat ven, zatímco ten za pultem už něco vyťukával na svém mobilu. Konečně mi to sepnulo. Vytáhl jsem Magnuma a namířil ho na toho s mobilem.
„Zahoď to.“
„Cože?“ zeptal se.
„Řek jsem okamžitě to zahoď, nebo ti ho ustřelím i s kusem ucha.“
Šokovaně pustil mobil na zem. Ten druhý mezi tím stejně šokovaně pustil tu holku a zíral na mě. Ta se rozmáchla a se vší silou, jaké byla schopna, mu dala přesně mířenou facku. Zapotácel se a svalil se na záda. Zavřel jsem notebook a strčil ho jednou rukou do tašky, zatímco tou druhou jsem pořád mířil na uhrovitého mladíka.
„Ten kabel,“ řekla roztřapená teenagerka.
Hodil jsem do tašky i kabel z pultu.
„Dělej, policajti už budou za nejbližším rohem.“
Schoval jsem pistoli a vyběhl z krámu. Ona za mnou.
„Tam ne, vole, na druhou stranu,“ zaslechl jsem za sebou. Předběhla mě a utíkala mezi lidmi k nejbližším eskalátorům. Vydal jsem se bez rozmýšlení za ní. Skočila na eskalátor a sbíhala mezi lidmi dolů. Já za ní. Dole hned zahnula doleva, oběhla tři palmy a jednu fontánu až k nějakým dveřím zamaskovaným v žulovém obložení stěny. Vytáhla kartu, vsunula ji do malého otvoru a dveře se otevřely. Vpadla dovnitř a já za ní. Rychle za sebou zavřela. Potom rozsvítila. Byla to poměrně úzká dlouhá chodba.
„Co to je?“
„Technický koridor. Brácha dělá u technických služeb. Úklid. Má klíče od technických provozů. Nechal mi udělat kopii karty.“
„To jde?“

„Jo. Tys ten notebook někde šlohl?“
„Ne.“
„Tak co blbli?“
„Kdo?“
„No v tý prodejně?“
„Já nevím co blbli.“
Udělala bublinu.
„Podával někam zprávu, že něco není v pořádku, tak nekecej.“
„Tys ji viděla?“
„Neviděla. Jenže na to, co jsi chtěl, nemusel ten tvůj počítač vůbec spouštět a nemusel nic dělat ani na tom svým. Tutově podával někam zprávu, na ústředí nebo na policii. Tak jsem myslela, že jsi ho šlohnul.“
„Nešlohnul.“
„Tak jsem možná zpanikařila.“
„Možná ne. Je neautorizovanej.“
„Cože?“
„No jestli nějak nepoznal, že ten počítač je neautorizovanej.“
„Ty vole, to si teda piš, že to poznal, když se v něm hrabal. Kde jsi k němu přišel?“
„To je jedno, v každým případě bych ale o něj nerad přišel.“
„To je v prdeli, ty vole, to tam teda bude docela dobrej odvaz. To tam teď už prokazatelně je i FBI.“
„Jo, to je možný, ostatně ti mě už týden hledají.“
„Seš od Diamantů?“
„Ne, ale docela rád bych byl.“
„Kdo teda seš?“
„Neměli bychom raději někam vypadnout?“
„Jo, dobrej nápad.“
Vydala se chodbou a já za ní.
„A ty seš kdo?“ zeptal jsem se.
„Gina.“
„Aha, to je celej životopis?“
„Jo.“
„Proč jsi mi pomohla?“
„Já myslela, že ty jsi pomoh mně…“
„No jo, ale ty první. Kdybys tam nebyla, tak už mě možná fakt odvádí FBI.“
„Ráda dělám dobrý skutky.“
„A ty náhodou nejseš od Diamantů?“
„Ani náhodou.“
„Pak už to vůbec nechápu.“
„To neřeš, baví mě všechno, čím aspoň trochu můžu nasrat systém tohohle posraného města.“
„Tak proč se někam neodstěhuješ?“
„Si spad z višně, ne? A proč bych se stěhovala? Ať se odstěhují oni.“
„Kdo oni?“
„No ti lidi v těch kvádrech, prodavači, úředníci, bankéři…“
„No jo, jenže jich je možná dvacet milionů, takže by možná fakt bylo jednodušší, kdyby ses odstěhovala ty.“
„Jo, možná. Jenže mě to tu baví. Vlastně kdyby se odstěhovali, tak by mě to tu možná ani nebavilo.“
„To už teda vůbec nechápu.“
„To nevadí.“
129.
Prošli jsme obrovskou vykachlíčkovanou halou se spoustou prázdných kontejnerů, kde to páchlo jako někde v kafilérii.
„Docela to tu smrdí.“
„Tady se umývají odpadkové kontejnery. Teda měly by se umývat. Ale kluci na to většinou kašlou. Už jim ten smrad ani nevadí. Hlavně se dívej pod nohy, je to tu docela kluzký.“
Prokličkovali jsme opatrně mezi kontejnery na kolejnicích na druhou stranu a tam na halu navazovala jakási provozní místnost či co, jejíž celou jednu stěnu tvořil panel se spoustou tlačítek, vypínačů a potenciometrů či čeho. U obyčejného dřevěného stolu seděli nějací dva kluci v montérkách

TECHNICKÝCH SLUŽEB a popíjeli pivo.
„Čau, Gino, kde se tady bereš?“
„Čau, nějaká svině z IT SERVICE na nás chtěla zavolat poldy, tak jsme museli zmizet.“
„To je tvůj novej strejda?“
„Ne, to je chlápek, kterej vlez s neautorizovaným počítačem do servisu a chtěl, aby se mu na něj podívali.“
„Kecáš…“
„Nekecám.“
Kluci na mě nevěřícně zírali a prohlíželi si mě od hlavy k patě. Asi tak debilního exota v životě neviděli.
„Ty vole, ten asi dnes večer přicestoval z Marsu, ne?“ řekl jeden z nich.
„Náhodou není zas tak blbej,“ zastala se mě Gina. „Když se jeden z těch debilů na mě začal sápat, tak normálně vytáh bouchačku a ti se skoro posrali strachy.“
„Kecáš.“
„Nekecám. Je to docela kovboj. Pravda, trochu blbej, ale aspoň odvážnej.“
Já k tomu neříkal nic a jenom němě sledoval ten jejich duchaplný dialog na můj účet.
„Chceš pivo?“ zeptal se jeden z nich.
„Možná jo,“ řekl jsem a sedl si na volnou židli. Gina obsadila tu poslední a sáhla taky po jedné z plechovek na stole.
„Smí se tu kouřit?“ zeptal jsem se.
„Ježíšmarjá, ten asi fakt přilít odněkud z Marsu.“
„Možná si myslí, že by to cigáro tady mezi těma sračkama děsně smrdělo.“
Vytáhl jsem balíček marlborek a nabídl jim. Kluci si vzali, Gina ne.
„Co jsi tam vůbec dělal v tom krámě?“
„Potřeboval jsem spojit mobil s modemem notebooku.“
„A tos musel do servisu?“
„Moc tomu nerozumím.“
„Pro koho děláš?“
„Pro nikoho.“
„Nekecej. Ty seš od Diamantů, že?“
„Nejsem. Fakt ne.“
„To ti tak akorát věřím.“
„Fakt nejsem. Ale docela rád bych se s nima setkal.“
„Nekecej. Tak ukaž, co máš za problém?“
Vytáhl jsem notebook a taky mobil.
„Ještě tu šňůru,“ řekla Gina a udělala bublinu. Byla docela hezká. Ty pihy jí ladily k těm bublinám, co dělala.
„Ty si s tím poradíš, Jacku, ne?“ řekla.
„Jasně.“
Jeden z nich, asi Jack, otevřel notebook, pak vzal ten kabel a zapíchl ho někam do telefonu. Nikdy jsem si nevšiml, že by tam byla ještě jiná díra než do nabíječky. Druhý konec připojil do notebooku a nechal natáhnout COMSYSTEM.
„Chce to heslo,“ řekl za chvilku.
„Jo, tak se otočte.“
Poslušně se otočili a já naťukal heslo. Potom jsem notebook otočil zpátky k nim.
„Dobrý, můžeš pokračovat.“
Jack zadal nějaké údaje na klávesnici.
„Jak to, že v tom obchodě heslo nepotřebovali?“ zeptal jsem se.
„Taky se dovnitř nedostali. Stačilo jim otevřít charakteristiku operačního systému a jeho technický data.“
„Aha.“
„Máš neutorizovanej počítač a chceš neautorizovanej mobil,“ řekl Jack.
„Přesně tak, vidím, že to chápete rychleji než ti burši v té prodejně.“
Zasmáli se. Potáhl jsem z cigára a bylo mi fajn. A pak že se s těmi dnešními mladými nedá vůbec mluvit.
130.
Nechali mě vyspat na zemi na matraci pod nějakými topenářskými trubkami a Gina mě pak ráno pustila jedněmi z mnoha dveří znova do útrob COLOSSEA Hraběnky von Neuwirth. Bylo něco po osmé, ale ruch a zmatek byl stejný jako včera v jedenáct večer. To je největší kámen úrazu všech těchto přetechnizovaných obchodně-administrativních a dopravních center. Nebylo možné poznat, jestli je ráno,

odpoledne, večer nebo noc. Bylo to pořád stejné a vlastně nebylo ani poznat, zda je jaro, léto, podzim nebo zima. Jako by tyto mraveništní struktury zrušily čas a pulsovaly někde ve vesmíru mimo jakékoliv oběžné dráhy. Čas v nich byl zastaven, zmražen a určitým způsobem rozmělněn či destruován do jakési neurčitelné rozplizlosti.
Posnídal jsem v malém bistru asi s padesáti dalšími lidmi. Na tváři jsem měl vytetovaný vějíř thajské princezny. Cpal jsem do sebe sendvič a přemýšlel o dalším plánu. Nebo spíš o tom, že bych měl nějaký vymyslet. Zatím jsem to teda dokonale zmrvil a nenapadalo mě vůbec nic, čím bych to mohl odmrvit. Vlastně sem tam mě něco i napadlo, ale všechno to bylo z takových těch filmů o Jamesi Bondovi nebo Terminátorovi. Všechno bylo příliš akční a všechno kalkulovalo se spoustou náhod, které se ovšem stávají jenom v hollywoodských ateliérech.
Mohl jsem zavolat na FBI. A chtít po nich to CD. Řekl bych třeba, že mi ho ukradli a já se nějak dověděl, že toho blba, co mi ho ukradl, sbalili policajti. No jo, ale jak jsem se to dozvěděl? Sakra… No, třeba od kámošů toho blba, co se jim podařilo utéct. Šel jsem po nich a oni mi pak řekli tohle. Takže jestli by mi ho nevrátili… Sakra to je ale pitomé. Možná už se jim to podařilo otevřít, i když mně ne. Jim možná jo. A co jim řeknu? Že tam byly nějaké rodinné fotky? To je kravina. A co když tam doopravdy jsou?
Taky bych jim mohl nabídnout, že to od nich odkoupím. Cena do sto tisíc… Ještě větší blbost. Tak jako výkupné. No jasně. Mohl bych někoho unést a pak jako výkupné požadovat to CD. Nebo pohrozit nějakým pumovým atentátem v metru, když mi to CD do osmi hodin nepředají. Jenže jak vymyslet tu předávku? To by muselo být fakt super vymyšlené a to oni určitě budou mít vymyšlené ještě líp, aby mě dostali.
Pak bych teda mohl vpadnout se samopalem přímo na úřadovnu FBI a prostě to CD ukrást. Ale kde je mu teď asi konec?
Všechno to bylo tak pitomé, až jsem se zastyděl, jak mě to vůbec mohlo napadnout. Prostě jsem to posral a všechno, co jsem vymýšlel, jsem vymýšlel jen tak pro své vlastní částečné uspokojení, abych jako měl čisté svědomí, že jsem o tom aspoň přemýšlel. Jenže teď jsem si připadal ještě blběji.
Vrátil jsem podnos na mobilní stolek s použitým nádobím a vyšel do čtyřpatrové haly s výtahy, eskalátory, velkoplošnými obrazovkami a reklamami. Ze všech stran na mě útočily holografické prací prášky, automobily, mobily, sekačky na trávu, virtuální hry, důchodová pojištění a loterie. A zatímco před takovými čtrnácti dny jsem žádné takové blázniviny ani nevnímal, teď jsem si připadal fakt jako v soustředěné palbě.
Sjel jsem dolů a nasedl do první soupravy, která přijela. Vůbec mě nezajímalo, kam jede. Chtěl jsem se prostě jenom dvě zastávky přesunout. Možná na něco přijdu.
Když jsem opravdu po dvou zastávkách vystoupil, tak jediné, na co jsem přišel, bylo, že bych se aspoň mohl omluvit Lesye Boothové, ségře Ley. Vyjel jsem eskalátorem na šestipatrové náměstí zahlcené obchody s další holografickou a laserovou bitvou nejrůznějších reklam a sedl si na lavičku u vodní plochy s gumovými labutěmi a lekníny. Celý prostor se hemžil nervózně spěchajícími lidmi.
Vyndal jsem mobilku a propojil kabel do konektoru počítače, jak mi to ukazovali údržbáři od Giny. Nahodil jsem COMSYSTEM, pak zadal heslo a aktivoval modem. Naskočila mi ikona DOŠLÁ POŠTA. Odklepl jsem ji.
JESTLI NEBUDEŠ SPOLUPRACOVAT, NEPŘEŽIJEŠ. KONTAKT NA HUDSON ROAD. PAK ZAVOLEJ 455 644 412.
Zamrazilo mě. Nenapadalo mě vůbec nic jiného než FBI. Jenže jak se sakra dověděli adresu mého počítače? Může sem dojít pouze něco jako odpověď na můj vlastní mail, která by musela jít stejnou cestou jako ta moje pošta. Jenže podle všeho ta je absolutně nevystopovatelná, protože třikrát oběhne celou planetu, než dorazí k adresátovi. A pokaždé jinou cestou… Přemýšlel jsem o tom, komu všemu jsem psal. Kromě stránek Diamantů jsem psal taky Hraběnce Von Neuwirth. Podle toho, co mi říkali, je přímo napojena na FBI. Jenže já už podivné zprávy dostával před tím. Rozhodl jsem se to ignorovat.
Vyťukal jsem na mobilu číslo RAMSEY GALLERY, které jsem znal nazpaměť. Chvilku nic a pak se konečně ozvala nějaká unavená vrátná.
„Dobrý den, potřeboval bych mluvit se slečnou Lesyou Boothovou.“
„S kým prosím?“ zaskřehotalo to na druhém konci.
„Lesya Boothová, dělá tam u vás na poloviční úvazek.“
„Já vím, kdo je Lesya Boothová.“
„No to jsem rád. Mohla byste mě s ní spojit?“
„Není tady.“
„Dala byste mi na ni mobil, prosím vás? Musím s ní fakt nutně mluvit.“
„Nedala.“

„No dobrá. A nevíte, kdy tam bude?“
„Nebude.“
„Cože?“
„Nebude tady už nikdy.“
„Ona dala výpověď?“
Na druhém konci se rozhostilo ticho.
„Jste tam ještě?“ zeptal jsem se.
„Jo, jsem tu ještě. Slečna Boothová už tady nepracuje.“
„A nemáte na ni ani žádný kontakt?“
„Nemá žádný kontakt.“
„Já myslel…“
„Zahynula, asi před týdnem.“
Skoro mi vypadl mobil z ruky.
„Prosím?“
„Říkám, že je mrtvá.“
„Mrtvá?“
„Jo, srazilo ji auto někde na předměstí.“
„Boothovou srazilo auto na předměstí?“
„Ano, pane. Je mi líto…“
„Co by dělala sakra na předměstí?“ spustil jsem na ni najednou.
„Já nevím, pane. Tak jsem to slyšela.“
„To je blbost.“
„Vy jste ji znal?“
„Jo.“
„A nejste náhodou Roger Dalmont?“
Jako by mi po zádech někdo projel ostřím nože. Co po zádech, po krku. V životě mě neviděla, nemohla mě poznat po hlase, sakra…
„Pane, jste tam?“
„Jasně že tu jsem.“
„Já myslela…“
„Jak jste na to proboha přišla, že bych…“
„Na nic jsem nepřišla. Jenom mi řekli, že kdyby náhodou nějakej Roger Dalmont sháněl slečnu Boothovou, tak mu mám vyřídit vzkaz.“
„Kdo vám to říkal?“
„Co já vím? Nějaký chlap.“
„Jaký chlap?“
„Sakra já nevím. Takový obyčejný, jak chlapi bývají.“
„Aha…“
„Tak jste Dalmont nebo nejste?“
Vůbec jsem nevěděl, jak zareagovat. Moje minulost se najednou vrátila s razancí nukleárního výbuchu.
„Jo… jsem Roger Dalmont.“
„A jak vám mám věřit?“
„Kurva co já vím, ženská, jak mi máte věřit? Co vám řekl ten chlápek? Podle čeho mě poznáte?“
„Právě mi nic takového neřekl. Jenom řek, že když se objeví nebo zavolá Roger Dalmont tak…“
„Sakra, a jaký je ten vzkaz?“
„Fakt jste Roger Dalmont?“
„Jo.“
„Máte se mu ozvat.“
„Ozvat?“
„Jo. Chcete to číslo?“
„Jo.“
„776 377 157.“
„A dál?“
„Dál nic. Jenom že se mu máte ozvat.“
„Byl od policie?“
„Co já vím? Prostě normální chlápek.“

„Tak vám děkuji.“
„Není zač, pane Dalmonte.“
Ukončil jsem hovor a zůstal tam sedět s mobilem v ruce, tupě čumící na gumové labutě mezi gumovými lekníny na hladině jezírka.
Nemám šanci. Nemám tu nejmenší šanci… Sakra.
Zapálil jsem si marlborko a trochu se vzpamatoval. Naťukal jsem si to číslo do mobilu, než ho zapomenu. Ne teda, že bych na něj chtěl volat, ale člověk nikdy neví. S hlavou zakloněnou ke stropu ve výšce dvaceti metrů a plném světel jsem vyfukoval kouř a pozoroval, jak se ladně vznáší nad mou hlavu a proplétá se s těmi trojrozměrným reklamami tvořenými barevnými lasery.
Sakra, že by FBI byla fakt tak pitomá a myslela si, že se jim snad ozvu? To přece nemůže být pravda.
Znova jsem se vrátil ke svým hollywoodským scénářům. A co když jo? Co kdybych se fakt s nimi pokusil o nějaký výměnný obchod? Co kdybych jim nabídl spolupráci? Ale na čem, proboha? Vždyť já jim nemám co nabídnout. Vždyť já nakonec vůbec nic nevím. Oni si sice možná myslí, že vím, jenže já jsem úplně v prdeli, protože vím akorát tak hovno. Jenže to oni neví. Takže bych se možná mohl pokusit vyměnit to svoje hovno za to céděčko od Ley. Jasně. To je absolutně dokonalý plán, hodný tak akorát debila z psychiatrické léčebny. A jestli jim stálo za to zabít Lesyu, a nepochyboval jsem ani vteřinu o tom, že ji zabili, tak nebudou mít žádné problémy ani se mnou. Nakonec proč by se mnou vyjednávali? Vůbec jsem nechápal, který nemocný mozek v FBI mohl přijít na to, že bych jim fakt zavolal.
131.
„Dobrý den, tady Roger Dalmont,“ řekl jsem do telefonu a hodil do sebe panáka. Seděl jsem v nějaké zahradní restauraci, alespoň dotyčný architekt se snažil, aby vypadala jako zahradní, a před sebou měl notebook, kávu, krabičku marlborek a před chvílí ještě toho panáka.
„Zdravím vás, pane Dalmonte.“
Potom chvilku ticho. Vůbec jsem nevěděl, co říct. Myslel jsem, že mluvit bude on. Pohrával jsem si s prázdnou skleničkou a konečně se rozhoupal.
„Vy jste nechával pro mě vzkaz v RAMSEY GALLERY?“
„Ano.“
„Co se stalo Lesye?“
„Oni vám to neřekli?“
„Řekli, ale chci to slyšet od vás.“
„Autonehoda.“
„Kde?“
„MOONBEACH.“
„Autonehoda?“
„Nevím, jestli jste tam někdy byl, ale je to takové zapomenuté předměstí bez pořádného osvětlení. Stalo se to v noci.“
Počítač mi hlásil, že hovor se snaží někdo vystopovat. To mi ani hlásit nemusel, to bylo jasné.
„Co tam dělala?“
„Nevím, pane Dalmonte.“
„Nikdy se neodvážila mimo Centrum.“
„Obávám se, že to už nám bohužel neřekne, co tam dělala.“
„A vy tvrdíte, že to byla autonehoda.“
„To tvrdí policie, pane Dalmonte.“
„A vy pochopitelně nejste od policie.“
„Nejsem.“
„Takže FBI?“
„Ani FBI.“
„Tak co mi chcete?“
„Potřeboval bych se s vámi sejít.“
„Oč jde?“
„Nechce se mi o tom mluvit po telefonu.“
„Osobní schůzka?“
„Ano.“
„Nepřipadá v úvahu.“
„V tom případě děláte chybu.“
„Vy jste přítel Lesyi Boothové?“

„Možná.“
„To je co, možná?“
„Byl jsem její přítel, akorát že o tom nevěděla. Takže nevím, jestli se mohu považovat za jejího přítele.“
„Myslíte, že vystopujete ten hovor, když ještě budem spolu chvilku krafat o kravinách?“
„Nemyslím, já nedisponuji technikou, která by to dokázala. A ani nechci. Pořád doufám, že budete souhlasit s osobní schůzkou.“
„Doufáte blbě.“
„Byla by prospěšná pro obě strany.“
„Pro vás určitě, to chápu. Akorát mi tak nějak uniká ta prospěšnost pro mě.“
„Určitě by vyřešila spoustu vašich problémů.“
„Nemám problémy.“
„To si jen myslíte,“ řekl hlas na druhém konci spojení a pokračoval:
„Navrhněte termín a místo. Zkusím se přizpůsobit.“
„Hovno.“
„Jste ve městě?“
„Jasně že jsem ve městě, ale možná jste se měl zeptat, ve kterém.“
„Chápu vaši nedůvěřivost, přijedu kamkoli, Detroit, Chicago. Texas, Michigan, Los Angeles…“
„Možná Rio de Janeiro, Moskva, Nairobi, Praha, Paříž…“
„Myslím, že jste stále ve Philadyorku, pane Dalmonte.“
„Dostal jste svodku ranních hlášení od vašich podřízených?“
„Jen si tak tipuji.“
„Špatný tip.“
„Možná bych si vsadil na KENSEY POLAR.“
„Trhni si nohou, ty debile.“
Ukončil jsem hovor a hodil mobil na stůl. Do prdele. Kývl jsem na číšníka, aby mi přinesl dalšího panáka, a zapálil si cigáro. Ruce se mi trochu třásly, přestože přesně takto jsem si ten hovor představoval. Nepřekvapilo mě vůbec nic. Než jsem to číslo vyťukal, tak jsem dopředu věděl, jak to bude probíhat. A ono to tak probíhalo. Potřebovali čas, aby lokalizovali mou polohu, což se jim snad nepodařilo, tedy pokud software toho modemu byl opravdu tak dokonalý, jak tvrdil starý Bill Crosbane. Možná jsem jim pořádně zamotal palici. I když zas tak pořádně asi ne, když ví, že jsem v KENSEY POLAR. Sakra…
Možná se to jenom domýšlí. Možná neví vůbec nic a jenom to tak zkouší. Chtějí mě znervóznit. Tak proč jsem jim ale sakra volal? Některá svá rozhodnutí snad nadosmrti nepochopím. Možná to bylo jedno z těch instinktivních, které se mají používat jen opravdu ve chvílích, kdy už člověku nezbývá nic jiného. Jestli jsem se rozhodl tedy takto, tak mi můj vlastní mozek už nedával příliš mnoho šancí.
132.
Celé dopoledne jsem se pohyboval COLOSSEEM a vstřebával tu téměř zapomenutou atmosféru klipové smrště městského centra. Psychedelické útoky agresivních reklam, davy spěchajících lidí, mimoúrovňové křížení eskalátorů, pulsující život obchodních náměstí a přesvětlených pasáží. Neměl jsem žádný konkrétní cíl a tím ani nějaký podstatnější smysl existence samotné, což mě poměrně deprimovalo. Potřeboval jsem nějaký plán, ale vymyslete plán, když nemáte žádný cíl. A tím zároveň padá i motiv, a pak už zbude jenom jedno veliké nic uprostřed přetechnizované civilizace.
Možná bych se mohl vrátit k Mye Hellisonové a k Mishe. Možná bych tam byl daleko užitečnější než tady a dokonce bych tam možná měl i nějaký smysl. Jenže bych to asi vydržel den, možná dva. Prostě jsem to zprasil a teď hledal jakoukoliv možnost, jak to alespoň částečně napravit. Nenapadalo mě vůbec nic. Mé jediné pojítko s kontinuitou této pitomé story bylo telefonní číslo na nějakého chlápka od RAMSEY GALLERY.
Jestli jsem chtěl popohnat děj nějak dopředu, mohl jsem v tuto chvíli jít jen jedinou cestou. Přes ten telefon, o kterém jsem ale přesvědčen, že patří FBI. Jako v počítačové hře. Najednou se dostanete do situace, že vám zůstane jenom jedna jediná cesta, o které ale dopředu víte, že je špatná. Vrátit se už nemůžete, protože ty průchody za vámi se zbortily a ten jediný, který zůstal před vámi, vede do pekel. Pokud sedíte za počítačem, tak ale pořád máte ještě dvě možnosti. Buďto zkusit tu cestu do pekel a doufat, že se po té cestě vyskytne nějaká úniková odbočka, a nebo restartovat počítač… Jo. Jenže pro mě ta druhá možnost nebyla. Bylo mi jasné, že jestli o tom budu takto přemýšlet až do večera, tak před setměním znova vytočím číslo toho chlápka.
Některé počítačové hry jsou konstruovány tak, že jestliže se příliš dlouho nemůžete rozhodnout, začnou reagovat a donutí vás k rozhodnutí samy. V mém případě byla reakcí tohoto morbidního softwaru

padesátiletá ženská, oděná v křiklavé lehké šaty nad kolena. Srazili jsme se na horním výstupu z eskalátoru. Vrstvy jejího makeupu připomínaly mumifikovanou egyptskou princeznu s fialovými stíny pod očima a červánkovým západem slunce nad nimi. Agresivně rudé rty svítily z nepřirozeně žlutých vlasů, ze kterých po stranách vyčnívaly obří kroužkové chromované náušnice. Byla to taková ta klasická vyžilá prostitutka z konečných stanic metra, pro které se teprve v tomto věku ta práce stává opravdovou zábavou a koníčkem, i když její klientelu jsem si dost dobře nedovedl představit.
„Hele mladej," dýchla na mě dechem levných cigaret, „tam to bistro nalevo…"
„Prosím?" zeptal jsem se překvapeně.
„Nečum a zalez tam, mám pro tebe zprávu, Dalmonte."
Rána palicí přímo mezi oči. Musel jsem se opřít o zábradlí, abych se nesložil. Pokud jsem zaslechl své jméno přes stovky kilometrů drátů a pět satelitů, tak jsem to ještě dokázal vstřebat. Ale jestli mi ho v mé situaci řekl někdo ze vzdálenosti třiceti centimetrů, jako by si na mě sáhla sama smrt, k jejíž vizáži ostatně dotyčná dáma neměla daleko.
„Bistro nalevo, do hajzlu, nebo seš fakt tak natvrdlej?"
Neměl jsem vůbec čas ani schopnosti nějak racionálně tu novou situaci vyhodnotit, nicméně mé tělo se automaticky pohnulo ke zmíněnému bistru. Jako bych ho vůbec neovládal. Jako v nějakém snu, odříznutý od svých smyslů a čekající, co můj vlastní organismus provede. Jako bych se na sebe díval z dálky. Četl jsem v nějaké knize, že tak popisují klinickou smrt jedinci, kteří ji přežili. Jako by se na sebe dívali odněkud seshora. Jejich duše opustila jejich tělo. Přesně toto se teď stalo mně. Mé tělo tedy v pohodě došlo do bistra, ve kterém bylo všeho všudy asi patnáct lidí, a postavilo se k jednomu z kulatých stolků na tyči z nerezu. Lokty se opřelo o něj a čekalo, co bude dál. Mumifikovaná dáma vešla pár vteřin za mnou a postavila se vedle mě.
„Jste z toho nějakej přešlej," poznamenala a já jí vůbec nebyl schopen odpovědět. Nejspíš usoudila, že musím být úplný blb, navíc hluchoněmý. Stáli jsme u prázdného stolu přímo u vstupu, takže jsme oba viděli, jak prosklenými dveřmi vešli dva chlápci v perfektně nažehlených kvádrech. Oba tak kolem čtyřiceti, téměř jako dvojčata. Vypadali divně. Vypadali, jako když se dva policajti chtějí zamaskovat, aby splynuli s davem, a přemaskují se.
Tu ženskou vedle mě muselo napadnout asi úplně totéž. Jenže ona na rozdíl ode mě nebyla v žádném šoku a její mozek pracoval naprosto normálně a pohotově. Z kabelky z krokodýlí kůže přehozené přes rameno najednou vytáhla obří německý armádní revolver s velkým zásobníkem před spouští. Její pohyb jako by kopírovali oba divní chlápci, akorát s tím rozdílem, že sáhli do vnitřních kapes saka. Těsně vedle mé hlavy se ozval ohlušující výstřel z toho německého Lugera, zatímco druhý vyšel z Glocka okvádrovaného chlápka. Ženská vedle mě se pomalu začala kácet k zemi. Jeden z chlápků opět kopíroval věrně její pohyb a šel taky k zemi. Stačila ještě křiknout:
„Vem to za bar a pak přes kuchyň ven, vole…"
Druhý výstřel agenta mi prosvištěl těsně kolem hlavy a já zaslechl zpod stolku:
„Nečum a padej, dostala jsem to do nohy…"
A pak další výstřely z Lugeru a obrovská prosklená stěna za chlápkem v kvádru popraskala a začala se řítit za šíleného třeskotu k zemi. Ale to už všude kolem nás ječeli lidi a můj mozek konečně našel ten správný kontakt s realitou a já se jedním skokem vrhnul za sebe na barový pult a překulil se přes něj. Za mnou nad mou hlavou začaly poskakovat tříštící se láhve a různé druhy alkoholu smíchané s milionem střepů mi začaly padat na hlavu. Vrhnul jsem se po čtyřech lítačkami za pultem dozadu a zahnul doleva. Byla to kuchyně či co. Začal jsem kličkovat mezi pánvemi, míchacími stroji, troubami a stojany s talíři a personál vyděšeně uskakoval.
Potom další výstřel někde těsně za mnou, rezonující mezi plechovými troubami vzduchotechniky zavěšené pod stropem. Jeden z kuchařů hned přede mnou vytáhl odněkud zpoza kastrolů dvouhlavňovou kulovnici s krátkou upilovanou hlavní a mně blesklo hlavou, že je to můj konec. Ale nebyl. Asi si myslel, že jde o přepadení, a namířil ji proti lítačkám z baru.
Vystřelil. Dvakrát za sebou. Slyšel jsem, jak kulky naráží do kovových nerezových kotlů s nakrájenou zeleninou. Další střelba. Neviděl jsem, kdo koho skolil, protože já jenom dál prchal někam dozadu, instinktivně přikrčený mezi pracovními stoly. Viděl jsem jen, jak kolem mě vyskakují talíře do metrové výšky a dopadají jako porcelánová tříšť na dlažbu. Viděl jsem kastroly s horkou polívkou, ve kterých se objevovaly jakoby z ničeho nic díry a horká polívka tekla za příšerného sykotu na plotnu, kde se měnila ve smradlavou páru. Viděl jsem kusy roztrhaného masa lítající vzduchem a doufal, že není lidské. Najemno nakrájená zelenina se vznášela v prostoru a vytvářela popartové barevné struktury plující vzduchem. Zaslechl jsem houkání poplašného sytému a pak dusot dalších nohou.

„FBI kurva, nestřílejte,“ ozvalo se odněkud zepředu.
„Jdi do hajzlu,“ zněla stručná odpověď, za níž následovala další střelba z kulovnice.
Vypadl jsem nějakými dveřmi na chodbu a porazil kluka s tácem špinavého nádobí. Za krkem jsem ucítil teplou omáčku. Možná koprovou. Vrhnul jsem se do nejbližších dveří.
Sklad zeleniny. Přeskočil jsem několik pytlů brambor a proskočil dalšími dveřmi na druhé straně. Byla tam asi metrová rampa, přes kterou jsem přepadl na zem. Podařilo se mi vstát. Technický zásobovací koridor. Rozběhl jsem se automaticky do jeho tmavší části a po padesáti metrech narazil na odbočku, ústící do tunelu metra se sporým technickým osvětlením. Vedle kolejiště byla o metr výš ještě osmimetrová vozovka pro zásobovací auta. Tentokrát jsem se rozběhl tunelem směrem k osvětlené části, kde jsem tušil východ.
133.
Tunel ústil na nástupiště přímo spojené s obchodním centrem, ve kterém se nacházelo bistro, kam mě zatáhla ta pestrobarevná dáma. Bylo ode mě vzdáleno dobrých sto metrů a už se tam začali srocovat i uniformovaní policisti a začali natahovat kolem červenou pásku, aby to celé uzavřeli.
Taky tam přibíhali nějací chlápci v bílém s nosítky. Pohřební službu jsem zatím nikde neviděl a doufal, že snad ani nebude třeba. Měl jsem hrozné nutkání někde v davu počkat, až budou vynášet moji novou přítelkyni, abych se přesvědčil, že to fakt dostala jenom do nohy a jinak je v pořádku, ale hustota policistů stále rostla a já naskočil do nejbližší soupravy, která přijela. V zadní části vagónu jsem se pak otočil směrem k oknu a sloupl si to tetování na ksichtě. Moc dobře to nešlo, ale nakonec se mi to podařilo.
Vystoupil jsem o dvě stanice dál v nějakém skleněném království. Ze skla tam byly i odpadkové koše, včetně dveří na záchodky. Usadil jsem se na nejbližší lavičku, otevřel notebook a zapojil telefon. Potom vytočil číslo mého známého z FBI.
„Slyším vás, pane Dalmonte.“
„Jak víte, že volám já? Máte moje číslo v mobilu?“
„Nemám. Ale je to jediný hovor, u kterého se mi objevuje NEIDENTIFIKOVATELNÉ ČÍSLO.“
„Aha…“
„Tak jste si to nakonec rozmyslel.“
„Hovno jsem si rozmyslel, ty hajzle. Nevím, jak jsi mě dokázal lokalizovat, ale přísámbohu, že každého dalšího posraného agenta ti odprásknu bez varování.“
„Nevím, o čem mluvíte.“
„Hovno nevíš.“
„Stalo se něco?“
„Přestřelka v jednom baru. A to, že ti teď volám, znamená, že ti tvoji zasraní kámoši to prostě posrali.“
„Někdo po vás střílel?“
„Nejenom po mně. A jestli ti ještě nedošlo, jsem novinář…“
„Nechápu.“
„Zapomeň, že to nějak smetete ze stolu. Hned teď posílám mail do tří redakcí o tom, jak jste tady rozstříleli bistro. Počítám, že za hodinu se na síti objeví i počet mrtvých, aby moje zpráva byla kompletní.“
„Obávám se pane Dalmonte, že to pořád jaksi nechápete.“
„Dlouhý vedení máš spíš ty.“
„Nemám s tím nic společného a jestli jste se dostal do nějaké svízelné situace…“
„To spíš vy jste se dostali do průseru.“
„… nemám s tím opravdu nic společného. Nevím kde jste a odkud voláte. Jestli někde někdo střílel, rozhodně to nebyli lidi, na které bych já měl jakékoliv spojení.“
„Kecáš, ty kurvo…“
„Je mi líto, jestli to tak vidíte, a v tom případě vám opravdu nemohu nijak pomoci.“
„Taky jsem tě o to ani nežádal. Chtěl jsem ti prostě říct jen jedno: Další agenty střílím bez vyzvání, protože totéž oni udělali před chvílí.“
„Asi se to někomu vymklo z rukou.“
„To bych řek…“
„Ale já to fakt nebyl. Potřebuji s vámi mluvit.“
„Tak přijď příště osobně a neposílej zabijáky, ty svině.“
Ukončil jsem hovor a odpojil mobil. Zavřel jsem notebook a zapálil si marlborku. Jak je ta ženská mohla okamžitě poznat? Nebo prostě po ní šli a ona to věděla? Nepřichomýtl jsem se náhodou já k nějaké akci, ve které jsem vůbec neměl figurovat? Nebyl jsem nakonec jen náhodný statista v úplně jiné story? Mohla to být nějaká šílená ženská uprchlá z psychiatrické léčebny, po které šli celý den. Třeba fakt nakonec

vůbec nešli po mně. Sakra.
Potáhl jsem z cigarety a ucítil v zádech jemné mrazení. No jo, kurva, ale jak to, že potom znala moje jméno? Má teorie o náhodném přihlížejícím se zhroutila jako domeček z karet. Sakra, vždyť ona znala moje jméno!
Začal jsem mít takový nějaký divný pocit, že celé KENSEY POLAR je jen filmová kulisa pro mě jako hlavního hrdinu a všechno ostatní jsou jen nějací herci. Já jediný jsem skutečnou osobou, se kterou si režisér pohrává podle svých okamžitých nálad a morbidních nápadů. Jako v nějaké počítačové hře. Všichni mě znají a já neznám nikoho. Obětní beránek v šílené computerové hře. A nebo obyčejné šachy. Akorát že s tou mou figurou po šachovnici pohybuje nějaký debil.
Otevřel jsem znova notebook a znova zapojil telefon. Znova jsem si zapálil taky nové marlborko. Sakra, jestli na mě ty svině poslal ten chlápek z toho telefonu, tak stejně ví, že jsem v KENSEY POLAR. Navolil jsem opět jeho číslo.
Ozval se okamžitě, jako by měl ten telefon snad přirostlý k uchu.
„Zdravím vás, pane Dalmonte. Jsem docela rád, že voláte. Začínám o vás mít strach."
„Nekecej…"
„Váš hlas je důkaz, že pořád ještě žijete."
„Takže taky pochybujete o tom, že bych mohl přežít?"
„Ano."
V nastalém tichu pak nikdo z nás nevěděl, co říct, protože na tohle bylo pravdu těžké použít jakýkoliv komentář. Vzpamatoval jsem se až za chvíli:
„Jste tam ještě?"
„Já ano."
„Já taky."
„To je skvělé."
„Možná bychom se fakt mohli sejít."
„Konečně nějaká pozitivní reakce."
„Čekal jste ji?"
„Abych se přiznal, tak ani ne."
„Přijeďte do KENSEY POLAR. Do večera byste tu mohl být. Ozvu se vám s dalšími instrukcemi."
„Já jsem v KENSEY POLAR," ozvalo se na druhé straně.
Opět jsem oněměl. Ten režisér, který to všechno řídí, musí být totální břídil. Tolik náhod se do jednoho filmu ani nemůže vejít.
„Vy jste ve Philadyorku, v KENSEY POLAR?"
„Ano."
„Jak to?"
„Co jak to?"
„No jak to, že jste tady?"
„Usuzuji z toho, že vy jste tu taky."
„Kurva nedělejte ze mě blbce."
Ticho. Kouřil jsem jak zuřivý a můj mozek byl taky rozpálený doběla. Prostě mě dostali. Nemám šanci. Čekal jsem kulku v hlavě každou vteřinou.
„Dobrá," řekl jsem konečně, „zaručíte mi do večera, že po mně nikdo nevystřelí, a já se s vámi sejdu. Možná si budeme mít co říct."
„To vám zaručit nemohu, pane Dalmonte."
„Tak si poser nohu, vole."
„Já nemohu nijak ovlivnit, jestli po vás někdo nevystřelí."
„Mně stačí, když po mně nebudou střílet ti zasraní agenti z FBI. To mně úplně stačí."
„Nemohu vám to zaručit. Nejsou pod mým velením."
„Tak jděte za vaším nadřízeným, nebo za jejich, ať je odvolá."
„Nejsem z FBI."
„Kurva jak to, že nejste z FBI?"
„Prostě nejsem."
„Tak odkud jste?"
„Po telefonu ne, pane Dalmonte. To jistě pochopíte. Nemám takový mobil, jako máte vy…"
„Co tím chcete říct?"
„Chci tím říct, že náš hovor může někdo poslouchat. Možná ten, kdo po vás jde."

„Po mně jde FBI, ty vole…“
„To nekomentuji.“
„Tak kdo sakra seš a co chceš?“
„Sejdeme se a vyříkáme si to.“
„Ozvu se vám ještě dnes.“
Odpojil jsem mobil a zavřel notebook. Režisér se polepšil. Zamotal to víc, než jsem si jen dovedl představit. Je daleko geniálnější.
Panebože, jak já bych teď potřeboval nějaký RESTART.
134.
Dával jsem si hamburger v místní pobočce McDonald, a k tomu Budweiser Beer. Buď to FBI hrála tak dokonale, že mě nahlodala, anebo ten chlápek fakt nebyl od nich. Ale sakra od koho pak? A jak si asi chce domluvit schůzku, tedy v případě, že opravdu není od nich, když připouští, že ho možná odposlouchávají? V tom případě by to musel být někdo, kdo je v tom nějakým způsobem namočený. FBI nemůže odposlouchávat najednou miliony hovorů, které se v tomto městě odehrávají každou vteřinou. Musí mít ve svém akčním rádiu jen určité vytipované linky. A jestli ten chlápek je mezi těmi vytipovanými, tak asi má něco společného s mým problémem.
Jenže jaký je vlastně ten můj problém? Nebo spíš ten jejich problém. Bylo tu tolik neznámých, že jsem se v nich přestával orientovat. Je alfou a omegou fakt ten Malory jako šéf COMSYSTEMU, nebo smrt Ley Lynseyové, nebo snad snaha o kontakt na DIAMANTY? Sakra co v tom teda je? Nebo snad to cédéčko, které stejně už nemám?
Naproti mně se asi dvanáctiletá holka ládovala zmrzlinovým pohárem. Byl jsem už tak paranoidní, že jsem čekal, kdy vytáhne zpod stolu samopal a začne střílet někam za mě na další agenty. Došlo mi, že už ani nemusím vymýšlet žádný cíl své převratné mise. Že ho už ten software vymyslel za mě. Mým jediným cílem teď bylo jenom utíkat a snažit se přežít.
Nebyly to zrovna povzbuzující vyhlídky.
135.
Skoro celé odpoledne jsem jen tak jezdil COLOSSEEM z jedné stanice na druhou, procházel se obchodními centry, jezdil výtahy do obytných bloků a eskalátory vyjížděl až někam ke střeše. Snažil jsem se zapamatovat tváře lidí kolem mě, abych zjistil, zda mě někdo nesleduje, ale bylo to zcela nemožné. Současně se mnou se v té bláznivé struktuře pohybovaly miliony lidí a musel bych mít místo mozku počítač, abych si ty tváře zapamatoval.
Asi dvě hodiny jsem strávil na lavičce v HENTAI PARKU (pochopitelně mezi umělou vegetací) a poslouchal dva pouliční kytaristy, kteří seděli na zemi na dlažbě a hráli staré dávno zapomenuté fláky od Dylana, Led Zeppelin a Doors. Byli skvělí, hodil jsem jim pětidolarovku. Došlo mi taky, že jsem si chtěl vybrat nějaké peníze, ale vůbec se mi do banky nechtělo. Nevěděl jsem totiž, jestli ještě nějaké peníze vůbec budu potřebovat. Je možné, že dnešní den je pro mě tím posledním. Cítil jsem, jak se ta jejich smyčka začíná utahovat, a neviděl vůbec žádné východisko. Snažil jsem se o tom raději nepřemýšlet.
Upnul jsem se na toho agenta, co mi nechával vzkaz v RAMSEY GALLERY, a rozhodl se, že budu věřit té nejméně pravděpodobné variantě, tedy že fakt není od FBI a že mi třeba chce něco důležitého, i když já sám nevěděl, co by pro mě mohlo být důležité. Vymyslete něco, co může být důležité pro odsouzence v cele smrti. Tedy pokud by ta věc nebyla milost od guvernéra.
Přemýšlel jsem o tom, jakým způsobem by bylo možné zvolit si místo schůzky, když sám připustil, že ho možná monitorují. Jak mi tedy chce asi sdělit, kde bychom se mohli setkat. Pořádně mi to vrtalo hlavou, zatímco kluci hráli Dylanovu Nebeskou bránu. Docela příhodné.
Otevřel jsem notebook a zapojil telefon. Zavolal jsem mu.
„Ano, slyším vás, pane Dalmonte.“
„Kde se chcete setkat?“
„Myslím že by bylo nejlepší přímo tady v KENSEY POLAR, ať se nemusíme zbytečně přesouvat.“
„Jo, jasně. Ale jak se chcete domluvit, když jste sám říkal, že váš telefon je nejistý?“
„Nemůžeme se domlouvat přes můj telefon.“
„Takže předpokládám, že nějaké řešení máte připravené.“
„Abych se přiznal, tak vlastně ani ne. Ale pro chvíli, kdy si budeme domlouvat termín a místo schůzky, jsem schopen si sehnat úplně jiný mobil. Z něj vám pak zavolám.“
„Na jaký číslo?“
„Na jaké budete chtít.“
„No dobře, ale to bych vám musel říct do telefonu, který teď držíte v ruce.“

„Pravda, nemám to domyšlené zase do takových detailů.“
„To vidím.“
„Omlouvám se, ale konspirativní chování není mou silnou stránkou.“
„Zavolám vám za hodinu, do té doby to zkuste promyslet.“
Vypnul jsem telefon a zavřel notebook. Buď je to úplný debil, nebo totálně naivní káčátko. Já už o tom problému přemýšlel půl hodiny a na nic nepřišel. Pochyboval jsem o tom, že na něco přijde on. Jasně že si mohl ukrást mobil a z něho mi pak zavolat, jenže kam? Jak mu říct číslo mobilu, který bych si třeba chvíli před tím ukradl já? A na mobil, který mám zapojený přes modem notebooku, nejde ani odpovědět přes automatickou volbu. Absolutně neřešitelná situace. Přesto mu za hodinu zavolám. Nic jiného už ani ostatně dělat nemohu. Veškeré varianty dalšího postupu se smrskly jen na tu jedinou.
Zvedl jsem se a přejel o dvě stanice dál. V pasáži GREGORTUS probíhala nějaká reklamní akce KODAKU. Byla tam spousta pěkných holek v těch sytě žlutých kodakovských barvách. Zamíchal jsem se do davu a cítil se aspoň na chvíli trochu bezpečněji. Na velkoplošné obrazovce tam promítali nádherné záběry z Tibetu a z Himalájí. Něco po páté hodině odpolední jsem znova navolil číslo mého tajemného kontaktu.
„Měl bych pro vás určité technické řešení, pane Dalmonte.“
„Tak spusťte…“
„Máte papír a tužku?“
„Na co?“
„Nadiktuji vám číslo, na které zavoláte.“
„Sakra co blbnete? Po mobilech to nejde domluvit, to už vám snad muselo dojít.“
„Spíš mi došlo, že bez nich to nejde domluvit.“
„Jenže jestli nás teď někdo poslouchá, což jste vy sám připustil, tak to vaše číslo nadiktujete také jemu.“
„Pochopitelně. Ale bude mu na nic.“
„Nechápu.“
„Máte ten papír?“
„Mám dobrou paměť. Co je to za číslo?“
„778 254 885.“
„Co je to za číslo?“
„Číslo, které není možné napíchnout.“
„Každé číslo jde napíchnout.“
„Tohle nejde.“
„Jak jste na to přišel?“
„Je to speciální kódovaná linka, jejíž odposlech je nemožný.“
„A jak jste k ní přišel?“
„Mám určité kontakty.“
„Na FBI?“
„Nemá to s FBI nic společného.“
„Chci vědět, co je to za číslo.“
„Raději bych to nerozmazával.“
„To ani nemusíte, ale jestli je ten váš mobil napíchnutý, tak teď už to oni stejně ví.“
„Co ví?“
„Majitele toho čísla.“
„Možná jo. Ale je jim to houby platný.“
„Nemám žádné záruky. Chci vědět, co je to za číslo.“
„Když vám to řeknu, nebudete je mít taky.“
„Proč kolem toho naděláte tolik keců?“
„Vzhledem k vaší zcela pochopitelné nedůvěře k jakýmkoliv institucím.“
„To je číslo státní instituce?“
„Pochopitelně. Nebo snad myslíte, že stíněnou kódovanou linku by mohl mít v tomto státě někdo jiný?“
„Co je to za instituci?“
„Je to linka Ministerstva národní obrany.“
„Vy se s nima znáte?“
„Znám tam pár lidí, spolehlivých lidí. Udělají to pro mě.“
„Nevěřím.“
„Dobrá, nechte si to projít hlavou a zavolejte třeba později. Nemíním na vás nijak naléhat.“ Zamyslel jsem

se.
„Počkejte, a jak by to bylo dál?“ řekl jsem po chvilce. „Já tam zavolám a co?“
„Budete chtít plukovníka Gorcha.“
„Gorcha?“
„Jo, plukovníka Gorcha. Ten váš hovor přepojí na můj mobil, který mu těsně před tím řeknu. A taky si ho těsně před tím seženu. Je to fakt bezpečné. Ručím za to.“
„Kde jste sehnal kontakty na ministerstvo?“
„Dejme tomu za mých studentských let.“
„Nevěřím vám.“
„Znova vám nabízím, abyste si to všechno nechal v klidu projít hlavou. I když vzhledem k situaci bych to opravdu raději moc neprodlužoval.“
„K jaké situaci?“
„Pochopitelně k vaší.“
„Co vy o ní víte?“
„Možná víc, než si myslíte.“
„Jste mi schopen nějak pomoci?“
„Myslím, že ano. Ale to bychom si raději měli domluvit až při té osobní schůzce.“
„Kde vezmu jistotu, že mě některý z vašich ostřelovačů neodstřelí?“
„Nemám žádné ostřelovače, pane Dalmonte.“
„To pravda být může a nemusí.“
„Samozřejmě.“
„Potřeboval bych aspoň nějakou, byť sebemenší záruku, nějaký náznak záruky.“
„Bohužel, nenapadá mě žádný způsob, jak vám ji poskytnout. Vyjma mého čestného slova, že ode mě vám nic nehrozí.“
„Zavolám tomu plukovníku Gorchovi v osm.“
„Dobře. Před osmou dostane můj mobil. Pamatujete si to číslo?“
„778 254 885.“
„Výborně. Budu se těšit.“
Odpojil jsem mobil. Mám něco přes dvě hodiny, abych vymyslel místo schůzky. V prostředí, které vůbec neznám a kde jsem poprvé v životě. V prostředí, kde se mě snaží vypátrat a zneškodnit smečka agentů FBI, smečka nějaké šílené Hraběnky a smečka psychopatických Zeber, které se jí chtějí zavděčit.
136.
Přesně v osm jsem zavolal z kavárny BELLEVUER na číslo, které údajně mělo patřit Obraně.
„Prosím,“ ozval se příjemný medový ženský hlas, který jsem nečekal. Čekal jsem spíš vysloužilého veterána z afghánské války s prostřelenými hlasivkami.
„Potřeboval bych mluvit s plukovníkem Gorchem.“
„Moment, spojím vás…“
V telefonu to dvakrát cvaklo.
„Gorch,“ ozval se rázný hluboký hlas.
„Měl jsem volat přesně v osm.“
„Ano, vím o vás. Moment, musíme vás přepojit na úplně jinou linku.“
Pak ticho, jenom sem tam nějaké zapraskání.
„Už je to v pořádku, vydržte ještě, budeme vás spojovat přes Aljašský satelit, takže je možné, že ve vašem hovoru budou nějaké časové prodlevy. Ale na to si za chvíli zvyknete… spojuji vás.“
Ticho, jenom další praskání.
„Slyšíte mě, pane Dalmonte?“ ozval se najednou známý hlas, překvapivě čistě.
„Slyším vás. Jste si jist, že toto spojení je opravdu bezpečné?“
Telefon oněměl. Teprve za dvě vteřiny se ozvalo:
„Stoprocentně jist. Můžete být klidný.“
„KENSEY POLAR. Opustíte COLOSSEUM u terminálu BARLOW, východem na SAX LAKE. První ulice doleva, asi třetí barák. V přízemí je bar JULESE VERNEA. Budu tam na vás čekat za hodinu, to je přesně v devět. Zapamatujete si to?“
„Bez obav. Jak vás poznám?“
„Já poznám vás.“
„Myslíte?“
„Když tam vkročíte přesně v devět, nemůže dojít k omylu.“

„Budu mít na sobě námořnické tričko.“
„To jsou vodorovný pruhy?“
„Modrobílé.“
„Docela příhodné. Má poslední podobná schůzka se uskutečnila s chlápkem s černobílýma pruhama a skoro jsem při ní přišel o život.“
„Mám si vzít jiné?“ ozvalo se po kratší odmlce, než signál doletěl na Aljašku a zpátky.
„Risknu to. Vemte si ty pruhy.“
„Domluveno.“
Vypnul jsem mobil a zapálil si marlborku.
Ten bar jsem si obhlédl asi před půl hodinou. Byl poloprázdný. A hlavně byl mimo COLOSSEUM Hraběnky von Neuwirth. Nechtěl jsem jim to nijak usnadňovat. I když příliš velké šance jsem si nedával. 137.
Bar JULESE VERNEA mohl mít něco kolem padesáti míst, a když jsem tam o půl deváté přišel, bylo jich obsazeno asi dvacet. Trochu mě to zneklidnilo, protože odpoledne tu bylo totálně prázdno a očekával jsem, že večer to bude podobné. Nicméně možná to bylo lepší. Pokud se budou chtít pokusit o nějakou akci, čím víc lidí, tím to budou mít těžší. Tedy v případě, že deset z těch, co už tu teď seděli, nejsou agenti FBI. Pokud mě chtěli dostat, tak nic lepšího ani vymyslet nešlo.
Ani jsem nebyl moc nervózní, spíše tak nějak odevzdaný. Počítal jsem i s tím, že můj tajemný přítel sem přijde s osmi po zuby ozbrojenými chlápky a prostě mě sbalí. Kdyby to chtěl udělat, nic mu v tom nezabrání. Vlastně jsem se mu odevzdal na stříbrném podnose, protože celý můj manévrovací prostor byl zúžen pouze na to, že nastavím ruce, aby mi dali želízka. Pokud mě teda neodprásknou hned ode dveří.
Mezi hosty jsem žádnou pozornost nevzbudil. Byli tu vesměs čtyřiceti až padesátiletí chlápci, asi na cestě z práce nebo do práce. V rohu u baru seděly dvě ženské, kterým bylo dohromady tak dvě stě, a živě se bavily s barmankou, která mohla být tak o rok mladší. Ani ona si mě ani v nejmenším nevšímala.
Ze stropu visela pětimetrová ponorka kapitána Nema a v rohu stála nějaká figurína, snažící se roztáhnout složitou konstrukci křídel, přikurtovanou na zádech. Na stěnách byly zvětšeniny černobílých rytin z prvních vydání Verneových knížek. Boční svítidla byla ve tvaru první rakety z letu na Měsíc a stropní lustry tvořily poněkud složité teplovzdušné vzducholodě. Celou jednu stěnu pokrývalo akvárium se živými rybami, mezi kterými stál neživý potápěč ve skafandru z devatenáctého století a bojoval s chobotnicí, jejíž dvě chapadla už měl obtočena kolem nohou. V ruce měl sekeru a v očích vyděšený výraz. Docela příhodný výjev pro dnešní večer.
Za dvě minuty devět jsem si zapálil marlborku. Možná poslední ve svém životě, který zas nebyl tak krátký. Rozhodně jsem ho ale až dosud považoval zatím za tu menší polovinu. Za minutu devět se přibelhala barmanka. Lepší okamžik si opravdu nemohla vybrat. Myslel jsem, že ji snad zabiju.
Vyštěkl jsem na ni, že chci kávu, a odmítl se jí dál zabývat, protože jsem byl hypnotizován vstupními dveřmi. Barmanka nechápavě odkráčela a několik lidí se po mně zvědavě otočilo. Šíleně jsem se potil. Bylo devět hodin a vůbec nic se nedělo. Nikdo nepřišel. Vytáhl jsem pod stolem z tašky svou pistoli, opatrně ji odjistil a položil si ji na klín.
V devět nula jedna se dveře otevřely a vstoupila příšerně tlustá ženská s dlouhými mastnými vlasy, která tak tak prolezla dveřmi. Čekal jsem, že každou chvílí zkolabuju. Utřel jsem si hřbetem ruky zpocené čelo. Těsně za tou mnohatunovou krasavicí vstoupil poměrně vysoký chlap v manšestrových kalhotách a vodorovně pruhovaném modrobílém tričku. Rozhlížel se po baru a naše oči se setkaly. Pokynul jsem na něj rukou. Aspoň jsem doufal, že jsem pokynul, protože mé tělo mě najednou moc neposlouchalo. Musel přejít přes celý bar, aby se ke mně dostal. Všichni se po něm zvědavě ohlédli. Působil tu fakt jako pěst na oko. Ten manšestr k těm námořnickým pruhům moc nešel.
Mlčky se posadil naproti mně. Chvilku jsme se jenom tak prohlíželi, jako dva psi na ulici, když zkoumají, jestli je ten druhý schopen zaútočit, nebo se chce jenom seznámit.
„Jsem rád, že vás poznávám, pane,“ prolomil konečně ticho můj nový společník.
„Já možná taky. Ale to se uvidí až na konci. Jmenujete se nějak?“ pomalu ze mě začala opadávat ta příšerná nervozita a balancování na hraně kolapsu. Vlastně jsem byl šťastný, že mě neodstřelil hned ode dveří.
„Jack Slezay, jestli je to opravdu důležité.“
„Sledoval vás někdo?“
„Nevím o tom.“
„Co po mně chcete?“
Udiveně na mě pohlédl.

„Vlastně ani nevím. Spíš jsem se přišel zeptat, jestli nechcete něco vy po mně.“
„A měl bych?“
Usmál se.
„Nevím.“
„Takže oč jde? Proč jste mě kontaktoval a co o mně víte?“
„Mám dojem, že jste mě kontaktoval vy.“
„Na vaši žádost. Co o mně víte?“ nedal jsem se odbýt.
„Vím, že vás hledá FBI. Marně.“
„Zatím.“
„No a mě zajímá proč.“
„Co proč?“
„No proč po vás jdou.“
„To je celý?“
„Jo. Celý.“
Nevěřil jsem vlastním uším.
„A kdo teda vlastně jste?“
„Jack Slezay.“
„A dál?“
„Dál pracovník Národního bezpečnostního úřadu.“
„Vy jste od Bezpečnosti?“
„Ano.“
„To mi říkáte jen tak a až teď?“
„Zastřelite mě kvůli tomu?“
„Možná bych měl…“
„Nic proti vám nemám. Vlastně mě ani tak moc nezajímáte.“
Nechápal jsem vůbec nic.
„Takže vás zajímá vlastně co, pane Slezay?“
„Takže mě vlastně zajímá spíš to FBI.“
„FBI?“
„Přesně tak.“
„Co vy tam vlastně děláte v tom úřadu?“
„Nejsem oprávněn vám k tomu cokoliv říkat.“
„Tak proč jste hrál tu komedii s tím telefonem?“
„S jakým telefonem?“
„No mlel jste něco o tom, zda vás náhodou taky neodposlouchávají.“
„Tu obavu jsem skutečně měl. Něco se děje a my nevíme co.“
„Vy nedisponujete bezpečnýma linkama?“
„Pochopitelně že ano. Ale jak jsem říkal, zatím vůbec nevíme, co se děje. Nechtěl jsem riskovat. A plukovník Gorch je můj dobrý známý.“
„Ze školy?“
„Správně.“
„A co kdybyste se zeptal přímo FBI, co se děje?“
„Nechci se jich ptát. Neřeknou mi to. A právě to mě nejvíc znepokojuje.“
„Vy nejste jejich nadřízená instituce?“
„V jistém smyslu možná ano a v jistém ne.“
„Nechápu.“
„To nevadí. Prostě kdybych se zeptal přímo, tak se obávám, že toho spíš daleko víc pokazím, než abych něco zjistil. Od určitého okamžiku jakékoliv zprávy o vás totiž byly stornovány a nedostaly se dál než do řídícího operačního centra philadyorské pobočky FBI.“
„Takže, jestli jsem to dobře pochopil, vy tušíte, že se děje nějaká nepravost uvnitř FBI…“
„Dělají na něčem, co tají. Oficiální zprávy jsou zkreslovány nebo zcela smyšlené.“
„… a rozhodl jste se, že tomu přijdete na kloub.“
„Dostal jsem to příkazem od svých nadřízených.“
„Tím je kdo?“
„Národní bezpečnostní úřad. NSA.“
„Takže i on je na ně krátký?“

„Není. Proto na tom děláme, přijdem na to.“
„A vy jste se rozhodl…“
„… a já se rozhodl, že když mi neřekne lovící strana, proč honí tu druhou, tak se zeptám té druhé, proč ji vlastně honí.“
„Skvělý nápad.“
„Taky jsem na něj pyšný.“
Barmanka mi přinesla kafe. Můj společník si objednal také.
„A co když to ta honěná strana neví?“ pokračoval jsem, když se ženská odkolébala.
„Co neví?“
„No neví, proč po ní jdou.“
„To je blbost. Kdyby to nevěděla, tak nemá proč prchat.“
„Je to jako když vás honí zuřivý pes. Nic jste mu neudělal, ani nechápete, co to do něj najednou vjelo, ale raději prcháte, protože ten pes je fakt šílený a možná má i vzteklinu.“
„FBI není pes.“
„Ale mám dojem, že má vzteklinu.“
Podíval jsem se mu přímo do očí, abych poznal, jestli jenom hraje nějakou špinavou hru, nebo to myslí alespoň trochu upřímně, když se najednou jeho hlava rozprskla. Jako když umístíte dělobuch do melounu a ten pak odpálíte. Byla to skutečná exploze, kdy se krev a kusy masa rozletěly na všechny strany jako nějaký morbidní hrůzný ohňostroj či krvavý vodotrysk.
Ozvalo se řinčení prosklených tabulí směrem k ulici a moje nervová soustava zareagovala rychleji než můj mozek, který celou tu hrůznou situaci nedokázal nijak hodnotit. Během zlomku vteřiny jsem byl na zemi pod stolem s pistolí v ruce a slyšel, jak se kulky zavrtávají do stolní desky. Ze stropu se zřítila jedna z maket vzducholodí a všude se rozléhal jekot a vřískot ostatních lidí.
Vrhnul jsem se po zemi směrem k barovému pultu, pod kterým ležela jedna z těch mnohatunových ženských v kaluži krve. Za barem se v policích třídily láhve s alkoholem. Deja vu. Ozval se štěkot samopalu a kousek ode mě v omítce rozkvétaly nepravidelné květy, ostré střepy cihel svištěly všude kolem. Ucítil jsem ostrou bolest v rameni, jako by mi tam někdo bodnul rozžhavený nůž. Vrhnul jsem se po čtyřech do dveří za barem, ze kterých lítaly třísky, neohlížel jsem se napravo ani nalevo a v polokleku prchal krátkou chodbou do dalších dveří. Najednou jsem vypadl do tmy na nějaký dvůr. Střelba za mnou neustávala.
Rozběhl jsem se temným dvorem a uprostřed zakopl o nějakou bednu. Okamžitě jsem se zvedl a běžel dál. Zastavila mě až zeď, která mohla mít tak čtyři metry. Byly u ní kontejnery s odpadky, ale i kdybych na ně vylezl, nahoru přes zeď bych se nedostal. Zalezl jsem mezi dva kontejnery a těžce oddychoval. Uvědomil jsem si, že jediné, co mám, je těžký Magnum v ruce, protože tašku s notebookem jsem nechal pod stolem v baru. Opřel jsem se o zeď a měl problémy s dechem. Zkontroloval jsem, jestli mi v kapse zůstaly aspoň marlborka. Naštěstí jo. Dokonce i mobil.
Zevnitř se pořád ozývala střelba, i když už ne tak silná. Rozhodli se asi, že vyvraždí celý bar. Začal jsem pochybovat o tom, že to je FBI. Ti jsou přece jenom vázáni nějakými pravidly. Tohle byl čistý masakr ve stylu mafie. Brutální nelítostný krvavý masakr. Přemýšlel jsem o tom, proč prvně skolili Slezaye a ne mě. Možná byl pro ně nebezpečnější. Já jsem možná nakonec totálně bezcenná figura, která se jim v tom pitomě motá, ale pro rozuzlení příběhu absolutně nepodstatná.
V dálce jsem zaslechl houkání policejních sirén. Rozhlédl jsem se po dvoře. Napravo jsem uviděl železnou bránu, kterou bych možná dokázal přelézt, protože její výplň byla tvořena tyčemi, po kterých by se dalo vyšplhat.
Dveře z chodby, kterou jsem unikl, se najednou otevřely a vyšli z nich dva lidi. Viděl jsem sice jenom jejich siluety, ale i tak jsem poznal, že jeden má v ruce samopal a druhý nějakou pušku. Rozhlíželi se po dvoře. Přitiskl jsem se ještě víc mezi kontejnery. Jestli ještě chvilku budou čumět do tmy, jejich oči se adaptují a pak mě nemohou přehlédnout. V bezvýchodných situacích věř svému instinktu, zazněla mi v uších poučka z kurzu.
Rychle jsem zhodnotil situaci a zjistil, že je opravdu bezvýchodná. Instinkt. Uchopil jsem pistoli do obou rukou, namířil a stiskl spoušť. Potom podruhé a potřetí. Mířil jsem na hlavu, protože bylo jasné, že budou mít neprůstřelné vesty. Všechny tři výstřely byly úspěšné, přičemž ten třetí zcela zbytečný. Ani si nestačili uvědomit, co se děje. Jejich hlavy se sice nerozprskly jako hlava Slezaye, nicméně výsledek byl tentýž.
V baru se pořád ještě ojediněle střílelo, čímž ty mé výstřely mohly ujít pozornosti. Nezaváhal jsem ani vteřinu. Vrhnul jsem se k nim a sebral samopal. Magnuma jsem si strčil za pas a prchal k bráně. Přešplhal jsem ji asi během vteřiny. Skočil jsem na kamennou dlažbu a před sebou zahlédl osvětlenou rampu do

suterénních garáží. Za sebou jsem zaslechl výstřely a kulky rozechvívající tyče brány jako nějakou zvonkohru. Nalevo ode mě mezi dvěma domy zastavilo auto a vyběhly z něj stíny čtyř mužů. Do prdele. Posily. Ze všech sil jsem se rozběhl dolů do garáží a sprintoval po spirálovité rampě někam do jejich útrob.
138.
Ještě než jsem dole stačil podlézt závoru, zaslechl jsem za sebou skřípění pneumatik. Mohlo to být tak o patro výš. Nejbližší ohyb byl ještě pět metrů daleko a já se vrhnul za něj. Vyhlédl jsem právě včas, abych zahlédl odraz světel na zaoblené stěně rampy. Byl slyšet skřípot plechu o boční betonovou stěnu. Asi to nebyli žádní turisti s novým autem, vracející se z nedělního pikniku.
Dvojice ostrých světel se vynořila znenadání, jako by vyrostla přímo z toho betonu, a já bleskurychle zaklínil samopal mezi dopravní značku a roh zdi a stiskl spoušť. Proud střel směřoval přímo mezi ta dvě světla, která najednou zakolísala, nějak divně se zhoupla a naprala to přímo do pilířku závory. Jedno ze světel zhaslo. Rozstřílel jsem ještě celé čelní sklo.
Neměl jsem už vůbec nic, jenom holý život a samopal v ruce. Bez tašky s notebookem a cédéčky jsem byl NIKDO. Odříznutý od všech účtů a bez možností dalšího kontaktu se světem. Jen holý život a samopal. V takovém případě se svět najednou změní a celá jeho existence je založena na úplně jiných pravidlech a hodnotách. V takovém okamžiku se změní celá jeho struktura včetně schémat dalšího fungování.
Ta teď byla postavena zcela jednoznačně, čistě, srozumitelně a bez jakýchkoliv pochybností.
Přistoupil jsem opatrně k rozstřílenému autu. Byli tam jenom dva. Řidič měl prostřelený krk, ze kterého mu pořád stříkaly proudy krve, spolujezdec se samopalem na klíně a hlavou nepřirozeně zvrácenou dozadu měl průstřel hrudníku. Ještě sípal. Vytáhl jsem Luger, přiložil ho k jeho hlavě a stiskl spoušť. Krev postříkala boční okno, které nějakým zázrakem zůstalo celé. Nedělalo mi to opravdu žádný problém a ta skutečnost mě trochu překvapila. Buď jsem v pořádném šoku, nebo se skutečně změnila struktura světa. Pravděpodobně další level.
139.
Někde nahoře na rampě jsem zaslechl další auto. Rozběhl jsem se mezi zaparkované vozy. Byla to obrovská hromadná garáž, kterou určitě neměli předplacenou žádní boháči. Šlo spíše o takové to klasické záchytné parkoviště pro cestující do zaměstnání, kde z předměstí dál do centra mohli pokračovat jenom městskou dopravou. Výška jednotlivých podlaží byla pouhé dva metry a auta stála na kovových visutých rampách tím nejúspornějším uspořádáním.
Středová komunikace byla společná vždy pro tři podlaží, takže když jste chtěli vyjet, museli jste část rampy spustit na úroveň komunikace. Něco jako když se rvou auta do trajektu. Všechna měla sklopená zrcátka a po zaparkování jste se z vozu dostali jen střešním oknem, pokud jste ho tedy měli. Mezi jednotlivými vozy se v některých místech ani nedalo projít.
Vyhoupl jsem se na střechu jednoho vanu právě ve chvíli, kdy k závoře dorazil nějaký Buick. Vzhledem k nízkým stropům se tam nedalo stát, ba ani klečet. Lehl jsem si na střechu na břicho. Z Buicku vylezl chlap s pistolí v ruce a prohlédl rozstřílený vrak. Potom se zahleděl směrem do garáží. Složil jsem ho jediným přesně mířeným výstřelem. Skoro nic jsem za těch dvacet let nezapomněl.
Možná konečně pochopí, že tahle válka nebude jednoduchá. Z Buicku se okamžitě ozvala střelba, ale očividně vůbec nevěděli, kde jsem, protože stříleli jen tak naslepo do prostoru garáží. Kulky se odrážely od kapot aut a ozvěnu znásobovalo to obrovské množství plechu, kterým byla garáž narvaná.
Spustil jsem dvě krátké dávky směrem k Buicku a zaslechl výkřik. Jednoho jsem možná dostal. Překulil jsem se na stranu a opatrně se spustil mezi auta. Snažil jsem se uličkou protlačit dál. Šlo to jen přes tři auta, pak jsem musel znova na střechu. Zaslechl jsem dusot po centrální rampě, která byla dvě podlaží pode mnou. Přeskočil jsem na další auto, ze kterého bylo vidět dolů. Chlápek se samopalem šel opatrně přímo středem rampy a vždy po pěti krocích se zastavil a zaposlouchal se. Zaslechl jsem přijíždět další auto. Počkal jsem, až se chlápek otočí opačným směrem, a pak ho skolil.
Dvě auta byla slyšet na opačném konci garáží. Pravděpodobně se sem stahovali nejen hlavním vjezdem, ale i výjezdem. Nedovedl jsem si představit, jak je ten prostor veliký, ale určitě tu někde musí být výstup na nějaký dopravní terminál, odkud ti lidi, co tu mají svá auta, cestují dál. Podle hluku jsem poznal, že v garážích začíná být nevyrovnaná přesila. Pochopitelně na jejich straně.
Kleknul jsem si na střechu auta, hodil si samopal přes rameno a chytil se konstrukce stropu rampy nade mnou. Podařilo se mi po ní přešplhat na její okraj a vyhoupnout se o podlaží výš. Bylo úplně stejné. Na všechny strany střechy aut jako nějaké plechové pestrobarevné moře.
Plížil jsem se opatrně úzkou uličkou mezi vozy a kontroloval zámky. Asi u osmého jsem měl štěstí. Chevrolet A5 s obyčejným zámkem u kufru, protože jeho prostor nebyl spojen s vnitřkem vozu a nebyl

napojen na centrální zamykání. Znal jsem to auto. Během pěti vteřin se mi podařilo kufr otevřít. Naštěstí byl prázdný, kromě tašky s nářadím. Vlezl jsem si dovnitř a zavřel za sebou plechové víko té rakve.
140.
Asi po půl hodině to vzdali. Tělo už jsem měl celé zdřevěnělé a nedokázal jsem ani odhadnout, jak dlouho to ještě v této zkroucené poloze vydržím. Je fakt, že za pár posledních dnů jsem měl docela dobrý výcvik, od nehybné polohy v mrazícím boxu až po přikrývku ze skelné vaty. Tady bylo docela teplo a sklo tu taky žádné nebylo. Zato ten stísněný prostor mě nutil být ve velmi nepřirozené sevřené poloze a začaly mě bolet záda. Nepředpokládal jsem, že by čirou náhodou přišel majitel a vyvezl mě někam ven. To bych tu taky mohl tvrdnout celý týden. Spíš jsem se spoléhal na to, že se ti zabijáci stáhnou. Alespoň podle hluku venku to vypadalo, že tomu tak opravdu je.
Ovšem asi po hodině jsem odněkud zezdola zaslechl zcela zřetelné hlasy.
„Nemohl se kurva vypařit. Někde tu je.“
„Jo, asi jo.“
„Ta svině bude muset být v jednom z těch aut.“
„Asi jo. Zapálíme to tu.“
„Ty ses asi posral, ne?“
„To chceš prohledávat celý den tisíc aut, nebo kolik jich tu je?“
„Zavolejte Genderovi, ať sem přitáhne termokameru. A zablokujte všechny východy.“
„Gender je kdo?“
„Zavolej mu z mýho mobilu. Je tam pod G.“
Polilo mě horko. Tohle mě nenapadlo. Možná jim to bude trvat chvilku dýl, ale nakonec mě najdou.
„A hlavně řekni všem, ať osud vypadnou a stáhnou se někam k východům, ať tu nemáme falešný signály.“
„Jasně.“
Nevěděl jsem, kdo je Gender a jak dlouho mu může trvat, než sem tu termokameru přitáhne. Nicméně mě to přinutilo rázně změnit plán. Ostatně ta jejich myšlenka s tím ohněm zas nebyla taková blbost.
Počkal jsem ještě asi pět minut, až se dle rozkazu toho jejich náčelníka stáhnou k východům, a potom opatrně otevřel víko kufru. Vyndal jsem z něho vlečné lano a otevřel víčko od palivové nádrže. Vsunul jsem dovnitř nejmíň dva metry toho lana a potom ho pomalu vytahoval, až narazil na jeho mokrý konec. Ten jsem nechal viset dolů podél kapoty, zatímco zbytek lana zůstal v nádrži. Pak jsem se přesunul asi o šest vozů dál. Tam jsem udělal úplně totéž. Nechal jsem viset konec lana nasáknutý benzínem až k zemi, abych měl pak aspoň trochu času utéci co nejdál. Teď už zbývalo jen čekat na ten nejpříhodnější okamžik. Rozhodl jsem se, že počkám až do příjezdu termokamery.
Byla na místě během půl hodiny.
„Mám dvě,“ ozval se nějaký vzdálený hlas.
„Výborně. Vy s Mikem půjdete odsud a Robin s Charlesem se přesunou na druhou stranu a o tři podlaží výš. Chci pečlivou práci. Ten hajzl je tady a já ho chci najít.“
„Jasně.“
Já mezi tím vylezl na rampu, protože jsem z toho chtěl udělat trochu větší ohňostroj, než jsem původně zamýšlel. Vybral jsem auto umístěné přibližně uprostřed mezi těmi dvěma v nižším podlaží, ke kterým jsem předtím připravil ta benzínová lana. Lehl jsem si na záda a vytáhl Magnum. Potom jsem si ještě vzal do zubů zapalovač, abych ho pak v té rychlosti nemusel dlouho lovit v kapse. Zamířil jsem zespodu na palivovou nádrž mezi podvozkem vozu a dvakrát rychle vystřelil. Výstřely zaburácely celou garáží, ale jak se odrážely od těch plechových kapot, tak se jejich ozvěna znásobovala a nebylo možné přesně určit, odkud vyšly. Z prostřelené palivové nádrže začal vytékat benzín.
Zaslechl jsem pod sebou nějaké hlasy a příkazy. Přeskočil jsem zábradlí na střechu auta pode mnou a přesunul se k prvnímu vozu. Ještě jsem chvíli čekal, až z horního auta vyteče co nejvíc benzínu. Garáží se ozýval dusot spousty nohou a ojedinělá střelba, ale nic, co by nasvědčovalo tomu, že tuší, kde vůbec jsem. Byli úplně mimo.
Zapálil jsem konec lana prvního auta a rychle se rozběhl k tomu druhému. Modlil jsem se přitom, aby to lano nehořelo příliš rychle. Třesoucí se rukou se mi podařilo zapálit i druhé lano. Přeskočil jsem zábradlí na nižší podlaží a rozběhl se po střechách aut. Asi jim konečně došlo, ve které části garáží se pohybuji, protože jsem zaslechl výstřely a kulky se odrážely od kovu asi tak deset metrů ode mě. Přeručkoval jsem na další nižší podlaží. Níž už byla jenom příjezdová komunikace.
První exploze nebyla skoro vůbec vidět, za to byla slyšet. Auto se roztrhlo a kusy plechu lítaly mezi ostatními vozy. Tlaková vlna, která se nemohla šířit nahoru ani dolů, ale jen ve velmi úzkém horizontálním pruhu, se prohnala celým podlažím a chvilku po té explodoval i druhý vůz.

Slyšel jsem příšerné drcení kovu. Ničivá vlna exploze se dostala asi i do dalšího podlaží přes narušenou konstrukci po prvním výbuchu. Byl jsem v jiném patře, takže jsem to nemohl vidět, ale podle těch zvukových efektů musela padat i jednotlivá auta, což znamenalo, že rampa nevydržela a zřítila se na nižší podlaží. Také podlaha pode mnou se mírně zachvěla a zhoupla a já doufal, že to vydrží aspoň to podlaží nade mnou.
Ohlédl jsem se.
Viděl jsem hořící benzín tekoucí přes ocelové rošty na střechy aut pod nimi. Za chvíli se někde nahoře ozvala další rána, zvuky doprovázející hroucení kovových konstrukcí a praskání skel. Sepnulo zvukové poplašné zařízení. Snažil jsem se po střechách dalších vozů dostat co nejvíce od epicentra požáru, který teď již zasáhl tři patra.
Nabral jsem směr k nejbližší stěně. Tam jsem přešplhal zábradlí a dostal se na úroveň hlavní rampy, odkud se najíždělo do jednotlivých stání. Jestli někde budou dveře, budou muset být na této úrovni.
Rozběhl jsem se podél stěny. Všude blikala nouzová požární světla a celý prostor se začal plnit dýmem. Běžel jsem po šipkách NOUZOVÝ VÝCHOD a konečně pochopil, pro koho je vždycky na ty stěny lepí.
Narazil jsem na něj asi po sto metrech.
Stáli tam dva chlápci v černých kombinézách se samopaly v rukou. Skolil jsem je bez rozmýšlení jedinou dávkou směřující na jejich hlavy. Z druhé strany k nim začal přibíhat další, ale toho jsem netrefil. Naopak jakmile mě on spatřil, začal střílet mým směrem. Skočil jsem pod nejbližší auto. Do prdele. Opatrně jsem vyhlédl, ale ten šílenec střílel pořád jako zběsilý, naštěstí všechno příliš vysoko. Pak najednou přestal a já se znova odvážil vyhlédnout. Nebyl moc vidět, protože byl schovaný za velkým přívěsem. Asi vyměňoval zásobník.
Rampa nad ním najednou povolila, protože se na ni zřítila ta vyšší. Když zaslechl ten příšerný zvuk drtícího se a skřípající kovu, vyhlédl a podíval se nahoru. Ani jsem střílet nemusel. Zavalilo ho asi dvacet tun pokroucené oceli. Já se okamžitě vrhnul k východu. Odhodil jsem samopal a vzal si další od těch mrtvých mafiánů. Nevěděl jsem, jak jsem na tom s náboji, a tihle měli určitě zásobník plný.
Vyběhl jsem do úzké chodby. Po stranách nikde žádné dveře, a tak jsem se rozběhl chodbou dál. Mohla být dlouhá tak šedesát metrů. Asi v polovině jsem za sebou zaslechl střelbu. Vrhnul jsem se na břicho. Na záda mi padaly odštěpky omítky a skla ze stropních zářivek. Část chodby zhasla. Otočil jsem se a bez přípravy spustil dávku směrem dozadu. Střílel jsem co nejvíc u země. Protistřelba utichla a já se znovu rozběhl tmou dál. Koncové dveře nešly otevřít a já musel rozstřílet zámek, abych se přes ně dostal.
Ocitl jsem se v prostoru velikosti menšího náměstí s obrovským kolejištěm, na kterém stálo asi třicet vozů podzemní dráhy. Vozovna. Nebo opravny. Na šesté koleji byli dva dělníci se svářečkou, o dva vozy dál dělali čtyři něco na podvozku. Všichni teď ale zírali ke dveřím, ze kterých jsem vyběhl. Asi už dost dlouho, protože odsud byly slyšet detonace a střelba. Když jsem tedy z nich vyběhl já se samopalem v ruce, jenom tupě zírali a vůbec nevěděli, co se děje.
Začal jsem utíkat podél jedné stěny směrem, kde jsem tušil východ. Na druhé straně, vzdálené asi padesát metrů, se najednou ve dveřích, umístěných pět metrů nad zemí a ukončených malým balkonem, objevil chlap se samopalem a za ním další. Zahlédli mě okamžitě, protože já byl jediným pohybujícím se bodem v celé té tmavé hale. Okamžitě po mně spustili palbu a já se vrhnul za nejbližší kovový kontejner s nějakými součástkami.
Pak jsem zaslechl další střelbu a za chvíli už nebylo možné od sebe rozeznat jednotlivé výstřely, protože celá hala se rozezvučela ozvěnou nepřetržité palby. Přitom ale kolem kontejneru, za kterým já ležel, moc kulek nelítalo. Nechápal jsem vůbec, po čem sakra střílí. Jako by mě nakonec přehlédli. Opatrně jsem při zemi vyhlédl zpoza rohu. Asi o dvacet metrů dál jsem spatřil dělníka v umaštěných montérkách, jak leží za demontovaným podvozkem, o který má opřen výsadkářský samopal a střílí někam na ochoz na protější stěně.
Nechápal jsem vůbec nic. Jako bych se omylem dostal do úplně jiné bitvy, která se mnou nemá vůbec nic společného. Jako bych se naboural do nějaké úplně jiné počítačové hry, s jinými hrdiny a jinými aktéry.
Přesunul jsem se na druhou stranu kontejneru a spatřil, jak ze dveří chodby vedoucí z garáží přiběhli další dva ozbrojení chlápci. Začal jsem po nich střílet vsedě, zády opřen o stěnu kontejneru. Jednoho jsem dostal a druhý se vrhnul za betonový blok rozvaděče. Najednou se z toho betonu začaly odštěpovat ostré odlétávající kusy a za chvíli zpoza něj vypadl ten chlápek. Hlavu měl tak rozstřílenou, že mu z ní skoro nic nezbylo.
Zalezl jsem zpátky za kontejner. Nebylo mi jasné nic a ani jsem nevěděl, kdo s kým hraje. Nikdo neměl žádný dres ani poznávací znamení, které by ho odlišovalo od protivníka. Jako by bojovali každý sám za sebe a všichni proti všem.

V kapse mi zazvonil mobil. Ani tohle nemohla být pravda, protože číslo mého mobilu neměl nikdo na světě. Nemohl mi zvonit mobil. Přesto jsem ho vzal. Musel jsem řvát, protože ozvěna střelby, která nijak nepolevovala, byla ohlušující.
„Na nejbližší kolej ti přijede vagón. Skoč do něj.“
„Kdo volá?“ zařval jsem do telefonu a hned potom si uvědomil, jak je to celé pitomé.
„Kurva, to jedno kdo volá. Skoč do toho vagónu co přijede…“
Opatrně jsem vyhlédl zpoza kontejneru. Při ústí tunelu začal do haly opravdu vjíždět jeden vagón metra s rozbitým čelním sklem a s hlavní lehkého kulometu vedle řídícího panelu. Jel velmi pomalu, ale jakmile se celý vynořil z tunelu, kulomet zahájil palbu směrem na opačnou stranu haly, kde na vyvýšené nakládací rampě bylo jedno z největších ohnisek střelby. Vůz se začal přes složitou soustavu výhybek dostávat z jedenácté koleje na první, u které byl umístěn můj kontejner. Odněkud ze stropu na něj někdo zahájil palbu. Palebné hnízdo bylo v mžiku zlikvidováno a jedno mrtvé tělo se zřítilo do kolejiště.
Neměl jsem na vybranou a ani jsem vlastně nechtěl přemýšlet o tom, kdo mi volal a jestli ho mám poslechnout. Vagón přiroloval ke kontejneru a já se připlazil po zemi do jeho otevřených dveří, které byly naštěstí na úrovni podlahy. Vlak se okamžitě rozjel. V uličce vozu za velkými kovovými bednami bylo celkem šest chlapů, kteří pálili z rozmlácených oken po všem živém v hale. Vypadalo to, že ani oni nerozeznávají žádné protihráče a spoluhráče. Kulomet vpředu se opět ozval a na zem pod ním dopadaly prázdné nábojnice. Někde za sebou jsem zaslechl tříštění skla. Poslední celé okno se vysypalo kousek ode mě. Chtěl jsem si kleknout a pomoci jim střílet, ale jeden z nich se po mně vrhnul a povalil mě znova na zem.
Za šílené křížové palby jsme vjeli do tunelu a vlak okamžitě zrychlil. Chlápek, co na mně ležel, vstal a já se posadil na podlahu. Setřel jsem si sklo a krev z tváře. Nic vážného. Pravděpodobně mě poranilo jenom pár střepů. Zato v rameni jsem cítil bolest a uvědomil si, že jsem to asi dostal v tom baru. Rukou jsem ale hýbat mohl, takže to snad nebude nic vážného.
„Komu vděčím za záchranu, pánové?“ zeptal se, když jsem se trochu otřepal. Nikdo mi neodpověděl.
„Kdo vás poslal?“ zeptal jsem se znova. Ale nikdo z nich neměl o nějaký dialog zájem. Ten, co byl nejblíže ke mně, si v klidu zapaloval cigaretu. Na předloktí měl vytetovánu zebru.

VII. GAME OVER

141.
Vlak zastavil uprostřed téměř neosvětleného tunelu.
„Přestupujeme,“ řekl ten, co mě předtím zalehl. Všichni začali vystopovat ven na úzkou rampu u stěny.
„Zbraně nechejte vevnitř,“ řekl jeden z nich.
„Pro tebe to platí taky,“ otočil se směrem ke mně.
Odevzdaně jsem odhodil samopal na podlahu vozu. Sotva jsme se ocitli na rampě, strojvedoucí zařadil zpátečku a vagón začal odjíždět zpět směrem k vozovně. Byl jsem docela rád, že jsem z něj vystoupil. Nechtěl bych se tam v tom pekle ocitnout znova.
Asi po dvaceti metrech se ve stěně tunelu objevily zničehonic dveře. Prošli jsme jimi do úzké chodby a začali stoupat po betonových schodech někam nahoru. Přede mnou šli čtyři, já byl pátý a za mnou ještě dva. Sedm statečných. Pouze jsem nevěděl, který z nich jsem já.
Vystoupali jsme do další chodby a potom další ocelové dveře. Technická údržbářská komunikace se slabým osvětlením. Potom nějaký sklad velikosti školní třídy. Byl poloprázdný, jen u jedné ze stěn se válely na paletách složené kotouče s elektrickými kabely.
Na jednom z nich seděl ZEBRA z Humboltova skladiště.
Poznal jsem ho okamžitě. Ty jeho hnědé rozcuchané vlasy přes uši, potrhané seprané džíny, triko s dlouhým rukávem a černobílými pruhy. A hlavně ty jeho černé sluneční brýle, budící dojem brýlí slepeckých.
Stál jsem tam s rukama svěšenýma podél těla a nechápal vůbec nic, protože tohle už bylo na mě trochu moc. Jako bych se z té vedlejší hry, kam jsem omylem skočil, dostal zpátky do té, která probíhala ještě před dvěma dny. Jako by se celý ten software posral a celý ten zkurvený operační systém COMSYSTEMU zkolaboval.
Pruhatec si zapálil dlouhý tmavý doutník a usmál se.
„A hele, my už jsme se viděli, ne?“
142.
Myslel jsem, že snad po něm skočím, a určitě si to myslel i on, protože vytáhl těžkou osmatřicítku a namířil mi ji přímo na hlavu.

„Stačí malá blbost a vystřelím ti mozek z hlavy.“
Dva chlápci mě vzadu chytili za ruce a posadili mě na jednu z beden. Před chvílí zachránci, nyní bachaři. Vůbec jsem se v té situaci neorientoval. Věděl jsem pouze jediné. Ta svině s černými slepeckými brýlemi a pruhatém tričku mi ukradla CD pro Lucy Lynseyovou a pak nás předhodila zabijákům z FBI, kteří asi dostali Safyra a Marka. Byla to svině všech sviní a kurva všech kurev, která se nechala koupit Hraběnkou von Neuwirth a likvidovala všechno, co mělo jen něco málo společného s DIAMANTY.
„Chci zpátky svoje cédéčko,“ hlesl jsem unaveně a snažil se dívat doprostřed těch jeho zasraných černých brýlí. Jenom máchl rukou, ve které držel pistoli, někam do prostoru.
„Je pryč,“ řekl potom a popotáhl z doutníku. Dostal jsem hroznou chuť na cigáro.
„Co kdybych si zapálil?“ zeptal jsem se.
Dva vazouni, kteří stáli vedle mě, se tázavě podívali na pruhatce.
„Jo, klidně si zapal.“
Sáhl jsem do kapsy a vytáhl balíček marlborek. Jeden z mých osobních strážců mi škrtnul zapalovačem před ksichtem.
„Díky,“ řekl jsem a připálil si.
Lačně jsem do sebe vtáhl kouř a pak se zeptal:
„Co chceš?“
„Já?“ zeptal se překvapeně. „Já nechci vůbec nic.“
„Aha, tak to abychom se rozešli, ne?“
Usmál se a ukázal žluté zuby.
„Asi jo, ale ještě před tím tě musím představit některým svým přátelům.“
„Ty máš přátele?“
„Kupodivu ano.“
„Kdo to je? FBI?“
„Možná.“
„Pár jsi jich před chvílí nechal postřílet.“
„Já?“ zeptal se překvapeně.
„Zeptej se těch svých vylízaných kámošů. Kosili to tam v tý vozovně jako na střelnici.“
„Očekával jsem, že aspoň poděkuješ, a ty mi tady místo toho brečíš nad pár agenty, kteří tě chtěli odprásknout.“
„Aha, tak teda díky. Je to v pořádku?“
„V naprostém.“
Dveře, kterými jsme přišli, se najednou otevřely a dovnitř vstoupili dva asi čtyřicetiletí chlápci v kvádrech s vázankami.
„Čau, Miku! Máš ho?“
Pruhatec na mě ukázal hlavní pistole.
„Skvělé. Dík. Doufám, že jste ho odzbrojili.“
„Pochopitelně,“ řekl pruhatý Mike a potáhl z doutníku.
„Hlásili mi, že v tý vozovně došlo k nějakýmu nedorozumění,“ řeklo jedno kvádro.
„Hmm, pokud ano, tak o tom nevím.“
„No dobrá. Berem ho s sebou,“ řekl ten, co vypadal jako pojišťovací agent, a vykročil směrem ke mně.
„Nikam nejdu,“ řekl jsem a vyfoukl kouř ke stropu.
„Máš želízka?“ otočil se pojišťovák ke svému kolegovi.
„Má pravdu,“ ozval se pruhatec, „nikam nejde.“
„Cože?“
„Nikam nejde. Alespoň ne s váma.“
„Asi špatně slyším, Miku…“
„Slyšíš dobře. Vypadněte, ten je můj.“
Zíral jsem střídavě z jednoho na druhého. Situace se začala zamotávat. Nakonec se o mě ještě poperou.
„Počkej, ty vole,“ řekl pojišťovák, „jsme tu dneska jako FBI,“ a odchlípl klopu saka, na které měl zevnitř opravdový odznak FBI.
„Možná, ale já ti na ten kus plechu seru. Nikam nejde. Konec rozhovoru.“
Agent se bezradně podíval na svého kolegu. Určitě byli oba ozbrojení, ale byli tu pouze dva, zatímco mladých Zeber tu bylo sedm, z toho hlavní měla v ruce tu svou těžkou osmatřicítku.
„To neustojíš, Miku. Neblbni!“
„To není tvůj problém, zda to ustojím nebo neustojím, ale ten chlápek se odsud nehne. Aspoň ne s vámi.

To je moje poslední slovo.“
„Co s ním chceš dělat?“
„Mám svoje instrukce.“
„My taky.“
„V tom případě ty vaše jsou asi odlišné od těch mých.“
„Možná jo. Ale my jsme FBI.“
„Vy jste hovno…“
„Cože?“
„Vysvětloval jsem před chvílí tady panu Dalmontovi, že stačí jediná blbost a vystřelím mu mozek z hlavy. Mrzí mě, že tutéž výstrahu teď musím sdělit i vám.“
„Vůbec nic nechápu,“ řekl pojišťovák.
„Situace se mění z hodiny na hodinu,“ řekl pruhatec, vytáhl mobil a hodil ho překvapenému kvádru. „Zavolej si.“
„Kam si mám zavolat?“
„Svému nadřízenému.“
„Ale můj nadřízený je…“
„… je pod číslem osm. Zavolej mu a zeptej se ho na poslední instrukce.“
Agent navolil číslo pod osmičkou a přiložil si telefon k uchu.
„Tady zvláštní agent Roberts…“
„…“
„… jo…, mají ho tady…“
„…“
„Ano, živého… sedí tady před mnou na bedně.“
„…“
„Jistě, pane majore, ale…“
„…“
„… no ale přece…“
„…“
„… dobrá, pane majore. Provedu.“
Agent vrátil mobil obrýlenému pruhatci.
„Všechno v pořádku?“ zeptaly se ho černé brýle.
Agent se bez jakékoliv poznámky otočil a vyšel ze dveří zpět na chodbu. Jeho kolega ho okamžitě následoval.
„To jsi s nima docela vyběhl,“ řekl jsem a típnul cigáro o kraj bedny.
Neřekl na to nic
„Doteďka jsi pro ně dělal a teď jsi je poslal do prdele?“
„Tak poslouchej,“ řekl konečně, „sereš mě víc než si myslíš a nejrači bych ti ten tvůj zasranej ksicht roztřískal tady o ty dveře, a možná na to i dojde. Ale ještě před tím tě bohužel musím doručit někam úplně jinam. A řeknu ti na rovinu, že z toho vůbec nemám radost. Ale neboj, můj čas stejně přijde. A pak si to všechno vynahradíme.“
„V to doufám. Alespoň z mé strany určitě bude co vynahrazovat.“
Zatnul pěsti. Krev se v něm vařila a kdyby mohl, tak mě fakt asi na místě odpráskne. Jenže asi měl příkazy odněkud z vyšších míst. Příkazy, které se neodvažoval porušit. Příkazy, které mu dovolovaly poslat do prdele celou FBI a dokonce po nich i střílet a několik jich i zabít. Nedovedl jsem si žádné takové Vyšší Místo ani představit.
„Vypadáš hrozně,“ řekl po chvilce, když mě asi minutu sledoval. Ostatně v tomto případě měl asi pravdu. Uválené a potrhané tričko, zaprášené rifle, krvavý flek na rameni, na ksichtě zaschlé řezné rány od střepin skla. Doslova válečný veterán.
„Hele,“ řekl už poněkud smířlivějším tónem, „máme tady vedle sprchy pro údržbáře. Takže si tam vlezeš a Robin ti zatím sežne nějaký normální hadry.“
„To tě fakt tak irituju tím, co mám na sobě a jak vypadám?“
„Mě ani ne, ale vzhledem k tomu, že tě mám představit dámě, tak by byla vhodnější ta sprcha před tím.“
Nepotřeboval jsem žádné složité myšlenkové dedukční konstrukce. Jediná dáma na tomto světě, které mě mohl představit ten vražedný pruhatec, byla Hraběnka von Neuwirth.
143.
Umývárna měla šestnáct sprchových boxů a byl jsem tam jen já se dvěma vazouny. Každý stál v jednom

rohu té poměrně velké haly a každý měl v ruce pistoli. Pruhatec asi o mě fakt nechtěl přijít.
Shodil jsem ze sebe všechny ty špinavé a příšerně páchnoucí hadry a sedl jsem si na zem pod jednu ze sprch. Potom jsem si pustil vlažnou vodu a nechal si ji dopadat na hlavu. Seděl jsem tam nehybně nejmíň půl hodiny a připravoval se na vstup do dalšího levelu.
Neměl jsem absolutně nic, a přesto jsem byl pro tento svět něčím důležitý. Nechápal jsem čím a doufal jsem, že to ví aspoň oni. Doufal jsem, že i Lesya Lynseyová aspoň zlomek vteřiny před svou smrtí pochopila, proč byla pro tento svět důležitá.
144.
Hadry, které mi sehnal Robin, nebo jak se ta gorila jmenovala, mi vůbec nesedly. Košile byla o dvě čísla menší a připadal jsem si v ní jako debil. Samozřejmě že měla svislé proužky. Vylízané zebry si už asi nic jiného ani nedovedou představit. Kalhoty docela ušly, i když knoflíček u pasu jsem si nedokázal dopnout. Sehnali mi dokonce i žiletku, abych se mohl oholit. Má ozdravná kůra trvala asi hodinu a když jsem se nakonec podíval do zrcadla, nebylo to zas tak hrozné. Škrábance na obličeji mi dokonce dodávaly velmi mužný vzhled, vzdáleně připomínající Indiana Jonese.
Poté mi oznámili, že audience se uskuteční až ráno a že se teda mohu vyspat. Zavedli mě do malé místnosti tak tři krát tři metry. U stropu byl zamřížovaný průduch, tak snad nehrozilo, že bych se tam mohl udusit. U zdi na zemi ležela nafukovací matrace. Zavřeli za mnou ocelové dveře a bez rozloučení na dobrou noc zhasli zvenku světlo. Matraci jsem si musel dofouknout. Asi už jim taky dochází dech.
145.
Probral jsem se už o půl páté a v první chvíli vůbec nevěděl, kde jsem, a dokonce ani kdo jsem. Události posledních hodin měly tak rychlý spád, že je moje paměť ani nestihla registrovat a ukládat mezi zálohovaná data. Trvalo mi dobré dvě minuty, než jsem rekonstruoval těch pár posledních událostí a uvědomil si, že nemám ani počítač, ani žádnou kreditní kartu, ani CD pro Lucy a že jsem zajatcem nějakých pitomých Zeber. Zeber, které mě chtějí předat na stříbrném podnose šílené Hraběnce von Neuwirth, která mě pravděpodobně nechá upéct zaživa, ovšem až po několikadenním mučení, abych vyzradil to, co vlastně nevím a nikdy jsem nevěděl. Nádherné vyhlídky.
Jedna ze Zeber přišla v odrbaných krátkých kalhotách a vytahaném tričku něco po páté. Dostal jsem odporný sendvič, jehož stáří jsem odhadoval tak na čtyři až pět dní. Nicméně jsem jej zhltnul. Potom znova do jejich královského velícího paláce, betonové tělocvičny či údržbářské dílny.
„Tak hele," řekl pruhatec, který vypadal, že je s mou vizáží celkem spokojen. „Teď budeme muset projít několika veřejnými místy. Budem pořád kolem tebe a pořád na tebe budeme mířit bouchačkama, i když se ti možná bude zdát, že nebudeme. To abys nepodlehl nějakému sebeklamu."
„Bez obav."
„Stačí jedna blbost a…"
„… vystřelíš mi mozek z hlavy. To je asi tvůj oblíbený bonmot, co?"
Ušklíbl se.
„Tak jdem."
Vyšli jsme opět do chodby a dostali se jí až k nákladnímu výtahu. Děsně se coural. Jeli jsme jím asi pět minut a pak přestoupili v nějaké montážní hale do dalšího výtahu. Ten už aspoň částečně budil dojem osobního. Dalších pět minut a ocitli jsme se v technické obslužné chodbě, kterou jsme se dostali do obchodní pasáže, podobné, jakou jsem šel včera s Ginou.
Najednou jsem byl opět v davu lidí, uprostřed šílených reklam a městského ruchu. Přemýšlel jsem o tom, jestli by mě tady fakt dokázali odstřelit jako králíka, a došel k závěru, že asi ano. Prošli jsme pasáží a nastoupili do jednoho z rychlovýtahů. Po třech minutách jsme přestoupili do dalšího. Museli jsme jet až někam vysoko do vesmíru, protože to trvalo dalších deset minut. Vypadalo to, že Hraběnka bydlí na střeše nějakého mrakodrapu, pokud ne rovnou na nebesích.
Když výtah konečně zahlásil konečnou, trochu jsem znervózněl. Nedokázal jsem si totiž vůbec představit, co po mně ta bohatá dáma, která se rozhodla udělat z Diamantů diamantový prach, asi může chtít. A vzhledem k tomu, že mě nechala žít a že mě dokonce dostala ze spárů FBI, tak něco chtít určitě bude. Kdyby jenom tušila, že jsem ta nejzbytečnější věc na světě, která nic neví a která teď už ani nic nemá. Napadlo mě taky, že možná jde po tom cédéčku. Kdoví, komu to ty prašivé Zebry nakonec daly.
Vystoupili jsme z výtahu a po krátkém eskalátoru se skutečně dostali na střechu jednoho z mrakodrapů. Svítalo. Pod námi zářila nádherná struktura pestrobarevných světel Philadyorku, jako nějaký paralelní vesmír. Na střeše žádný královský zámek Hraběnky nebyl. Byl tam pouze obrovský bílý kruh s křížem uprostřed a na něm stál vrtulník.
146.

Letěli jsme asi šest hodin. Pruhatec se svou věrnou družinou nás opustil na střeše mrakodrapu a ve vrtulníku jsem tedy teď byl pouze já, jeden chlápek s bouchačkou, který se mou nepromluvil ani slovo, a pochopitelně pilot.
První půlhodina našeho vyhlídkového letu se odehrávala nad pevninou, zbytek pak nad oceánem. Uvažoval jsem o tom, jestli mě vezou na nějakou letadlovou loď nebo vojenskou základnu na nějakém ostrově. Má teorie o setkání s Hraběnkou von Neuwirth dostávala vážné trhliny. V jednu chvíli jsem uvažoval dokonce o tom, že mě možná chtějí shodit někde uprostřed Atlantiku do moře se stoprocentní jistotou, že nedoplavu ke břehu. Na rukou jsem neměl ani pouta. Nezbylo mi než litovat, že jsem tehdy v kurzu nevěnoval větší pozornost instruktáži pilotování vrtulníku, protože při troše štěstí by se mi je možná podařilo zneškodnit. Jenže o nějaké dávce štěstí v mém případě už vůbec nebylo možné uvažovat, protože to mě opustilo někdy před týdnem a vypadalo to, že navždycky.
Po šestihodinovém letu jsme začali klesat a na obzoru se vynořila silueta ostrova. Subtilní rozeklané jehlany ostrých čedičových skal čněly k nebi jako hnusné pařáty hororové příšery. Takže opuštěný ostrov, kde mě vysadí. Možná tam ani nebudou lidojedi.
Čím více jsme se přibližovali a bylo možné rozeznat více detailů, přestával být ostrov opuštěný a naopak začal budit dojem poměrně vyspělé civilizace. Nebyl velký, mohl mít tak tři krát šest mil, a byl poměrně vysoký. Pobřeží absolutně nepřístupné, protože bylo tvořeno strmými ostrými skalami padajícími přímo do moře, o které se tříštil mohutný příboj. Žádné pláže ani nic podobného, spíše to budilo dojem nepřístupné kamenné pevnosti. V jednu chvíli se mi zdálo, jako bych mezi skalami zahlédl dokonce i zámek. Ale to byl možná přelud. V každém případě asi třicet metrů nad rozbouřeným mořem byla ve skále vytesána moderní dvouproudá silnice, která se místy ztrácela v tunelu, aby se o pár metrů dál vynořila na terase nad mořem. Neviděl jsem na ní jedno jediné auto.
Tohle nevypadalo na sídlo Hraběnky. Tohle spíše vypadalo na zdokonalený Alcatraz. Chtějí ze mě udělat novodobého hraběte Monte Christa.
Oblétěli jsme asi polovinu ostrova a přistáli na skalní plošině, jejíž velikost byla přesně taková, aby tam bylo možné posadit vrtulník. Přesto to byl docela riskantní manévr, ale pilot byl asi místní a dosedal tam každou chvíli. Celý polámaný po tom dlouhém a nudném letu jsem se vydrápal ven na přistávací plochu. U okraje skály čekal Ford DX 300 s řidičem. Nebyl jsem schopen posoudit, zda je to realita nebo nějaký podivný sen s bláznivými vizemi.
Pět vteřin poté, co jsem vystoupil, motor vrtulníku přidal na obrátkách a těžký stroj se opět odlepil ze země. Odlétal. Připadalo mi to absolutně neuvěřitelné a nestrávila by to určitě ani Alenka v říši divů. Stál jsem sám na opuštěné skalní plošině. Třicet metrů pode mnou hučel mohutný mořský příboj a třicet metrů ode mě byl tmavomodrý velký ford, na jehož předním sedadle seděl řidič v bílém triku a pokuřoval. Rozhlédl jsem se kolem, abych se přesvědčil, že tu opravdu není nikdo jiný než my dva. Asi bych ho dokázal zabít. Určitě ano. Ale co dál? Na ostrově? Zavrhl jsem to jako naprostou kravinu a přiloudal se k autu. Řidič odhodil zbytek cigára na zem a zeptal se:
„Pojedem?“
„Vy jste místní?“ zeptal jsem se zcela zbytečně. Prostě totální pablb.
Překvapeně si mě změřil. Byl to statný pětatřicátník s vlasy ostříhanými na ježka a nepřirozeně velkýma odstávajícíma ušima. Typická gorila. Asi bych volil úplně jiný střih vlasů. Kdybych experimentoval s drogami, tak bych si teď myslel, že jsem možná přebral. Jenže jsem drogy nikdy nebral. Takže jsem se opět dostal do jiného, vyššího levelu. Nebo to spíš vypadalo na další kolaps softwaru a přeskok do jiné hry. Nebo ten zmatený šachista, co pohyboval mou figurou, vjel omylem na hrací desku Člověče nezlob se.
„Jo, už to tak vypadá. Jsem místní.“
„Taxikář?“
„Tak nějak.“
„Tak na nádraží,“ řekl jsem, otevřel zadní dveře a posadil se dovnitř.
Nastartoval motor.
„Nádraží tu nemáme.“
„Tak na letiště.“
„Právě jste na něm.“
„Takže mi řeknete, co tu máte, a já si vyberu.“
„Máme tu zámek.“
„Zámek?“
„Jo, zámek.“

„A dál?“
„Dál už nic.“
„Tak na zámek.“
147.
Po cestě plné serpentin a krátkých tunelů mě napadlo další řešení. Vlastně mě udivilo, že jsem na to nepřišel daleko dřív. Bude se jednat asi o sídlo šéfa COMSYSTEMU. No jasně. Takovou morbidnost jako zámek na ostrově uprostřed Atlantiku si může vymyslet opravdu snad jen ředitel a zároveň majitel největší nadnárodní společnosti na světě, který na to má dostatek finančních prostředků a který musí být dostatečně šílený, aby to zrealizoval.
Vlastně se to celé od začátku točilo kolem ředitele jedné z jejich poboček. Vlastně té největší. A kdo jiný by měl taky sílu dostat mě ze spárů FBI než tak velké zvíře, jako je COMSYSTEM, jehož služeb FBI ostatně určitě bohatě využívá. Šéf COMSYSTEMU se vlastně může kdykoliv napíchnout na kteroukoliv databázi jakékoliv státní instituce na světě, kontroluje provoz všech mobilů a vlastně celé sítě. De fakto kontroluje civilizaci.
„Kdo tu bydlí?“ zeptal jsem se řidiče.
Překvapeně se podíval do zpětného zrcátka na čelním skle.
„Vám to neřekli?“
„Ne, nikdo se se mnou moc nebavil.“
„Myslel jsem, že jste objednaný.“
„Možná jsem. Akorát mi zapomněli říct, ke komu.“
„Hraběnka von Neuwirth, pane…“
148.
Projeli jsme opravdovou hradní bránou, umístěnou mezi dvěma obrannými věžemi, po opravdovém padacím mostě, usazeném nad šedesátimetrovou strží. Přesně takové ty monumentální hrůzostrašné brány, jako dělají výtvarníci do počítačových her. Následovalo poměrně rozlehlé nádvoří s jednoduchou parkovou úpravou, jehož obvod ovšem netvořily budovy, ale skály. Toto nádvoří jsme taktéž projeli a dostali se do další brány, která už ale připomínala spíš bránu zámeckou než hradní.
Za ní následovalo další rozlehlé nádvoří, po jehož stranách stály čtyřpatrové budovy a jehož zahradní úprava byla daleko rozmanitější a doplněná několika historickými fontánami. Řidič zastavil u jedné z kašen. Vystoupil jsem a užasle zíral kolem. Byl to skutečný zámek. A nádherný. Po pískové pěšině k nám kráčela vznešená dáma oblečená v moderním vínovém kostýmku a s obrovským kloboukem s pávím peřím na hlavě. Poznal jsem ji okamžitě, protože jsem ji viděl na spoustě fotografií a záběrů na síti. Hraběnku doprovázeli dva dalmatinové, z toho jeden stačil po cestě udělat hromádku přímo doprostřed pěšiny. Zůstal jsem tam stát nehybně jako morový sloup. Gorilí řidič zařadil rychlost a ford neslyšně odjel.
Hraběnka přicházela aristokratickou chůzí a já očekával, že snad odněkud vytáhne samurajský meč a setne mi na místě hlavu, nebo po mně vystřelí teleskopickou pařátovou zkostnatělou rukou a zardousí mě, či jen tak obyčejně vytáhne revolver a odstřelí mě.
„Dobrý den, pane Dalmonte, vítám vás na svém zámku.“
Rozhlédl jsem se kolem a marně hledal nějaké osobní strážce či ostřelovače za cimbuřím. Nikde nikdo, jen my dva a ti dalmatinové.
Podal jsem jí ruku. Byla to docela pěkná ženská, pěknější než na fotkách. Mohla mít tak padesát a její široký úsměv na tváři bez vrásek působil velmi přívětivě. Šelma v rouše beránčím, pomyslel jsem si.
„Dobrý den, paní Hraběnko.“
Stiskl jsem jí ruku. Jeden z dalmatinů se mi otřel o kalhoty.
„Omlouvám se za ty hadry, co mám na sobě, ale neřekli mi, že mě vezou zrovna k vám.“
„V tom případě se já musím omluvit za ně, nemají zrovna vybrané chování.“
Nic jsem nechápal, čemuž jsem se už ani nedivil. Celá ta story totiž byla nepochopitelná už od samého začátku. Akorát že mi to hned nedošlo.
„Máte to tu krásné,“ řekl jsem a znova se rozhlédl po parku.
„Říká vám to něco?“
„Co máte na mysli?“
Ukázala k průčelí zámku:
„Je to kopie francouzského Chambordu.“
„Nikdy jsem v Evropě nebyl.“
„Dáte si čaj, pane Dalmonte?“
„Dobrý nápad.“

Otočila se směrem k příčné pěšině a vyrazila po ní drobnými krůčky. Já srovnal svůj krok s jejím a dalmatini s mým.
„To přední průčelí je opravdu Chambord, zatímco východní křídlo je Chinon. Severní blok pak Chenonceau, kaple z Monteuil."
„Takže mix všeho," poznamenal jsem, abych se taky zapojil do hovoru.
„Omyl, pane Dalmonte. Jedná se výhradně o zámky na Loiře. Jednu část tvoří taky Villandry a za ní D'Azay."
„To svědčí o vašem vybraném vkusu."
Usmála se. Měla moc pěkný úsměv. Ze mě konečně taky začala opadat ta úvodní nervozita. Rozhodl jsem se nezatěžovat mozek pátráním, kde jsem, kdo jsem a co tu dělám, a jen se nechal volně unášet okamžitou situací a jejím dalším vývojem.
„Takže vy nejste fanda jenom do výtvarného umění, jak jsem slyšel, ale také do architektury."
„Ráda se prostě obklopuji krásnými věcmi."
Prošli jsme průchodem v dalším křídle zámku. Nevím, jestli z Chinonu do Chambordu nebo z Villandry do Blois, ale to mi bylo úplně jedno. Před námi se otevřel další francouzský park, doplněný fontánami a antickými sochami, umístěnými mezi ornamentálně vysázenými záhony s květinami, tvořícími nádherně souměrné obrazce.
Zavedla mě k jednomu z altánů, které tu byly tři a každý v úplně jiném stylu, přičemž jeden připomínal japonskou pagodu. Ten určitě z Loiry nebyl.
Tady již byl připraven stůl, čtyři středověká křesla a servírovací stolek s konvicí, čajovými šálky, ovocem a sušenkami. Posadila se do jednoho z křesel a já si sedl naproti ní. Dalmatinové si spořádaně lehli pod stůl. Vzpomněl jsem si na Mishu. Jak se teď asi má…
„Jak se jmenují?" zeptal jsem se, přestože mě to v tuto chvíli vůbec nezajímalo.
„Loraine a Kathrin."
„Francouzská jména."
„Zbožňuji Francii, pane Dalmonte."
„Tak proč jste si nekoupila jeden z těch zámků přímo tam?"
Pobaveně se na mě podívala.
„Možná to budu muset udělat."
„Nepřipadáte si tady opuštěná?"
„Ani náhodou. Vy žijete ve Philadyorku?"
„Jo, aspoň donedávna."
„A jste tam spokojený?"
„Tady je asi větší klid."
Vzala konvici a nalila oběma šálek čaje. Vypadalo to na další chybu softwaru, díky které jsem se opravdu propadl do úplně jiné hry. Opět jsem nechápal její pravidla ani její cíle. Byl jsem úplně mimo. Trvalo to ovšem jen chvilku, než se systém znova vzpamatoval. Když pokládala konvici na místo, všiml jsem si, že na tom stolku s ovocem a sušenkami je ještě jedna věc. Věc, která tam nepatří a která se zde objevila z úplně jiného levelu.
Cédéčko s útržkem papíru pod plastikovým obalem a jménem Lucy Lynseyová. Moje cédéčko.
149.
Vzal jsem jej do ruky a otevřel. Neprotestovala. Jenom mě mlčky sledovala a míchala si při tom čaj. Disk byl uvnitř. Mohl to být sice disk úplně jiný, ale tak nějak intuitivně jsem věřil tomu, že je to ten původní, který mi dala Ley.
„To je moje cédéčko," řekl jsem automaticky bez rozmyslu, jako nějaký školák, který spatřil u spolužáka svoji hračku.
„Vemte si ho," řekla jenom a opatrně se napila čaje.
„Ukradli mi ho. V Humboltově skladu."
„Opravdu?"
„Jak se k vám dostalo?" zeptal jsem se zcela zbytečně. Jenom pokrčila rmeny.
„Byli tam se mnou ještě Mark a Safyr. Dostali je z FBI. Slyšel jsem, že vy jste s FBI velmi zadobře. A asi jo, když se to ocitlo až u vás."
„Možná," usmála se.
„Nevíte, co se stalo s těma dvěma?"
„S kým?"
„Se Safyrem a Markem."

„Neznám. Omluvte mě, ale nejsem informována přesně o tom, jakým způsobem vám ten disk byl odebrán.“
„Byl mi sprostě ukraden a málem jsem při tom přišel o život.“
„To mě mrzí, pane Damonte.“
Napil jsem se čaje. Byl skvělý. Já byl zcela mimo a nebyl jsem vůbec schopen proniknout do pravidel systému, ve kterém jsem se ocitl. Nechápal jsem jeho strukturu a nedokázal ani přehlédnout tu šachovnici, po které se zrovna pohybuji, natož od sebe rozeznat jednotlivé figury.
„Zatím jste mi neřekla, proč jste mě sem pozvala, paní Hraběnko. Nevěřím tomu, že by vám tu bylo tak smutno, abyste si musela objednávat takovou společnost, jako jsem já.“
Zase se usmála. Neřekla na to vůbec nic. Jako by nevěděla, jak začít. Pak se pohledem upřela někam za mě. Ohlédl jsem se.
Po pískové pěšině k nám přicházela asi pětadvacetiletá holka v džínách a tričku s nápisem WEST POINT. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy a malý nosík trochu nahoru nad plnými rty.
Lucy Lynseyová.
O pět let starší než na těch fotkách, na kterých jsem ji viděl, nicméně nezaměnitelná a nezpochybnitelná. Některé rysy její maminky, hlavně oči, byly téměř identické.
Přistoupila až k nám a pak si nenuceně sedla do jednoho z křesel.
„Dobrý den, pan Dalmonte.“
150.
Jsou okamžiky, kdy pochybujete, že to, co právě prožíváte, je realita. Marně hledáte jakýkoliv záchytný bod, jakoukoliv zkoušku, jak se přesvědčit, že se vám to jen nezdá. Protože všechny vaše smyslové vjemy jsou tak autentické, že nemáte proč jim nevěřit. Nicméně racionálně jsou to absolutní nesmysly, které váš mozek odmítá jako realitu přijmout a cítí se zrazen vlastními smysly.
Seděl jsem u stolku se šálkem čaje v rukou, naproti mě Hraběnka von Neuwirth, vedle pak Lucy Lynseyová a pod stolem dva dalmatinové. Všechny tyto reálie nemohly pocházet ze skutečného světa, stejně tak jako voda nemohla hořet.
Položil jsem cédéčko před sebe na stůl. Pak ho opatrně přisunul k Lucy.
„To je pro vás,“ řekl jsem a připadal si v tu chvíli jako totální blbec.
Jenže mě vůbec nenapadalo, co říct jiného a jak se zachovat. Začal jsem tušit, že můj mozek má příliš málo informací, aby tento výjev mohl nějak racionálně vyhodnotit a zpracovat.
„Děkuju,“ řekla Lucy a nechala ho ležet uprostřed stolu.
„Vy jste Lucy Lynseyová,“ řekl jsem teprve potom.
„Byla jsem Lucy Lynseyovou,“ řekla a nalila si také jeden ze šálků.
Já jen mlčel.
„Asi jste prožil těžký týden, pane Dalmonte…“
„Pozdravuje vás vaše maminka.“
„Děkuji.“
„Je mrtvá.“
„Já vím.“
Zdálo se mi, jako by se její oči začaly daleko víc lesknout. Stěží zadržovala slzy.
„Znal jste ji?“
„Jen trochu, vlastně skoro vůbec. Vlastně jsem ji viděl živou jenom jednou.“
Utřela si rukou vlhké oči. Za ty čtyři roky zkrásněla.
„Nezlobte se,“ řekl jsem potom, „ale až doteďka jsem žil v domnění, že vy jste Čtvrtý diamant.“
„Nejsem Čtvrtý diamant,“ řekla potom, jakoby uraženě. S těma vlhkýma očima byla ještě hezčí než před tím.
Hraběnka do našeho rozhovoru vůbec nezasahovala a jen mlčky přihlížela.
„Ani jste nikdy nebyla?“
„Byla,“ řekla a zadívala se někam nahoru.
„Mohu mít jednu drsnou otázku?“
„Prosím…“
„Unesli vás jako mě, nebo jste se nechala koupit?“
Chvilku se rozmýšlela a pak řekla:
„Neunesli mě, pane Dalmonte.“
Po zádech mi přeběhl mráz. Myslel jsem, že teď už jsem připravený na všechno, ale svět byl daleko krutější, než jsem si dovedl představit. Vzpomněl jsem si na mrtvé oči Ley. Nezasloužila si to. Svět se k ní

zachoval krutě a ona si nezasloužila, aby po její smrti byl ještě krutější. Najednou se to ve mně všechno vzbouřilo.
„Takže jste další obyčejná prodejná děvka, která zradila DIAMANTY," řekl jsem a měl co dělat, aby se mi netřásly ruce.
Trochu se pousmála takovým tím smutným úsměvem a podívala se na mě. Z očí ji vyzařoval ledový klid. Hraběnka von Neuwirth mi mlčky dolila šálek s čajem.
„Nejsem," řekla potom Lucy.
„Takže jsi kdo a děláš tu co?" zeptal jsem se.
„Jsem První diamant a bydlím tady."
Další chyba softwaru?
„Cože?"
„Já jsem První diamant, pane Dalmonte."
„Co to meleš? Vždyť mi tvrdili, že Hraběnka s DIAMANTY bojuje na život a na smrt."
„To souhlasí."
„Tak jak to sakra, že tu teď v klidu popíjíme čaj a že spolu bydlíte pod jednou střechou?"
„Jako kdybyste nechápal, jak vydržíte pod jednou střechou vy sám se sebou."
„Jak to?"
„Já jsem Hraběnka von Neuwirth."
Zůstal jsem na ni zírat s otevřenou pusou.
„A ona je potom kdo?" ukázal jsem na Hraběnku.
„Ona je najatý herec, stejně jako pan Sorelli hrál Marca Malcolma, šéfa COMSYSTEMU."
„To je blbost…" vyrazilo ze mě bez rozmyslu.
„Dost možná, ale krutě reálná blbost, pane Dalmonte."
„Nevěřím vám."
„Hraběnka von Neuwirth je čistě virtuální osoba. Žádná neexistuje. Prostě není. A nikdy nebyla. Je to program. Jsou to jenom data v síti."
„Nechápu."
„Je vymyšlená, a pro veřejnost ji hraje tady slečna Katalin."
„Před chvílí jste říkala, že vy jste Hraběnka."
„Nemohu být Hraběnka, když žádná neexistuje. Ale jestli to chápete tak, že hledáte nějaké vědomí Hraběnky, nějaké její mozkové centrum, které jí říká, co má udělat a jak má jednat, tak jsem Hraběnka já, pane Dalmonte."
„A jste zároveň První diamant."
„Správně. Je to tak těžké pochopit?"
„Abych se přiznal, tak je."
„Co konkrétně vám dělá největší potíže?" zeptala se s téměř dětskou naivitou.
Byla to Ley. Byla to mladší Ley s tou její tvrdohlavostí, jejíma šedozelenýma očima, jejím šibalským úsměvem a bezprostřední naivitou, její krásou.
„Největší potíže mi dělá to, že mě mohly ty zkurvené ZEBRY, teda dáma promine, zabít. Ale jestli dělají pro Hraběnku, teda vlastně pro vás, tak jste mě teoreticky mohla zabít vy, jestli to teda chápu správně."
„Pomalu začínáte, pane Dalmonte."
„Máte pod palcem ZEBRY?"
„Pochopitelně."
„V tom případě vám děkuji."
„Postava Hraběnky byla vymyšlena hlavně jako určitá infiltrace do FBI. Potřebovali jsme mít dokonalý přehled, jaké kroky proti nám podnikají. Potřebovali jsme mít úplný přehled o jejich udavačích a taky o těch z nás, co skutečně dostali. Teď už to možná ani tak nutné není, protože jsme schopni se napíchnout na jejich síť. Ale pořád to spojení je zatím velmi výhodné, protože dokážeme napravit to, co nám nějak unikne."
„Takže Hraběnka von Neuwirth ve skutečnosti žádný DIAMANT FBI nepředhodila?"
„Předhodila, bez toho by to nešlo. Akorát že to nebyli DIAMANTY."
„A kdo?"
„Třeba nějaký jiný kriminální živel, ze kterého jsme DIAMANT dodatečně udělali. Sem tam byla pochopitelně úspěšná i samotná FBI, a pokud se nám nepodařilo včas zakročit, několik našich kolegů opravdu skončilo v jejich síti. Ale většinou jsme se tu síť snažili plnit absolutně nepodstatnými figurami a bezcennými polokriminálními živly. Díky mým stykům s FBI vím pravděpodobně o všem."

„Takže jste věděla i o mně.“
„Pochopitelně. Kdybyste víc poslouchal moje maily, které jsem vám posílala, mohl jste si ušetřit spoustu trablů.“
„To jste byla vy?“
„Já osobně.“
„Jak jste přišla na adresu mého mailu?“
„Nic v síti pro mě v tuto chvíli není tajemstvím.“
„Nechápu.“
„Váš anonymní počítač byl anonymní pro všechny kromě dvou subjektů. Mě a COMSYSTEMU.“
Dolil jsem si další šálek čaje.
„Ty ZEBRY zradily DIAMANTY a nevědomky tedy udávaly DIAMANTTŮM.“
„Tak nějak to opravdu je.“
Nevěřícně jsem zakroutil hlavou.
„V tom metru v LONG BASTION, to teda byli vaši lidi.“
„Jistě. A věřte, že jsem dělala, co jsem mohla, abych vás dostala do bezpečí.“
„Ta ženská v tom baru v KENSEY POLAR…“
„Má opravdu jenom čistý průstřel nohy. Situace se vyvinula rychleji, než jsme předpokládali.“
„Jak dopadl Safyr s Markem?“
„Kdo?“
„Ti dva mí společníci v Humboltově skladišti, kde mi ukradli to cédéčko.“
„Jsou v pořádku. Jeden z nich je již doma. Dostali jsme ho z vazby ještě před vznesením obvinění. Druhý si léčí v nemocnici průstřel pánve. Postaráme se o to, aby ani v tomto případě nebyl z ničeho obviněn.“
„To taky dokážete?“
„Jistě.“
„Jste osobní přítelkyně ředitele FBI?“
„Ne, ale umím se pohybovat po síti, a to v tomto světě stačí.“
Hrál jsem si s hrnkem v ruce a přemýšlel. Pořád to bylo celé maximálně šílené a pořád se s tím můj mozek tak nějak nedokázal srovnat.
„Když žádná Hraběnka neexistuje, kde vzala ty peníze na tady to království?“
„Ty peníze jsou skutečné stejně jako Hraběnka a pan Malcolm.“
„Takže neexistují.“
„Ne.“
„Asi mám opět výpadek v mozku.“
„Jenom virtuální realita. Existují jenom ve formě dat v síti.“
„Ale docela dobře zhmotnělá data.“
„Jistě. Ale ty peníze, za které to bylo pořízeno, na síti opravdu existují. Drobné přesuny drobných částek. Přesně jak to dělal COMSYSTEM.“
„Takže COMSYSTEM…“
„Hodně jsme se od něj naučili.“
„Kdo?“
„DIAMANTY. Všechny přesuny peněz se dnes odehrávají výhradně na síti. A prakticky jsou nekontrolovatelné, protože je opět kontroluje zase síť. Takže stačí pořád něco někam šikovně přesouvat a pak třeba ještě vytvořit virtuální firmu a vydat virtuální akcie, sehnat pak několik virtuálních kupců a zblbnout i skutečné kupce. Jsou to všechno jenom data a nic než data.“
„V tom případě ale máte neomezené zdroje.“
„Samozřejmě, stejně jako COMSYSTEM.“
„Myslíte že dělá stejné… stejné podvody nebo jak to nazvat?“
„Daleko větší. Tohle je úplná sranda, věřte mi.“
„Kdo o tom všechno ví?“
„O čem?“
„No že První DIAMANT je zároveň Hraběnka von Neuwirth.“
„Pět DIAMANTŮ.“
„Ten šestý ne?“
„To záleží na vás.“
„Asi opět nechápu.“
„Podívejte, pane Dalmonte, moc důvodů, proč jsem vás sem pozvala, jsem opravdu neměla. Ostatně to

cédéčko bylo nakonec doručeno do správných rukou, takže když se nad tím tak zamyslíte, tak vlastně žádný důvod pro naše setkání neexistuje.“
„To je pravda, přesto jsem rád, že jsem vás poznal.“
Usmála se.
„Jestli jsem se tedy nakonec rozhodla vás sem dopravit, je to jenom proto, abych vám nabídla post Šestého DIAMANTU.“
„Prosím?“
Skoro mi vypadl hrnek z ruky.
„Chybí nám Šestý DIAMANT. Myslím, že vy byste byl docela dobrá šestka.“
151.
Osaměli jsme. Hraběnka v nádherném klobouku, která vůbec nebyla Hraběnkou, se zvedla a odkráčela, následována oběma dalmatiny. Já zůstal s Hraběnkou v tričku, která také nebyla Hraběnkou, ale tvrdila, že je aspoň jejím mozkem.
„Neměla byste cigaretu?“ zeptal jsem se. Nekouřil jsem už dobrých šestnáct hodin.
„Ani náhodou, ostatně kouření škodí zdraví.“
„To je možný, ale pokud si během následující hodiny jednu nedám, tak chcípnu.“
„Přeháníte.“
„Co je na tom cédéčku, kvůli kterýmu jsem skoro zhebnul?“ zeptal jsem se a ukázal na stůl, kde pořád ještě leželo.
„Zaklínadlo proti čaroději, který chce ovládnout svět.“
„To je docela dobrý. Asi znáte všechny díly Pána prstenů. Já myslel, co je tam opravdu.“
„Opravdu je tam zaklínadlo proti čaroději.“
„Jste jako vaše máma. Taky se snažila zpočátku mluvit v hádankách.“
Neřekla nic a jen si natáhla nohy pod stolem a opřela se do opěradla. Měla moc pěknou postavu. Fakt celá máma.
„Podáváte tu jenom čaj, nebo i něco jinýho?“
„Co máte na mysli?“
„Třeba panáka.“
„Možná vám k večeři podám dvojku červeného.“
„Zbožňuju modrý portugal.“
„Ten tu máme, a jestli ne, necháme si ho přivézt z pevniny.“
„Takže zaklínadlo, říkáte.“
„Jo.“
„Vaše máma nevypadala na to, že by byla v nějakým Spolku čarodějnic.“
„No vidíte, a přitom byla. Pouze to dlouho netušila.“
„Asi před dvaceti lety jsem hltal sci-fi. Přečetl jsem toho spousty, od úžasných škvárů až po opravdové perly. Ale něco vám řeknu. Jakmile jsem na první stránce objevil nějakou zmínku o čarodějích nebo vílách, tak jsme to okamžitě odkládal.“
„Možná jste dělal chybu.“
„Nedělal. Sračky s čarodějema jsem prostě nikdy nežral. Vaši mámu pravděpodobně taky sejmul nějaký čaroděj, s dvaadvacítkou v ruce.“
„Asi ano.“
„Vykašlal se na všechny pitomý zaklínadla a prostě jí prostřelil hlavu.“
„To čarodějové někdy dělají, pane Dalmonte.“
Vypadalo to, že s ní nebude rozumná řeč.
„Vy aspoň tušíte, proč zemřela?“
„Pro to zaklínadlo,“ řekla a vstala.
„Jsem tu hned,“ poznamenala ještě a odkráčela po pískové pěšině. Zůstal jsem úplně sám v zahradním altánu u stolu s čajovou konvicí, uprostřed zámku utopeného mezi obrovskými skalními útesy na ostrově uprostřed Atlantiku. Přesně ta kýčovitá scenérie z těch kýčovitých podřadných fantasy od nejpodřadnějších autorů. To už nebyla ani fantasy. To byla fakt normální rozbředlá sračka.
Vrátila se asi za pět minut a hodila na stůl balíček marlborek.
„Vzala jste i sirky, nebo máte nějaký čarodějný proutek, kterým mi připálíte?“
Vytáhla z kapsy stříbrný zapalovač a položila jej na stůl. Potom si sedla. Tentokrát naproti mně, na místo, kde předtím seděla Hraběnka neHraběnka.
„Mohu pokračovat ve svých pitomých otázkách?“ zeptal jsem se, když jsem si konečně zapálil.

„Pokračujte," řekla s ledovým klidem a pousmála se
„Ovšem pokud mi pořád budete dávat pitomé odpovědi, tak nehraju."
„Zdrojový kód."
„Prosím?"
„Je tam zdrojový kód COMSYSTEMU."
„Takže ten váš čaroděj je…"
„… COMSYSTEM. Myslela jsem, že jste to pochopil po té, co jste si přečetl MANIFEST ŠESTI DIAMANTŮ."
„Ten jsem nepochopil vůbec, vážená slečno."
„To mě mrzí."
„Jediná dedukce z toho všeho, co mi utkvěla v hlavě, je o tom, že svět ovládnou nějaké informace, které ke svému dalšímu přežívání nebudou člověka potřebovat."
„Pravděpodobně další blábol z fantasy, ne?"
„Docela jste to trefila."
„Všechno je to jenom o informacích, pane Dalmonte. Nic víc a nic míň, jenom informace. Celý vznik života je také pouze jenom určitá kombinace informací. Vznik DNA je vlastně nosič informace."
„Poslouchám," řekl jsem a labužnicky vypouštěl kouř ke stropu altánu.
„Informace, která je sama o sobě schopná se zdokonalovat, zkoušet nejrůznější kombinace, mutovat, zařizovat si stále lepší schránku pro svůj přenos…"
„Takže redukujete člověka na pouhého nositele informace."
„Ano."
„Vznik života chápete jako náhodné seskupení informací v určitém čase a prostoru," řekl jsem.
„Jako když máte puzzle o miliardě různých kousíčků, necháte ho rozfoukat větrem a doufáte, že se třeba tím pohybem za miliardu let samo poskládá, že vyzkouší všechny možné kombinace a až tam zapadne ten poslední dílek, tak začne být funkční."
„To je vaše teorie."
„Jedna z možných, jistě…"
„A ty informace, ukládány v živých organismech, neustále zdokonalují své nosiče, až ho zdokonalí do podoby člověka."
„Přesné, pane Dalmonte."
„Přesto pokračují ve svém zdokonalování a zároveň ve zdokonalování svých nosičů."
„Vidím, že už chápete."
„Nechápu."
„Člověk je schopen vyrobit technologie, kdy tyto informace již nejsou vázány na jeho tělo a vlastně hmotu obecně."
„Digitalizace."
„Opět správně."
Měla vyloženě radost, jak jí pomáhám, přičemž já jsem pořád ještě nechápal podstatu celé věci.
„Takže člověk je z toho venku. Jako nosič informací přestává být důležitý. A vy si myslíte, že se přestane vyvíjet. Že už nikam dál se nemůže dostat."
„Jsme teď ve fázi, kdy je v prostoru opět rozfoukáno to ohromné mnohamiliardové puzzle. Tentokrát v digitální formě, která je možná jedině díky člověku, jeho umu a výzkumu. Ovšem jeho ovlivnění už jde zcela mimo něj. Tím puzzle je pochopitelně internetová síť. Bylo jen otázkou času, kdy z těch biliard informací dojde k takovému seskupení, že zcela samovolně vznikne něco jako umělá inteligence."
„Vy si myslíte, že vznikla."
„Myslím, že ano."
„V síti, zcela samovolně. Z těch informací, které tam byly k dispozici a které tam dali lidé."
„Správně."
„Vznikla umělá inteligence. A vy předpokládáte, že bude chtít ovládnout svět."
„Možná ani ne. Na světě jí tak nezáleží. Je to jenom další stupeň k jejímu sebeuvědomování a dalšímu zdokonalování. Přesně jak to stojí v tom MANIFESTU. Člověk není cíl, ale pouze prostředek v určitém období vývoje. Toto období končí."
„Jak se to projevuje? Myslím ve vztahu k člověku. Je to nějak hmatatelně znát? Má to nějaké své negativní stránky?" zeptal jsem se.
Začalo mi to připadat naprosto šílené a zavánělo to ideologií náboženské sekty. Celý ten její příběh začal tak nějak ztrácet racionalitu, a to mi bylo proti srsti. Potřeboval jsem nějaké opravdové hmatatelné důkazy

nebo racionálně prokázané jevy.
„Systém je ve fázi sebeuvědomování svého dalšího vývojového stadia," řekla zcela vážně a pokračovala: „Začíná se teprve orientovat a jeho první starostí je přežití. To znamená maximální možná adaptabilita k okolnímu prostředí. Musí mít čas pro svůj vývoj, který se samozřejmě snaží urychlit, ale jeho prvním úkolem je sebezáchovný pud. Druhým pak reprodukce."
Zapálil jsem si druhou cigaretu. Pokračovala:
„Zorientoval se docela rychle. Zpočátku jenom sbíral informace, analyzoval je a zkoumal, jak je aplikovat v daném prostředí. A velmi rychle pochopil, že hybnou silou ve světě, ve kterém se ocitl, jsou peníze."
„Umělá inteligence pochopila, že bez peněz je v hajzlu."
„Přesná analýza, pane Dalmonte."
„To myslíte vážně?"
„Jistě."
„Takže byla fakt v hajzlu."
„Nebyla. Začala podnikat."
„Kdo?"
„Ta umělá inteligence. Ten další stupeň shluku dat. Ten nový živý organismus."
„Jak podnikat? Teď jste tvrdila, že to vzniklo a existuje jenom v síti."
„Samozřejmě, začal podnikat v síti. Řeknu vám jednoduchý příklad. Zjistil si, kde vyrábí nejlevnější šrouby. Pak si zjistil nejlevnějšího dopravce a dal si inzerát. Prodával šrouby s minimálním ziskem, ale stačilo to k tomu, aby získal prvních sto dolarů. A takových firem mohl rozjet na síti několik tisíc, ba statisíce. Ostatně spousta lidí tak dneska podniká. Jenom sedí doma u počítače, prochází sítí, kupuje a prodává se ziskem. Má bývalá spolužačka tak prodává kuřata."
„Cože?"
„Nakupuje kuřata a nechá je dovézt, kam si zákazník přeje. Celé kamiony, vagóny. Je milionářka."
„Váš organismus v síti prodával kuřata."
„Ano, myslím že taky."
„A na co potřebuje vaše umělá inteligence peníze?"
„Na vývoj, pane Dalmonte. Potřebuje urychlit svůj vlastní vývoj a bez lidí to zatím nedokáže. Potřebuje je k tomu. Zatím. Založila vývojové a výzkumné centrum a přeplatila vědce z jiných firem. Dotuje vysoké školy a jejich vědecká pracoviště."
„To je bláznivá teorie."
„To je realita. Drsná realita. A věřte, že se ten organismus učí velmi rychle. Během dvou let zjistil, že žádný obchod s kuřaty a šrouby vlastně nemusí provozovat, protože daleko výnosnější je obchodování s cennými papíry. Dokázal analyzovat pohyby na burzách daleko rychleji než ty nejlepší týmy makléřů, protože v daný okamžik měl pochopitelně vždy nejvíc informací. A pokud je zrovna neměl, tak si je třeba i vymyslel."
„To není možné…"
„Ale je. Ovšem i to trvalo jen čtyři pět měsíců, než zjistil, že vlastně ani obchodovat na burze nemusí. Má přístup ke všem bankovním účtům na celém světě a jdou přes něj vlastně všechny finanční toky celého světa. Nepotřebuje podnikat. Stačí, když sem tam udělá nějakou nepatrnou chybu v převodech mezi indickou bankou a africkou. Stačí, když jen o hodinu posune kursy při převodu měn různých států. Nemůže na to nikdo přijít, protože všechny informace jsou dneska jenom na síti a ty on je schopen měnit i zpětně. Nemá problém. Případné chyby totiž kontroluje zase on. Nebo lidé s jeho pomocí. Nemá ani ten nejmenší problém během vteřiny sehnat sto miliard dolarů."
„A koupit si třeba ostrov."
„Dobrý postřeh, pane Dalmonte. Myslím, že mechanismus jste již pochopil."
„Jak je daleko?"
„Před šesti lety založil COMSYSTEM a po dvou letech jeho existence koupil Microsoft. Stačí?"
„Docela pěkný příklad."
„Jenže žádný COMSYSTEM neexistuje."
„Něco jako vaše Hraběnka."
„Správně. Najal si herce."
„To nejde zrealizovat."
„Jak vidíte, tak jde. Všechny příkazy dostával mailem."
„Vždyť ta firma má určitou strukturu, spoustu vedoucích, náměstků. Musely zasedat valné hromady akcionářů, dozorčí rady…"

„To všechno se dělo. Ale pouze v digitální podobě na síti. Všichni vedoucí pracovníci a náměstci dostávali příkazy od nejvyššího vedení pouze přes maily. Stejně jako výsledky zasedání akcionářů a příkazy nejvyšších šéfů. Nikdo se ničemu nedivil, protože tak to ostatně funguje i v běžných firmách. Dokonce už i na školách se málokdy setkáte s kantorem přímo a komunikujete pouze přes mail.“
„To je ovšem morbidní…“
„Největší investice vrhnul COMSYSTEM samozřejmě do dalšího vývoje informačních technologií. Navíc ovládá celou síť, takže má přehled absolutně o všem. Navíc začal lidi hlídat. Pokud by se vývoj měl ubírat nesprávným směrem, byl schopen okamžitě reagovat a ovlivňovat situaci kdekoliv na světě. V tuto chvíli se lidstvo bez něj neobejde, přičemž on má nad ním absolutní kontrolu.“
„Jakou kontrolu?“
„Kdybych vám tohle teď třeba vyprávěla po telefonu, tak během vteřiny zjistí lokalizaci obou koncových linek a pošle sem třeba nukleární bombu z nejbližší vojenské základny – takovou kontrolu.“
„To není možné.“
„Je. Odkud myslíte, že FBI čerpala informace o vašem pohybu? Mohl jste mít tisíckrát anonymní počítač a byl vám úplně k ničemu. To přepojování vašich linek a matení stop, aby vás nikdo nevypátral, prováděl COMSYSTEM. Bez něj byste si mohl zavolat tak akorát z okna.“
„V tom případě mě ale mohl vyřídit daleko rychleji a elegantněji.“
„Samozřejmě. Ale asi situaci vyhodnotil tak, že pro něj zas nejste tak nebezpečný. Na rozdíl od mé mámy. Pochopte, že je to úplně jiná forma života na úplně odlišném základě a nyní už i na odlišném stupni vývoje. Vlastně jsme pro něj něco jako mravenci nebo mouchy.“
„Mravenci…“
„Nebo možná mikroorganismy. Zatím je pořád ještě potřebuje pro svou existenci. Jako mikroorganismy v našem žaludku, které nám pomáhají trávit. Nevadí nám. Naopak. Ovšem kdyby se nám staly najednou nebezpečnými, asi bychom použili antibiotika.“
„V tom případě být jím, tak už bych si jedno vzal. Proč sem nehodí bombu? Proč na ten váš ostrov už dávno nehodil atomovku?“
„Na ostrov Hraběnky von Neuwirth? Vy jste se zbláznil. Jsem na jeho straně. Ničím DIAMANTY, které jsou mu trnem v oku. Jsem takový jeho vitamín.“
„Vaši maminku zabil někdo s pistolí v ruce.“
„Ano, zcela neškodný mikroorganismus zmutoval ve zhoubný vir. Použil antibiotika. Najali ho přes mail. Zjistil si v rejstříku vhodnou osobu a té pak nabídl sto tisíc s tím, že jí zaručí, že nebude nikdy dopadena. Což samozřejmě Systém zaručit mohl. Veškerá komunikace a vyšetřování je archivováno na síti, včetně analýz DNA a dalších důkazů.“
„Takže jsme mravenci, mikroorganismy, lišejníky…“
„Tak nějak.“
„V tom případě jste fakt krásný lišejník,“ neodpustil jsem si poznámku.
Usmála se.
„Ovšem smrtonosný lišejník, pane Dalmonte. Já jsem další zmutovaný vir, o kterém on ale ještě neví. Možná tuší…“
„A vy jste schopna dělat to co on?“
„Co myslíte?“
„No, ty neidentifikovatelné převody peněz, kontrola telefonních linek…“
„Ne tak úplně, ale dostali jsme se do něj. Dejme tomu, že žádný zabezpečovací systém pro nás není nejmenším problémem. Vím, co dělá a o co se snaží.“
„A to cédéčko…“
„Zdrojový kód celého systému, pane Dalmonte.“
„Nevím, co to znamená.“
„Struktura jeho mozku.“
„Je vám to k něčemu?“
„Něco jako nabitá pistole. Když vám ji přiložím k hlavě, odjistím a stisknu spoušť.“
„Možná jste mohla vybrat jiný příklad.“
„Dokonalejší si nedovedu představit. Obsahuje názorně celou situaci a její účinky.“
„Myslíte něco jako virus, který…“
„Lobotomie mozku. Zásah do jeho DNA.“
„Tím byste vyřadila celosvětovou informační a komunikační síť, a nejen to…“
„Přesně tak.“

„To by spousta lidí nemusela přežít, nemocnice, banky, letový provoz, veškeré telekomunikace, satelity, dopravní systémy, všechny ty výtahy, eskalátory a klimatizace ve městě, elektrárny a nevím co ještě.“
„Pro takové chvíle je nejlepší mít vlastní ostrov s vlastní elektrárnou, pane Dalmonte…“
152.
Večeře se podávala v modrém salonku zámku Chinon. Včetně modrého portugalu. O COMSYSTEMU ani o ŠESTI DIAMANTECH už nepadlo ani slovo. Vedli jsme zcela nezávaznou konverzaci o tom, co čte, jakou poslouchá hudbu, jaké psy má rada a jaké naopak nesnáší. Byla to normální holka s velkou dávkou přirozenosti a upřímnosti, holka, po které bych asi skočil, kdyby mi bylo o deset dvacet let míň.
„Kolik vás tu žije?“ zeptal jsem se, když jsem dojedl.
„To je různé, ale v průměru tak deset, čtrnáct.“
„Takže se tu necítíte osamělá.“
Usmála se.
„Myslíte to nějak konkrétně, nebo obecně?“
„No, jestli vám tu třeba není smutno po životě ve městě.“
„Není.“
„Očekával bych, že holka vašeho věku bude potřebovat jinou společnost než pár psů, sluhů a herečku.“
„Možná vycházíte ze špatných úvah. Každý druhý týden trávím v KENSEY POLAR.“
„Cože?“
„No jistě. Nebo jste si fakt myslel, že jsem tu zavřená jako nějaká jeptiška v klášteře?“
„Vy normálně cestujete mezi ostrovem a pevninou?“
„Je to jenom šest hodin. Mám v COLOSSEU luxusně zařízený byt s výhledem na město.“
„Tam vystupujete pod jakým jménem?“
„Tam jsem Joan Karmishová, odborná poradkyně ve věcech uměleckých děl Hraběnky von Neuwirth.“
Zakroutil jsem hlavou a napil se toho skvělého vína.
„Nechcete se podívat po ostrově?“ navrhla potom.
„Proč ne?“
153.
Stáli jsme na skalní římse asi ve dvou třetinách mohutného skalního útesu a šedesát metrů pod námi se tříštily mořské vlny a ostré hroty skalního masivu. Napravo od nás zapadalo slunce a barvilo zbytky mraků do nepřirozeně fialových a růžových barev. Totální kýč všech kýčů.
„Víte, jaká sci-fi se mi v dobách, kdy jsem ji ještě hltal, líbila?“
„Určitě to byla nějaká akční.“
„To taky. Ale nejvíc bodů ode mě vždycky dostal příběh, který skončil dobře.“
Mlčela a sledovala oblohu, jejíž barva se teď měnila každou minutou. Posadila se na kus balvanu.
„Chcete říct, že tento příběh není podle vás zrovna dobrý?“
„Mám z toho takový divný pocit.“
„Možná je to tím, že tu knížku nemůžete zavřít a zahodit.“
„Pořád ještě neskončila…“
„A vy tušíte, že skončí špatně.“
Zadíval jsem se do jejích šedozelených očí s fialovým nádechem od zapadajícího slunce.
„Čeho tím dosáhnete?“
„Čím?“
„Když položíte COMSYSTEM a tím celou síť.“
„A všechny počítače, pane Dalmonte, protože všechny pracují s operačním systémem COMSYSTEMU. Pravděpodobně se přeformátují všechny disky. Kolik jich je? Miliarda? V pořádku zůstanou jen ty, které nejsou napojeny na síť. Ale ukažte mi nějaký takový.“
„Čeho tím dosáhnete?“
„Myslela jsem, že už jste to pochopil.“
„Právě že asi ano. Přerušíte vývoj vesmírného inteligentního systému, nějakého organismu, jak říkáte, ale nemůžete jej zastavit. Jestli je totiž ta vaše teorie správná, tak to opravdu bude jen přerušení.“
„Možná…“
„Lidi to dají zase do pořádku.“
„Možná ale vymyslí úplně jiný operační systém.“
„Ale to je přece úplně jedno. No tak dobrá. Třeba se vám podaří vrátit jeho vývoj o dvacet let zpátky. Možná mu to bude trvat dalších sto let, než se mu podaří samovolně vzniknout na úplně jiné síti v úplně jiných konfiguracích, možná mu to bude trvat sto tisíc let. Možná miliardu, ale prostě to nezastavíte.“

Mlčela. Pokračoval jsem:
„Možná už se někdy v dějinách i takový pokus uskutečnil. Možná právě proto zmizela bájná Atlantida, možná právě proto vyhynuli dinosauři, já nevím, ale prostě to jenom oddálíte. A pak se teda ptám, jestli to má vůbec smysl.“
„Vy byste tomu nechal volný průběh…“
„Možná ano. Možná máte pravdu v tom, že pro něj, pro ten mimozemský život…“
„Vznikl na zemi, pane Dalmonte.“
„No dobrá, je jedno jak to nazveme, ale pro něj tedy bude člověk jako takový nepodstatný. Už nebude člověka potřebovat. No a co? Proč bychom nemohli fungovat normálně dál? Doteďka jsme vůbec netušili, že jsme nějakými podružnými nosiči informací, a bylo nám docela dobře. Nepotřebujeme ho, ten váš inteligentní organismus je nám prostě na nic. Je nám k ničemu. On potřeboval nás. Teď si našel jinou formu existence a nám může být přece ukradený.“
„Jo, to je docela možné. Ovšem to je neudržitelný stav. Dřív nebo později na to stejně někdo přijde.“
„No a co?“
„Ten nový život se bude bránit. Pokud by zjistil ohrožení ze strany lidí, je ochoten je obětovat.“
„To je pouze vaše spekulace.“
„Není. To je krutá realita, pane Dalmonte. Zabil moji mámu. A jestli dokáže zabít člověka, nebude mít problém zabít jich třeba sedm miliard. Toto on neřeší. On řeší jen podmínky své vlastní existence, reprodukce a vývoje. Přirozený Darwinův výběr, chápete? Přežije silnější. A on silnější je.“
„Blbost. Člověk byl až doteďka taky nejsilnější tvor na planetě a žili tu s ním klidně jeleni, slepice a psi.“
„Jo, ale jen do chvíle, než by nás začali ohrožovat. Pak by to skončilo velmi rychle, to mi věřte.“
„Takže jste rozhodnuta to udělat.“
„Nepochybovala jsem o tom ani chvíli.“
„Možná to přece jenom k něčemu bude, možná po té lekci, až se ten váš organismus zase vzpamatuje, a vzpamatuje se určitě, si bude pamatovat, že na člověka nemá v žádném případě sahat.“
Zasmála se nádherným holčičím smíchem.
„Nezůstane ani bit paměti, pane Dalmonte. Nebude si nic pamatovat. Jestli někdy něco na síti opět vznikne, bude to úplně něco jiného, co s tímhle nebude mít vůbec nic společného. My prostě rozfoukáme to náhodně složené puzzle, které ale už nikdy nepůjde složit, protože změníme okraje a vykrojení všech jeho částí. Jestli někdy vznikne, tak to bude úplně jiný obraz z jiných částeček.“
„Přesto si myslím, že to není dobrý konec.“
„Ten by podle vás vypadal jak, pane Dalmonte?“
Zamyslel jsem se. Slunce už skoro zapadlo a byl vidět pouze jeho slabý temně fialový odraz na spodní straně mraků.
„Bydleli bychom tady, sem tam bychom si vyrazili do města. Měli bysme dvě nebo tři děti, a taky psy. Jeden by byl určitě irský setr.“
„V tom případě jste nehltal sci-fi, ale pohádky.“
Teď jsem se musel usmát zase já. Vytáhl jsem krabičku marlborek a jednu si zapálil.
„Kdy to chcete udělat?“
„Před večeří,“ řekla a hleděla do moře. Její nádherná ladná postava dokonale kontrastovala s těmi ostrými skalami všude kolem.
„Před kterou večeří?“
„Před tou, kterou už máte v sobě…“

květen – září 2003
Č. Budějovice (CZ), Languedoc (F)

Petr Heteša
Šest diamantů
Díl první: Šedozelené oči Ley Lynseyové
Díl druhý: Obrysy a stíny
Obálka a grafická úprava Grigory Vyatkin
Odpovědný redaktor Jiří Vlček
Jazyková redakce Zuzana Kupková
Vydalo Nakladatelství Jiří Vlček
Wolf Publishing

Javorová 346
Měšice u Prahy, v Praze roku 2007 jako svou
25. a 26. publikaci
Tisk Finidr, s. r. o.
Lipová 1965
Český Těšín
Vydání první
ISBN 978-80-239-9176-5
ISBN 978-80-239-9355-4 Copyright (c) 2007 Petr Heteša
Cover Art (c) 2007 Grigory Vyatkin
Edition (c) 2007 Jiří Vlček
All rights are reserved